

Thị Vệ Sinh Bánh Bao

Contents

Thị Vệ Sinh Bánh Bao	2
1. Chương 1: Ảnh Thập Thất	2
2. Chương 2: Bụng Đau	4
3. Chương 3: Có Thai	7
4. Chương 4: Tân Phu Nhân	9
5. Chương 5: Cởi Y Phục...	12
6. Chương 6: Tắm Chung...	14
7. Chương 7: Cha Của Hải Tử	17
8. Chương 8: Cùng Lên Đường	20
9. Chương 9: Nghiêm Gia Trang	23
10. Chương 10: Hồn Loạn	25
11. Chương 11: Hải Hoa Tặc...	28
12. Chương 12: Bị Tra Tấn	31
13. Chương 13: Trúng Loại Độc Ấy	33
14. Chương 14: Giải Độc	35
15. Chương 15: Thẹn Thùng Rồi...	37
16. Chương 16: Trăm Hoa Đua Sắc	40
17. Chương 17: Huyết Ma Cung	42
18. Chương 18: Xoa Bóp	44
19. Chương 19: Chải Tóc	46
20. Chương 20: Xác Chết Sống Lại Kìa	49
21. Chương 21: Giết Chóc	51
22. Chương 22: Cháo Cá	54
23. Chương 23: Mơ Muối	56
24. Chương 24: Ngan Nấu Mơ	58
25. Chương 25: Phình Lên Rồi	60
26. Chương 26: Vận Động	63
27. Chương 27: Ghen Rồi 1	66
28. Chương 28: Ghen Rồi 2	69
29. Chương 29: Thai Máy	72
30. Chương 30: Tập Kích Lúc Nửa Đêm	74
31. Chương 31: Cốc Duy Kinh	77
32. Chương 32: Cái Ngọc Thế	80
33. Chương 33: Tình Ý Nảy Sinh	82
34. Chương 34: Kha Thiếu Bị “tập Kích”	85
35. Chương 35: Tuyên Chiến	87
36. Chương 36: Bạch Hiếu Ân	90
37. Chương 37: Lại Rơi Vào Tay Địch	93
38. Chương 38: Hẹn Ước	95
39. Chương 39: Ngực Bị Tập Kích	98
40. Chương 40: Nụ Cười Của Người	101

41. Chương 41: Bị Trêu Ghẹo	104
42. Chương 42: Đêm Tất Niên	106
43. Chương 43: Đêm Trước Ngày Chia Ly	109
44. Chương 44: Xuân Cung Đồ	112
45. Chương 45: Tin Dữ	114
46. Chương 46: Trở Dạ 1	117
47. Chương 47: Trở Dạ 2	121
48. Chương 48: Bánh Bao Nhỏ Xuất Thế Rồi	123
49. Chương 49: Phu Phu Dưỡng Bệnh	126
50. Chương 50: Tiệc Đầy Tháng	129
51. Chương 51: Chiến Tranh Lạnh	131
52. Chương 52: Phiên Ngoại Đường Tự Ở Thục Xuyên Báo Thù	134
53. Chương 53: Yêu Đường Trong Biệt Viện	137
54. Chương 54: Hẹn Ước Lên Đường	139
55. Chương 55: Huỳnh Muội Như Thế Này	142
56. Chương 56: Phù Phong Sinh Tử Được	145
57. Chương 57: Núi Lạc Thông	148
58. Chương 58: Hai Bên Quyết Đấu	151
59. Chương 59: Độc Nhất Vô Nhị	154
60. Chương 60: Hạnh Phúc Kết Hoa	156
61. Chương 61: Phiên Ngoại Của Tiểu Thất Sinh Hải Tử Vì Người 1	159
62. Chương 62: Phiên Ngoại Sinh Hải Tử Vì Người 2	166
63. Chương 63: Phiên Ngoại Sinh Hải Tử Vì Người 3	168
64. Chương 64: Phiên Ngoại Sinh Hải Tử Vì Người 4	173
65. Chương 65: Phiên Ngoại Sinh Hải Tử Vì Người 5	177
66. Chương 66: Phiên Ngoại Sinh Hải Tử Vì Người 6	180
67. Chương 67: Phiên Ngoại Gọi Xuân	184
68. Chương 68: Phiên Ngoại Không Nên Ghen Bầy	186
69. Chương 69: Phiên Ngoại Của Bánh Bao Nhỏ Hôn Hôn Là Cái Gì?	189

Thị Vệ Sinh Bánh Bao

Giới thiệu

Editor: YinThế loại: ảnh vệ, sinh tử, ngọt ngào, chủ công Phù Phong Phái vốn là nữ nhi nhưng bị nam nhân phụ tình sin

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thi-ve-sinh-banh-bao>

1. Chương 1: Ảnh Thập Thất

Giữa đêm.

“Rầm!” một tiếng, một nữ nhân bị ném ra ngoài, y phục xóc xếch lăn trên mặt đất, sau đó bị kéo đi, trong viện lại yên tĩnh.

Ảnh Thập Nhất và Ảnh Thập Nhị bám trên mái phòng liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn ra được vẻ khó hiểu trong mắt nhau, nhưng, việc của chủ tử không có chỗ cho các ảnh vệ bọn họ can thiệp, biết càng ít càng tốt.

Nhưng, Ảnh Thập Thất nấp trong tàng đại thụ lại không nghĩ vậy, hắn đưa ngón tay lên đếm đếm, đây đã là vị tẩm phi thứ mười bị chủ tử ném ra trong một buổi tối rồi, là thật, bị ném ra, ai cũng trách chủ tử vô tình, ngay cả với nữ nhân của mình cũng tàn nhẫn như vậy, khó trách trên giang hồ có nhiều người nói chủ tử là điển hình của người làm chuyện lớn —|||.

Nhưng, trước đây chưa từng xảy ra chuyện thế này, gần đây lại càng lúc càng nghiêm trọng, vài đêm trước các tấm phi ít nhất còn có thể kéo dài được khoảng một phần mười nén nhang, hiện tại vừa vào đã bị ném ra rồi! Rốt cuộc chủ tử làm sao rồi? Chán ghét các tấm phi rồi sao?

Nhưng, mọi người đều nói chủ tử không màng nữ sắc, nữ nhân đẹp mấy xấu mấy trong mắt chủ tử cũng đều như nhau, vì vậy kết luận bên trên không thể đứng vững được, vậy đã xảy ra chuyện gì? Ảnh Thập Thất gãi gãi cái đầu đã rối không ít, ánh mắt hoang mang nhìn chằm chằm cánh cửa đóng chặt đối diện, bên trong, ánh nến chột lóe một cái, sau đó tắt đi, chủ nhân ngủ rồi...

Ảnh Thập Thất cứ như vậy suy nghĩ cả một buổi tối, cho đến sáng hôm sau cửa phòng chủ tử mở ra, hần mới tạm thời gác chuyện này lại, bắt đầu cuộc sống hằng ngày của một ảnh vệ.

Hình Bắc Minh thức dậy như thường lệ, luyện công phu một lát, ăn điểm tâm, sau đó nghe thủ hạ báo cáo, việc tiếp theo sẽ được quản gia Trình Bá sắp xếp, ra ngoài giao thiệp một chút với các võ lâm nhân sĩ, hoặc là vào thành đi dạo giải sầu, hoặc là nhận lời một vài hảo hữu đến phủ bọn họ thăm hỏi một chút... Toàn bộ đều là qua loa cho xong chuyện, hần không để tâm một chút nào.

Làm bảo chủ của Thiên Hạ Đệ Nhất Bảo, Hình Bắc Minh đã trải qua thời kì gia tộc tranh đấu suốt những ngày thơ ấu, thời niên thiếu hành tẩu giang hồ cùng quá trình thành danh gian nan và thành lập Thiên Hạ Đệ Nhất Bảo thời thanh niên, từ một thiếu niên đơn độc vô danh trở thành bảo chủ của Thiên Hạ Đệ Nhất Bảo được vạn người kính ngưỡng, trong cả quá trình này, hần gần như đã trải qua mọi thứ, phản bội, nghèo đói, căm thù, tuyệt vọng, hy vọng, vui sướng, có bằng hữu, được đền bù...

Cho nên, hần thấy buồn chán rồi...

Hình Bắc Minh buồn chán nhìn cái gì cũng thấy không vừa mắt, đặc biệt là các tấm phi, người nào cũng bày ra dáng vẻ nhu nhược yếu đuối Tây Thi ôm ngực khiến người khác chán ghét! Cả ngày chỉ nghĩ cách lấy lòng hần, hiện tại hần đang buồn chán tại sao không có người nào nhìn ra? Cuối cùng chỉ là một đám người ích kỉ chỉ biết suy nghĩ cho bản thân! Hình Bắc Minh giận dữ ném bát cháo trong tay xuống, đứng lên đi.

Quản gia Trình bá đưa mắt ra hiệu cho tiểu nha đầu đứng cạnh thu dọn mảnh vỡ, sau đó đi theo Hình Bắc Minh ra ngoài.

Trình Bá lật lật quyển sách trong tay, cẩn thận hỏi: “Chủ tử, hôm nay là sinh thần của thiên kim nhà Lâm minh chủ, Lâm minh chủ mời ngài đến dự, bảo chủ ngài thấy thế nào?”

Hình Bắc Minh nhíu mày: “Sinh thần? Sinh thần của ta sợ rằng đã là đặc sắc đến cực điểm rồi, còn cần đến đó? Không đi!”

Trình Bá gật đầu tuân lệnh, vẽ một dấu gạch chéo thật to lên hàng chữ “Sinh thần của thiên kim nhà Lâm minh chủ”, sau đó đóng sách lại.

Hình Bắc Minh lại nhíu mày: “Đây là việc của hôm nay?”

Trình Bá gật đầu: “Phải, chủ tử, chỉ có một việc này.”

Hình Bắc Minh thấy không vui, Trình Bá quan sát sắc mặt hần, híp mắt hiển kế: “Chủ tử, nghe nói thuyền hoa Túy Mỹ gần đây có thêm một người mới tài nghệ song toàn, không chỉ có dung mạo xuất sắc, mười người thì có chín người rười nói tính cách nàng ta hợp khẩu vị, chủ tử, hay là...”

Hợp khẩu vị, mong là nàng ta cũng hợp với khẩu vị chủ tử, Hình Bắc Minh dừng chân, “Trình Bá, dẫn đường.”

Trên hồ Nguyệt Minh, đa số là thuyền hoa được tư nhân trong thành Nguyệt Minh bao trọn, đa số là chỗ các công tử ca hoa thiên tử địa[ăn chơi đàn ông]. Thuyền hoa Túy Mỹ chính là nhất tuyệt trong số đó, một chữ Túy một chữ Mỹ đã hình dung toàn bộ cảnh sắc trên thuyền, hương rượu nồng nàn, hương phấn quần quanh, đủ khiến cho mặc khách tục nhân hoa thiên tử địa lưu luyến quên đường về.

Hình Bắc Minh vừa đặt chân lên, thuyền hoa vốn ồn ào náo nhiệt lập tức yên lặng, trong thành Nguyệt Minh ai không biết Thiên Hạ Đệ Nhất bảo chủ Hình Bắc Minh? Chủ thuyền hoa vội vàng đến đón tiếp, chấp tay nói: “Hình bảo chủ, hân hạnh được đón tiếp, mời ngồi mời ngồi!” Nói xong thì chỉ vào chỗ hần

ngồi lúc này, trên thuyền vốn đều là nhân vật có tiếng tăm trong quan trường thương trường, hôm nay đến cả Hình Bắc Minh cũng có mặt, thuyền hoa của hắn xem như đã vang danh rồi.

Không ngờ Hình Bắc Minh còn không liếc mắt nhìn hắn, đảo mắt nhìn hết một vòng tầng dưới thuyền hoa, không có thứ gì vừa mắt: “Người là chủ thuyền này, vậy người mới nổi danh ở đây đâu?”

“A?” Chủ nhân thuyền hoa sững sốt, sau đó lập tức phản ứng lại: “Bảo chủ nói Thủy Tụ Nhi? Cái này, theo lý mà nói bảo chủ giá đáo, người trên thuyền được gọi nhất định không dám hai lời, nhưng, Thủy Tụ Nhi này lại không giống bình thường, tiếp ai là do nàng ta tự quyết định, cho dù là tiểu nhân cũng không dám đắc tội, bảo chủ, nhất định phải tha cho ta lần này!”

Hình Bắc Minh không nói gì, chỉ trong chốc lát chủ thuyền hoa đã ướm mồ hôi lạnh, không thể đắc tội bên nào, bên nào cũng sẽ mất mạng! Trình Bá bước đến một bước, kéo người qua một bên, tay áo hơi hạ xuống, đưa thứ gì đó qua, sau đó kề sát vào tai hắn nhỏ giọng nói: “Ta nói người nha, chủ tử ta chỉ hỏi người ở đâu, thứ khác không cần nói.”

Lão bản nghe vậy lại sững sốt, tài cao! Vội dẫn người lên tầng trên, chỉ rõ gian phòng, lau mồ hôi chào Hình Bắc Minh xuống lầu.

Hình Bắc Minh đi đến gian phòng lão bản chỉ, cửa phòng không đóng chặt, mà là để hở một khe nhỏ, từ bên trong truyền ra tiếng cười nói, Hình Bắc Minh im lặng nghe một lúc, vừa khéo nghe được tiếng cười làm thư thái lòng người, nhưng không phải tiếng nữ tử cười duyên trong truyền thuyết, mà là tiếng cười thanh thoát nhẹ nhàng của nam tử tuổi trẻ, mang theo chút mê hoặc.

Ánh mắt Hình Bắc Minh chợt sáng lên, cảm giác buồn phiền đã giảm đi không ít, Trình Bá thấy chủ tử vui vẻ, lập tức tinh ý đi vào chuẩn bị trước, không biết dùng thủ đoạn gì, khi Hình Bắc Minh đi vào, trong phòng chỉ còn một mình Thủy Tụ Nhi.

Quả nhiên dung mạo thanh nhã mỹ lệ, khí chất hơn người, nhưng nhìn thể nào cũng là một nam tử, thấy bọn họ đi vào cũng không hành lễ, dường như thủ đoạn trước đó của Trình Bá chọc giận hắn, trong ánh mắt cũng có vẻ giận dữ.

Hình Bắc Minh phát tay, Trình Bá cúi người một cái, lui ra ngoài. Hình Bắc Minh đánh giá Thủy Tụ Nhi, Thủy Tụ Nhi tự ngồi một mình chỉnh trang y phục không thêm để ý đến hắn, chỉ thỉnh thoảng liếc mắt nhìn một cái, dù sao thì khí chất của Hình Bắc Minh lúc nào cũng tỏa khắp bốn phía, cho dù không nói thân phận hắn ra cũng gây chú ý không ít.

Trong phòng im lặng, trên mái lại thảo luận rất sôi nổi.

Ảnh Thập Nhất vẽ một dấu chấm hỏi trước mắt: “Tình trạng gì vậy, nam tử cũng làm nghề này được sao? Chủ tử không nổi giận sao?”

Ảnh Thập Nhị ra dấu khinh bỉ hắn, “Không kiến thức, hiện tại rất nhiều quan lớn quý nhân thích loại “hoa sau hậu đình” này, ngoài sáng đoạn chính, trong tối thì làm gì có chuyện bí ối nào mà chưa làm! Chủ tử đâu có giống người!”

Ảnh Thập Thất ngơ ngác dùng mặt ngốc nhìn hai người thuần thực giao lưu bằng tay, lại bội phục bọn họ lần nữa, hắn nhìn chẳng hiểu bọn họ nói gì, nhưng mà cử chỉ “hoa” thì hắn hiểu, vậy việc chủ tử làm dưới đó có liên quan đến hoa sao? Hoa gì nhỉ?

Trên này Ảnh Thập Thất đang tự xoắn nút, bên dưới Hình Bắc Minh nói: “Cười.”

“Hả?” Không chỉ là Thủy Tụ Nhi, ba ảnh vệ bên trên cũng ngẩn người.

2. Chương 2: Bụng Đau

Cười, người đó nói vậy đúng không? Có ý gì, chẳng lẽ cười nhạo ta là kẻ bán tiếng cười kiếm sống sao? Đáng ghê tởm! Thủy Tụ Nhi tự đoán tự giận, những kẻ dám bất kính với hắn trước đây đều bị bỏ độc cho cam diết hết rồi, tên này...

Hình Bắc Minh khoát tay, Thủy Tụ Nhi cũng đứng bật dậy lùi về phía sau, chỉ một khắc sau lại bị điểm huyết, khóc không ra nước mắt.

“Rốt cuộc ngươi muốn làm gì, tại hạ không phải những cô nương bán tiếng cười trên phố hoa, muốn mua tiếng cười các hạ vui lòng đến đó, thứ lỗi ta không thấp tùng!” Thủy Tụ Nhi biết võ công của mình không phải đối thủ người ta, nghiêng rằng nói.

“Vừa nãy ngươi còn cười rất vui vẻ, sao ta bảo ngươi cười ngươi lại không cười nữa? Ta cảm thấy giọng cười của ngươi còn nghe được.” Hình Bắc Minh lạnh mặt nói.

“Ngươi nói cái gì?” Tiếng cười của ta còn nghe được? Ta chỉ có tiếng cười nghe được? Ngươi không thấy được dung mạo xinh đẹp tuyệt thế vô song người gặp người thích hoa gặp hoa nở Phan An xấu hổ của ta sao, nhà ngươi mù sao? Rằng Thủy Tụ Nhi bị nghiêng đến sắp rớt rồi, hần từ nhỏ được sủng ái được thương yêu được chiều chuộng được ca tụng đến lớn, hôm nay hoàn toàn không chịu được cảnh có người không thèm để ý đến mỹ mạo của hần, bây giờ chỉ muốn tàn bạo dạy dỗ tên này một trận.

“Tai ngươi cũng không hoạt động tốt, xem ra ngoài tiếng cười ra thì không còn gì đáng chú ý, ai.” Hoàn toàn không đếm xỉa đến mỹ mạo đã gần như méo mó của Thủy Tụ Nhi, Hình Bắc Minh hoàn toàn thất vọng thở dài một hơi, không khác gì đổ dầu vào lửa.

Đàn ảnh vệ trên mái nhà đồng loạt lắc đầu, cần biết, điểm đáng quý nhất của chủ tử bọn họ là thành thật, không phải có câu mật ngọt chết ruồi, lời thật lại mất lòng đó sao!

Thủy Tụ Nhi tức đến bật cười: “Hừ hừ, ngươi có gan mau thả ta ra, nếu không kết quả của ngươi sẽ rất tệ thà, có biết tiểu gia là ai không?”

“Đường Tụ, tôn tử của chương môn Đường Môn đương nhiệm.” Đôi môi mấp máy, thân phận của vị tiểu gia nào đó bị công bố.

Thủy Tụ Nhi biến sắc, hần vừa đến Giang Nam, không biết các đại nhân vật ở đây, dù khi nãy thấy vị quân gia kia ra tay đã biết người đến nhất định không phải tầm thường nhưng cũng không để vào mắt, nhưng hiện tại người này không chút ngập ngừng nói ra thân phận hần, chắc chắn là cao thủ giang hồ, chẳng lẽ mình chọc trúng người không nên chọc rồi?

Đại trưởng phu biết co biết duỗi, Đường Tụ tự nói với bản thân, sắc mặt hần trong nháy mắt biến hình, cười gần thành cơn hoa: “Đại hiệp, không phải ngươi muốn nghe ta cười sao? Để ta cười cho ngươi nghe, ha há... Ha há...”

Ảnh Thập Thất nhíu mày, người này cười khó nghe qua, chủ tử sắp nổi giận rồi.

Quả nhiên, Hình Bắc Minh tao nhã đứng dậy, bước đi không hề quay đầu, còn quăng lại một câu: “Không thể tin lời đồn đãi được, sau này không đến nữa.”

Để lại một đóa hoa tàn trong phòng, nếu Đường Tụ không bị điểm huyết, hần đã xông ra đốt luôn con thuyền hoa này cùng người nọ rồi, ân oán đã kết, sau này gặp mặt ta cho ngươi biết tay!

Mong đợi mà đến, thất vọng mà về chính là tình trạng hiện tại của Hình Bắc Minh. Sau khi xuống thuyền hoa bị trừng một cái, Trình Bá vẫn phụ tùng theo sát chủ tử hồi phủ, không nói thêm lời nào nữa, hôm nay không hợp xuất hành!

Lúc dùng cơm tối lại ném võ chén bát, đàn hạ nhân đều nơm nớp lo sợ, sợ chủ tử phát hỏa lên người bọn họ, ném bọn họ đi, nghe nói vị tẩm phi bị ném ra đầu tiên đến nay vẫn còn nằm trên giường!

Buổi tối Ảnh Thập Thất vẫn trốn trên cây như thường ngày, tự đoán xem khi nào chủ tử sẽ ném tẩm phi ra, không biết có phải đã thành thói quen rồi không, trước khi Hình Bắc Minh vào phòng nhất định sẽ chọn một tẩm phi, dù là sẽ bị ném ra. Thế nhưng hôm nay Ảnh Thập Thất đã chờ hết một phần mười nén nhang rồi mà trong phòng vẫn chưa có động tĩnh gì, chẳng lẽ chủ tử...

Tiếng gió rít lên, trong nháy mắt Ảnh Thập Thất đã điều động tế bào ứng chiến toàn thân, lại có người đánh lên! Âm khí phóng vào phòng bị Ảnh Thập Thất đánh rơi, ngay sau đó đợt thứ hai lao đến, Ảnh Thập Thất đánh rơi, vài bóng đen muốn xông vào phòng, quây đánh thành một khối với Ảnh Thập Thất Thập

Nhị, người đánh lén lần này công phu cao hơn so với trước đây, hợp tác cũng rất chặt chẽ, nhất thời chặn được Ảnh Thập Nhất Thập Nhị.

Có vài kẻ muốn nhân cơ hội này phá cửa xông vào, đột nhiên kiếm khí ập đến, bị bức lùi hai bước bước, “Phụt!”, trước ngực vang lên tiếng vạt áo bị chém rách. Nếu không nhờ lùi lại kịp thời, thứ bị chém rách sẽ là cổ bọn hắn! Người nào, nội công cao như vậy! Bọn người kia vốn nghĩ là Hình Bắc Minh xuất hiện, tập trung nhìn lại thì thấy một hắc y nhân giống hệt các ảnh vệ. Giận dữ rống lớn một tiếng, xông đến chỗ hắn.

Tốc chiến tốc thắng, đây là suy nghĩ duy nhất trong đầu Ảnh Thập Thập Thất, đường kiếm tàn nhẫn không chỉ ngăn đám người đánh lén xông đến, mà còn dẫn bức chúng vào trong sân, không muốn cổ bị chém đứt thì chỉ có thể lùi lại, ảnh vệ này tuy có vẻ trẻ tuổi nhưng chiêu nào cũng ngoan độc muốn lấy mạng người, bọn chúng không chỉ không làm gì được hắn, mà tính mệnh bản thân cũng khó giữ.

Kiếm đâm vào lồng ngực một người, nhẹ nhàng rút ra đỡ chiêu của một tên khác nhân thời cơ đánh tới, vốn là một chiêu rất dễ tránh, nhưng Ảnh Thập Thập Thất đột nhiên cảm thấy bụng đau nhói lên, chân mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã quỵ, miễn cưỡng tránh được một đao chém ngang hông, nhưng cánh tay lại bị chém rớt một mảnh thịt.

Cổ dần đau đớn trên cánh tay và cảm giác co rút trong bụng, Ảnh Thập Thập Thất nổi giận chém đứt cổ tên kia, đá qua một bên, nhưng lại không còn sức tránh một cước của tên khác đá tới, ngực nhói lên, một khắc sau lưng hắn tông vỡ thứ gì đó, lăn phòng của chủ tử.

Nghe thấy tiếng nữ tử thét to, Ảnh Thập Thập Thất không nhận được phun ra một búng máu, xoay đầu đối diện một đôi mắt lạnh lùng, trong lòng kinh hãi, ánh mắt dời đến thứ bị tông đổ, hai cánh cửa trở thành trang sức treo trên khung cửa lắc lư muốn rớt.

Lần này chết chắc rồi, chỉ trách bản thân ăn bậy, ăn luôn cả mệnh rồi.

Vùng vẫy bò lên, xông đến bọn người kia lần nữa, dù chết cũng phải kéo một tên theo làm đệm!

Người tập kích bên ngoài đã sớm bị Ảnh Tam Ảnh Thập vừa đến và Thập Nhất Thập Nhị giết sạch, không một người sống, đương nhiên, Hình Bắc Minh không cần người sống.

Ý tưởng tìm người làm đệm thất bại, trên mặt Ảnh Thập Thập Thất cũng không có biểu cảm gì, các ảnh vệ đều đeo mặt nạ đồng làm đặc điểm nhận dạng, dù có muốn cũng không nhìn được, dưới ánh mắt ẩn chứa lo lắng của Thập Nhất Thập Nhị, Ảnh Thập Thập Thất đi đến trước cánh cửa phòng đang lay lắt sắp rơi, quỳ một gối xuống.

Các ảnh vệ còn lại cũng đồng loạt quỳ xuống, dù không để người tập kích vào phòng, nhưng bọn họ cũng đã phá quy tắc, Ảnh Thập Thập Thất đã lăn cả người vào luôn rồi...

Một lát sau, giọng nói lạnh lùng của Hình Bắc Minh truyền đến: “Làm việc bất lợi, mỗi người mười roi, người vừa lăn vào, thêm hai mươi.”

“Vâng.” Đàn ảnh vệ biến mất, ngay sau đó là quản gia Trình Bá dẫn người đến thu dọn, rất nhanh sau đó trong sân đã sạch sẽ như bình thường, Trình Bá ra ý bảo hai người đi theo hắn đi đến cạnh cửa. Hai người vừa đứng xong, “Rầm!” một tiếng, lại có người bị ném ra, hai người thuần thục kéo người đi.

“Quá nhát gan, trực xuất khỏi bảo.” Hình Bắc Minh nói.

“Vâng, chủ tử.” Thế là vị tẩm phi xui xẻo bị Thập Thập Thất dọa sợ được trực xuất.

Ảnh Thập Thập Thất nằm úp trên giường, trên lưng đầy vết roi ngang dọc, còn kéo dài đến tận mông, vết thương trên cánh tay chỉ mới đắp thuốc còn chưa băng lại, tình trạng thê thảm đến không dám nhìn. Bụng vẫn đau quặn từng cơn, Ảnh Thập Thập Thất khó chịu xoay người đối tư thế, lại khiến cho nơi bị thương chảy máu.

“Đừng động đây.” Ảnh Thập Thập Thất vỗ hắn một cái, còn chưa chịu ngoan: “Nghe nói đệ lăn vào phòng của chủ tử, sao lại sơ ý như vậy?”

“Không biết.” Ảnh Thập Thập Thất nhú nhú mày: “Bụng đột nhiên đau nhói, chắc là ăn nhầm thứ gì rồi, biết vậy tối qua đã không ăn cái đùi gà để quá nửa đêm.”

Ảnh Thất dở khóc dở cười, hắn chỉ nhớ mỗi thứ này sao? Nhưng mà, hắn trầm ngâm một lúc: “Ăn một cái đùi gà quá nửa đêm không đến mức đau bụng, gần đây có bị thương không?”

“Không có, gần đây đâu có ai đến làm phiền chủ tử, huynh không thấy chủ tử đã buồn chán đến cực điểm rồi sao?” Ảnh Thập Thất đưa tay lên đếm đếm, không biết tấm phi hôm qua có bị ném ra không?

“Nói bừa, tâm trạng của chủ tử chúng ta làm sao đoán được? Lần này xem như mạng người lớn, nếu tâm trạng chủ tử không tốt, mười tên như đệ cũng không đủ để chết!” Ảnh Thất hơi bế Ảnh Thập Thất lên một chút, cầm bằng vải quần hắn thành xác ướp, thấy hắn vẫn còn cau mày, biết người này cho dù có bị chém rớt một mảnh thịt cũng không nhú mày một chút, nhất định là bụng khó chịu đến cực điểm, lo lắng nói: “Bụng khó chịu lắm sao? Hay là, gọi đại phu trong bảo đến xem?”

“Không cần không cần, đệ ngủ một lát sẽ khỏi.” Ảnh Thập Thất thấy hắn lo lắng thái quá, vội xoa tay.

“Ta xem xem.” Vẫn cảm thấy lo lắng, Ảnh Thất cầm tay Ảnh Thập Thất lên, bắt mạch...

3. Chương 3: Có Thai

“Bảo chủ đến...” Từ bên ngoài truyền đến tiếng thị vệ thông báo, Ảnh Thất ngạc nhiên, chủ tử chẳng khi nào đến chỗ của các ảnh vệ, chuyện gì vậy? Vội nâng Thập Thất đang ngoay ngoay muốn đứng dậy, vội xuống hành lễ.

“Chủ tử.”

“Ừm.” Hình Bắc Minh vào phòng ngồi xuống ghế, chỉ đáp lại một tiếng, cũng không bảo bọn họ đứng lên, cứ như vậy mà nhìn bọn họ. Hai người cảm giác áp lực đè nặng, ngay vào lúc Ảnh Thất lo lắng thân thể Thập Thất chịu không nổi định mở miệng cầu xin, cuối cùng bảo chủ đại nhân cũng lên tiếng: “Đêm qua ai lăn vào phòng?”

“Chủ tử, là thuộc hạ.” Ảnh Thập Thất vội tới trước một bước.

“Ô? Ảnh Thập Thất. Lý do?” Giọng nói Hình Bắc Minh lạnh đến mức có thể kết thành tuyết luôn.

Chủ tử quả nhiên là biết rõ còn hỏi, mười bảy ảnh vệ trong Thiên Hạ Đệ Nhất Bảo đều là do chủ tử đích thân tuyển chọn, làm sao không nhận ra được, cho dù có đeo mặt nạ đồng. Chỉ là nguyên nhân này làm Ảnh Thập Thất rất xấu hổ khó mở miệng: “Thuộc hạ... Thuộc hạ bị chột bụng, quấy rầy chủ tử, mong chủ tử thứ tội.”

Ánh mắt Hình Bắc Minh trở nên khác thường: “Chột bụng?”

Ảnh Thập Thất lại đi đến một bước: “Thuộc hạ biết sai, xin chủ tử trừng phạt.”

Hình Bắc Minh để tay lên bàn, chống cằm: “Gọi Từ đại phu đến đây.”

Thị vệ bên ngoài lên tiếng nhận lệnh, Ảnh Thất quỳ trên mặt đất cứng người thay Thập Thất lau mồ hôi lạnh, chủ tử thế này là vì không tin hắn hay còn lý do gì khác? Nói thật ra, nguyên nhân này mà truyền ra, sợ là Thiên Hạ Đệ Nhất Bảo sẽ trở thành trò cười trong thành Nguyệt Minh. Lúc này, Ảnh Thất thật sự hy vọng Thập Thất bệnh nặng một chút, không phải nhận trừng phạt của Tu La Đường.

Từ đại phu lau mồ hôi chạy đến, vừa vào cửa suýt nữa bị Ảnh Thất đang quỳ gối ở đó ngáng ngã, vội vàng bám lấy khung cửa, được Ảnh Thất đỡ lên, “Vậy, bảo chủ, gọi lão phu đến là để... Xem bệnh cho ai?”

Hình Bắc Minh hất cằm một cái: “Ảnh Thập Thất, nằm lên giường, Ảnh Thất, người lui xuống trước.”

Ảnh Thất mang tâm trạng phức tạp lui xuống, để lại Thập Thất ngoan ngoãn bò lên giường, nằm thẳng. Vết thương trên lưng bị đè khiến máu lại thấm ra, Ảnh Thập Thất thậm chí không nhú mày một cái.

Từ đại phu lắc đầu, hài tử ngốc này, nghĩ rằng bảo chủ gọi hắn đến để trị thương cho Ảnh Thập Thất, vội bảo người nằm sắp lại, cứ tiếp tục như vậy đừng mong khỏi được! Ảnh Thập Thất ngăn hắn lại, chỉ đưa một tay ra, Từ đại phu ngẩn người, đây là ý gì?

“Bắt mạch.”

“Vâng.” Nghĩ là nội thương, Từ đại phu gật gật đầu, cầm lấy tay Thập Thất đặt xuống giường, đặt tay lên.

... Ảnh Thập Thất thấy Từ đại phu vừa bắt mạch vừa vuốt râu, sau đó đột nhiên cứng người, sắc mặt cũng cứng dần lên, không bao lâu thì mồ hôi cũng túa xuống, miệng lầm rầm: “Nhất định là đêm qua ngủ không ngon, đợi lão phu bắt lại lần nữa, lại lần nữa...” Lần này thì không sờ râu nữa, hai tay đều hạ xuống, cổ tay Thập Thất bị ấn đến đau.

Chẳng lẽ mình bệnh nan y? Ảnh Thập Thất tuyệt vọng nghĩ, cuộc đời ảnh vệ của mình thật sự không có gì đáng than phiền, còn có rất nhiều thứ chưa nghĩ ra? Sao lại sắp chết rồi?

Hình Bắc Minh cũng chú ý thấy sắc mặt Từ đại phu không được bình thường, vốn là thân nhiên ngồi chờ kết quả, hiện giờ lực chú ý cũng dời đến chỗ Thập Thất, thấy một lúc lâu mà Từ đại phu vẫn không nói lời nào, lạnh lùng hỏi: “Thế nào? Bắt mạch mà cũng mất thời gian như vậy? Vậy ta còn cần người làm gì?”

Từ đại phu vốn đang căng thẳng, bị đe dọa lập tức đổ sập, quỳ rạp xuống, khóc la: “Bảo chủ, bảo chủ... Lão phu tuổi đã cao, giác quan không còn linh mẫn bắt mạch ra loạn thất bát tao thật hổ thẹn với tổ tiên xin bảo chủ tha mạng... Bảo chủ tha mạng...”

Ảnh Thập Thất thấy lão nhân khóc đáng thương như vậy, định an ủi hần vài câu, là ta sắp chết đâu phải người, khóc thê thảm thế làm gì? Bị Hình Bắc Minh trừng một cái vội vàng nằm xuống lại...

Hình Bắc Minh bị hần khóc cho đau đầu, vỗ mạnh xuống bàn một cái: “Câm miệng! Cuối cùng đã bắt ra thứ gì?”

Từ đại phu giật mình, hít một cái, nước mắt cũng bị dọa cho chạy vào lại, lắp bắp nói: “Lão phu... Lão phu... Bắt được... Hỉ... Hỉ mạch...”

Hình đại bảo chủ ngẩn người: “Mạch gì?”

“Là hỉ mạch, bảo chủ tha mạng!” Bắt mạch cho một nam nhân lại ra hỉ mạch, bảo chủ nhất định sẽ không giữ hần lại trong bảo, nếu may mắn giữ được mạng nhỏ nhất định phải mau về thu dọn hành trang, Từ đại phu tuyệt vọng nghĩ.

“To gan!” Hình đại bảo chủ cuối cùng cũng phản ứng lại được, chỉ vào Từ đại phu đáng thương mắng: “Dám lừa gạt bản bảo chủ, người sợ mình sống lâu sao? Hần là một nam nhân!”

“Bảo chủ tha mạng bảo chủ tha mạng... Quả thật là bắt được ... mạch...” Bây giờ thì Từ đại phu đáng thương còn không dám nói ra chữ hỉ.

“Ảnh Thất.” Hình Bắc Minh trầm giọng gọi, nếu hần nhớ không lầm, Ảnh Thất có biết chút y thuật: “Đi vào bắt mạch.”

Bên ngoài không chỉ có Ảnh Thất bị hóa đá, còn có Ảnh Thập Nhất Ảnh Thập Nhị ẩn nấp xung quanh, hai người bọn họ luôn giữ vai trò ảnh vệ tương đối thiếp thân, trong phòng có chuyện gì đều biết rất rõ, Ảnh Tam Ảnh Thập phụ trách an toàn vòng ngoài thì cách xa hơn một chút, nhưng khả năng nghe của các ảnh vệ thế nào chứ, huống hồ Từ đại phu khóc lớn như vậy, không muốn biết cũng khó!

Ảnh Thất mang tâm trạng phức tạp vào cửa, trước tiên hành lễ, sau đó đi đến cạnh giường tay đặt nhẹ lên cổ tay Ảnh Thập Thất cũng đang hóa đá. Hần bắt mạch rất chăm chú cẩn thận, sợ sơ ý một chút sẽ làm Thập Thất mất mạng, nhưng mà... Tay phải của Ảnh Thất run lên, Hình Bắc Minh hơi híp mắt, quát nhẹ: “Ảnh Thất!”

Ảnh Thất quỳ xuống: “Bảo chủ tử, quả thật là... Hỉ mạch không sai.”

Trong phòng im lặng, đột nhiên Hình Bắc Minh đi đến giường, làm ra một hành động khiến mọi người trợn mắt há mồm, hần nhấc tấm chăn đắp trên người Thập Thất lên, sờ sờ hạ thân dưới lớp lý y của hần... Ảnh Thập Thất còn chưa kịp hóa đá xong, bây giờ lại hóa thêm một tầng đá nữa.

Hình Bắc Minh nhíu mày: “Đúng thật là nam nhân không sai, nhưng sao lại có hỉ mạch? Lễ nào trên đời có người có thể khiến nam nhân mang thai? Hoang đường!”

Từ đại phu thấy có người cho ra kết luận giống hần, nhất thời gan bỗng to ra, phân tích cho Hình Bắc Minh: “Bảo chủ, thế gian rộng lớn không gì không có, trong cổ thư cũng có ghi chép về nam nhân mang thai, chỉ là trăm năm gần đây không có ai gặp qua nên cho đó là vài ba tin đồn thú vị nghe qua rồi thôi, hiện tại...”

“Các người lui hết ra ngoài, có việc ta sẽ gọi.” Hình Bắc Minh phát tay, Từ đại phu nhặt được cái mạng giã về, vội vàng thu dọn rồi chạy, Ảnh Thất lo lắng liếc mắt nhìn Thập Thất lần nữa, cũng lui ra.

Hình Bắc Minh vén vạt áo, ngồi xuống giường, trong nháy mắt Ảnh Thập Thất hoàn hồn, định ngồi dậy, lại bị ánh mắt Hình Bắc Minh ngăn lại, nằm xuống.

“Gần đây có mây mưa với nữ tử?” Hình Bắc Minh hỏi.

“Không có...” Ảnh Thập Thất hoàn toàn không biết hần hỏi chuyện này làm gì, chẳng lẽ nữ nhân còn có năng lực khiến hần...

“Vậy... Nam tử thì sao?”

“Cái gì? Nam tử... Làm gì...” Ảnh Thập Thất ngơ ngác rồi nha, liên quan gì đến nam tử, hần đâu phải nữ nhân?

“Không ôm nữ nhân, cũng không bị nam nhân ôm... Chẳng lẽ người vẫn còn thân đồng tử?” Hình Bắc Minh huy hoàng đưa ra kết luận.

Ảnh Thập Thất dường như cũng thấy xấu hổ không nói nên lời, áp ứng: “Các ảnh vệ có quy tắc của các ảnh vệ, không được phóng dăng... Đương nhiên đều còn...”

Lời vừa nói ra, trong phòng ngoài phòng thi nhau té rập, Thập Thất à Thập Thất, đang hỏi người mà! Kéo chúng ta vào làm gì?

Ảnh vệ của mình thì mình hiểu rõ, tìm đến nữ nhân hần sẽ không trách tội, ai lại không có nhu cầu sinh lý! Nhưng nói dối chủ tử là chuyện bọn họ trăm ngàn lần không làm được. Cho nên... Lấy thân đồng tử mang thai, bí ẩn này để hần tìm lời giải, Hình Bắc Minh nhếch môi cười một cái, xem ra thời gian tới sẽ không buồn chán nữa rồi...

Ps của tác giả: Hình Bắc Minh: Vô liêm sỉ! Ảnh vệ của bản bảo chủ lại dám lại chuyện đồi phong bại tục này! Giam vào Hình Đường, chờ mẹ thằng nhỏ khai ra ai là cha nó rồi kéo đến gặp ta!

Thế là, trong Hình Đường, quát roi, ngược đãi... Cuối cùng đến khi Thập Thất thoi thóp mới phát hiện bố thằng ku là mình...

Chắc... Trước đây ta nghĩ vậy, nhưng mà đây là truyện thể loại ngọt ngào, đương nhiên sẽ không xuất hiện cái tình trạng trên kia...

4. Chương 4: Tân Phu Nhân

Ngày oi bức, nắng gắt cuối thu tàn sát khắp nơi, các ảnh vệ vẫn tận trung hoàn thành nhiệm vụ canh gác từ nơi cách chủ tử không xa.

Hình Bắc Minh đi bộ khỏi phòng, thông thả bước tới dưới tàng cây rộng nhất trong sân, trầm giọng nói: “Xuống đây.” Một bóng đen nhẹ nhàng đáp xuống, không một tiếng vang, Hình Bắc Minh đưa mắt nhìn hần, nhờ có nội công thâm hậu mà trên mặt không chút mồ hôi, nhưng không biết có phải do đang mang thai không mà sắc mặt rất vàng vọt, như thiếu dinh dưỡng.

Trong đầu vang lên lời Từ đại phu nói: “Người mang thai kiêng kị làm việc nhiều, càng không cần nói đến là thân nam tử, chưa có tiền lệ nên cái gì tránh được là phải tránh, bình thường không được làm việc quá vất vả, ăn uống cũng phải chú ý...”

“Vào phòng.” Hình Bắc Minh tiên phong đi vào, vút lại hai chữ.

“Vâng, chủ tử.” Ảnh Thập Thất lập tức vào phòng, quỳ xuống chờ xử lý... Không, là chờ lệnh.

Hình Bắc Minh liếc mắt một cái: “Thân thể thế nào rồi?”

Ảnh Thập Thất cung kính cúi đầu: “Bẩm chủ tử, đã không sao rồi.”

Hình phạt của Tu La Đường không phải loại dễ chịu, một roi cũng đủ đánh chết một lão bách tính bình thường, tuy là ảnh vệ, nhưng khi thụ hình không được vận nội lực, cũng không khác gì người bình thường, ba mươi roi... Muốn khỏi hẳn trong hai ngày, hoàn toàn không có khả năng... Ý của hắn là: Chủ tử, vết thương của thuộc hạ đã khỏi rồi, sẵn sàng bán mạng rồi.

Nhưng hình như hắn quên mất một chuyện! Hình Bắc Minh hơi bực bội, nhìn chằm chằm cái ót đen bóng của hắn nói: “Vụ bụng của ngươi thì sao, dự định làm thế nào?”

Ảnh Thập Thất vốn cúi đầu, nghe vậy thì hoảng hốt định ngẩng đầu, nhưng ngẩng tới phân nửa lại cúi xuống, “Bụng của thuộc hạ không sao cả, chủ tử...”

“Hỗn trưởng!” Hình Bắc Minh giận dữ đập bàn: “Ngươi nghĩ là trí nhớ của bản bảo chủ chỉ bằng lão già tám mươi tuổi sao? Nói, dự định làm thế nào với hài tử trong bụng?”

Lời thẳng thừng như vậy khiến câu tã tội vừa đến mép Thập Thất lại bị nuốt về, hắn ngẩng đầu lên, to gan nhìn thẳng vào Hình Bắc Minh: “Chủ tử! Thuộc hạ... Thuộc hạ là nam tử...” Trong giọng nói có chút run rẩy khó phát hiện, nhưng vẫn cực kì kiên định. Con tức không biết vì sao xuất hiện của Hình Bắc Minh thoáng cái đã biến mất.

Đúng vậy, một nam tử lại được nói là... Là ai cũng khó chấp nhận, nếu là hắn, chỉ sợ sẽ trực tiếp đập chết người bất mạch, sẽ cho rằng đó là sai lầm lớn nhất trong thiên hạ, nhưng chuyện này lại xảy ra với ảnh vệ của hắn, Hình Bắc Minh không được phúc đức lắm, hắn, lại hy vọng đây là sự thật, nhưng hắn sẽ không thừa nhận mình có hứng thú với việc này.

Giọng nói của Hình Bắc Minh nhẹ lại, nhưng từng câu từng câu vẫn ghim vào trong lòng vị ảnh vệ nào đó: “Ngươi không tin Từ đại phu, chẳng lẽ cũng không tin Ảnh Thất sao? Trước tiên cứ ở lại phòng của bản bảo chủ, chờ một tháng sau, bụng lớn thấy rõ rồi quyết định sau.”

Nhất định, nhất định sẽ không lớn ra! Thập Thất kiên định nghĩ, nhưng tại sao chủ tử lại quyết định thế này, ánh mắt khó hiểu trực chỉ Hình Bắc Minh.

“Nhìn cái gì, gan lớn ra rồi sao!” Trừng cho đầu của ảnh vệ nào đó chuyển thành cái ót, Hình Bắc Minh mới thư thái dựa dựa vào lưng ghế, “Nếu chuyện kì lạ như vậy xảy ra trong Thiên Hạ Đệ Nhất Bảo, bản bảo chủ sẽ tự mình tra ra ngọn ngành, xem rốt cuộc là có người tác quái hay là người, tự tác quái. Lui xuống đi, tìm nơi nào có bóng mát ẩn thân.”

Tuy không hiểu câu sau cùng nói gì, nhưng Ảnh Thập Thất vẫn ngoan ngoãn đáp một tiếng vâng.

Trình Bá vẫn ẩn thân trong góc tối (, Trình Bá nói thật đi, ngài mới là ảnh vệ thật sự đúng không) đi đến, cẩn thận rót một chén trà, hỏi: “Chủ tử, vụ nhất chuyện này là thật, phải sớm bỏ cái thai đi mới được! Ba tháng sau sợ là...”

Hình Bắc Minh cầm chén trà lên uống một hớp, nhàn nhã nói: “Trình Bá, chuyện này nếu là giả thì đành thôi, không chừng chỉ là mạch của Ảnh Thập Thất bị loạn, nhưng nếu là thật, chẳng lẽ chúng ta không nuôi nổi một hài tử?”

Trình Bá gật đầu vâng dạ, trong bụng lại nói thầm: “Nuôi hài tử thì có thể, quan trọng là, ai nuôi chứ? Khi chủ tử làm việc thật không biết suy xét hậu quả, tùy hứng quá đi!”

Hình Bắc Minh đặt chén trà xuống, thờ ơ nói: “Trình Bá, đang thăm oán hận chủ tử ta sao?”

Trình Bá vội vàng cúi người: “Không dám không dám, chủ tử anh minh, chủ tử anh minh!”

Buổi tối khi Ảnh Thập Thất về phòng, phát hiện chăn bông đệm giường gối đầu đều không cánh mà bay cả rồi..... Hả? Ảnh Thập Thất gãi đầu, nhớ rõ đâu có đem ra phơi!

Ảnh Thất vào phòng thì thấy mặt ngọc của Thập Thất, không khỏi bật cười, nhưng nhin xuống rất nhanh, đi đến vỗ vỗ vai Thập Thất: “Thập Thất, sao lại về đây, không phải chủ tử hạ lệnh cho đệ chuyển vào cùng phòng... Phòng vệ bên cạnh sao? Khi này quán gia Trình bá vừa đến chuyển đến đồ của đệ đến phòng chủ tử rồi, đệ cũng mau... Thập Thất?”

Lúc này Ảnh Thập Thất mới hoảng hốt nhớ ra dường như chủ tử có nói ở lại phòng hẩn, bám trên cây cả ngày, đầu hơi choáng nên quên mất.

“Thập Thất, không sao chứ, sắc mặt kém quá?” Ảnh Thất thấy sáng sớm sắc mặt hẩn vàng vọt xanh xao, hiện tại lại tái nhợt, lo lắng hỏi.

“Không có gì, rất khỏe! Thất ca, đệ đi đây.” Thập Thất cười cười.

“Được, nhất định phải chú ý sức khỏe, đừng lo lắng, Thập Thất.” Ảnh Thất vẫn không yên tâm dặn dò.

Có gì phải lo lắng, không có gì là không có gì, Thập Thất đáp ứng xong thì đi, Ảnh Thất nhìn theo bóng Thập Thất nhỏ dần, trong lòng mơ hồ cảm thấy mất mát, cảm giác hẩn sẽ không quay lại đây nữa.

Ảnh Thập Thất đi đến trước cửa phòng chủ tử, chần chừ, phòng của chủ tử ngoại trừ những khi có lý do đặc biệt thì không ai được vào, mình vào đó thì phải làm sao, hơn nữa, nếu các tể phi đến...

Cửa phòng kẹt một tiếng, mở ra, Hình Bắc Minh đen mặt đứng sau cửa: “Làm gì ngoài đó? Bản bảo chủ chưa cần chó giữ nhà, lăn vào đây!”

Thập Thất đi vào, như thường lệ quỳ xuống chờ lệnh, Hình Bắc Minh chỉ vào phía bên kia bình phong nói: “Sau này người ngủ ở đó, ban ngày khi không có ai cũng có thể đến nghỉ ngơi, tình huống đặc biệt, tạm thời người là thiếp thân thị vệ của bản bảo chủ, không được leo lên cây ngồi cũng không được bò lên tường! Có nghe không?”

Thập Thất cúi đầu nhận lệnh: “Vâng, chủ tử.” Cũng có nghĩa là, hiện tại mình không phải ảnh vệ, mà là thiếp thân thị vệ của chủ tử, thị vệ thì phải làm gì nhỉ?

“Nghĩ gì đó, tẩy rửa rồi đi ngủ.” Hình đại bảo chủ ngang ngược ra lệnh.

“Vâng, chủ tử.”

Có người dọn vào phòng bảo chủ, ngày hôm sau trong bảo đã sôi sùng sục, có người nói bảo chủ vừa nạp một tể phi quốc sắc thiên hương, có người nói bảo chủ ra ngoài mang về một tiên nữ không dính khói bụi trần gian, nhốt vào phòng không cho ai xem... Nói tóm lại, lời của mấy tên bát quái nói thì cứ coi như không có, sống như ngày thường là được, nhưng lại có vài người không nhịn nổi.

Trong đình giữa hồ cảnh sắc tươi đẹp, có vài vị nữ nhân xinh đẹp ngồi cười đùa trò chuyện, nhưng trên mặt không giấu được vẻ u buồn.

Áo xanh nói: “Các muội muội càng lúc càng đẹp, tỷ tỷ như hoa tàn ít bướm, trong lòng thật có chút chua xót.”

Áo đỏ nói: “Tỷ tỷ sao lại nói thế, rõ ràng tỷ tỷ là người đầu tiên vào bảo, nghe nói bảo chủ là một người rất trọng tình nghĩa, bọn muội muội thật rất ước ao!”

Áo xanh nói: “Ai, lời này khiến lòng tỷ tỷ càng chua xót thêm, đã nhiều ngày bảo chủ không đến phòng ta rồi, sợ rằng đã quên ta rồi...”

Áo trắng nói: “Muội muội cũng thế, đã nhiều ngày bảo chủ không gọi chúng ta đến rồi, nghe các hạ nhân nói... Bảo chủ đã có người mới rồi...”

Áo đỏ nói: “Ta cũng nghe nói, bảo chủ còn cho người ở lại trong phòng, bình thường cho dù là chúng ta thị tẩm cũng không thể ở lại qua đêm, mị lực người này thật lớn! Các tỷ muội, hay là...”

Áo xanh nói: “Làm tỷ tỷ muốn gặp mặt muội muội mới đến, bảo chủ chắc sẽ không trách tội đâu, huống chi vừa đến sợ rằng cũng thiếu vài thứ, tặng vài thứ đến cũng chứng tỏ chúng ta khéo léo đúng không?”

Áo đỏ nói: “Tỷ tỷ nói rất đúng, hiện tại bảo chủ hẩn là đang trong phòng nghị sự, chúng ta đi ngay đi.”

Ảnh Thập Thất đi một vòng trong sân, thấy không có gì vui lại vào phòng ngồi, chủ tử nói hôm nay có việc ra ngoài, đến chỗ một vị bằng hữu của chủ tử, không cần mang thị vệ theo, thế là hạ lệnh cưỡng chế hẩn ở lại phòng nghỉ ngơi, đột nhiên thả lỏng khiến Thập Thất không biết làm sao. Thói quen của ảnh vệ khiến khi ngồi hẩn cũng thẳng lưng nghiêm mặt.

Ngồi ngồi một lúc chợt nghe bên ngoài có tiếng ồn ào, hạ nhân không được vào biệt viện của chủ tử, nếu thị vệ ngăn lại thì có lẽ thuộc loại khác, Ảnh Thập Thất nghĩ nghĩ, quyết định tốt hơn là không lo chuyện bao đồng.

Không bao lâu, tiếng ồn lớn hơn, còn xen với tiếng nữ nhân gọi “muội muội”, đây là nơi ở của chủ tử làm sao lại có nữ nhân? Muốn tìm người thì đến nơi khác, không muốn sống nữa sao?

Ảnh Thập Thất vốn không lưu tâm, nhưng nghĩ chủ tử đã sắp về rồi, nếu thấy nhất định sẽ nổi giận hoặc là trục xuất người đi, thế là đứng lên mở cửa phòng.

“Ai da, muội muội ra rồi, các người tránh ra! Để chúng ta trò chuyện với muội muội, còn dám cản bọn ta chờ bảo chủ về các người sẽ biết tay! Muội muội! Muội Muội

”

Ps của tác giả: Phụt

đọc mấy chữ bên trên lại không nhịn được cười

~ tưởng tượng Tiểu Thập Thất bị một bầy nữ nhân gọi muội muội muội muội, hổ hổ

~Lúc này Hình đại bảo chủ còn đang giữ tâm trạng tham quan thú lạ, nhưng hần sắp cười không nổi nữa rồi

5. Chương 5: Cởi Y Phục...

Đám nữ nhân áo đỏ xanh trắng vừa thấy cửa mở, càn cố chen vào, các thị vệ vừa phải ngăn cản vừa phải chú ý không được đụng vào nơi không nên đụng của bọn họ, thật sự là làm khó người ta rồi... Nhưng, lệnh của bảo chủ không thể làm trái, nếu để đám nữ nhân này vào vào thì người phải đến Tu La Đường thụ hình là hai người họ.

“Muội muội! Bọn ta đến thăm muội, xem bọn ta mang gì đến cho muội này!” Nữ nhân áo xanh thấy có người ra, chỉnh trang y phục, đeo bộ dạng tươi cười thân thiết nhất lên.

Ảnh Thập Thất vừa ra khỏi cửa đã nghe có tiếng người hướng về mình mà gọi muội muội, hiển nhiên là ở đây ngoài hần và hai thị vệ tổng cộng ba người thì không còn ai khác, vậy... Ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy các tấm phi của bảo chủ cười tươi như hoa nhìn hần vậy tay, nhưng khi hần ra ngoài, thì nụ cười trên mặt bắt đầu cứng lại.

Nữ tử áo đỏ không ngờ người đi ra lại là nam, còn mặc y phục thị vệ, thế là nụ cười trên mặt biến mất, ngạo mạn nói: “Thị vệ đại ca, mau để bọn ta vào đi, chúng ta là phu nhân của bảo chủ!”

Các thị vệ gác cửa nhìn nhau, cảm thấy ngày rời bảo của nữ nhân này không còn xa nữa, mọi người đều biết, bảo chủ còn chưa thú thê, chỉ nuôi vài tấm phi, nói chính xác, thì còn không xứng được gọi là thiếp, lần này dám tự cho mình là phu nhân bảo chủ, sợ là đã chán sống rồi... Rời bảo là vẫn còn nhẹ...

Thập Thất nhíu mày, đi đến lạnh lùng nói: “Chủ tử có lệnh, người không phận sự không được vào trong, mời các vị tạm thời rời khỏi đây đi, nếu có việc cần chờ chủ tử trở về sẽ định đoạt.”

Nữ tử áo đỏ thấy tên thị vệ thậm chí không liếc mắt nhìn mình một cái, lời nói cũng không cung kính, giận dữ nói: “Người cùng lắm chỉ là một thị vệ mà lại đi ra từ phòng của chủ tử, hai vị đại ca các người mặc kệ sao? Không sợ hần làm chuyện xấu!”

Các thị vệ cũng đồng loạt không để ý đến ả, nữ tử áo xanh cũng nhíu mày, nữ nhân này quá ngu ngốc, người có thể ra vào nơi này chắc chắn đều không thể đắc tội, huống chi khi hần đi ra hai thị vệ cũng không hề kinh ngạc, chắc chắn hiểu rõ mọi chuyện, làm ầm ĩ lên như vậy không phải ám chỉ hai thị vệ này vô dụng sao?

Ảnh Thập Thất không có kinh nghiệm đối phó với nữ nhân, nếu bọn họ không phải người của chủ tử, hần tuyệt đối sẽ không quan tâm. Nhưng đám nữ nhân này, người càng không quan tâm, bọn họ càng nghĩ người dễ bắt bạt, càng lên mặt. Nữ tử áo đỏ liên tục xông vào trong, gần như sắp nắm được tay áo Thập Thất.

Ảnh Thập Thất chỉ tránh đi một chút, vừa định mở miệng mời bọn họ đi, trong tầm mắt chợt xuất hiện một bóng người quen thuộc, thăm thở dài, quỳ xuống, không biết người ấy đã nghe bao lâu rồi.

Nữ tử áo đỏ thấy tên thị vệ kia quỳ xuống, còn nghĩ là đang nhận tội với mình, ngạo mạn hất đầu: “Hừ, biết sai thì tốt, đặc tội bản phu nhân không dễ sống, hai người các người chú ý học tập đi.”

“Vậy sao? Bản bảo chủ thú thê khi nào mà bản thân cũng không biết?” Một giọng nói lạnh lùng vang lên phía sau bọn họ: “Hay là hôm nay đã đổi bảo chủ rồi?”

Hai thị vệ thu tay lại, quỳ xuống hành lễ: “Bảo chủ!”

“Bảo... Bảo chủ?” Đàn nữ nhân áo đủ màu hoảng hốt, bọn họ chỉ dám lợi dụng khi Hình Bắc Minh không có mặt mượn oai hổ ra uy, ai không biết Hình đại bảo chủ coi trọng uy quyền của bản thân nhất, hẳn muốn điều võ dương oai thể hiện quyền lực bảo chủ thế nào cũng được, người khác... Chờ chết đi! Muốn mượn uy danh của bản bảo chủ ra vẻ? Xuống địa ngục đi!

“Bảo chủ tha mạng! Bảo chủ!” Chân nữ tử áo đỏ nhũn ra, quỳ rạp xuống cầu xin, cuối cùng nàng ta cũng nhận ra những lời mình vừa nói là hành vi chán sống đến mức nào.

“Kéo ra ngoài.” Một câu thừa cũng không có, ngắn gọn quyết định số phận nữ tử áo đỏ.

“Bảo chủ

Bảo chủ

Tha mạng

Lần sau không dám nữa

” Tiếng cầu xin loáng thoáng dần biến mất, Hình Bắc Minh lạnh mặt nhìn những người còn lại: “Ai giải thích một chút, đến đây làm gì?”

“Bảo chủ.” Nữ tử áo xanh tuy trong lòng hoảng sợ nhưng biến hiện vẫn dịu dàng lả lướt: “Thủy Thiên nghe nói bảo chủ vừa đón một vị muội muội mới, không biết nàng ấy có thiếu đồ dùng không cho nên gọi các muội muội đến tặng nàng vài thứ cần dùng, không ngờ lại xung đột với hai thị vệ đại ca, còn ngay trước mặt bảo chủ... Bảo chủ, ngàn vạn lần xin thứ tội!”

Nói một hơi khiến cho người khác không nhìn ra khuyết điểm của nàng ta, Hình Bắc Minh im lặng một lúc, nhìn bóng đen quỳ bên trong chỉ lộ mỗi phần ót, lạnh lùng nói: “Xem ra người rảnh rỗi trong bảo quá nhiều rồi, tốc độ truyền tin nhanh thật. Lui hết đi, nếu còn có lần sau, thu dọn hành trang rút đi.”

“Vâng, bảo chủ.” Nếu bảo chủ đã không trách tội, vậy mau đi thôi, nữ tử áo xanh và vài người nữa sau lưng vội vàng hành lễ, xoay người đi.

Hình Bắc Minh lại nhìn hai thị vệ: “Trừ phi có cầm lệnh bài trên người bản bảo chủ, ngoài ra ai cũng không được vào.”

“Vâng, bảo chủ, thuộc hạ nhất định hoàn thành nhiệm vụ.” Ai không biết còn tưởng bọn họ gác thiên lao trọng địa nào đó... Hai thị vệ cũng rồi, vội vàng lui về vị trí canh gác.

Hình Bắc Minh đi vào, nói với người vẫn quỳ từ nãy: “Vào phòng.”

Các thị vệ, nha hoàn tùy tùng, hạ nhân trong Thiên Hạ Đệ Nhất Bảo thấy Hình Bắc Minh đều không cần phải quỳ hành lễ, trừ phi làm sai chuyện hoặc có việc cầu xin, cũng đâu phải lão hoàng đế mà sĩ diện bắt mọi người quỳ xuống. Nhưng các ảnh vệ, nói chính xác là mười bảy ảnh vệ, trừ phi là tình huống đặc biệt thì đều phải quỳ, cũng không phải Hình đại bảo chủ muốn ra oai với bọn họ, mà đây là cách biểu thị một loại trung thành tuyệt đối.

Ảnh Thập Thất vào phòng muốn quỳ xuống, nhưng bị Hình Bắc Minh ngăn lại, thế là đứng sững một chỗ, lần thứ hai vào ngọa phòng[phòng ngủ] của chủ tử Ảnh Thập Thất hiển nhiên không thoải mái, dù là người khác cũng không ai thoải mái nổi, ngày thường không cần thận đi vào còn phải chịu tội.

Hình đại bảo chủ sờ sờ cằm, hứng thú chuyển đến trên người vị ảnh vệ mà vẫn đang đứng cứng người nào đó, không, chính xác là trên bụng... Thật sự rất là hiếu kỳ đó, muốn nhìn xem nó thế nào, có lẽ là không

khác nữ tử. Thật ra Hình Bắc Minh chưa từng thấy nữ tử lớn bụng thế nào, đang tự suy diễn. không thèm quan tâm đến bụng người ta vẫn còn phẳng lì!

“Cởi y phục ra.” Muốn làm là làm, Hình đại bảo chủ hạ lệnh.

“Chủ tử...” Ảnh Thập Thất ngẩn người, sao chủ tử lại hạ lệnh kì quái như thế?

“Sao? Muốn kháng lệnh?” Hình đại bảo chủ không vui rồi.

“... Vâng, chủ tử...” Lệnh của chủ tử là trời, không thể bất tuân, hai tay Ảnh Thập Thất nặng nề cởi đai lưng, cởi lớp áo ngắn bên ngoài ra, ngẩng đầu thấy ánh mắt mong chờ thấy rõ của chủ tử, lại cởi thêm áo trong, chờ một lát thấy chủ tử không lên tiếng, Ảnh Thập Thất ngơ ngác, chẳng lẽ phải cởi cả khố mới được?

Đang cần rằng chuẩn bị hạ thủ, cuối cùng Hình đại bảo chủ cũng tốt bụng lên tiếng, bảo Thập Thất đã bán khóa thân đi đến trước mặt mình.

Hình Bắc Minh chống cằm, chăm chú quan sát thân thể ảnh vệ nhà mình, tập võ từ nhỏ nên đương nhiên có được thân thể rắn chắc, da mạch sắc rất đẹp, cổ, ngực, cánh tay, bụng đều bị quan sát tỉ mỉ, xác nhận, đây là thân thể một nam tử chân chân chính chính, hơn nữa còn có thể xem như xuất sắc. Sau đó ánh mắt chợt dán chặt vào bụng ảnh vệ không chịu dời đi...

Thập Thất đứng cứng người, như mảnh thịt trên thớt, mắt mở trừng trừng nhìn chủ tử vươn ngón tay tội ác ra, chọc vào bụng mình, hai tay nắm lại, nắm thật chặt!

Thân thể dưới ngón tay run run, Hình Bắc Minh hí mắt liếc nắm tay đã nổi gân của ảnh vệ một cái, hẳn biết nếu mình không phải chủ tử Thập Thất phải thuận phục, nắm tay kia đã sớm nện vào mặt mình rồi. Thập Thất sờ soạng thêm một lát mới chưa thỏa mãn rút ngón tay về, không biết vì sao lớp da đàn hồi tuyệt hảo kia lại làm mình hứng thú.

Hình Bắc Minh đứng lên, lướt qua Thập Thất ra ngoài, miệng nói: “Mặc y phục vào, đến Túc Phong Lâu cùng ta.” Trong giọng nói còn kèm chút tiếc nuối chưa thỏa mãn, làm Thập Thất trắng mặt.

Túc Phong Lâu là tửu lâu lớn nhất thành Nguyệt Minh, cũng là nơi Hình đại bảo chủ thích đến nhất, dùng bữa, uống chút rượu, thuận tiện tìm chút việc vui từ con đường ngoài cửa sổ.

Hôm nay việc vui lại tự tìm tới cửa, Hình Bắc Minh đang ăn rất ngon miệng, từ ngoài nhả gian chợt truyền đến tiếng gõ dè dặt, Ảnh Thập Thất lách người đến cạnh cửa, nghe người bên ngoài nói: “Xin hỏi bên trong là Hình bảo chủ sao? Tại hạ Nghiêm Vân Thăng của Nghiêm gia trang ở Kỳ Châu, muốn cầu kiến Hình bảo chủ, mong được đáp ứng.”

Nghiêm gia trang ở Kỳ Châu? Cách xa như vậy lại đến đây làm gì? Hình Bắc Minh đặt bát xuống ý bảo Ảnh Thập Thất mở cửa, Nghiêm gia trang ở Kỳ Châu cũng được xem như danh môn vọng tộc, không lâu trước đây nghe nói trang chủ đột nhiên chết bệnh, để lại gia nghiệp cực lớn và vài vị phu nhân nhi tử, người trên giang hồ đều đoán rằng lần này các nhi tử của hắn sẽ tranh giành đến máu rơi máu chảy. Lý do lần này Nghiêm Vân Thăng đến quá rõ ràng.

Nghiêm Vân Thăng thấy cửa mở, liền biết Hình Bắc Minh đồng ý gặp mình, vội hành lễ đáp tạ, chờ người bên trong lên tiếng mới cẩn thận đi vào, phía sau còn có một cô nương dung mạo xinh đẹp đi theo, ánh mắt quét qua hai người trong phòng, người ngồi bên bàn dáng vẻ đường đường, tuy dung mạo lãnh ngạo lạnh lùng nhưng ngũ quan như được tỉ mỉ điêu khắc thành, ánh mắt cực sắc, khi nhìn đến có cảm giác như điện giật, mặt cô nương lập tức ửng đỏ.

6. Chương 6: Tầm Chung...

Nghiêm Vân Thăng hành lễ một lần nữa, thuận tiện giới thiệu cô nương phía sau: “Hình bảo chủ, đây là thân muội Nghiêm Vân Hà, Vân Hà, mau hành lễ.”

Cô nương kia đỏ mặt e thẹn cúi người thi lễ, miệng nói: “Vân Hà ra mắt Hình bảo chủ, đã sớm nghe uy danh của bảo chủ, hôm nay được gặp, quả thật là vinh hạnh của Vân Hà!”

Khóe miệng Hình đại bảo chủ nhếch lên: “Không dám, mời hai vị ngồi, nghe nói Nghiêm trang chủ bệnh qua đời, mong hai vị đừng quá bi thương!”

Biểu cảm của Nghiêm Vân Thăng lập tức biến thành bi phẫn, chấp tay nói: “Hình bảo chủ, hôm nay ngài đồng ý gặp Vân Thăng, hẳn là đã nghe được những lời đồn trong giang hồ, phụ thân tuy rằng đã quá ngũ tuần nhưng thân thể vẫn khỏe mạnh cường tráng, sao lại có thể đột nhiên phát bệnh? Trong lòng ta biết có người hãm hại phụ thân ta, nhưng khổ nỗi... Không quyền không thế, ngay cả thi thể phụ thân cũng không được phép đến gần, muốn tra là khó càng thêm khó... Bảo chủ, nhất định phải giúp Vân Thăng!”

Nói xong lời cuối cùng, kích động quá độ, quỳ sụp xuống, khấu đầu một cái thật mạnh, Nghiêm Vân Hà thấy huynh trưởng như vậy cũng đâm lệ mà quỳ xuống, “Khẩn cầu Hình bảo chủ ra mặt giúp huynh muội chúng ta!”

Hình Bắc Minh thấy như thế, trên mặt thoáng hiện ra chút không nỡ, phát tay một cái, hai huynh muội liền cảm giác một luồng lực đánh tới, một khắc sau đã đứng lên! Nghiêm Vân Thăng thâm kinh hãi, Hình Bắc Minh quả nhiên danh bất hư truyền, nội lực sâu không thể dò!

“Hai vị không cần phải như vậy, dù thế nào thì Nghiêm trang chủ cũng là trưởng bối đức cao vọng trọng trong giang hồ, đã có khả năng là bị hãm hại, bản bảo chủ làm sao có thể bàng quan khoanh tay đứng nhìn! Hai người có suy nghĩ thế nào?”

Nghiêm Vân Thăng nghe hắn nói thế, kích động không ngớt, “Bảo chủ, nếu bảo chủ ra mặt, vậy người đó sẽ không dám manh động, Vân Thăng có thể thoải mái điều tra, chỉ cần có thể tiếp cận thi thể phụ thân, vậy người hại phụ thân nhất định sẽ lộ mặt! Vân Thăng nhất định phải bắt hắn lại để an ủi vong linh phụ thân!”

Nghiêm Vân Thăng lau nước mắt, lấy một tấm thiệp mời từ vạt áo ra: “Bảo chủ, chỉ cần bắt được lũ người đó, Vân Thăng nguyện làm trâu làm ngựa!”

Ảnh Thập Thất đi đến nhận thiệp mời, huynh muội Nghiêm gia lúc này mới hạ mình nhìn thấy thị vệ kia, vừa nhìn thoáng qua chỉ nghĩ là một thị vệ thông thường, hiện tại đến gần mới phát hiện không giống, không phải một thị vệ tầm thường, người này tỏa ra khí thế khiến người khác run rẩy, Nghiêm Vân Thăng đi theo phụ thân nhiều năm như vậy, cũng đã gặp không ít nhân vật, biết rằng chỉ có người đi ra từ máu tanh mới có loại khí chất này, không dám nhìn thêm. Nghiêm Vân Hà thì không biết nhiều như vậy, hiếu kỳ nhìn lên khuôn mặt Ảnh Thập Thất, nhưng lại nhìn thấy một đôi mắt lạnh lùng tàn khốc cực kỳ sắc bén, như có mũi dao quét qua, Nghiêm Vân Hà sợ run, vội túm lấy tay áo huynh trưởng.

Chờ hai người cáo từ, Hình đại bảo chủ mới liếc mắt nhìn tấm thiệp kia, gõ bàn cân nhắc, “Xem ra mấy ngày này không chán nữa rồi...”

Về đến bảo, Hình Bắc Minh gọi Trình Bá và Ảnh Nhị vào phòng, dặn dò những chuyện phải làm khi hắn không ở trong bảo, sau đó giữ Ảnh Nhị lại nói riêng: “Ảnh Nhất và Ảnh Thập Tứ về thì bảo bọn họ đến thẳng Nghiêm gia trang ở Kỳ Châu, Ảnh Thập Nhất Ảnh Thập Nhị hộ tống, những người đang ở ngoài bảo khác thì cùng đợi lệnh.”

Ảnh Nhị tuân lệnh, nhưng rất nhanh sau đó đã ngắt đầu hỏi: “Chủ tử, Ảnh Thập Thất có nhiệm vụ gì?”

Hình Bắc Minh trầm ngâm: “Quên đi, lần này để hắn ở lại bảo chờ, thân phận hiện tại của hắn là thiếp thân thị vệ của ta, không cần giao việc của ảnh vệ cho hắn.”

“Vâng, chủ tử, thuộc hạ cáo lui.” Ảnh Nhị biết đã thứ muốn biết, liền lui ra ngoài.

Hình Bắc Minh đi ra khỏi thư phòng, liền nhìn thấy phía cửa hông có hai hạ nhân đang khiêng một bồn nước nóng đến, Trình bá đi trước dẫn đường, nhìn thấy Hình Bắc Minh, Trình Bá bảo dừng lại, vội đi đến gọi: “Chủ tử.”

Hình Bắc Minh hất cằm: “Làm gì vậy?”

Thế là Trình Bá kể nhanh lại câu chuyện, ngắn gọn là vị ảnh vệ nào đó thấy nóng muốn ra con sông gần đó tắm, lại bị một vị ảnh vệ nào đó ngăn cản muốn dẫn về Bách Minh Cư hoặc chỗ của các ảnh vệ, trên đường gặp Trình Bá, thế là Trình Bá phân xử khiêng bồn tắm đến biệt viện của chủ tử.

Trình bá cúi đầu nói: “Chủ tử, hiện tại thân thể của Ảnh Thập Thất không thể ngâm nước lạnh, cho nên...”

Hình Bắc Minh thờ ơ nói: “Cũng là các người nghĩ chu đáo, kiêng vào ngoại phòng đi.”

Thế là, Trình Bá bảo người kiêng bồn vào ngoại phòng của Hình đại bảo chủ, Ảnh Thập Thất cầm nín nhìn hai hạ nhân kia hành lễ với hắn, sau đó đi ra... Hai người đó vốn dĩ không biết hắn, nghĩ hắn là vị bằng hữu nào đó của bảo chủ!

Ảnh Thập Thất nhìn bồn nước tắm nóng bốc hơi trước mặt, lại cảm giác được y phục trên người mình đã ướt đầm, cuối cùng cũng không nhịn được cởi y phục ngâm mình xuống nước... Không quen lắm, Thập Thất nhú mày, trước đây chỉ nhảy vào nước lạnh ngâm một chút là được rồi, nhưng... Thật sự rất thoải mái... Thập Thất hí hí mắt, hạ người xuống sâu một chút nữa, chỉ chừa lại đôi mắt bên ngoài.

Hình Bắc Minh hí mắt nhìn chằm chằm nửa đầu sau lộ bên trên của Thập Thất, khóe môi chột nhếch lên thành một độ cong xấu xa, thản nhiên mở miệng: “Làm một ảnh vệ, ý thức cảnh giác của người hạ thấp rồi!”

Ảnh Thập Thất hoảng hốt, xoay một tiếng nhảy từ trong nước ra, túm lấy ngoại bào vắt trên bình phong gói thân thể ướt sũng lại, ánh mắt sắc bén bắn đến người ngoài cửa, sau khi phát hiện là Hình Bắc Minh thì lập tức hạ mắt, quỳ xuống: “Chủ tử.”

Ánh mắt cũng hạ xuống theo, từ mái tóc ướt sũng phủ lên lớp ngoại bào dán chặt lấy thân thể cũng đang ướt sũng, đến bàn chân vì lúc nào cũng mang hài mà trắng nõn, có lẽ vì ít bị phơi nắng, khác xa với vùng da lộ bên ngoài, trong mắt Hình Bắc Minh lóe lên chút hưng phấn, dời mắt ra khỏi thân thể mê hoặc dị thường kia, đi tới nói: “Cởi áo ra cho ta.”

Tuy không biết chủ tử muốn làm gì, nhưng Thập Thất vẫn tuân lệnh cẩn thận giúp Hình Bắc Minh cởi dây lưng, ngoại bào, áo trong, Hình đại bảo chủ bước vào bồn ngồi xuống, hào hiệp nhìn về phía người đang không biết nhìn đi đâu, “Vào đây.”

! Thân thể Thập Thất cứng đờ, cho dù có chất phác ngây thơ mấy thì cũng biết ảnh vệ và chủ tử cùng tắm trong một bồn là chuyện đại nghịch bất đạo bao nhiêu! Lệnh của chủ tử như thế khiến bản thân cũng... Rất khó tuân theo.

Trên mặt Hình Bắc Minh không có vẻ gì không vui, chỉ đơn giản đưa tay ra ngoài như cũ, bảo trì tư thế chờ người đến nắm, mắt không chớp nhìn chằm chằm người nào đó.

Siết nắm tay, Thập Thất phát hiện gần đây tần suất mình làm động tác này càng lúc càng nhiều, trước đây chủ tử không chẳng bao giờ có những ý nghĩ kì quái như thế trong đầu, từ khi... Ánh mắt Thập Thất lướt về trên bụng mình, từ khi... Sắc mặt ảm đạm xuống, Thập Thất nhắm mắt rồi lại mở ra, trong mắt không có chút cảm xúc nào, tránh đi bàn tay của chủ tử, cẩn thận dùng tư thế không chạm đến thân thể chủ tử ngâm mình xuống nước.

Tay phải Hình Bắc Minh chột cứng đờ, tuy khó nhận thấy, chậm chậm đặt lên thành bồn. Trên mặt không biểu lộ vui buồn, chỉ giả vờ vô ý giãn người ra.

Hai đại nam nhân ngâm cùng một bồn vốn không tránh khỏi không đụng chạm nhau, chân chen chân, Hình Bắc Minh giãn người một cái chiếm mất hơn phân nửa không gian, Thập Thất không cách nào tránh không đụng vào chân ai đó, mà người nào đó thì cứ không ngừng nhích tới nhích lui, Thập Thất từ nhỏ không hay tiếp xúc với thân thể người khác nóng bừng lên, mặt hồng hồng tự cuộn người lại.

Lần này tâm trạng Hình đại bảo chủ vui vẻ rồi, nhìn chằm chằm ảnh vệ đang cuộn thành một cục nói: “Thập Thất, bản bảo chủ nhớ khi người gia nhập Ảnh Vệ Doanh tuổi cũng không lớn, có lẽ chỉ vừa cao đến vai Ảnh Nhất, khi đó bao nhiêu?”

Chủ tử vẫn còn nhớ? Thập Thất hồi tưởng lại tình cảnh khi đó, mình được đại ca nhặt về cầu xin chủ tử thu nhận, hài tử lạnh lùng nói rằng nếu hắn có thể qua được tầng bảy rạp chồng chất của Ảnh Vệ Doanh mới được ở lại cũng có khuôn mặt non nớt như mình, nhưng lạnh lùng băng giá, khí thế ngút trời, khi đó chủ tử đã là bảo chủ của Thiên Hạ Độ Nhất Bảo rồi, đã nhiều năm như vậy rồi sao...

“Chủ tử, thuộc hạ và ngài... Cùng tuổi.” Cái này là hỏi Ảnh Nhất mới biết được, làm lão đại của Ảnh Vệ Doanh đi theo chủ tử sớm nhất, Ảnh Nhất biết rất nhiều thứ bọn họ không biết.

“Ha?” Hình Bắc Minh ngạc nhiên: “Bản bảo chủ còn tưởng rằng ngươi là nhỏ nhất.”

“Bẩm chủ tử, nhỏ nhất là Ảnh Bát.” Giữa các ảnh vệ chỉ xét thứ tự trước sau, không hỏi tuổi tác, các ảnh vệ đa số là theo chủ tử từ khi còn rất nhỏ, ở tuổi của Thập Thất mới đến đương nhiên là xếp sau cùng, vì vậy mà tạo thành hiểu lầm.

“Thì ra vậy, cũng đã nhiều năm không gặp Ảnh Bát rồi...” Từ khi bị phái đến các tiểu quốc phiên bang ở Hãn Hải[sau mạc Gobi] bốn năm trước, chỉ có tin tức chứ người chưa về, nhắc mới nhớ, có rất nhiều phiên bang quanh Yên Quốc đang rục rịch muốn ngóc đầu, khi nào hoàng đế có bình định được các tiểu quốc này, thì các ảnh vệ mình phái đi mới có thể trở về.

Thập Thất cuộn một hồi, cuối cùng cũng có dũng khí ngồi thẳng lưng lên: “Chủ tử... Thuộc hạ tắm xong rồi...”

Hình Bắc Minh ngưng trầm tư, ánh mắt hẩn nhìn Thập Thất khiến Thập Thất cảm thấy rất không bình thường, quả nhiên, một khắc sau, bàn chân tôn quý của Hình đại bảo chủ vung lên, cấp tốc nhưng nhẹ nhàng đặt lên bụng Thập Thất, rất là thỏa mãn mà cảm nhận tâm trạng mâu thuẫn muốn hất ra mà lại không dám của người ta, “Thập Thất, bản bảo chủ phát hiện gan của ngươi càng lúc càng lớn, bản bảo chủ chưa nói thì làm sao có đạo lý cho ngươi mở miệng trước, hửm?”

Ảnh Thập Thất cấp tốc cúi đầu, nếu không phải bị người đối diện nhẹ nhàng giữ lại thì đã quỳ xuống rồi, “Chủ tử! Thuộc hạ không dám! Xin chủ tử trừng phạt!”

Hình Bắc Minh cười nhẹ, chỉ đáng tiếc người đang cúi đầu không thấy được nụ cười rất đẹp này, “Được, vậy phạt ngươi chà lưng cho bản bảo chủ, thế nào?”

7. Chương 7: Cha Của Hải Tử

Ánh mặt trời chói chang chiếu vào sân biệt viện vắng vẻ dị thường, lá trên cây đại thụ Thập Thất thường trốn cũng khô cong lại, trong sân cực kì im ắng, chỉ có hai thị vệ canh giữ ngoài cửa, sáng hôm nay Hình Bắc Minh đến chỗ của bạn xấu Kha Vi Khanh, hiện tại còn chưa về.

Một nữ nhân lấp ló thò đầu ra sau bức tường đối diện, xoay người nhảy xuống, dáng người rất uyển chuyển, hiển nhiên là có biết khinh công.

Nữ nhân kia đi vào sân, trước tiên trốn sau đại thụ kèm hơi thở lại, sau đó xông thẳng đến ngọa phòng của Hình Bắc Minh, xem ra nắm rất rõ về các bố trí ở đây. Biệt viện của Hình Bắc Minh rất đơn giản, bởi vì Hình đại bảo chủ không thích phức tạp hoa mỹ, một gian ngọa phòng cực thoáng đãng rộng rãi, đối diện là thư phòng, ngoài cổng vòm là hoa viên, kì hoa dị thảo trang trí lại giúp cho nơi này thêm phần thoát tục.

Cửa sổ vốn mở, nữ tử liền thả người nhảy vào, dường như đang tìm gì đó, ngay cả góc phòng cũng không bỏ sót, kết quả đương nhiên là không thu hoạch được gì, nhưng lại phát hiện giường nhỏ mới có, chăn gối trên giường đều đầy đủ, nữ tử cau đôi mày thanh tú. Kiên trì đến thư phòng tìm thêm một lần nữa, rồi tuyệt vọng biến mất sau bức tường.

Trong biệt viện lại an tĩnh như không...

Phủ trạch của Kha Vi Khanh, nếu so sánh với Thiên Hạ Độ Nhất Bảo của Hình bảo chủ, thì không chỉ thua một ít, nhưng nếu so phong cách, Kha Vi Khanh dám vỗ ngực, không nói đến thành khác, cả thành Nguyệt Minh này, nơi nào có thể sánh được với bản thiếu gia!

Hoa lệ, là cảm giác chung cho mọi người, một chiếc giường tám chân lớn đủ cho mười mấy người nằm lên lẫn lộn, chiếm hết nửa không gian bên phải ngọa phòng, màn lụa lay động, thêm giường cũng được chế tác từ ngọc thạch, bên dưới là thảm lông mềm mại tinh tế, hấp dẫn người khác muốn lên giường lẫn lộn. Được rồi, ngoại trừ nơi xa hoa chỉ dùng để ngủ này, các gian phòng khác của Kha thiếu gia rất nhã nhặn, ống tre dẫn nước xanh biếc trên mái ngói, phong linh trúc...

Bản thiếu gia cũng là một người rất là nhã nhặn nha, Kha thiếu gia thường phẩy quạt nói vậy, nhưng ngoại trừ ngoại phòng hần luôn tự hào, thì những nơi khác Hình Bắc Minh chỉ liếc mắt nhìn qua một lần duy nhất, sau đó không hề bước vào, cho nên... Hình đại bảo chủ chỉ ngồi ở sảnh chính nói chuyện phiếm với hần, hoàn toàn không nhìn đến ánh mắt ai oán của Kha thiếu gia.

“Cho nên mới nói, Nghiêm Vân Thăng tìm đến hai người chúng ta, xem ra hần thật sự có ý định điều tra rõ chân tướng việc này, không biết sẽ dính dáng đến bao nhiêu người nữa...” Kha Vi Khanh nhấp nhẹ một ngụm trà, đang nói chuyện nghiêm túc, đột nhiên ánh mắt lướt đến thị vệ theo sau Hình Bắc Minh: “Người đổi thị vệ khi nào vậy? Không đúng, trước đây người đầu có thị vệ.”

“Không liên quan đến người.” Hình Bắc Minh thanh thần lấp câu Kha thiếu gia muốn hỏi lại: “Ta cũng nhớ người không thích can thiệp chuyện giang hồ, sao lại phá lệ rồi?”

“Ai, từ khi Hình bảo chủ xây dựng cái bảo gì đấy, võ lâm nhân sĩ không dám tranh hùng với người nữa, ngày tháng của bản thiếu gia càng lúc càng chán, ai cũng biết bản thiếu là bằng hữu của người, bình thường ngay cả một tên đến gây sự cũng không có, rất là buồn chán, buồn chán lắm! Bản thiếu hoàn toàn không phải vì thấy Nghiêm gia tiểu thư kia dung mạo xinh đẹp mới nhúng tay nha, hoàn toàn không phải!” Kha thiếu gia giấu đầu lòi đuôi, rốt cuộc cũng làm lòi nguyên nhân vì Nghiêm Vân Hà.

“Xem ra mục đích của chúng ta giống nhau. Kha thiếu gia, khi nào khởi hành?”

“Hai ngày sau, Hình bảo chủ ngài vừa nói gì, mục đích của chúng ta... Người không có được bất nhân như vậy nha, khó khăn lắm tấm lòng chân thật của bản thiếu ta mới nở một lần, không có được để nó úa tàn sớm như vậy!” Kha Vi Khanh tru như sói.

“Hoa trong lòng của Kha thiếu gia, cũng như dây Trường Xuân, dây dài hoa dày đặc, ủa một đóa cũng chẳng sao!” Hình Bắc Minh biết hần đang giả ngu, đứng lên đi, nhân tiện hẹn hần cùng đi: “Hai ngày nữa gặp.”

Ảnh Thập Thất cũng đi theo, bước chân hơi nhanh, muốn cố gắng cách thanh âm quỷ khóc sói tru của Kha thiếu gia lại xa xa một chút.

Kha Vi Khanh thấy người đi xa rồi, mới gấp quạt lại, điều chỉnh sắc mặt, một lát sau sờ sờ cằm, cười gian: “Thị vệ này... Không đơn giản... Những ngày tháng vui vẻ lại đến rồi!”

Hình Bắc Minh về đến bảo thì đã là giữa trưa, Trình bá gọi người dọn bữa trưa, Hình Bắc Minh vừa ăn vừa nghe Ảnh Thập Nhất báo cáo.

“Ha, có người lên vào biệt viện của bản bảo chủ? Có thấy rõ là ai không?” Nếu là đạo tặc tầm thường chắc chắn sẽ không vào đây, trong phòng mình không có gì bí mật cũng không có thứ đáng trộm, Hình Bắc Minh không hề lo lắng.

“Bẩm bảo chủ, là Bạch tằm phi.”

“Ô?” Hình Bắc Minh ngạc nhiên: “Nàng ta có biết công phu sao? Bản bảo chủ thật đúng là có mắt không thấy Thái Sơn, không biết trong bảo có gì mà nàng ta muốn lấy.”

Ảnh Thập Nhất nghĩ một lúc, hồi bẩm: “Chủ tử, theo thuộc hạ đoán, kinh công Bạch tằm phi dùng là Nhược Liễu Phù Phong của Phù Phong Phái, là loại võ công dành riêng cho nữ tử, nếu ngày thường không dùng nhiều thì nhịp thở cũng không khác gì người bình thường.”

Hình Bắc Minh vốn không nhớ rõ dung mạo nữ nhân kia, hiện tại chỉ nghĩ nghĩ một lúc lại bỏ mặc, giao chuyện cho Thập Nhất: “Điều tra rõ xem nàng ta muốn thứ gì... Mà thôi, để bản bảo chủ đích thân hỏi nàng ta.” Thế là lại phân việc như thường, Ảnh Thập Nhất lui ra.

Trên mái, Ảnh Thập Nhị ra dấu với hần “Thế nào rồi, ta đã nói chủ tử sẽ không nổi giận mà, hần căn bản không để đám nữ nhân đó vào lòng.”

Ảnh Thập Nhất thở dài, cũng ra dấu: “Ta chỉ biết số tằm phi của chủ tử lại sắp bớt một...”

Ngày hôm sau toàn bảo đều biết, bảo chủ sắp đến Kỳ Châu, hiện tại đang ở phủ của Kha thiếu gia thương nghị chuyện quan trọng, thị vệ canh cửa của chủ tử lại tăng hai, thế là các hạ nhân trong bảo truyền tin tằm phi mới nạp bị hiếp bức, cho nên tăng thêm hai người bảo vệ nàng ta.

“Tắm phi” mới nạp Ảnh Thập Thất ngồi ngay ngắn trên giường, ánh mắt chạy một vòng quanh tấm màn được buông xuống xong lại thu về, cẩn rằng, lệnh của chủ tử là trời.

Qua một lúc, giọng nói của Hình Bắc Minh từ trong màn truyền ra: “Thập Thất, người nói xem nữ nhân ấy muốn lấy thứ gì từ chỗ của bản bảo chủ?”

Thập Thất ngẩn người, quỳ xuống: “Thuộc hạ không dám đoán bừa.”

Trong màn “Hầm” một tiếng, “Không thú vị.”

Thế là Thập Thất lại ngồi ngay ngắn lên, chờ nữ nhân xui xẻo vẫn chưa biết hành tung mình đã bại lộ xuất hiện, nếu biết xung quanh Hình Bắc Minh luôn có các ảnh vệ theo sát như hình với bóng, sợ rằng sẽ không có người tự nghĩ mình tài giỏi xông vào biệt viện giữa ban ngày. Trong bảo có rất ít người biết đến sự tồn tại của các ảnh vệ, càng không cần nói đến các tắm phi vào bảo là như vào lãnh cung.

Trong sân rất im ắng, không lâu sau chợt có thanh âm nho nhỏ truyền từ ngoài cửa sổ vào, nếu không có nội lực thâm hậu nhất định sẽ không nghe ra, tuy danh tiếng Phù Phong Phái không lớn, nhưng khinh công không hề tầm thường. Nữ nhân kia vẫn len vào từ cửa sổ như hôm qua, đi qua bình phong, vừa vặn đối diện với Thập Thất đang ngồi trên giường.

Bạch Ngọc Cầm hoảng hốt, đang định chạy, nhưng đột nhiên lại đứng lại, ánh mắt sắc như dao nhìn chằm chằm Thập Thất: “Người chính là tắm phi vừa đến?”

Từng chữ như kim châm tận xương, Thập Thất không nói gì, hơn nữa hần cũng không biết nói gì.

Bạch Ngọc Cầm đột nhiên bật cười, nàng vốn thanh tú cười lên rất xinh đẹp, nhưng lời nói ra lại không thanh tú được như thế, nàng ta chỉ vào Thập Thất: “Khó trách sao bảo chủ lại giấu người kĩ đến vậy không cho ai nhìn thấy, thì ra là một nam nhân! Lại còn là một nam nhân chẳng ra sao! Người còn không bằng đám tiểu quan, có gì mà bảo chủ lại thấy người vừa mắt!”

Thập Thất kinh ngạc, thì ra nữ nhân này đến tìm tình địch... Hần oan uổng lắm nha...

Đột nhiên Bạch Ngọc Cầm biến sắc, bắt đầu nghi ngờ: “Tại sao người không nói chuyện? Nhìn thứ người mặc...” Thập Thất đang mặc y phục thị vệ tầm thường, hoàn toàn không giống một tiểu quan đang được bao dưỡng, “Người là người hôm đó? Ta thấy người đi từ trong phòng bảo chủ ra, quả nhiên... Có khi nào là thân thể người không giống người thường, bảo chủ thực tủy tri vị rồi? Khó trách viên thuốc đó...”

Thập Thất bắt được trọng điểm: “Thuốc gì?”

Bạch Ngọc Cầm cảm hận nhìn hần một lúc, không biết nghĩ đến chuyện gì mà đột nhiên cười lớn, cũng không sợ khiến thị vệ chú ý, vừa cười vừa không quên chỉ vào hần: “Thật sự là ý trời, lão thiên không để cho Bạch Ngọc Cầm ta mang thai hài tử của bảo chủ, cũng không để nữ nhân khác mang, không phải người muốn biết loại thuốc đó là gì sao? Đó là linh dược ta xin được có thể khiến người ta chỉ làm một lần là có hài tử, vốn định tìm cách cho bảo chủ uống, nào biết... Nhưng mà, người lại là một nam nhân... A ha ha ha ha...”

“Là chuyện khi nào?” Trong phòng đột nhiên vang lên tiếng người thứ ba, Bạch Ngọc Cầm đột ngột ngừng cười, cả người run rẩy, ánh mắt nhìn về phía giường lớn lộ ra một tia sợ hãi lẫn tuyệt vọng, người ngã mềm xuống đất, “Bảo... Bảo chủ?”

Màn giường bị vén lên, Hình Bắc Minh trầm giọng hỏi lại: “Là chuyện khi nào?”

Bạch Ngọc Cầm run rẩy, lắp bắp nói: “Hơn hai tháng trước, trên đường Ngọc Cầm... Ngọc Cầm theo bảo chủ về bảo...”

Ánh mắt Hình Bắc Minh phát lạnh, nhìn chằm chằm Bạch Ngọc Cầm ngồi trên đất run rẩy: “Trên đường? Ở đâu? Tại sao ta không nhớ?”

Bạch Ngọc Cầm thấy mọi chuyện đã bại lộ, đơn giản lật ngửa bài, nói hết mọi chuyện.

Nói đến Bạch Ngọc Cầm, khung cảnh tương ngộ với Hình đại bảo chủ cũng xem như lãng mạn, nữ tử Phù Phong Phái yếu ớt bị người khác ức hiếp, được Hình Bắc Minh vừa nhìn đã biết không phải người thường cứu giúp, nhất kiến chung tình, tuy có hơi buồn nôn, nhưng cũng là cảnh gặp nhau được lưu truyền từ

thượng cổ đến nay vẫn không đổi không phải sao? Nữ nhân yếu đuối lấy thân báo đáp, Hình bảo chủ không mấy quan tâm nói muốn theo thì theo, không ngờ Bạch Ngọc Cầm này đã sớm yêu hấn thiết tha, bị người khác ức hiếp chỉ là vở kịch để chính thức gặp nhau...

“Ngọc Cầm đã thấy bảo chủ từ kì đại hội võ lâm trước đây rồi, bảo chủ một lần đánh bại võ lâm minh chủ tiền nhiệm Khâu Hiến, lại bỏ mặc vị trí võ lâm minh chủ, tiêu sái xoay người đi, ngay từ lúc đó, Ngọc Cầm đã đánh mất cả con tim mình rồi, biết trong nhà bảo chủ đã có thị thiếp, sợ không thể... Cho nên muốn có hài tử trước, độc chiếm... Không ngờ hôm đó sư huynh của Ngọc Cầm đột nhiên xuất hiện... Lúc Ngọc Cầm quay về thì thấy bảo chủ đã, đã...”

“Thuốc đó, có tác dụng gì, tại sao bản bảo chủ không nhớ gì cả?”

“Thuốc đó, là do sư thúc của ta luyện vì một nam nhân không yêu bà ấy, có trộn lẫn Vong Trần Tán bên trong, hòa vào nước không màu không vị, chỉ lưu lại một ít mùi trong không khí, chỉ cần ai ngửi trúng một ít sẽ mất trí, người uống phải càng như trúng... Xuân...”

“Người ở cạnh ta lúc người trở về... Là ai?” Sắc mặt Hình Bắc Minh càng lạnh hơn, Bạch Ngọc Cầm thật sự cho rằng chỉ một khắc sau hấn sẽ tung một chưởng đánh chết mình.

“Không... Không có người nào, nhưng Ngọc Cầm thấy y, y phục bảo chủ xốc xếch... Cho nên Ngọc Cầm mới muốn biết rốt cuộc người đó là ai? Xem ra Ngọc Cầm bị lừa rồi, người đó không phải hấn.” Bạch Ngọc Cầm nhìn về phía người vẫn ngồi yên trên tháp không nói gì, nếu đây đã là bẫy, vậy thì hấn cũng chỉ là mồi câu.

Trong phòng im lặng một lát, Hình Bắc Minh phát tay: “Đưa nàng ta xuống trước đi.”

Bạch Ngọc Cầm khóc lóc bị người khác lôi đi, trong mắt đọng đầy say đắm yêu thương, nàng đã đoán được rồi, bảo chủ cũng không biết người kia là ai, rốt cuộc là kẻ nào? Chuyện mình trăm mong vạn cầu, người khác lại chẳng hề quan tâm, “Bảo chủ! Bảo chủ...”

Não Hình Bắc Minh vừa tiêu hóa xong tin tức mới nhận, ánh mắt thâm trầm vô thức nhìn chằm chằm vào nam nhân vẫn ngồi thẳng lưng trên giường nhỏ.

8. Chương 8: Cùng Lên Đường

Bị đôi mắt đen thẳm của chủ tử nhìn chằm chằm mà Thập Thất cũng không nhận ra, trong đầu hấn đang rất loạn, đêm Bạch Ngọc Cầm được đưa về, hấn vẫn nhớ được mơ hồ, chủ tử vào khách điểm, hấn vẫn thăm bảo hộ bên cạnh như thường, sau đó... Có thanh âm lạ vang lên, sau đó nữa thì hồi ức dừng lại ở hình ảnh hấn phát hiện bản thân cả người trần trụi loạn choạng mặt y phục chạy đi...

Khi đó cảm thấy người không được khỏe, nhưng cứ nghĩ là do bị thích khách tập kích, giữa lúc mờ mịt cũng không chú ý xem bên cạnh là ai, chỉ nghe xem hướng nào có tiếng đánh nhau rồi đi theo, sau đó nữa thì về bảo, bản thân cũng quên mất chuyện đó... Thập Thất lắc đầu, nhất định là bị thích khách tập kích, không phải do nguyên nhân khác!

Hình Bắc Minh giận, tên này đang xem như hấn không tồn tại sao? “Thập Thất, nói, người nghĩ đến chuyện gì?”

Thập Thất giật mình, nhưng vẫn quỳ xuống rất nhanh: “Chủ tử, thuộc hạ nhớ rõ đêm đó có thích khách tập kích, thuộc hạ không tha cho tên nào sống sót.”

Hình Bắc Minh nhíu mày, “Chỉ có bấy nhiêu?” Phần kí ức ngay sau khi Bạch Ngọc Cầm đến hầu hạ hấn là sáng sớm ngày hôm sau, tuy Ảnh Tam đã báo cáo lại chuyện bị tập kích, nhưng hấn cũng không để tâm nhiều, hiện tại nghĩ lại, thật sự đáng kinh hãi! Mình bị người khác ám toán mà lại không hề phát hiện!

Thập Thất cúi đầu: “Vâng, chủ tử.”

Hình Bắc Minh không nhìn hấn thêm nữa, dứt khoát gọi người khác: “Ảnh Tam Ảnh Ngũ, vào đây.”

Biết là chủ tử hỏi chuyện đêm đó, lời Ảnh Tam Ảnh Ngũ cũng nhất trí, khi được hương phát tán, có lẽ nhờ cách đó khá xa nên hai người không bị ảnh hưởng, vậy còn Ảnh Thập Nhất và Ảnh Thập Nhị thì sao, lại

gọi bọn họ vào, ngơ ngác ngác, cũng không có ấn tượng gì, nhưng lại dùng ánh mắt phức tạp nhìn Thập Thất, bọn họ ở bên ngoài nghe rất rõ, chủ tử trúng được, chắc chắn đã có hài tử, hiện tại hẳn lại...

Thấy ánh mắt của các ảnh vệ, Hình Bắc Minh lần đầu cảm thấy có chuyện nằm ngoài tầm kiểm soát của bản thân, từ lúc Thập Thất bị bắt ra hỉ mạch, hẳn chưa từng nghĩ chuyện có liên quan đến mình, chẳng lẽ bản thân có từng cùng một nam nhân hoan hảo hay chưa mà hẳn cũng không biết sao? Trước đây vì hiếu kì với chuyện này mới giữ ảnh vệ này lại bên cạnh, hiện tại lại có thể là của mình, tâm trạng rất là phức tạp nha...

Cho lui các ảnh vệ, Hình Bắc Minh nhìn Thập Thất vẫn quỳ yên trên mặt đất: “Bản bảo chủ ra lệnh cho người, nhất định phải sinh hài tử này ra, đến lúc đó thì mọi chuyện sẽ sáng tỏ.” Trong giọng nói có tính uy hiếp không được phép kháng cự, nếu đã là cốt nhục của bản bảo chủ, thì do nam nhân sinh cũng có làm sao?

Hình đại bảo chủ đứng lên ra khỏi phòng, để lại một mình Thập Thất quỳ trong phòng, thật lâu thật lâu...

Hành trình đến Kỳ Châu, do ý của bảo chủ, tăng thêm hai người, Ảnh Thất và Ảnh Thập Thất, một làm thị vệ một làm đại phu theo hầu, lần đầu tiên thay trang phục ảnh vệ đổi thành trường bào rộng giả văn nhân, cả người Ảnh Thất không chỗ nào thấy thoải mái, nhưng nhìn Thập Thất cũng bị “tổng giam” vào xe ngựa như mình, hẳn lại bình tĩnh, có lẽ Thập Thất mới là người thấy khó chịu nhất.

Thập Thất suốt đường đi không nói tiếng nào đột nhiên khàn giọng mở miệng: “Thất ca?”

Ảnh Thất cuống cuống: “Khó chịu?” Dù không phải là đại phu chính thức, thì Ảnh Thất cũng biết ba tháng đầu cực kì nguy hiểm, nếu chủ tử đã quyết tâm muốn Thập Thất sinh hài tử, vậy đương nhiên hẳn sẽ cố gắng hết sức để bảo vệ Thập Thất bình an.

Ảnh Thập Thất lắc đầu, tủi thân nói: “Thất ca, mọi người nói thật sao? Trong này thật sự...” Tay vô thức sờ lên bụng.

Ảnh Thất đau lòng chết mất, là ảnh vệ thân thiết nhất với Thập Thất, hẳn vẫn luôn xem mình là ca ca, xem Thập Thất như đệ đệ mà chăm sóc, ngày thường tuy Thập Thất ít nói ít biểu lộ cảm xúc, nhưng trong mắt hẳn ít nhất đó là vô lo vô nghĩ, chỉ biết một lòng bảo vệ chủ tử và hoàn thành nhiệm vụ, hiện tại lại để lộ biểu cảm bối rối lo lắng, Ảnh Thất thật không biết nên làm thế nào nữa...

“Thập Thất, Thất ca cũng không biết giải thích thế nào, nhưng có điều trong sách cổ đã có ghi nhận tiền lệ, vậy đệ nhất định sẽ không sao. Tin tưởng Thất ca.” Quan trọng nhất là phải khiến Thập Thất an tâm đã.

Thập Thất gật đầu, thật ra trước đây hẳn vẫn không có cảm nhận rõ ràng, chỉ là đôi khi những hành động quá tay của bảo chủ sẽ khiến hẳn lúng túng, nhưng hôm qua thấy bảo chủ nghiêm túc nhìn chăm chăm vào bụng mình, cả ngữ khí kiên quyết muốn mình sinh hài tử ra, đột nhiên cảm thấy có một áp lực khó nói đè nặng. Hẳn từ nhỏ đã bơ vơ, không có ai nói cho hẳn biết cái gì là nhân sinh bách thái[thế gian có muôn vàn dạng] tam cương ngũ thường, nhưng cũng biết nam nhân sinh hài tử là việc ngược lẽ đời bao nhiêu, trong ấn tượng của hẳn chỉ có cái bụng bự của các vị đại thẩm thỉnh thoảng lại đi ngang gian nhà rách nát của mình, hẳn cũng sẽ biến thành như vậy sao?

“Thất ca... Có khi nào Thập Thất sẽ biến dạng thành đại thẩm Phương gia không?” Thập Thất bỗng dưng cảm thấy kinh hãi, biến thành như vậy còn làm ảnh vệ được không?

Ảnh Thất giật mình, sau đó thật sự nhịn không được mà cười “Phụt” một cái, đại thẩm Phương gia là nường tử của Phương đại trù trong bảo, tuổi đã lớn mà lại có hài tử, cả ngày ểnh bụng cao ngạo lướt qua lướt lại trước mặt các hạ nhân, xem ra đã làm Thập Thất bị ám ảnh rồi.

Bên ngoài xe ngựa, Hình Bắc Minh nghiêm mặt giữ động tác muốn vén màn xe, chốc lát sau, hẳn buông mạnh tay xuống rồi đi nhanh đến phía trước. Hẳn vốn ngồi trong xe ngựa phía trước, vì chợt nhớ đến lời Từ đại phu lão nhân nói ba tháng đầu rất nguy hiểm không nên xuất hành, nhịn không được giật ngựa của thị vệ đi ra phía sau xem thử, ai đoán được lại khiến hẳn nghe thấy mấy câu nói dữ dội như vậy!

Đúng vậy, cứ xem như cho Phù Phong Phái chút mặt mũi để bọn họ đến đón người, tiễn một Bạch Ngọc Cầm đi, không chừng sẽ lại có một Bạch Ngọc Cầm thứ hai, Hình Bắc Minh nghĩ tới nghĩ lui cuối cùng

quyết định đem Thập Thất theo, đặt trong phạm vi quan sát thì an tâm hơn, hẳn tự nói với bản thân, đây là vì lo lắng cho hài tử, phải, là như vậy!

Bên này hẳn cười ngựa nghĩ ngợi, Kha Vi Khanh buồn chán nên nâng màn xe lên thò đầu ra, miệng ồn ào: “Hình bảo chủ, ngài chạy ra đó làm gì, trước đây cười ngựa nhiều như thế còn chưa đủ sao? Hay là thật sự không biết hưởng thụ... Ai, biểu cảm hiện tại của ngài là... Cười sao? A a người đang cười thật sao?”

Hình Bắc Minh quay đầu lại trừng hẳn một cái, chậm chậm kéo khóe môi vô thức nhếch lên xuống, mím chặt.

Kha Vi Khanh ngẩn người, tên mặt than này mà cũng có lúc cười sao, Kha thiếu gia chỉ biết đôi khi hẳn nhú mày, đôi khi hai mắt phát sáng, trước mặt mình đôi khi sẽ trừng mắt, chưa hề có biểu cảm quá rõ ràng, cái mồm ngoai trừ mắng người, hạ lệnh và ăn thì không còn chức năng khác, hôm nay hẳn cười sao? Chắc chắn là mình hoa mắt rồi! Nhất định là vậy!

Không thèm để ý đến Kha thiếu gia đang vùng vẫy bên này, Hình Bắc Minh tiêu sái giục ngựa, có điều thỉnh thoảng sẽ tới chỗ chiếc xe ngựa nào đó đi lòng vòng.

Buổi tối nghỉ lại trong một khách điểm trên đường đi, Thập Thất quen thói định tìm một nơi kín đáo nhưng gần chủ tử ẩn mình, kết quả vừa bị Hình Bắc Minh trừng vừa bị Ảnh Thất tha vào phòng, bắt Thập Thất ngoan ngoãn nằm yên trên giường, Ảnh Thất thì đi mượn nhờ nhà bếp của khách điểm để sắc thuốc cho Thập Thất.

Hình Bắc Minh đi vài vòng trong phòng, nhin không được lại sải chân đến phòng bên cạnh, nghiêng ngang mở cửa, thấy người đang nằm ngoan bên trong lăn xuống giường, quỳ xuống hành lễ: “Chủ tử!”

Không hiểu sao tự dưng thấy bực bội, nhưng Hình Bắc Minh cũng không nói gì, đi đến ngồi xuống ghế: “Đứng lên, ngồi nói chuyện.”

“Tạ ơn chủ tử.” Thập Thất đứng lên ngồi lên giường, Hình Bắc Minh dám đánh cá, tên ảnh vệ ngu ngốc này chỉ ngồi có nửa cái mông!

“Ngồi ngay ngắn!” Hình Bắc Minh giận rồi: “Bản bảo chủ muốn người nhớ kĩ một chuyện, trong bụng của người có thể là hài tử của bản bảo chủ, nếu sau này tra ra không phải thì thôi, nhưng, nếu người muốn làm hại nó, thì phải tự biết cân nhắc hậu quả! Sau này phải chăm sóc nó thật tốt, gác nhiệm vụ ảnh vệ qua một bên, sau này bản bảo chủ vừa ý rồi, thì người còn có thể trở lại Ảnh Vệ Doanh.”

Mặt Thập Thất thoáng cái trắng bệch, nhưng rất nhanh đã ý thức được mình còn có thể làm ảnh vệ, liền tạ ơn chủ tử: “Thuộc hạ tạ ơn chủ tử.” Chỉ có điều mới quỳ được một nửa đã bị trừng trở lên.

Lúc Ảnh Thất sắc thuốc xong bưng về phòng, thì thấy Thập Thất ngồi thẳng trên giường, vội nói: “Sao lại dậy rồi? Mau uống thuốc rồi nằm nghỉ, đến lúc dùng cơm tối ta gọi đệ.”

Kha Vi Khanh tắm một trận, hớn hở ra ngoài, lại thấy Hình Bắc Minh đi từ gian phòng bên cạnh ra, nếu hẳn không nhớ lầm, đó đâu phải phòng Hình Bắc Minh nhỉ? Kha Vi Khanh nghe theo tiếng gọi của còi lòng đây yêu ma quỷ quái, túm Hình Bắc Minh vào phòng mình, ngả gối hỏi: “Hình bảo chủ, bản thiếu đã nhin lâu rồi, thị vệ trong chiếc xe ngựa đó là gì của người? Tại sao chỉ mình hẳn ngồi xe ngựa trong khi người khác đều cười ngựa? Người vừa mới vào phòng hẳn làm gì? Nói mau!”

Hình Bắc Minh khinh miệt ngồi xuống, tiện tay phẩy phẩy áo choàng, chờ Kha Vi Khanh sốt ruột rồi mới nhàn nhả đáp: “Kha thiếu, không biết là biết càng nhiều càng mau chết sao?”

Kha Vi Khanh bật cười, phẩy phẩy quạt: “Bản thiếu cầu còn không được, người nói cho bản thiếu biết trước đi rồi bản thiếu sẽ chấp nhận cho người ám sát!”

Hình Bắc Minh trầm ngâm một lúc, vốn dĩ hẳn cũng không muốn giấu Kha Vi Khanh, là bằng hữu sống chết có nhau, hẳn nên biết mình có thể sắp có hài tử, nếu người đó xảy ra chuyện, nhất định sẽ giúp đỡ.

Bị ánh mắt chờ mong của Kha Vi Khanh trông ngóng mà nhìn, Hình Bắc Minh đang định mở miệng, bỗng dưng từ bên ngoài vang lên tiếng gió rít, ánh mắt Hình Bắc Minh lóe lên một cái, biến mất cùng lúc với Kha Vi Khanh.

Nhìn bóng người kia nhảy tới nhảy lui đánh với người khác, cực kì nguy hiểm, Hình Bắc Minh nhin không được rống lên: “Thập Thất, người xem lời ta vừa nói như cơm ăn sao!”

9. Chương 9: Nghiêm Gia Trang

Suốt đường đi, Kha Vi Khanh liên tục dùng ánh mắt kì dị nhìn Ảnh Thập Thất. Vén màn xe lên hít thở không khí, bên cạnh có người cưỡi ngựa đến, Kha thiếu gia nhìn hấn chăm chăm chăm; vào tửu lâu dùng bữa, Kha thiếu gia không lo ăn chỉ lo nhìn hấn chăm chăm chăm; uống thuốc, ánh mắt Kha thiếu gia sáng lấp lóe say đắm nhìn bát thuốc... Thập Thất không chịu nổi nữa, đoạn đường sau đó không vén màn lên lần nào, dùng bữa trong phòng riêng, uống thuốc cũng tránh ra chỗ vắng, cho nên, Kha thiếu gia may mắn nhận được vài cái lườm của Thất ca.

Đêm đó sau khi bọn tiểu lâu la bị đánh bại, hấn lại một lần nữa hân hạnh được gặp một khía cạnh khác của Hình Bắc Minh. Lại nói, hấn nghe thấy Hình Bắc Minh rống lớn cũng choáng váng đến mất hồn, thị vệ kia, công lực cao thật!

Tiếp theo lại bị ném thêm một viên địa lôi, thị vệ kia có thai rồi! Còn có khả năng là của Hình Bắc Minh! Sau khi nhìn trái nhìn phải nhìn trên nhìn dưới và đưa ra kết luận hấn là nam, Kha Vi Khanh bị sét đánh rồi, còn là tia sét tên sinh con! Khoan đã... Vì sao lại là hài tử có khả năng là của hấn, chẳng lẽ làm rồi phải tay không chịu nhận sao?

Nhưng mà, không có ai trả lời hấn...

Đêm tiếp theo sau khi Hình Bắc Minh hung hăng dạy dỗ Thập Thất một trận, lại gặp thêm một đám tiểu lâu la đến tập kích, nói là tiểu lâu la là vì võ công bọn họ đều không cao, chỉ là ỷ vào số đông, căn cứ vào đó có thể xác định là có người cố ý muốn làm bọn họ chậm trễ, nhưng cho dù có bao gian nan, mọi người vẫn đến được Nghiêm gia trang đúng giờ trước khi hạ táng.

Nghiêm Vân Thăng đi ra nghênh đón, mặc đồ tang, sắc mặt rất đau buồn, trong mắt lại có một tia mừng rỡ lóe qua.

“Bảo chủ Thiên Hạ Đệ Nhất Bảo đến... Kha công tử thành Nguyệt Minh đến...” Người chủ trì hô, người trong phòng ngoài phòng đều xoay mặt nhìn, sắc mặt mỗi người một vẻ, Hình Bắc Minh không hề nhìn qua, đi thẳng vào, vừa hành một lễ theo quy củ đã bị Nghiêm Vân Thăng dẫn đi, lão đại lão nhị Nghiêm gia nhìn đáng vẻ thuần phục đi theo sau Hình Bắc Minh của Nghiêm Vân Thăng, sầm mặt.

“Hừ, tiểu tử này mà cũng có bản lĩnh mời được Hình Bắc Minh và Kha Vi Khanh đến, sao trước đây chúng ta không nghĩ đến nhỉ đại ca?” Nghiêm lão nhị cảm thấy rất không vừa lòng, chỉ một Thiên Hạ Đệ Nhất Bảo đã đứng trên những người bọn họ mời đến, không còn chút oai phong!

Sắc mặt Nghiêm lão đại rất hung ác lại nham hiểm, nhưng vẫn bày ra đáng vẻ đau buồn trả lễ với các vị khách đến thấp hươg: “Nó đã bất chấp rồi, ta chỉ thấy khó hiểu là Thiên Hạ Đệ Nhất Bảo luôn không quan tâm những chuyện giang hồ nhỏ nhặt như thế này, cả Kha Vi Khanh đã từng nói sẽ không can thiệp chuyện giang hồ cũng không biết phát điên cái gì! Ai biết được hấn có thủ đoạn gì! Chúng ta phải vạn lần cẩn thận, qua ngày mai thì hết thấy sẽ ngã ngũ rồi!”

“Không sai, chẳng lẽ chỉ trong một ngày mà bọn họ có thể lật ngược thế cờ? Lão đại, có cần phái người theo dõi bọn họ không?”

“Được, phái người theo dõi sát Hình Bắc Minh và Nghiêm Vân Thăng, có dị động lập tức báo cho ta biết!”

Bên kia, sau khi Nghiêm Vân Thăng dẫn đoàn người của Hình Bắc Minh vào trang sắp xếp chỗ ở thì cung kính lui xuống. Kha Vi Khanh phẩy quạt khen: “Bình tĩnh, biết tiến biết lùi, không bám lấy người xin ý kiến, hài tử này không tệ.”

Hình Bắc Minh cười giễu: “Tuổi chưa đủ thì đừng miễn cưỡng đòi làm trưởng bối.”

Kha Vi Khanh không chút xấu hổ, “Với hấn mà nói, bản thiếu còn không phải tiền bối giang hồ sao, khi bản thiếu vào giang hồ hấn còn đang nằm trong lòng bà vú đòi kẹo!”

Hình Bắc Minh cũng vào giang hồ sớm, hẳn không nói gì, hình ảnh hạnh phúc nằm trong lòng người khác đòi kéo có lẽ cả đời này cũng không còn cơ hội thành hiện thực.

Trong mắt Ảnh Thất vốn lớn hơn bọn họ vài tuổi đã có phần bất đắc dĩ cùng đau lòng, cho dù là chủ tử hay bất cứ huynh đệ nào trong Ảnh Vệ Doanh, đều cầm binh khí giết người ngay từ nhỏ, nhưng bọn họ vẫn rất may mắn gặp được chủ tử, dù khi đó hẳn cũng chỉ mới là một thiếu niên còn chưa hoàn toàn trưởng thành.

Đêm, hai bóng đen vọt vào linh đường của Nghiêm trang chủ, Nghiêm trang chủ đáng thương, chết rồi cũng không được yên.

Ảnh Thập Nhất mở nắp quan tài lên nhìn nhìn, khen: “Nghiêm gia thật sự rất chu đáo, trong quan tài xếp đầy băng cứng, khó trách giữ được lâu như vậy.”

Băng cứng là loại băng dài ngày không tan ở nơi cực hàn, vận chuyển từ vùng cực hàn đến Nghiêm gia trang mất không ít thời gian, trừ khi Nghiêm gia vốn đã tàng trữ sẵn, hoặc Nghiêm gia đã biết Nghiêm trang chủ sắp tạ thế.

Ảnh Thập Nhị nói: “Đây là chuyện xấu của người phú quý nha!”

Ảnh Thập Nhất hiểu kì: “Chẳng lẽ Thập Nhị người đã có manh mối? Chứ cái này liên quan gì đến chuyện người ta phú quý, nếu so phú quý, chủ tử chúng ta còn phú quý hơn.”

Ảnh Thập Nhị khinh miệt: “Người thật sự là tên ngốc, nếu là người khác có lẽ đã hiểu rồi, người... Suyt, có người.”

Tiếng bước chân nho nhỏ truyền đến, Thập Nhất Thập Nhị đẩy nắp quan tài lại, ẩn mình vào chỗ tối.

Có hai người vào linh đường, nhìn cách ăn mặc thì có lẽ là hạ nhân của Nghiêm gia, cả hai ngồi rúc người dựa vào gốc cột, bất mãn lầm bầm: “Người nói xem vì cái gì mà lại bắt chúng ta đến trông linh đường chứ, người vốn đã không đẹp, chẳng lẽ còn sợ người khác trộm xác sao? Lo thừa.”

Người kia phụ họa: “Đúng vậy đúng vậy, nhưng mà người cũng nhỏ giọng chút đi, ta nghe người trong trang nói trang chủ chết rất kì quái, cẩn thận coi chừng oan hồn không tan đến tìm chúng ta trút giận!”

“Ai da người đừng có dọa ta, thật vậy sao? Người nói vậy làm ta cũng nghĩ đến, trang chủ càng lớn tuổi càng dẻo dai khỏe mạnh, đột nhiên lại chết, đúng thật là...”

“Hư hư! Nhỏ giọng chút, để đại thiếu gia nhị thiếu gia nghe được chúng ta sẽ bị đánh chết! Theo ta thấy, tiểu thiếu gia lại rất đáng thương, mẫu thân mất sớm, hẳn lại không có gia thế, hiện tại ngay cả trang chủ cũng không làm chỗ dựa cho hẳn được, gia sản còn không bị hai đại thiếu gia lấy hết sao, sau này biết phải sống thế nào...”

Hai người ngồi than ngẩn thở dài, lại quên nể mặt người chết, bàn luận chuyện nhà người ta, ngay cả sợ cũng quên.

Thập Nhất Thập Nhị nhìn nhau một cái, biến mất trong bóng tối, về báo cáo cho Hình Bắc Minh.

Ảnh Thất nghe xong, cân nhắc nói: “Nghe nói có những nhà giàu sang phú quý thường cất trữ băng trong kho, vào những ngày trời nóng oi bức rất có ích, không ngờ Nghiêm trang chủ vốn được xưng sống thanh đạm giản dị cũng... Băng cứng này có vẻ không rẻ. Nhưng nếu như Thập Nhị nói, Nghiêm gia sớm dự đoán được sẽ có người chết, lại vận chuyển thứ này về trước, chẳng phải là tự làm mình bại lộ sao?”

Kha Vi Khanh nói tiếp: “Hơn nữa, nếu thật sự có người hại hẳn, vậy sẽ không cố ý bảo tồn thi thể, chuyện này nhất định không phải do người định hại hẳn làm. Theo ý của Nghiêm Văn Thăng thì lão đại và lão nhị là hung thủ, vậy hẳn chính là người chuyển băng về để bảo tồn thi thể, vấn đề là, người trong giang hồ đều biết hẳn sống không được an nhàn lắm, làm sao có được nhiều tiền như vậy?”

Hình Bắc Minh chỉ ngồi nghe không nói gì, Kha Vi Khanh bất mãn, đá chân hẳn một cái: “Hình bảo chủ, chúng ta đang phân tích cho người đó, ít nhất cũng nói một câu đi!”

“Đây là chuyện của Nghiêm gia, sao lại là cho ta? Bản bảo chủ chỉ đến xem náo nhiệt.” Hình Bắc Minh phải ưỡn quần, đuổi người: “Không còn sớm nữa, giải tán về nghỉ ngơi đi, ngày mai tiếp tục xem náo nhiệt.”

Kha Vi Khanh khép quạt “Phạch” một cái, oán hận: “Khi kết bằng hữu không biết thận trọng! Mười mấy năm rồi, bản thiếu vẫn không nhìn rõ được hân!”

Ảnh Thất đồng tình nhìn hân: đâu phải chỉ mình người.

Một đêm qua rất nhanh, hôm nay là ngày hạ táng Nghiêm trang chủ, đập đập gõ gõ, kêu gào thảm thiết suốt một đường đến mộ địa, ba vị thiếu gia Nghiêm gia đi trước, ai cũng khóc đến sưng mắt chảy nước mũi, người đứng xem không biết còn nghĩ: hài tử thật là hiếu thảo quá, khóc đến như vậy!

Đi đến đầu con đường núi hơi nhấp nhô, người khiêng quan tài không cẩn thận vấp một cái, một góc quan tài đụng vào góc đá sắc, bỗng nhiên mở ra một khe nhỏ, người khiêng quan tài hoảng hốt, quan tài này đã được đóng đinh, sao có thể vừa đụng một cái đã mở, chẳng lẽ có quỷ!

Thập Thất đi phía sau Hình Bắc Minh nhìn dáng vẻ thần nhiên của chủ tử nhà mình, nếu không phải khi này hân cảm giác được có một luồng nội kinh ập đến, thì hân cũng sẽ nghĩ là không liên quan đến chủ tử nhà mình, nhưng chủ tử hoàn toàn có thể làm mà thần không biết quỷ không hay, sao lại cố ý để mình phát giác?

Ba vị thiếu gia Nghiêm gia đều giận dữ chạy đến, Thập Thất quan sát kĩ, lão đại lão nhị đều là phần nô thật sự, còn Nghiêm Vân Thăng, không biết vì sao, trong mắt hân lại có phần hoảng hốt.

“Lạnh quá!” Một người đứng gần quan tài đột nhiên ôm tay nói.

Bây giờ là cuối hè đầu thu, đi một quãng đường xa như vậy, mồ hôi ướt áo không cần phải nói, vậy mà lại có người kêu lạnh? Người nô lập tức nhận được ánh mắt giận dữ của mọi người. Oan uổng, người kia có tay, thật sự rất lạnh!

Nghiêm Vân Thăng bên kia vội vàng bảo người đóng lại quan tài, nhưng còn chưa kịp làm, lại có người kêu lên: “Thật sự có khí lạnh! Đường như... Đường như tỏa ra từ quan tài!” Giọng nói rất là quen.

Thập Thất nhìn Kha Vi Khanh sợ hãi chỉ vào quan tài, đột nhiên hiểu được lý do chủ tử làm như vậy. Chỉ có điều, mọi người đều , Kha công tử thành Nguyệt Minh nhà người, giết chóc vô số, thứ gì lại khiến người sợ đến như vậy?

“Có quỷ.....” Đột nhiên có người hoảng sợ kêu lên, trong chớp mắt cả đoàn người trở nên hỗn loạn. Sau khi bị một lão nhân rất có danh tiếng ở Kỳ Châu quát dừng lại, mọi người mới yên lặng, tuy là cả người cứng ngắt, đều vào tư thế sẵn sàng bỏ chạy nếu có bất kì âm thanh lạ nào.

Lão nhân nghiêm mặt, nhắc tay: “Đóng quan tài.”

Mắt Kha Vi Khanh lóe một cái, ngay sau khi quan tài bí ẩn trượt xuống lần nữa lập tức kêu lên: “Động, động đây! Xác chết sống lại!”

“Xác chết sống lại a a a a.....” Trong nháy mắt đoàn người lại hỗn loạn, lần này thì lão nhân kia có quát cũng vô dụng, mà ngay sau đó hân cũng sợ ngây người, vì đột nhiên có một cánh tay cứng còng thò từ trong quan tài ra!

10. Chương 10: Hỗn Loạn

Sau khi cánh tay thò từ quan tài ra đẩy thần kinh mọi người lên mức căng thẳng tối đa thì tiếp sau đó liền khiến chúng nhân cứng người, sự hiện diện của Thiên Hạ Đệ Nhất bảo chủ cho bọn họ sức mạnh nhất định, chỉ chốc lát sau lưng Hình Bắc Minh đã có một đoàn người tụ tập, lão nhân có danh tiếng khi này lo sợ hỏi Hình đại bảo chủ: “Hình bảo chủ, đó... Cái đó...”

Hình Bắc Minh oai hùng nói: “Bản bảo chủ không tin trên đời này có ma quỷ, đó chỉ là thứ những kẻ nhát gan tưởng tượng ra.” [ề, nhọt nha =.=]

Đàn “kẻ nhát gan” tuy giận thắm, nhưng vẫn trốn sau lưng hân không động đây: “Vẫn, vẫn phải nhờ Hình bảo chủ xem thử một chút, chẳng may là...”

“Phóng thí!” Ai đó giận dữ quát, mọi người nhìn sang, Nghiêm lão tam nổi giận rồi: “Thì cốt cha ta còn chưa lạnh mà các người lại ở đây, ở đây nói những thứ...” Có lẽ là thư sinh nên không biết cách mắng người, ghen đến mức mặt đỏ bừng.

Nói thế nào cũng tính là đang nhận lời giúp người khác, cuối cùng Hình Bắc Minh cũng đã nhớ lại mục đích khi đến đây, “Thất đại phu.”

Ảnh Thất ngẩn người, nhưng thấy ánh mắt của chủ tử hướng về hắn, lập tức hiểu ý, chỉ thầm một cái với mấy chữ “Thất đại phu”, hắn đi đến phía trước nói với mọi người: “Các vị nghe ta nói một lời, sau khi chết, máu sẽ ngừng lưu thông, ngẫu nhiên sẽ gây co rút tạo ra những động tác như duỗi tay duỗi chân, đây là hiện tượng thường thấy, các vị không cần phải sợ.”

Nếu đã là đại phu, thì lời nói ra có thể tin được, huống chi đây còn là đại phu của Thiên Hạ Đệ Nhất Bảo, tìm mọi người tạm thời chạy trở về lồng ngực. Nhưng vẫn có vài người nghi ngờ: “Vây vây luồng khí lạnh ấy là thế nào?”

Ảnh Thất chấp tay, đưa mắt nhìn ba vị thiếu gia Nghiêm gia: “Việc này, thì phải hỏi Nghiêm công tử rồi.”

Ba chữ Nghiêm công tử này nói về vị nào không ai biết được, chỉ đồng loạt nhìn về phía Nghiêm đại thiếu gia Nghiêm Xương Hổ, sắc mặt Nghiêm Xương Hổ trầm xuống, nói giọng lạnh đậm: “Chuyện này không liên quan đến ta, các vị có thể hỏi lão tam, cha ta và hắn đã thảo luận chuyện gì ngay cả con trưởng như ta đây cũng không biết.”

Thì ra còn có chuyện này, theo lời Nghiêm Xương Hổ nói, chẳng lẽ đưa con Nghiêm trang chủ yêu thương nhất là Nghiêm gia tam tử?

Nghiêm Vân Thăng vốn đang rất cảm kích vì Ảnh Thất nói giúp hắn, hiện tại lại bị kéo vào vòng chiến hỏa, cũng bất chấp, giận dữ chỉ vào Nghiêm Xương Hổ nói: “Đại ca, khi cha còn sống chỉ nói với đệ rằng, nếu chẳng may cha gặp chuyện bất trắc thì nhất định phải bảo tồn thi thể của cha không được để cho người có mưu đồ xấu phá hoại, ta còn nghĩ cha nói đùa, cha vẫn đang khỏe mạnh sao lại có ý nghĩ kì lạ như thế! Không ngờ ngày hôm sau... Thì ra cha đã sớm biết có người muốn hại mình, đại ca, người đó là ai?”

Nghiêm Xương Hổ cũng chỉ vào mũi hắn mắng: “Người nói thế là ý gì? Chẳng lẽ là ta hại cha sao? Lão tam, nói năng phải biết chừng mực, cẩn thận bị Thiên Lô đánh!”

Nghiêm Vân Thăng giận dữ chỉ lên trời: “Người làm chuyện xấu xa mới đáng bị trời trừng phạt.”

“Ầm ầm...” Đột nhiên tiếng sấm rền vang, tia chớp lóe lên, Nghiêm Xương Hổ giật mình, sắc mặt cũng có vẻ như không nhận được nữa, biểu tình thế này nói thẳng ra thì chính là chột dạ, mọi người xôn xao nghị luận, ánh mắt nhìn Nghiêm Xương Hổ chẳng khác gì nhìn một kẻ sát nhân.

Nghiêm Vân Thăng cười lạnh, “Đại ca, huynh chột dạ sao? Thì ra thật sự là do người hại chết cha!”

Nghiêm Xương Hổ đột nhiên hoảng loạn, xoa tay liên tục: “Không có! Không phải ta! Ta không hại cha!”

“Là hắn! Là hắn hại cha chết! Ta tận mắt nhìn thấy!” Nghiêm lão nhị đứng phía sau đột nhiên muốn làm chuyện chính nghĩa, phần nộ chỉ vào người mà mới hôm qua mình còn thân thiết gọi là đại ca, “Tối hôm đó, cha nói muốn chia đều tài sản cho ba huynh đệ chúng ta, kết quả đại ca không vừa lòng nên tranh cãi với cha, đại ca, đại ca giận quá liền... Liền bóp cổ cha... Ai cũng biết đại ca ta võ nghệ cao cường, ta sợ đại ca sẽ giết ta diệt khẩu cho nên... Ta không phải là người, ta nhìn thấy hắn hại chết cha ta...”

Những lời này của Nghiêm lão nhị không chỉ chứng minh Nghiêm Xương Hổ giết người, mà còn phải sạch sẽ tội thấy chết không cứu của mình, ngồi bệt xuống mặt đất khóc to, còn vừa khóc vừa lay quan tài.

“Không phải là người, ngay cả cha mình cũng giết!” Người xung quanh chỉ trở khiến hai mắt Nghiêm Xương Hổ đỏ ngầu, hắn phát điên đánh về phía Nghiêm lão nhị, “Người nói bậy! Ta không giết cha! Người hãm hại ta muốn độc chiếm tài sản ta giết người!”

Nghiêm lão nhị chật vật trốn, vừa tránh vừa la cứu mạng, vị lão nhân có danh tiếng nhưng không biết tên kia giận đến mức râu cũng run rẩy, chỉ huy những người bên cạnh: “Đi, bắt tên súc sinh kia lại cho ta, chờ tang sự hoàn tất đưa đến quan phủ.”

Nghiêm Xương Hồ mắt đỏ ngầu, thấy ai thì công kích người đó, trong chốc lát mọi người không ngăn hãm lại được, dưới ánh mắt cầu cứu của lão nhân, Hình Bắc Minh chỉ dùng một ngón tay đã đè Nghiêm Xương Hồ lại một chỗ, mọi người liền dùng dây thừng trói hãm lại, áp chế hãm tiếp tục hoàn thành tang sự. Lúc này Nghiêm trang chủ xui xẻo mới có thể bình an xuống mồ.

Dù đã khóc lóc kể lể nguyên nhân mình thấy chết không cứu, Nghiêm lão nhị vẫn sợ bị liên lụy, thế là càng ra sức khóc. Nhưng ánh mắt mọi người nhìn hãm và lão đại đã không còn như trước, ngược lại Nghiêm Vân Thăng luôn biết chu toàn bốn phận lại được Nghiêm trang chủ tin tưởng chiếm được hảo cảm của mọi người, Nghiêm lão nhị lập tức nhận ra tài sản của mình đang gặp nguy hiểm, ánh mắt nhìn lão tam cũng dần theo vài phần cảm hận.

Tang sự đã xong, những người không muốn bị cuốn vào trận chiến tranh giành tài sản của Nghiêm gia vội cáo từ, những người còn lại đều thích xem náo nhiệt, đương nhiên còn có đoàn người từ thành Nguyệt Minh đang buồn chán.

Nghiêm Xương Hồ đã bị đưa đến quan phủ, bị xử lý thế nào thì bọn Hình Bắc Minh không quan tâm, hiện tại lão nhị Nghiêm gia cũng là con chuột qua phố bị người người xua đánh, không dám bước ra khỏi cửa phòng một bước. Nghiêm Vân Thăng vẫn thản nhiên như ngày thường, ra vào các nơi, chào mời các quan viên thương nhân có qua lại với Nghiêm gia, từng lời nói hành động đều rất khéo léo hào phóng, cho nên càng được mọi người yêu thích.

Đêm đó, một tiếng kêu thảm thiết truyền khắp Nghiêm gia, lúc mọi người chạy đến thì thấy Nghiêm Vân Thăng nằm trong vũng máu, trong tay còn nắm chặt một miếng ngọc bội rõ ràng là được giết của người khác xuống, là của Nghiêm lão nhị.

“Vô liêm sỉ! Ngay cả đệ đệ của mình cũng không tha!” Lần này tri phủ của Kỳ Châu, cũng chính là vị lão nhân kia, Hứa Chư, tức giận đến lông mi râu cằm cũng run run, hạ lệnh toàn lực truy nã Nghiêm lão nhị đã đào tẩu.

Hình đại bảo chủ vẫn đi theo thêm gia vị hiện tại đã xem đủ náo nhiệt, thản nhiên quay về chỗ của mình, hoàn toàn không để ý đến những hỗn loạn phía sau, người mời đại phu, người giúp cầm máu, người lại xung phong truy nã Nghiêm lão nhị.

Nhàn nhả uống vài ngụm trà lạnh, Kha Vi Khanh nói không chút thành ý: “Chủ nhà bị thương, trong nhà loạn thành như vậy, chúng ta lại an nhàn như vậy có tội lỗi lắm không?”

Hình Bắc Minh thản nhiên mở miệng: “Đây không phải chuyện hãn mong sao?” Lực chú ý của hãn bị người đứng thẳng sau lưng mình hút hết, sắc mặt Thập Thất hơi khó chịu, có lẽ do mấy hôm nay theo bọn họ chạy tới chạy lui không nghỉ ngơi tốt, tổn thương nguyên khí, đưa mắt ra hiệu cho Ảnh Thất, Ảnh Thất dẫn Thập Thất lui xuống.

Kha Vi Khanh nhìn đến khi bọn họ ra ngoài rồi mới thôi, hiện tại hãn vẫn chưa dám tin trong bụng thị vệ đó có một sinh mệnh.

“Thật ra người để hãm lại trong bảo mới là an toàn nhất.” Đột nhiên Kha Vi Khanh nói.

“Chuyện hiểm thấy như vậy đương nhiên bản bảo chủ phải quan sát toàn bộ quá trình, tốt nhất là không rời một bước.” Nói thì nói thế, nhưng ban đầu không phải mình cũng dự định để hãm lại bảo sao? Cho nên, bảo chủ ngài lần đầu làm cha nên lo lắng chứ gì, sợ nhi tử gặp chuyện gì đúng không?

Hôm sau, Nghiêm lão nhị xui xẻo bị bao vây trước cửa đồ phương, sau khi bị đánh một trận thì bị đưa đến nha môn, thế là Nghiêm lão đại lão nhị sung sướng tương phùng trong đại lao, Hình Bắc Minh thì cáo từ Nghiêm Vân Thăng rời đi.

Nghiêm Vân Thăng rất khách sáo mà cảm kích: “Hình bảo chủ, Vân Thăng một lần nữa cảm tạ ngài đã đến đây, bắt được tên đại ca giết cha của ta cũng đã làm phiền ngài không ít, sau này nếu có việc cần Vân Thăng ngài cứ nói, Vân Thăng nhất định sẽ không nói một chữ không!”

Hình Bắc Minh thờ ơ gạt đầu: “Quá lời rồi, chỉ là giúp đẩy nhanh quá trình thôi.”

Sắc mặt Nghiêm Vân Thăng cứng lại, nhưng lập tức lại cười: “Hình bảo chủ, chẳng hay lời này có ý gì?”

Hình Bắc Minh không đáp, xoay người đi, Thập Thất và Ảnh Thất vội đuổi theo, Kha Vi Khanh nhàn nhai đi đến trước mặt hắn, phẩy quạt làm những lọn tóc ngang trán bay lên, để lộ nụ cười vô tâm vô phách bên dưới, “Nghiêm, tam, công, tử, mọi người đều là người thông minh, có những câu ta biết người biết là được rồi, nói ra sẽ mất thú vị, cáo từ!”

Nghiêm Vân Hà hồn hển chạy ra, thấy người đã đi xa thì giậm chân nói: “Ai nha ca, sao huynh không giúp muội giữ hắn... Bọn hắn lại?”

Chờ một lúc không thấy ca ca trả lời, Nghiêm Vân Hà tiếc hận dời mắt ra khỏi chiếc xe ngựa, chuẩn bị làm nũng với ca ca, nhưng vừa xoay mặt đã bị sắc mặt của Nghiêm Vân Thăng dọa choáng váng!

11. Chương 11: Hái Hoa Tặc...

Ra khỏi Kỳ Châu, có hai con đường, một là đường về bảo, một đường thông đến thành Tỏa Vân, Kha Vi Khanh nổi hứng thú, đề xuất ý kiến: “Ta nói này Hình bảo chủ, mấy năm nay rồi chúng ta mới có dịp ra ngoài ngao du, hay là đến thành Tỏa Vân dạo chơi đi, nơi đó dường như sắp có lễ Bách Hoa, bản thiếu còn chưa tham gia lần nào!”

Hình Bắc Minh trầm ngâm một lúc, nhìn Ảnh Thất, Ảnh Thất vội nói: “Chủ tử, nếu là lo lắng tình trạng của Thập Thất, thì chỉ cần đi chậm một chút là được, đến thành Tỏa Vân rồi ta sẽ ở lại chăm sóc Thập Thất, chủ tử và Kha công tử cứ thoải mái đi dạo.”

Ảnh Thập Thất vừa định quỳ xuống nhưng lại bị Hình Bắc Minh trừng trở lên: “Thuộc hạ không sao, chủ tử...”

Hình Bắc Minh phất tay một cái: “Bản bảo chủ tự có tính toán, cứ đến thành Tỏa Vân trước, chuyện ở Kỳ Châu vẫn chưa xong đâu.”

Thế là, đoàn người chậm rãi xuất phát đến thành Tỏa Vân, không ngờ lúc vào thành lại bị cản trở.

Nhìn hàng người dài đang chờ vào thành trước mắt, Kha Vi Khanh cực kì ngạc nhiên: “Cảnh tượng kiểm tra trước khi vào thành thế này đã lâu bản thiếu chưa được thấy, thật là nhớ quá! Không biết trong thành Tỏa Vân đã có chuyện gì?”

Một hán tử mặt đen đeo tay nải đi ngang nhìn hắn một cái, cười nói: “Tiểu ca là người vùng khác đúng không, mấy ngày nay có một tên hái hoa tặc xuất hiện trong Tỏa Vân, gây án không ít, rất nhiều cô nương bị hại, Ngõ huyện lệnh hạ lệnh phong tỏa thành, người ra vào đều phải nghiêm tra, nếu có nữ quyến, tiểu ca nhất định phải đề phòng!”

Kha Vi Khanh chấp tay: “Đa tạ đại ca nhắc nhở! Nhưng nói vậy hái hoa tặc này có võ công rất cao cường, e là trong thành...” Đang nói, đột nhiên phía trước có tiếng xôn xao, một thương nhân giận dữ xông ra, sầm mặt lên ngựa, thương đội đi theo cũng chậm rãi khởi hành.

Hán tử mặt đen kia thở dài một tiếng, nhìn nhìn cả một đoàn người sau lưng Kha Vi Khanh, lắc đầu: “Như các người chỉ sợ khó mà vào thành được, cô nương xinh đẹp, thương nhân... Chỉ cần đội ngũ có quy mô lớn một chút đều bị cấm vào thành, đội xe của các người quá gây chú ý.”

Kha Vi Khanh lên xe ngựa, nói lại một lần, “Không phải chỉ là hái hoa tặc thôi sao? Nơi nào chẳng có vài tên, tra xét nghiêm ngặt như vậy, lại không giống phòng tặc...”

Hình Bắc Minh hạ tấm màn xe đã được vén lên xuống, lãnh đạm nói: “Tặc đương nhiên là ở trong thành, không biết bọn họ đang phòng thứ gì?”

Kha Vi Khanh gấp quạt lại: “Đúng vậy! Cho dù là phong tỏa toàn thành bắt hái hoa tặc, bọn chúng có thể vào đương nhiên cũng có thể ra được, huyện lệnh làm như vậy e là có nội tình khác, thú vị! Lần này đi không uổng công!”

Hai người xuống xe ngựa, Thập Thất và Ảnh Thất lập tức tiến đến đón, hai người bọn họ đã xuống xe hỏi rõ mọi chuyện trước, đang chờ chủ tử hạ lệnh!

Hình Bắc Minh nói với nói với thị Vệ Hâu Giáp: “Người về Kỳ Châu trước, chờ chuyện ở đó sáng tỏ rồi thì về thành Nguyệt Minh. “

Hâu Giáp tuân lệnh, sau đó dẫn người quay lại theo đường cũ. Bốn người còn lại gọn nhẹ đi đến, vào thành rất dễ dàng, nhưng ngoài thành vẫn còn rất nhiều đại hán cao to đeo vũ khí bị ngăn lại, nói văn hoa là: người có võ công, diện mạo dữ tợn không được vào thành.

Tìm một khách điểm nghỉ chân, nhân tiện hỏi thăm về lễ Bách Hoa lần này, đáp án là vẫn cử hành đúng hạn.

“Đã có lệnh giới nghiêm toàn thành mà vẫn cử hành đúng hạn, huyện lệnh thật sự là sợ không dụ hái hoa tặc đến được sao?” Kha Vi Khanh nhìn khách khứa chặt nút dưới lầu, chắc chắn mấy cái.

Dưới lầu đủ các dạng công tử thư sinh đại hán đầy chật, người nào mở miệng ngậm miệng cũng đều là lễ Bách Hoa ba ngày sau, bàn tán xem đệ nhất mỹ nhân được chọn sẽ tuyệt sắc thế nào, hiện nay ai đang là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, tranh luận đến mức đỏ mặt tía tai, suýt chút đã động thủ.

Đột nhiên một làn hương thoang thoảng tỏa khắp đại đường, đoàn người đang tranh luận sôi nổi đột ngột im lặng, đồng loạt nhìn ra phía cửa, trong nháy mắt mọi người nhìn đến mức tròn mắt cũng muốn lẫn ra.

Bốn người, hai nam hai nữ, nam thì không phải nói, vinh hạnh được mọi người ghen ghét, vì anh tuần hơn đa số mọi người, trong nhóm có một nữ hài tử còn búi tóc hai bên, tuổi còn nhỏ, cười rất tươi, đai lưng xanh lục ôm chặt lấy vòng eo nhỏ, dáng người có vẻ hấp dẫn lạ thường, còn có một nữ tử đeo mạng che mặt, mặc váy lụa trắng, lay động say hồn người, mùi hương thoang kia dường như tỏa ra từ người nàng ta.

Tiểu hài tử thấy người chật ních, bĩu môi: “Tiểu tử, không còn chỗ nữa, có muốn đến chỗ khác không?”

Tiểu nha hoàn đã như thế, vị tiểu thư kia còn tuyệt sắc đến thế nào, khoan đã, vị tiểu thư này tỏa ra mùi hương nhẹ nhẹ, chẳng lẽ là nữ nhi của Ly gia Giang Nam vừa sinh ra đã mang dị hương trong truyền thuyết sao! Trong truyền thuyết nói vị tiểu thư này đẹp đến mức bông hoa đẹp nhất cũng phải thất sắc, chỉ là Ly gia luôn giấu rất kĩ không cho ai thấy, lần này cũng đến tham gia lễ Bách Hoa sao?

Tiểu thư kia chưa kịp lên tiếng, đã có một đại hán giành lời: “Tiểu thư, bọn ta chỉ có hai người, ngồi nhờ người khác là được, các vị đến đây đi!”

Nghe xong, lại có thêm không ít người cũng muốn nhường, tiểu nha hoàn kia cười như đóa hoa nhỏ kéo tiểu thư ngồi xuống, cô nương che mặt nói lời cảm tạ với đại hán đã nhường chỗ: “Tiểu nữ đa tạ đại hiệp.”

Đại hán kia, a không, đã thẳng cấp thành đại hiệp rồi, ngoác miệng cười, ai không biết còn tưởng cô nương nhà người ta đồng ý thành thân với hắn!

Ly Uyển Nhi ưu nhã ngồi xuống, nói với một nam tử đi cùng: “Trâu đại ca, không ngờ chúng ta đã đến sớm ba ngày mà vẫn có nhiều người như vậy, may mà huynh nghĩ chu đáo, thuyết phục cha để cho chúng ta đi trước.”

Tiểu nha hoàn kia tiếp lời: “Đúng vậy đúng vậy, qua vài ngày nữa mới đến thì không có nơi để ăn cơm nữa, ai tiểu thư, vậy chúng ta nghỉ chân ở đâu đây?”

Nam tử họ Trâu tỏ vẻ bảo tiểu nha hoàn đừng lo lắng, dịu giọng nói với Ly Uyển Nhi: “Uyển Nhi, muội chờ một chút, Trâu đại ca đi hỏi chương quỹ xem ở đây còn phòng không.”

Chương quỹ gầy bàn tính, áy náy nói: “Không khéo rồi các vị khách quan, vài gian phòng cuối cùng cũng đã được thuê rồi, trong tiểu điểm chỉ còn vài gian phòng hạ đẳng, hẳn là các vị thiếu gia tiểu thư dùng không quen.”

Chân mày nam tử họ Trâu nhăn thành chữ xuyên [], bọn họ đi từ một khách điểm khác đến đây, nghe nói đa số phòng nghỉ trong thành Tỏa Vân đều đã được đặt trước, đến nơi khác cũng không có mấy cơ hội, hai nam nhân bọn họ tùy tiện thế nào cũng được, nhưng Ly Uyển Nhi tuyệt đối không thể ngủ ở phòng hạ đẳng!

“Chương quỹ, người xem khách điểm trong thành Tỏa Vân đều đã đầy người rồi, có thể chia một gian phòng cho hai vị cô nương không, tại hạ trả gấp đôi.”

Chương quỹ khó xử: “Khách quan, chuyện này ta không thể tự tiện được, không biết các vị đại gia công tử ấy có chịu nhường không...”

Tiểu nha hoàn ôm má, giọng nói như sắp khóc: “Tiểu thư, chúng ta thật là xui xẻo, mệt mỏi cả ngày rồi mà nơi nghỉ chân cũng không có, tiểu thư có chịu được không...”

Kha Vi Khanh nhìn một hồi, cười gian nhìn Hình Bắc Minh: “Hình bảo chủ, có nguyện thương hương tiếc ngọc một lần, nhường phòng cho tiểu mỹ nhân không?” Bốn gian phòng thượng hạng cuối cùng đã bị bọn họ bao hết, dù có nhường cho người ta một phòng cũng không sao, nhưng chủ tử không lên tiếng, không ai dám làm xằng, Kha thiếu gia lại sẽ càng không tự hy sinh bản thân mà ở chung phòng với người khác.

Hình Bắc Minh tao nhã gấp một cọng rau bào, hoàn toàn không để ý đến hắc, chuyện xảy ra dưới lầu đương nhiên hắc nghe rõ mười mươi, nhưng, liên quan gì đến hắc.

Kha Vi Khanh mất hứng bĩu môi, tiếp tục xem náo nhiệt.

Lại có một người đoạt được cơ hội gây ấn tượng với mỹ nhân, nhường phòng mình cho hai vị cô nương, cũng là một vị công tử sang trọng phú quý, nhìn sắc mặt chán nản của người đứng cạnh thì biết chắc chắn hắc không có phòng để ngủ.

Lý Uyển Nhi chân thành cảm tạ, không từ chối.

Đêm, Ảnh Thập Thất nằm một mình trên giường, đang nghĩ về chuyện xảy ra mấy hôm trước, chủ tử biết Nghiêm gia trang, đặc biệt là Nghiêm Vân Thăng, có vấn đề, nhưng không vạch trần, ngược lại còn đến thành Tỏa Vân cách Kỳ Châu không xa tham gia lễ Bách Hoa, bầu không khí trong thành Tỏa Vân này cũng có chút kì lạ, có nhiều người giang hồ đến đây như vậy, mà binh lính gác cửa thành lại nói cái gì người biết võ công diện mạo hung dữ không được vào, hôm nay hắc thấy trên đường có đủ loại người giang hồ, xem ra ai có thể vào ai không cũng đã có quy định...

Nghĩ nghĩ nghĩ nghĩ lại ngăn người, chợt bên ngoài có tiếng động, cửa phòng xuất hiện màn khói mỏng, nháy mắt Thập Thất đã nín thở nhảy xuống giường, ẩn người lên xà ngang, không bao lâu sau có một hắc y nhân cúi người rón rén đi vào, trong tay cầm dây thừng, rướn người đến nhìn lên giường một cái, thấy trong chăn không người, lập tức biết mình đã bị phát hiện, liền nhún người nhảy ra cửa sổ trốn.

Thập Thất làm sao chịu tha cho hắc đi, thân hình như gió cuốn lao xuống túm lấy cổ người nọ, khói trắng tỏa ra, khi Thập Thất nín thở người kia nhanh nhẹn giãy một cái dồn lực định chạy, binh khí xuất hiện, Thập Thất kè lên cổ hắc, đang định ra tay lại đột nhiên nghĩ chuyện này rất lạ nên giữ người sống cho chủ tử xử lý, mũi dao ngừng lại ngay trên cổ người nọ, Thập Thất trầm giọng nói: “Không được cử động, nhúc nhích ta sẽ giết người!”

Ngay lúc ấy, phòng bên cạnh chợt truyền đến tiếng nữ tử hét lớn, hắc y nhân kia rất nhanh trí, biết Thập Thất định giữ người sống, thừa dịp này thúc khủy tay đến, công phu của hắc y nhân không cao, nhưng khinh công rất tốt. Khủy tay đánh thẳng vào bụng Thập Thất, Thập Thất vốn không để tâm, nhưng đột nhiên nhớ đến lời Hình Bắc Minh “sau này phải chăm sóc nó thật tốt”, liều lĩnh ngăn thế công của hắc y nhân lại, nhưng chỉ trong một chớp mắt này, hắc y nhân đã thoát được thế uy hiếp của hắc, nhảy ra khỏi cửa sổ.

Thập Thất phi thân đuổi theo, trong nháy mắt hai người đã biến mất giữa những tầng mái nhà trùng trùng điệp điệp.

Khi người của khách điếm nghe thấy tiếng động đến xem, chỉ thấy sau cửa phòng khép hờ, tiểu nha hoàn kia ngất xỉu trên đất, tiểu thư Lý gia lại không thấy đâu, cửa sổ cạnh giường mở toang, hiển nhiên là đã bị bắt đi.

Tầm mắt Hình Bắc Minh hơi chuyển, không phát hiện ra bóng người mà chỉ cần hắc xuất hiện thì sẽ theo sau lưng, nhúu mày, đi đến căn phòng bên cạnh.

Phòng rất tối, nhưng không có tiếng thở, không không khí còn mùi Mê Hồn Hương nhàn nhạt, cửa sổ sát giường mở toang, vẻ mặt Hình Bắc Minh rất thần nhiên, nhưng trong lòng thì đang giận dữ mắng: “Tên ngu ngốc này!”

12. Chương 12: Bị Tra Tấn

Bên tai loáng thoáng có tiếng nước nhỏ, Thập Thất không mở mắt ra, chỉ dựa vào cảm giác để nhận biết hoàn cảnh xung quanh, rất yên tĩnh, nhưng có tiếng thở, thỉnh thoảng còn có tiếng khóc, ngoài ra không còn âm thanh nào khác. Hắn chỉ nhớ mình đuổi theo hắc y nhân kia đến một khu rừng nhỏ, trong rừng dường như có bấy ngăm, hắc y nhân kia chỉ lướt qua vài cái đã biến mất, hắn cẩn thận tìm một lúc, đột nhiên đầu óc choáng váng không còn biết gì nữa.

Xem ra là trúng kế rồi, chỉ không biết người kia dùng thứ gì, mê được bình thường hẳn đều có thể chống đỡ một lúc, người có loại mê được khiến hắn trúng lúc nào mà cũng không biết chắc chắn không phải người thường.

Thập Thất mở mắt ra, hắn đang nằm trong một hang động tối om, tay chân đều bị xích, cách chỗ hắn hơi xa một chút có vài cô nương ngồi co người, vài người đang khóc.

“Người tỉnh rồi.” Một giọng nói mềm nhẹ hỏi thăm.

Thập Thất nhìn sang trái, còn chưa nhìn rõ dung mạo, mùi thơm đã xông vào mũi, người này là ai thì vừa nghe đã biết, nhớ đến tiếng thét của phòng bên cạnh, xem ra đúng là cùng một nhóm người, nhưng điều khiến Thập Thất không hiểu là, hắc y nhân kia lên vào phòng hắn để làm gì?

Thập Thất ngồi lên, dây xích trên người kêu loảng xoảng, hắn thử dùng lực kéo, kết quả phát hiện thấy mình không thể vận nội lực.

Lý Uyển Nhi thấy nam nhân duy nhất im lặng không nói gì, tay phải vô thức đặt lên bụng hắn, nhẹ giọng hỏi: “Công tử, ngài bị thương ở đây sao?”

Thập Thất hoàn hồn lại, nhẹ nhàng gạt tay nàng ta ra, trầm giọng nói: “Không sao, đây là đâu?”

“Nghe các cô nương bên đó nói, sau khi bọn họ bị bắt thì bị nhốt ở đây, đã hơn mười ngày rồi, có lẽ có liên quan đến tên hái hoa tặc đang tác quái trong thành, thật không ngờ bọn người này to gan như vậy, trong khách điểm có nhiều nhân sĩ võ lâm như thế cũng dám ra tay.” Lý Uyển Nhi nói đến đoạn cuối có vẻ hơi sợ.

Lý Uyển Nhi từ nhỏ khuê môn bất xuất, chưa từng gặp phải chuyện như thế này, cũng không nhận ra tầm nghiêm trọng của vấn đề, khi này chưa cảm thấy sợ, hiện tại xung quanh an tĩnh, các nữ tử kia lại khóc thê thảm như vậy, nỗi sợ bất giác dâng lên, cho nên đây cũng là nguyên nhân nàng ta ngồi cạnh Thập Thất, dù sao hắn cũng là nam tử...

“Tất cả các cô nương đều ở đây sao?” Thập Thất nhớ rõ rất nhiều cô nương mất tích, nhưng ở đây lại không nhiều người lắm.

“Các vị tỷ tỷ, xin hỏi còn các cô nương bị giam ở nơi khác không?” Lý Uyển Nhi dịu giọng hỏi các cô nương đang khóc, thấy bọn họ không dám nói, liền bảo: “Mọi người đừng sợ, nhất định sẽ có người đến cứu Uyển Nhi, đến lúc đó chúng ta cùng đi.”

Qua một lúc, một cô nương mặc y phục vải bố mở miệng: “Không phải, vốn dĩ... Vốn dĩ còn có rất nhiều cô nương, còn có một bằng hữu của ta, bị đưa đi rồi vẫn không thấy về, chắc chắn, chắc chắn đã...” Nói vài câu lại khóc rống lên, lại khiến tiếng khóc xung quanh òa lên.

Thập Thất nhíu mày, tên hái hoa tặc này hành sự quái dị như vậy, bắt các cô nương rồi giam bọn họ lại, làm việc còn chọn thời gian, cứ nuôi các nàng như vậy không phải càng làm tăng khả năng bại lộ của mình sao?

“Bọn họ có bao nhiêu người, là người thế nào, có ai nhìn thấy không?” Giọng nói của Thập Thất rất trầm ấm, tạo cho các cô nương ở đây cảm giác an toàn kì lạ, mọi người ngừng khóc, ngay cả Lý Uyển Nhi cũng bất giác dựa gần vào hắn.

Một nữ tử áo đỏ có vẻ hiểu lẽ nghĩa nghiêng đầu nghĩ một lúc, “Ta nhớ, hắc y nhân đánh ngất nha hoàn của ta bắt ta đến đây và kẻ hằng ngày đưa thức ăn đến không phải cùng một người, những hắc y nhân mang các cô nương kia đi vài ngày trước lại là người khác nữa, cho nên có thể nói đã bốn người xuất hiện rồi, nhưng theo hành vi cử chỉ của bốn người này, có lẽ chỉ là thuộc hạ, bên trên nhất định còn có chủ nhân! Theo ta

thấy, đây không phải vụ án hái hoa tặc bình thường, mà là một vụ án đã có mưu toan từ trước, cực kì hung ác!”

Những lời nữ tử này nói chiếm được ánh mắt ngỡ phục của các cô nương khác, bởi vì khi các nàng bị bắt đến đây chỉ biết sợ hãi, đâu còn lòng dạ chú ý diện mạo người khác.

Thập Thất đột nhiên như nghĩ đến chuyện gì, hỏi: “Cô nương, người là người phương nào?”

Nữ tử kia đứng lên, cẩn thận đi đến cạnh Thập Thất: “Ta tên Ngô Ân Từ, là nhi nữ của huyện lệnh thành Tỏa Vân.”

Thập Thất im lặng, thì ra nhi nữ của Ngô huyện lệnh cũng bị bắt, thật sự giấu rất kĩ, trong thành hoàn toàn không có tin đồn nhi nữ của huyện lệnh đã mất tích.

Ngô Ân Từ thấy Thập Thất không nói gì, ngồi xuống nhìn hắn: “Vì sao một nam nhân như người cũng bị bắt đến? Chẳng lẽ người là nữ mặc nam trang?”

Ly Uyển Nhi biết trong tình trạng này không nên cười, nhưng vẫn không nhịn được: “Ngô cô nương, nghe giọng nói của vị công tử này, không hề giống nữ tử chút nào cả, hơn nữa nhìn thân hình hắn...”

Ngô Ân Từ bật cười: “Đúng rồi, ta chỉ đột nhiên nghĩ đến thuật dịch dung trên giang hồ, nghe nói cả giọng nói cũng có thể mô phỏng, khiến các vị chê cười rồi! Vậy, vị đại ca này, sao người lại bị bắt đến đây?”

Thế là Thập Thất kể lại chuyện bị bắt, Ngô Ân từ này không đơn giản, nữ tử tầm thường gặp phải chuyện thế này đều sợ đến mặt mày tái xám, nàng ta còn có thể chú ý thấy các hắc y nhân che mặt không phải cùng một người.

“Ta biết rồi, chắc chắn tin tức của bọn họ sai, nghĩ trong phòng người là nữ tử, không ngờ vô công người không thấp, sợ bại lộ chuyện xấu, cho nên...” Đánh giá sơ xích trên tay Thập Thất, Ngô Ân Từ khẳng định.

“Khi nào thì bọn họ lại đến?” Thập Thất hỏi.

“Cách lần trước đã...” Ngô Ân Từ tính toán thử, vừa định nói cũng sắp đến rồi thì chợt có tiếng mở rào sắt, Ngô Ân Từ lập tức trốn về chỗ cũ, trước khi đi còn nhỏ giọng nói: “Có lẽ là đến đưa cơm.”

Rất hiển nhiên, ý nghĩ của nàng là sai lầm, người đi vào không che mặt, cầm y hoa phục, dung mạo cũng không tệ lắm, chỉ có điều ánh mắt rất hung ác, vừa nhìn đã biết là nhân vật đứng đầu.

Hắn đi thẳng đến chỗ Thập Thất và Ly Uyển Nhi ngồi, ánh mắt chỉ lướt qua Ly Uyển Nhi một cái rồi dừng lại trên người Thập Thất, trong mắt hiện lên vẻ hứng thú, người trước mắt tỏ ra lệ khí, chắc chắn đã giết không ít người, dù bị bắt cũng không hề thất sắc, hoàn toàn không giống đang bị ức chế nội lực.

“Người đâu, đưa hắn đến Hình Thất.”

Hình Thất này dường như từ khi được xây dựng đến nay vẫn chưa dùng qua, bởi vì người bị bắt đến chỉ toàn là nữ tử, lần này thì có thể dùng rồi, khóa miệng công tử áo gấm nhếch lên một nụ cười tà ác, ngón tay lướt qua một lượt các hình cụ treo trên tường, dùng giọng điệu thương lượng nói với Thập Thất đang bị trói trên giá: “Mấy thứ này ta không quen lắm, người nói xem người thích cái nào, ta sẽ dùng cái đó chiêu đãi người, có được không?”

Thập Thất thậm chí không bỏ thí cho hắn một cái liếc mắt.

Công tử áo gấm không giận: “Nếu người không chọn, vậy để ta giúp người chọn một món phù hợp.” Ánh mắt tà ác dời từ khuôn mặt điềm nhiên của Thập Thất xuống vùng cổ được bao kín, ra lệnh: “Lột y phục hắn xuống cho ta.”

Một trong hai thủ hạ đi lên, thô bạo giật vạt áo trước của Thập Thất ra, để công tử áo gấm tiện hành sự. Làn da mạch máu thoáng cái lộ ra dưới ánh lửa chập chờn, Thập Thất nắm chặt tay.

“Căng thẳng rồi?” Công tử áo gấm lấy một sợi roi dài đầy lông cứng xuống, ngón tay cẩn thận lăn qua, một vệt máu nhỏ chảy ra, thân nhiên đưa lưỡi ra liếm đi, tốt bụng hỏi: “Hay là người nói cho ta biết, người là ai, đến đây làm gì? Nếu trả lời vừa ý ta, ta sẽ thả người ra, thế nào?”

Thập Thất lạnh giọng nói: “Lần này đến thành Tỏa Vân làm gì đâu cần ta nhiều lời, trí não của vị công tử này thật khiến người khác lo lắng.”

“Ồ?” Công tử áo gấm dường như không tin được những lời này phát ra từ miệng Thập Thất, vẻ mặt rất kinh ngạc, sau đó cười nói: “Ta vốn nghĩ rằng ngươi là một tảng đá vừa thối vừa cứng, không ngờ rằng sắc như vậy, là ta nhìn nhầm rồi, thật sự là càng lúc càng hợp khẩu vị của ta...”

Miệng nói như vậy, động tác tay không hề do dự, tàn nhẫn quát roi lên người Thập Thất, sợi roi đầy lông cứng, trước ngực Thập Thất hiện ra một làn máu...

Công tử áo gấm dự dõ thất bại, sau câu nói đầu tiên khi nãy, người này không hề mở miệng nữa, lại khôi phục trạng thái vừa thối vừa cứng, khiến hắn rất là mất mát. Ném roi trong tay đi, hắn nhìn thân thể trước mắt, áo đã rách nát, vết vớ treo trên người, vết roi không sâu, nhưng lông cứng nhiều không đếm được đâm vào khiến máu chảy khắp người, cực kỳ đáng sợ, người bị trói cúi thấp đầu, không nhìn được sắc mặt, công tử áo gấm đi đến đưa một ngón tay nâng cằm hắn lên, thoáng ngẩn người.

Vẫn là sắc mặt điềm nhiên như cũ, nhưng trong mắt trước sau ẩn chứa sự kiên định không chút sợ hãi, công tử áo gấm bật cười, hắn thích nhất là bắt loại người thế này cúi đầu, cúi đầu dưới tay hắn, “Xem ra ngươi là tử sĩ đã từng được huấn luyện, nhưng tử sĩ không phải vẫn ẩn trong bóng tối sao? Hay là người của thành Tỏa Vân, chủ nhân ngươi lấy ngươi ra làm mỗi câu chúng ta? Nói cho ta biết, ta lập tức thả ngươi ra, sao phải chịu loại khổ hình này chứ?”

Vừa nói, tay vừa vô tình trượt trên thân thể đầm máu, chạy dọc theo vết roi, từng sợi lông cứng bị ngón tay ấn sâu vào da thịt, kéo theo đau đớn cùng cực, trượt đến bụng, công tử áo gấm phát hiện thân thể dưới tay mình run nhẹ một cái, ánh mắt vẫn nhìn thẳng của Thập Thất hiện ra vẻ hoảng loạn, hắn dừng lại, người mà ngay cả chết cũng không sợ, đang hoảng cái gì, loạn cái gì?

13. Chương 13: Trúng Loại Độc Ấy

Dường như nhận ra sai lầm của mình, vẻ kiên định vốn có trong mắt Thập Thất cũng không còn nữa, chỉ còn sự tĩnh lặng.

Ngón tay của công tử áo gấm dừng trên bụng hắn một lúc lâu, thu lại, xoa xoa dòng máu ứ trên người Thập Thất, vẩy vẩy vạt áo ra khỏi Hình Thất, ném lại một câu: “Đưa hắn đến phòng ta, chú ý, đừng để hắn chạy.”

Ngô Ân Từ và Ly Uyển Nhi thấy một người mặc cẩm y lướt qua ngoài rào sắt, sau đó là một bóng người đầm máu bị hai người khác kéo đi, nhìn nhau một cái, đều cảm thấy lo lắng hoảng loạn.

Trong Mê Tung Lâm ở ngoại thành thành Tỏa Vân, một nhóm nhân sĩ võ lâm đang lục soát, Kha Vi Khanh thấy hai nam hai nữ hôm qua nay chỉ còn hai nam một nữ đang sốt ruột nói với nhau gì đó, không khỏi cảm thán: “Cho nên mới nói mỹ nữ không nên xuất hiện ở thời điểm nguy hiểm dễ gây chú ý như thế này, do bọn họ chưa hiểu chuyện giang hồ hay ý vào mình có võ công cao cường không để tên hái hoa tặc này vào mắt vậy?”

Ảnh Thất tìm một lúc, cuối cùng cũng tìm một kí tự chữ thất ở một chỗ không dễ phát hiện dưới gốc một thân cây nhỏ, vội đến bấm báo với Hình Bắc Minh: “Chủ tử, kí hiệu đến đây thì không thấy nữa, xung quanh cũng không có dấu vết đánh nhau nào.”

Nội công của nam tử họ Trâu không kém, vừa nghe vậy lập tức nhảy đến trước mặt bọn họ, sốt ruột hỏi: “Kí hiệu gì, các người có manh mối gì?”

Toàn bộ tâm trí của Hình Bắc Minh hiện tại đều đang dùng để suy nghĩ, nghe vậy chỉ thờ ơ nói: “Trước mắt không có manh mối nào.”

Nam tử họ Trâu tuy bất mãn nhưng cũng không nói gì, tiểu nha hoàn lại không nhịn được, nhào đến ồn ào: “Này bây giờ chúng ta đang ngồi cùng thuyền, tiểu thư nhà chúng ta có chuyện thì người nhà các người cũng không tốt hơn bao nhiêu! Tiểu thư nhà chúng ta là thiên kim tiểu thư của Ly gia Giang Nam, cả bọn các người cũng không đền nổi!”

Nam tử họ Trâu ngăn nó lại: “Tiểu Mai, đừng nói bậy!”

Tiểu Mai bĩu môi: “Muội nói bậy khi nào, bọn họ biết tiểu thư bị đưa đến đây, nhất định có lý do!”

Ảnh Thất lắc đầu, không hơn thua với tiểu nha đầu, Kha Vi Khanh cười lạnh một tiếng: “Nếu đã cảm thấy chúng ta không đáng tin, vậy các người còn theo đến đây làm gì?”

Tiểu Mai dù sao cũng chỉ là một tiểu cô nương, bị mĩa mai như vậy, lập tức đỏ mặt, vẫn còn muốn đeo bám, bị nam tử họ Trâu ngăn lại, đảo mắt một cái chạy qua một góc ngồi xổm.

Hình Bắc Minh hoàn toàn không để tâm xem bọn họ nói gì, đi xuôi theo hướng của kí hiệu kia vài bước, ánh mắt dừng lại, ngồi xuống gạt bụi cỏ ra...

Khi Thập Thất mở mắt ra lần nữa, thì đang nằm trên giường, hần thử động dậy, tuy thân thể nặng nề nhưng sợi xích nặng trên tay đã được tháo, không biết có phải đã tin chắc hần không trốn thoát được không.

Muốn ngồi bật dậy như bình thường, nhưng lại lặn xuống đất, vết thương trên người hoàn toàn chưa được điều trị, cử động như thế này lại làm miệng vết roi nứt toát ra, Thập Thất cắn chặt răng, nhưng cảm giác đau buốt vẫn không lùi đi, song song đó một luồng nhiệt kì lạ đang tăng dần lên, rất buốt trên miệng vết roi, thân thể đã hơi suy yếu của Thập Thất không chịu nổi, lập tức ngắt đi.

Thân thể nóng rất khó chịu, lại thêm cảm giác đau buốt như kiến cắn, Thập Thất mở đôi mắt mờ mịt ra, một khuôn mặt cổ đại ập vào mắt, vị công tử áo gấm trong Hình Thất hứng thú hỏi: “Cảm giác thế nào? Rất khó chịu có phải không? Không sao cả, nếu không chịu nổi nữa thì cầu xin ta, ta lập tức giải thoát cho người.”

Thập Thất không thèm để ý tới hần, âm thầm vận nội lực, vẫn không có phản ứng, trên người càng lúc càng nóng. Đặc biệt là những vết roi hần sâu, vừa ngứa vừa nóng làm hần gần như nhịn không được đưa tay gãi.

“Cảm giác rất kì lạ có đúng không, đây là loại Xuân Mộng do bản cung đặc chế, vừa có thể kéo dài thời gian vết thương khép miệng, vừa có thể đạt được tác dụng tương đương với xuân dược cao cấp, thích lắm đúng không? Có phải miệng vết thương vừa ngứa vừa nóng không? Đừng lo lắng, một lát nữa sẽ hết đau, chỉ còn ngứa và nóng, hơn nữa không chỉ là ngứa như thế này đâu nha!” Tay phải xoa lên thân thể đang nóng bừng bên dưới, vừa lòng cảm nhận thân thể ấy đang run rẩy.

Xuân dược? Hần muốn làm thử chuyện đó sao? Thập Thất đã biết chút chuyện đời mơ màng nghĩ, trước kia khi thi hành nhiệm vụ cũng từng gặp qua chuyện như vậy, khi đó cũng không nghĩ gì, hiện tại trong đầu lại vô thức nhớ đến hình ảnh diễm lệ kia, thân thể càng nóng hơn, Thập Thất giãy giụa thân thể đang cực kì muốn được người khác an ủi, nhắm chặt mắt.

Công tử áo gấm áp bên trên nhìn hần chăm chăm, thấy ý chí hần dần dần tan rã, chậm rãi nhếch miệng cười yêu dị, dung mạo vốn có vẻ âm nhu lại càng lộ rõ, “Người như thế này thật sự rất ngon miệng! Xem ra bản cung vô tình mà nhặt được bảo vật rồi, ha ha~”

Vốn dĩ thân thể cường tráng của nam tử đắm trong máu đã tràn ngập vẻ thê mỹ, gương mặt kiên nghị bị xuân dược dày vò đến đỏ rực bức người, ánh mắt mơ màng ngập nước, từng lọn tóc dài ướt mồ hôi dán trên gò má, khiến nam tử vốn kiên cường có vẻ rất suy yếu, hấp dẫn cực kì! Quả nhiên phải điều giáo nam tử như vậy mới có cảm giác thành tựu!

“Rất nóng! Hay là để bản cung giúp người cởi phần dưới ra trước...” Không tiếp tục che giấu thân phận, nam tử hiển nhiên có địa vị hiển hách không hề để người đang suy yếu trước mặt vào mắt, độ cảnh giác trong giọng nói cũng giảm xuống.

Hai tay luồn vào sợi đai lưng đã lỏng, cố ý cử động thật chậm để tra tấn thần kinh người kia, cuối cùng thuận tay ném đai lưng đi, trực tiếp xé quần, dù sao cũng đã bị máu thấm ướt đến không nhìn nổi rồi...

Đang định giải quyết nốt lớp vải che cuối cùng, bên ngoài đột nhiên có tiếng gọi cung kính: “Cung chủ, Nghiêm trang chủ cầu kiến.”

Động tác dừng lại, mắt hứng đứng lên, vỗ vỗ gương mặt đầm mồ hôi của người nào đó: “Người cứ thông thả tự hưởng thụ trước, một lát nữa bản cung sẽ về với người!” Nói xong thì thậm chí không đắp chăn lại cho Thập Thất, chỉ ném chăn lên giường rồi đi.

Tiếng đóng cửa, tiếng bước chân đi xa, cho đến khi không còn nghe thấy gì nữa, Thập Thất mới mở bừng mắt, ánh mắt sáng đến đáng sợ, hần chột vật đứng lên, trong đầu suy xét rất nhanh: người này tự xưng là bản cung, theo hần biết, trên giang hồ, người có thể xưng như thế chỉ có Huyết Ma Cung đã rời khỏi giang hồ nhiều năm trước, vì tàn sát người vô tội hơn nữa lại dùng thủ đoạn cực kì tàn nhẫn cho nên bị các nhân sĩ chính nghĩa thảo phạt, năm đó sau khi cung chủ Huyết Ma Cung Ân Hạo Nguyệt bị tam đại cao thủ trước đây liên thủ đánh xuống vực sâu vạn trượng thì Huyết Ma Cung đã giải tán, hiện tại trong giang hồ...

Thập Thất lắc lắc cái đầu mơ màng, khoan nghĩ đến những thứ này đã! Nặng nề bước đến cửa, miễn cưỡng tập trung tinh thần nghe ngóng, không cảm giác được có bao nhiêu người, nhưng cho dù có bao nhiêu người, với tình trạng hiện tại của mình tuyệt đối không thoát được, hần lại cố lê người đến cửa sổ, đột nhiên cảm thấy chân lạnh buốt, dải khố đã bị nổi lông rơi xuống, bàn tay vô lực còn chưa kịp bám lấy song cửa thì mắt đã tối sầm, gục xuống...

Thế là, khi Hần đại bảo chủ phá cửa xông vào, liền thấy ảnh vệ nhà mình gần như khóa thân quỳ rạp trên mặt đất chừa ra cho mình một cặp móng rất tròn...

14. Chương 14: Giải Độc

Hình Bắc Minh trấn tĩnh lại, việc đầu tiên là đóng cửa phòng, cắt ngang sự tò mò của người nào đó, sau đó mới bước đến chỗ ảnh vệ nhà mình, nhưng đến lúc hần lật người kia lại thì lập tức biến sắc, kiểm chế cảm giác muốn hung hăng ngược đãi chết tên cầm đầu, cởi áo ngoài ra gói Thập Thất lại đi ra ngoài.

Vừa ra cửa thì thấy ánh mắt bát quái của Kha Vi Khanh, chỉ để lại một câu: “Khoan hãy động thủ, để cho người của Ly gia và quan phủ đến giải quyết.”

Kha Vi Khanh há mồm, nhưng đối tượng cần hỏi lại lướt đi như gió, đành phải nuốt ngược câu hỏi vào. Đi tới thuận tay nhét cho tên thủ vệ đang nằm rạp trên đất vài viên thuốc mà tác dụng không gây ảnh hưởng đại cục, xem như tặng cho tên cầm đầu chút quà ra mắt. Lý do Hình Bắc Minh không ra tay rất đơn giản, đây chỉ là một cứ điểm nhỏ, còn chưa đáng cho hần ra tay, nhưng căn cứ độ đen của khuôn mặt hần lúc bỏ đi, tên đầu sỏ ấy sau này chắc chắn không sống yên được! Chúc phúc cho người, Kha Vi Khanh thương tiếc.

.

Ảnh Thất nghiêm mặt bắt mạch cho Thập Thất, Hình Bắc Minh ngồi thẳng bên cạnh, không còn dáng vẻ ung dung như ngày thường, hai mắt nhìn chăm chăm vào đôi môi đã bị cắn đến bật máu của người nào đó, dù đang hôn mê bất tỉnh, tình trạng xấu tới cực điểm, nhưng sắc mặt vẫn đỏ khác thường.

Ảnh Thất buông tay, nhìn thoáng qua thân thể chẳng chít vết thương, nặng nề nói: “Thập Thất bị hạ được khiến nội lực bị ức chế tạm thời, nhưng vì hần từng cố chấp vận nội lực cho nên bị phản kích, nội thương nghiêm trọng, còn có... Trên vết thương có rất nhiều lông mọc cứng khó lấy ra...”

“Nếu như chỉ là nội lực phản kích và những vết roi này, hần sẽ không hôn mê bất tỉnh, còn gì nữa?” Ảnh vệ của mình đương nhiên mình hiểu rõ nhất, hần từng chịu những vết thương còn nặng hơn, như thế này có là gì?

“Trên miệng vết thương dường như còn tẩm loại thảo dược nào đó, thuộc hạ chưa từng gặp, nhưng Thập Thất thể này, chắc chắn là có thành phần xuân dược...” Ảnh Thất đưa tay thử sờ lên một vết roi, lại khiến thân thể Thập Thất run rẩy, cho dù đang hôn mê cũng không thể thoát khỏi dục vọng... Không có thời gian để xấu hổ, Ảnh Thất nhìn Hình Bắc Minh thăm dò: “Chủ tử, mạch của Thập Thất không được ổn định, thuộc hạ nghĩ...”

“Cái gì?” Hình Bắc Minh ngẩng đầu lên nhìn hần.

“Thuộc hạ nghĩ...” Khó mà mở lời, nhưng lại không thể không nói: “Thử xem xét... Hạ thân của Thập Thất...”

Hình Bắc Minh sững người, lúc này mới đột nhiên nhớ ra thân thể của ai đó đang không được bình thường, nhưng... Ức chế cảm giác giận dữ, Hình Bắc Minh đứng lên, ra ý bảo Ảnh Thất đổi chỗ, bản thân ngồi xuống cạnh Thập Thất, cởi lớp khố đã ướt đẫm máu ra, hạ thân đã hơi ngẩng đầu xuất hiện trước mắt hai người, nhưng hiện tại không ai có tâm trạng chú ý thứ này, máu tươi chậm chậm thấm ra khiến Ảnh Thất lạnh cả

người, hần đứng bật dậy: “Chủ tử, thuộc hạ kiến nghị lập tức mời đại phu đến, tình trạng của Thập Thất rất nguy hiểm!”

Hình Bắc Minh siết chặt tay: “Thập Nhất!”

Ngoài cửa có tiếng đáp, ngay sau đó là tiếng vạt áo phất lên, đương nhiên là không có thời gian để thông thả nữa rồi.

Lau sạch vết máu trên người, thay chăn đệm sạch sẽ, Thập Thất được thả vào ổ chăn mềm mại, nhưng hiển nhiên là hiện tại Thập Thất không cần thứ này, khi hôn mê không thể khống chế tốt cảm giác của cơ thể, tiếng rên rỉ nhẹ tràn ra, khiến hai người kia đen mặt.

Ảnh Thất nghĩ hết cách muốn cầm máu lại trước, nhưng đột nhiên sống người, bàn tay đang cẩn thận chà lau cũng dừng lại, lo lắng nhìn mảnh khăn ướt máu, đắn đo nói: “Chủ tử, tình trạng hiện tại, thuộc hạ cảm thấy... Trước khi đại phu đến, để cho Thập Thất ... Tiết một lần... Tốt hơn...”

Gần như không hề do dự, Hình Bắc Minh phát tay: “Người lui xuống trước, nhanh chóng đưa người đến.”

“Tuân lệnh, chủ tử.” Ảnh Thất buông mảnh khăn ướt máu xuống, ra ngoài.

Hình Bắc Minh dùng ánh mắt phức tạp nhìn Thập Thất đang mơ màng, hiện tại người này đang ở trong tình trạng nguy hiểm, hần lại phải làm loại chuyện này, dù là để giảm bớt được tính...

“Lần này bản bảo chủ hầu hạ người, lần sau trả nợ gấp đôi!” Hình Bắc Minh hung hăng mắng, tay phải không chút do dự nắm lấy thứ đang nóng rực...

Tập trung hầu hạ thứ nóng rực trước mắt, Hình Bắc Minh biết hiện tại khiến hần mau bắn ra mới là tốt nhất, vì thế vận dụng hết bản lĩnh, tận tâm khiêu khích, may là người đang hôn mê bất tỉnh không cảm thấy áp lực, rất nhanh sau đó trên tay hần đã có thứ chất lỏng nóng bỏng, Ngón tay Hình Bắc Minh cứng đờ rời khỏi nơi vẫn hưng phấn hiện ngang nóng rực nào đó, buông màn giường xuống, đại phu đã đến rồi.

Vị đại phu bị kéo chạy một đường, đến nơi hai chân còn run rẩy một lúc mới hoàn hồn lại, nhưng những người trước mắt hiển nhiên không nên chọc vào, cho nên hần kèm chế cơn giận xuống, bị Ảnh Thập Nhất kéo đến bắt mạch cho người trên giường.

Ảnh Thất vào phòng, cố ý không nhìn chủ tử đang lau tay.

Vị đại phu kia vuốt râu bắt mạch, nghiêm túc nói với người có vẻ như là chủ tử, Hình Bắc Minh, nói: “Tôn phu nhân bị hạ được lại cố chấp vận nội lực, thứ này phạm là người giang hồ đều biết, lão phu không nhiều lời nữa, nghiêm trọng nhất là hiện tại tôn phu nhân có dấu hiệu sinh non, lão phu viết một đơn thuốc, các người lập tức đi hốt thuốc về sắc cho phu nhân uống, nói không chừng có thể thoát được một kiếp này!”

Ảnh Thập Nhất lập tức lấy giấy bút ra, vị đại phu kia tay viết đơn thuốc miệng lải nhải: “Các người làm tướng công thật không biết chú ý, đã mang thai còn chạy khắp nơi, xảy ra chuyện ai chịu trách nhiệm! Hiện tại nàng chưa đến ba tháng, đang là thời kì nguy hiểm, chẳng lẽ không ai nói cho các người biết sao? Lũ các người...”

Ồn ào viết xong đơn thuốc, Thập Nhất cầm đơn thuốc ra phân công việc với Thập Nhị, một đi hốt thuốc một đi mượn trù phòng của khách điểm.

Tiến vị đại phu nói nhiều đi, Ảnh Thất hơi thở phào, đại phu nói, mỗi ngày uống thuốc đúng giờ, ba ngày sau nếu bình an vô sự mới có thể hoàn toàn yên tâm, tuy rằng không phải hài tử được chờ mong xuất hiện, nhưng không ai muốn nó biến mất, hơn nữa còn là dưới tình cảnh thế này.

Cho Thập Thất uống thuốc rồi, Ảnh Thất mới an tâm để xử lý vết thương, mỗi lần rút một sợi lông móc ra, người kia sẽ lại run rẩy, Ảnh Thất đau lòng nhưng không dừng tay, nếu không rút ra hết, hậu quả còn nghiêm trọng hơn.

Cả người ướt đầm mồ hôi, Ảnh Thất thu tay lại, nói với Hình Bắc Minh vẫn không hề rời đi: “Chủ tử, thứ độc Thập Thất trúng trước nay Ảnh Thất chưa từng gặp, không dám mạo hiểm, giải độc trước vẫn tốt hơn.”

Hình Bắc Minh dường như đã có chuẩn bị trước, bình tĩnh nói: “Đã biết, người lui xuống đi.”

Khi người nóng bức đang đến tới cực điểm vừa phát hiện có người đến gần lập tức quần lên, cánh tay mềm nhũn vô lực cố chấp bám lấy vai người nào đó, không cho người kia rời khỏi mình, thân thể vô thức cọ xát lên thân thể người đó, dường như cảm giác được da thịt lộ ra bên ngoài lạnh lạnh, áp mặt mình lên mặt người kia, cổ người ta cũng ôm lấy, thân thể khô nóng cuối cùng cũng cảm thấy mát mẻ, Thập Thất thoải mái thở một hơi.

Không vui nhìn người đang cuốn lấy mình, Hình đại bảo chủ trước nay thích tự chủ động dụng lực gỡ cánh tay trên vai mình xuống, đề người kia xuống, nhận được tiếng hừ nhẹ của Thập Thất.

Ảnh vệ luôn mặc hắc y, kiên định trung thành hiện tại đang trần trụi, băng vải quần kín ngực, tóc mai đầm mồ hôi, gương mặt và thân thể đang vì được hiệu mà cùng đổ mồ hôi, đôi môi hé mở khê rên rĩ, không nơi nào không toát ra vẻ yếu ớt, nhưng lại dẫn theo nét hấp dẫn khó tả.

Rốt cuộc Hình Bắc Minh cũng phát hiện với nam nhân mình cũng có thể cứng lên, nhìn cảnh đẹp trước mặt, cảm thấy bản thân mình cũng bị câu dẫn đến nóng bừng, không chút do dự cởi lớp y phục vướng víu ra, dùng thân thể cũng là nam nhân áp lên ảnh vệ nhà mình.

Hơi thở phào, thân thể mát lạnh lập tức hấp dẫn người đang khó chịu không thôi nào đó, lại cuống cuống quần lên, lần này, Hình Bắc Minh không đẩy hất ra, mà thử liếm lên môi hất một cái, không thơm ngọt như nữ tử, ngược lại vì môi đã bị cắn rách cho nên thoang thoảng mùi máu, nhưng Hình Bắc Minh lại đột nhiên cảm thấy, đây là... Đôi môi dễ chịu nhất mà hất từng hôn...

Lại liếm liếm một lúc, sau đó là vắn vít gấn bó, Hình Bắc Minh rất vừa lòng với phản ứng ngây ngô của người trong lòng, liếm trong liếm ngoài hết một lần sau đó dời môi xuống cổ người kia, tuy trước đó đã lau người, nhưng rất nhanh đã lại bị mồ hôi thấm ướt, có vị mặn nhạt nhạt, vì vậy Hình Bắc Minh nhanh chóng từ bỏ ý định hôn lên thân thể người nào đó, nhưng vẫn nhịn không được để lại dấu răng trên hai nốt hồng châu.

“Ừ...” Vừa bao lấy nơi nóng rực vẫn bị bỏ qua, tiếng rên rĩ thỏa mãn lập tức tràn ra từ miệng Thập Thất, thân thể áp sát vào người Hình Bắc Minh mơn trớn, ý muốn được thoải mái nhiều hơn nhiều hơn nữa.

Tay trái ôm lấy thân thể không ngoan trong lòng, tay phải ra sức hầu hạ, di động lên lên xuống xuống, chuyên chọn những nơi mẫn cảm nhất của nam nhân mà hất biết, rất nhanh sau đó, thân thể trong lòng căng cứng, một tiếng ngâm dài hấp dẫn bật ra, ngay sau đó là một đợt run rẩy...

Thập Thất thấy mình như đang bị dày vò trong chảo nóng, không cách nào xua luồng nhiệt trên người đi được, hất cảm giác có ai đó ôm mình vào lòng, sau đó được đặt lên giường, có người sờ vào nơi khó nói của mình, sau đó có thứ gì được rót vào miệng mình, đắng chát... Cảm giác mát mẻ dễ chịu vây lấy hất, hất chỉ có thể dốc hết sức bám lấy sự cứu giúp khó khăn lắm mới xuất hiện kia, giữ chặt lấy, nhiệt độ trên người dường như cũng không còn khó chịu như trước, ngược lại có được cảm giác phát tiết rất dễ chịu...

Cả người Thập Thất không còn sức lực, bị Hình Bắc Minh ôm vào lòng, thở dốc, chậm rãi mở đôi mắt vẫn nhắm chặt ra...

15. Chương 15: Thẹn Thùng Rồi...

Thập Thất mở mắt ra, vẫn chưa nhận ra mình đang ở đâu, cảm giác khô nóng trên người giảm bớt khiến đầu hất tỉnh táo hơn nhiều, sau đó dường như có một bàn tay với đến nơi mà hất chưa từng thấy được sau lưng...

Tuy rằng cả người uể oải vô lực nhưng tay trái vẫn chụp chính xác vào bàn tay xấu xa kia, Thập Thất quát khê một tiếng, sau đó kinh ngạc đối diện với một đôi mắt rất quen, “Người làm gì... Chủ tử?”

Bốn mắt đối diện, không thể gọi tên cảm giác trong lòng...

Động tác của Hình Bắc Minh không hề dừng lại, thậm chí còn cúi đầu xem nơi đó còn chảy máu không, nương theo bạch dịch Thập Thất vừa tiết ra thăm dò vào trong.

“Chủ tử!” Thập Thất kinh hãi, đang làm gì vậy?

“Đừng động đây!” Hình Bắc Minh giữ chặt thân thể đang giãy dụa của Thập Thất lại, không để tâm tới phản ứng của hắn, kiên định trượt ngón giữa vào, sau đó hời hợt nhìn mặt đang kinh hãi kia: “Cảm giác thế nào?”

“Cái gì...” Thập Thất choáng váng rồi.

“Hỏi người như thế này có đau không? Hay là... Bản bảo chủ sở không đúng chỗ?” Hình Bắc Minh không an tâm, miệng hỏi còn tay thì đâm chọc lung tung bên trong.

“Chủ tử... Chủ tử ngài làm gì?”

“Người trúng xuân dược, bản bảo chủ đang giải độc cho người, còn chưa hiểu sao? Hải tử trong bụng người suýt chút nữa đã mất rồi có biết không, lần này người lại không tuân lệnh ta tự ý hành động, trở về sẽ xử lý người!” Hình Bắc Minh bị thách thức uy quyền hết lần này tới lần khác, rất cần phải cho người nào đó nhận thức lại lần nữa rằng lệnh của mình là hàng đầu. Bảo người tự chăm sóc bản thân chăm sóc hải tử cho tốt, người chăm sóc đến trên giường người khác luôn... Giận...

Thập Thất nhớ đến chuyện xảy ra trong phòng của tên cung chủ gì đó, hắn gần như quên mất tình trạng hiện tại, còn toàn tâm toàn ý bám vào chủ tử: “Chủ tử, thuộc hạ nghe thấy người nọ tự xưng là bản cung, còn có... A...”

Không biết ngón tay vẫn lần tìm sau hậu huyệt sở trúng nơi nào, Thập Thất bật ra tiếng thở gấp, khoái cảm xa lạ tập kích thân thể ngây ngô, dục vọng vốn ngẩng cao lại càng cứng rắn, Thập Thất lúng túng muốn khép hai chân lại, nhưng lại chỉ có thể kẹp chặt vào hông Hình Bắc Minh hơn.

Như thế thì tâm trạng Hình đại bảo chủ mới tốt lên một chút: “Hiện tại quan trọng nhất là giải độc cho người trước, có chuyện gì chờ thời kì nguy hiểm của người qua rồi lại nói, nghe thấy không, phối hợp với ta một chút.”

Phối, phối hợp? Phối hợp thế nào? Chỉ có thể nhắm chặt hai mắt tùy ý chủ tử mơn trớn trong cơ thể mình, ngón tay linh hoạt lần tìm ở nơi khó nói của mình gây cho Thập Thất cảm giác rất xa lạ, bất tri bất giác đã đến đỉnh...

Cho dù Ảnh Thất không dấn đi dấn lại, thì Hình Bắc Minh cũng biết thân thể hiện tại của Thập Thất không thích hợp để làm trọn vẹn, chờ cho dục vọng của Thập Thất hoàn toàn mềm xuống, thì người cũng đã nằm liệt trên người thờ dốc rồi, Hình Bắc Minh nhìn chăm chăm người không còn chút sức lực nào đó, lại cúi đầu nhìn dục vọng đã thức giấc của mình, hít một hơi, đắp chăn lên cho Thập Thất, xuống giường gọi người dâng nước nóng.

Lau sạch người, lại đổi một đợt chăn đệm nữa, Hình Bắc Minh ra ngoài gọi Ảnh Thất vào, mình thì ra ngoài giải quyết thân thể đang nóng bừng.

Thập Thất cực kì mệt mỏi, buồn ngủ, trong tiềm thức hắn biết ai đang chăm sóc mình, nhưng không còn sức để mở mắt hay giãy dụa nữa, chỉ có thể mang tâm trạng phức tạp nhưng ảm áp đi ngủ.

Ảnh Thất đi vào thì thấy Thập Thất đã được lau dọn sạch sẽ, trên mặt có ý cười, có lẽ từ khi chủ tử trở thành Thiên Hạ Đệ Nhất bảo chủ đã không còn tự mình làm những chuyện này nữa rồi? Đến lúc nâng tay Thập Thất lên, xác định được tính đã được giải gần hết, mới dám thả lỏng xuống, cũng may người kia không có dự định dồn Thập Thất vào chỗ chết, tuy loại hấn hạ loại độc chưa từng gặp qua, nhưng cũng không phải loại nguy hiểm cùng cực, ba ngày phục hồi nội lực tiếp theo có lẽ sẽ dễ dàng vượt qua thôi.

Thập Thất ngủ một giấc đến chiều hôm sau mới tỉnh lại, vừa ý thức được thì đã nghe tiếng xôn xao bên ngoài, giọng nam giọng nữ đều có, bất giác nhăn mày, mở mắt, màn giường đã bị hạ xuống, xung quanh u ám không biết đã đến giờ nào rồi, Thập Thất ngồi lên định kéo màn...

Không mặc y phục? Thập Thất vút một cái chui lại vào chăn, chớp chớp chớp nhớ lại chuyện hôm qua, chủ tử dùng tay hắn làm chuyện.... “Phùng”, mặt của Thập Thất đỏ bừng lên, thân thể đang mệt mỏi cũng run rẩy theo, chủ tử, chủ tử sao lại như vậy, nếu như chỉ là giúp hắn giải độc... Thập Thất lắc đầu, không dám nghĩ nhiều...

Hôm qua chủ tử nói thiếu chút nữa thì mất hài tử... Trốn trong chăn, tay phải run run sờ lên bụng, nó, còn đúng không?

Thập Thất nằm trong phòng xoắn xuýt, ngoài phòng đã âm ỉ vang trời, Ảnh Thất nghiêm mặt ngăn trước cửa, không cho nữ nhân đang nhảy đông đồng vào cửa. Nói cái gì mà đến nói cảm tạ, tuy là người được cứu ra nhờ công rất lớn của Thập Thất, nhưng hiển nhiên người nên cảm tạ không phải hắn, huống chi tình trạng hiện tại làm sao có thể để nàng ta vào xem!

Ngô Ân Từ ăn cơm trưa xong thì lập tức chạy đến khách điểm, muốn thăm vị công tử đã bị đưa đi, nghe phụ thân nói, nếu không nhờ hắn để lại kí hiệu để chủ nhân hắn tìm đến, bọn họ cũng sẽ không tìm đến cứu các cô nương bị giam nhanh như vậy, cho nên có thể nói, vụ án lần này có thể phá được, vị công tử kia là người có công lớn nhất! Minh chỉ muốn đến nói lời cảm tạ nhân tiện xem thử tình trạng của hắn, không ngờ lại bị tên hung dữ này ngăn lại, thật buồn cười!

Ngô Ân Từ tay chống hông, giận dữ nói: “Mau để bản cô nương vào, chỉ vào thăm ân nhân một chút, sao lại không cho?”

Ảnh Thất lãnh đạm nói: “Vết thương của đệ đệ ta quá nặng vẫn chưa tỉnh, cô nương vào cũng không làm được gì, xin hãy về đi.”

Ngô Ân Từ không buông tha: “Người làm ca ca sao lại như thế? Bản cô nương chỉ nhìn một chút chẳng lẽ cũng không được sao? Nhìn một cái để thấy hắn không sao thì ta lập tức đi ra, vậy cũng không được sao?”

Ảnh Thất vẫn lãnh đạm như cũ: “Không được, mời quay về.”

Ngô Ân Từ gần như sắp bộc phát: “Nói không chừng ân nhân muốn gặp ta, người dù là ca ca cũng không thể quyết định thay đệ đệ, bằng cái gì chứ?”

Ảnh Thất không nói thêm gì nữa, chỉ bước sang bên một bước, cúi đầu.

Ngô Ân Từ cực kì đắc ý, nghĩ rằng mình đã thuyết phục được Ảnh Thất, cười rất là vui sướng: “Biết sai rồi sao? Sớm như vậy có phải được hơn không, thật lãng phí nước bọt của bản cô nương... A?”

Vừa dứt lời, chợt cảm giác một trận gió lạnh như băng ập vào lưng, lúc nàng ta hoàn hồn lại thì mình đã đứng trước cánh cửa phòng bên cạnh, Ngô Ân Từ trợn tròn mắt, nội công cao thật, mình giống như vừa được ai nhẹ nhàng nâng lên sau đó đặt xuống đây, nàng ta không nghi ngờ gì cả, nếu là người có ác ý, mình chắc chắn sẽ ngã xuống bằng tư thế rất khó coi, có thể thu phóng nội công tùy ý như thế, rốt cuộc là ai?

Hình Bắc Minh vừa lên lầu đã nghe có tiếng chim sẻ kêu lách chích không ngừng, còn ngay trước cửa phòng người kia, nhớ đến sáng sớm khi hắn được mình cho uống thuốc vẫn còn ngủ rất say, may kiếm cau lại. Dùng lực đủ để không làm bị thương người khác vút chim sẻ qua một bên, Hình Bắc Minh bước thẳng vào cửa, thuận miệng dặn: “Người quá ồn.”

Quá ồn? Đã hiểu! Khi Ngô Ân Từ hoàn hồn lại định chạy đến lần nữa thì phát hiện mình mở miệng nhưng lại không thể nói ra tiếng, bị điểm huyệt cam...

Ảnh Thất thu tay lại, bình tĩnh nói: “Một canh giờ sau sẽ tự giải, xin hãy về đi.”

Ngô Ân Từ lườm một cái, nắm lấy cổ mình, hăm hừ bỏ đi, ánh mắt trước khi đi rất rõ ràng: Ta sẽ không từ bỏ!

Trong gian phòng bên cạnh, hai chủ tớ lén lút nghe trộm ừ ừ đi đến bàn ngồi xuống, Ly Uyển Nhi chống cằm nói: “Xem ra kết quả của chúng cũng sẽ như Ngô cô nương, không biết vết thương của vị công tử đó thế nào rồi?”

Tiểu Mai bĩu môi nói: “Tiểu thư, thân phận của tiểu thư đâu có giống nàng ta, hơn nữa tỷ quốc sắc thiên hương thế này, nam nhân đó có thể cự tuyệt được sao? Hay là chúng ta đến đó thử xem?”

“Không, không nên tự làm chuyện mất mặt, bọn họ không phải người bình thường...” Ngay cả vị công tử mà nghe nói là thị vệ cũng thờ ơ với nàng, đừng nói là chủ nhân, lần đầu tiên, Ly Uyển Nhi cảm thấy không tự tin với bản thân, không biết nữ tử như thế nào mới có thể khiến hắn nhìn với ánh mắt khác?

Tiểu Mai lại không nghĩ thế, người tới tham gia lễ Bách Hoa chắc chắn đều yêu mỹ nhân, người đẹp như tiểu thư mà bọn họ cũng không để ý, thì còn đến đây làm gì? Nó không tin trên giang hồ có cô nương nhà nào khác đẹp hơn tiểu thư nhà nó!

Hình Bắc Minh vào phòng mới phát hiện người kia đã tỉnh, cũng đứng, bên ngoài ồn ào như vậy, người chết cũng tỉnh! Không khỏi cảm thấy khi này mình ra tay quá nhẹ... Nhưng vừa vén màn giường lên thì lập tức cười tà ác, ảnh vệ nhà mình đang chui vào chăn trốn, rất là kín, biết mình vào cũng không hành lễ, then thùng rồi...

16. Chương 16: Trăm Hoa Đua Sắc

“Sao vậy, trong chăn có vàng?” Hình Bắc Minh tốt bụng ngồi xuống giường, vỗ vỗ cuốn chăn, không biết vô tình hay cố ý mà vỗ đúng vào nơi tròn tròn vểnh vểnh nào đó.

“Chủ tử!” Nghe Hình Bắc Minh hỏi, tuy là trêu chọc, nhưng Thập Thất đã quen hành lễ vẫn bật dậy, mặt đỏ bừng chuẩn bị hành lễ, không quên nhận tội: “Chủ tử, thuộc hạ vô lễ, xin chủ tử trừng phạt!”

Tâm trạng đang tốt của Hình Bắc Minh lập tức biến mất, “Vô lễ? Người nói xem người vô lễ lúc nào, bản bảo chủ đã nói rất nhiều lần, hiện tại người là một thị vệ, thị vệ có quy tắc của thị vệ, người hờ chút lại quý lạy, người xem lời của bản bảo chủ như gió thoảng qua tai, hay ý thân thể mình đang không khỏe nghĩ bản bảo chủ không dám trừng phạt người?”

Khuôn mặt đỏ hồng của Thập Thất lập tức trắng bệch, hắn quỳ yên một chỗ, lúng túng nói: “Không phải... Thuộc hạ không dám, chỉ... Xin chủ tử trừng phạt.”

Nhìn dáng vẻ của hắn, Hình Bắc Minh không khỏi nhớ nhung khuôn mặt quả hồng lúc này, như thể nhìn vừa mắt hơn, như hiện tại, không thích! “Đứng lên, nằm xuống, nằm trong chăn tự kiểm điểm, lần sau tái phạm, bản bảo chủ sẽ không dễ tính như lần này nữa, nghe thấy không? Đừng để ta nói lần thứ hai.”

“Vâng, chủ tử.” Thập Thất ngoan ngoãn kéo chăn lên, nằm thẳng người.

Hình Bắc Minh nhìn tư thế hắn ngủ cũng thấy mệt, nhưng khi này nói hơi nặng, có lẽ lúc này thần kinh hắn đang trong giai đoạn cảnh giác cao độ. Nghĩ nghĩ một lát, cảm thấy tốt hơn là mình nên ra ngoài, thế là Hình Bắc Minh vừa vào chưa được một khắc lại đứng lên đi ra.

Thân hình cứng còng của Thập Thất mất một lúc lâu mới thả lỏng được...

Vì vụ án hái hoa tặc mà Lễ Bách Hoa lần này được dời lại hai ngày, lệnh giới nghiêm được dỡ bỏ, người ra vào thành tấp nập hơn rất nhiều, tiểu hài tử ra ngoài nhất định phải chú ý coi chừng bị chen lấn lạc!

Lễ Bách Hoa, nói trắng ra là lễ tuyển mỹ, mười năm một lần, tập hợp tất cả mỹ nhân từ vùng Yên Quốc phía Bắc, Giang Nam và toàn vùng duyên hải rộng lớn ở Tây Nam. Đương nhiên tiêu chuẩn chọn người chiến thắng không do ai đặt ra, mà là các vùng chọn ra mỹ nữ nổi danh tại đó, các nữ tử tự tin với bản thân cũng có thể tự tiến cử, chỉ có điều có thể được mọi người chú ý không thì phải tự dựa vào bản lĩnh của mình, cho nên các cô nương đến tham gia Lễ Bách Hoa ở Tỏa Vân Thành lần này đều đã có chuẩn bị trước!

Một cái đài lớn được dựng lên cạnh hồ Vân Liễu, còn có những tấm màn che trang trí tinh tế đẹp đẽ, ngồi trước đó là những quan to quý nhân, những thương nhân hương thân tổ chức lễ Bách Hoa, phía sau là các lều bạt được dựng tạm, các cô nương tham gia trước khi lên sân khấu sẽ ở trong lều chuẩn bị, đội ngũ giới nghiêm thành Tỏa Vân vẫn canh gác đúng vị trí, đề phòng có bạo động ngoài ý muốn.

Dựa vào khinh công cao cường, Hình Bắc Minh và Kha Vi Khanh đã sớm chọn được vị trí tốt nhất: mái nhà Túy Yên Lâu ở đối diện, tuy với thân phận của bọn họ hoàn toàn có thể ngồi trước màn che, nhưng vốn đang đi du ngoạn thì không ai muốn phải phiền phức, cho nên bọn họ cố ý kín tiếng...

Cách chọn chỗ của bọn họ khiến các nhân sĩ giang hồ bội phục, thế là những người phải chen chúc đổ mồ hôi bên dưới lũ lượt tìm chỗ xung quanh, vạt áo tung bay, khung cảnh rất đẹp. Bá tánh bình dân không biết võ công đành phải nhìn mái nhà than thở, tiếp tục đại nghiệp chen lấn.

Kể có khinh công không tôi đáp xuống cách chỗ bọn Hình Bắc Minh không xa, ném cho bọn họ ánh mắt đặc ý: Xem đây, ta cũng làm được! Nhưng còn chưa kịp biểu đạt xong, đã há to miệng sững người.

Túy Yên Lâu tọa lạc bên cạnh hồ Vân Liễu đẹp nhất thành Tỏa Vân, là một tửu lâu nổi tiếng gần xa, không chỉ vách tường cột trụ được trang trí tinh tế, ngay cả mái ngói cũng được chạm khắc rất tỉ mỉ, tuy ở giữa là các cột đá ngọn, nhưng bốn phía xung quanh có mái hiên phẳng, có thể ngồi xếp bằng trên đó. Ngay trên phần mái hiên nhỏ ấy, dưới móng bốn người lên đầu tiên là một tấm đệm êm dày, bên cạnh còn có hoa quả bánh ngọt, nói nói cười cười ăn ăn nhìn nhìn, thật sự là... Rất biết hưởng thụ...

Thật ra nguyên nhân lót đệm là vì... Hình Bắc Minh phát “bệnh bảo chủ”, Kha Vi Khanh vốn quen hưởng thụ, Thập Thất còn đang trong thời kì tịnh dưỡng, Ảnh Thất thì hoàn toàn là hưởng thụ theo.

Ảnh Thất cầm một quả táo tươi giòn sáng bóng lên nhét cho Thập Thất: “Thập Thất, ăn nhiều trái cây mới tốt.”

Kha Vi Khanh hí mắt nhìn hân, “A~ Thì ra phải ăn nhiều hoa quả dinh dưỡng phong phú, Thập Thất thị vệ, đây là trái tuyết lê cuối cùng, hay là để bản thiếu nương cho người?”

Đĩa tuyết lê tươi ngon mong nước bị Kha Vi Khanh ăn hết chỉ còn một quả, đủ để thấy được tình yêu nồng nhiệt hân dành cho tuyết lê, Thập Thất vội lắc đầu: “Không cần đâu Kha công tử, ngài ăn đi.”

Thế là Kha Vi Khanh thanh thản mà thu tay về, há to miệng chuẩn bị cắn, ạch... Là tiếng hai hàm răng cắn vào nhau, to đến nỗi Thập Thất và Ảnh Thất phải quay đầu lại nhìn, tay phải của Kha Vi Khanh vẫn còn vòng thành hình quả lê, miệng để sát bên cạnh, trong tay trống không...

“Ăn đi.” Trước mắt đột nhiên xuất hiện một quả lê trắng trẻo, Thập Thất ngẩn người. Hình Bắc Minh thanh nhiên thả quả lê vào tay Thập Thất, không thèm nhìn đến sắc mặt người khác, tiếp tục ăn điểm tâm xem tuyển mỹ.

Thập Thất nhìn quả lê trong tay thật lâu thật lâu, nhìn không được cắn một cái, thật là ngọt...

Kha Vi Khanh cuối cùng cũng hoàn hồn lại, không thể nhịn được: “Hình Bắc Minh, người trọng sắc khinh hữu! Thật quá đáng!”

Lễ Bách Hoa đã tiến hành được hơn một nửa, quần chúng chen chúc dưới đài liên tục bị các mỹ nhân tài nữ lần lượt lên đài hấp dẫn đến kích động, tiếng khen ngợi liên tục không dứt, đã có không ít người xui xẻo bị chen lấn giẫm đạp bị thương được nha dịch khiêng đi, cho dù vậy, cũng không khiến quần chúng bớt nhiệt tình.

Một làn hương thổi đến, bốn người ngồi trên mái nhà lập tức biết người sắp lên đài là ai, quần chúng bên dưới thì đang cố sức hít thật sâu mùi hương thấm vào tận ruột gan này, bốn phía chợt yên lặng, đến khi Ly Uyển Nhi chậm chậm bước lên, mắt mọi người như sắp lẫn xuống.

“Thật đẹp quá, trước nay chưa từng thấy ai đẹp như vậy!”

“Oa~~ Thơm quá, Giang Nam Ly Uyển Nhi quả nhiên không tầm thường, chỉ với điểm này đã hơn xa người khác!”

“Ta nhất định sẽ bỏ phiếu cho nàng!”

“Ta cũng vậy...”

Còn chưa biểu diễn mà Ly Uyển Nhi đã được đa số quần chúng ủng hộ, không bao lâu phiếu (thật ra những bông hoa nhỏ được xử lý đặc biệt) đã đầy ắp trong giỏ.

Tài nghệ của Ly Uyển Nhi rất bình thường, là múa, nhưng chỉ với mùi hương trên người nàng ta, điệu múa này nhất định không tầm thường, ngày hè nắng gắt, lại có thể gọi một đàn bướm đủ mọi màu sắc đến cùng mình khiêu vũ, khiến quần chúng dưới đài trợn tròn mắt.

“Cao giọng khen hay chưa phải là giỏi nhất, khiến người khác sững sờ không nói nên lời mới là cảnh giới cao nhất.” Kha Vi Khanh nhìn quần chúng đang nhìn không chớp mắt dưới đài, phẩy phẩy quạt tự tiêu sái mà nói.

“Vị công tử này nói không sai, tại hạ cũng cảm thấy như thế.” Sau lưng bọn họ vang lên tiếng một nam nhân phụ họa.

Quay đầu lại nhìn, một công tử bạch y phát phối phong lưu tuấn tú nhìn bọn họ cười, tuy là không quen biết, nhưng người ta cười như đóa hoa như thế cũng đâu thể mặc kệ người ta, Kha Vi Khanh hứng thú, đáp lời: “Thật hay, anh hùng sở kiến lược đồng, ha ha...” [anh hùng sở kiến lược đồng: anh hùng có tầm nhìn giống nhau]

Hai cái ha ha phía sau còn có chút thâm ý, ai cũng nghe ra được, nhưng không ai biết là vì sao. Khi Kha Vi Khanh quay đầu lại, vờ như vô tình mà nhìn lướt qua hông công tử áo trắng kia, nan quạt làm từ Bạch Ngọc, tao nhã hơn cây quạt mạ vàng khảm bạc trong tay mình, cũng... Quý giá hơn, mình cũng từng muốn làm như thế, đáng tiếc không tìm được loại ngọc thích hợp, thật ghen tị...

Vị công tử kia thấy mấy người ngồi trước không ai để ý đến hắn, nhưng cũng không để tâm, ánh mắt lại dời về phía cô nương dưới đài, chỉ cười nhẹ mà rút câu quạt ngọc trong tay ta thưởng thức một lúc.

Sau Ly Uyển Nhi là một nữ tử dung mạo xinh đẹp, mặc váy dài màu hồng đào, lại cực kì thanh nhã, bên ngoài khoác sa mỏng hồng phấn, mái tóc dài như thác nước đổ xuống hông, từng động tác múa mạnh mẽ hút lấy ánh mắt mọi người. Tuy cùng là múa, nhưng phong cách của nàng ta và Ly Uyển Nhi hoàn toàn khác nhau, nếu Ly Uyển Nhi là dịu dàng uyển chuyển, thì nàng ta là quyến rũ mê hoặc.

“Vũ khí bí mật của Di Tình Các? Quả nhiên danh bất hư truyền!” Kha Vi Khanh hứng thú, Di Tình Các là nghệ quán nổi tiếng ở kinh thành, là nơi tập trung rất nhiều quan thương phú hộ, Bạch Hiểu Ân làm bảo vật trấn các, còn khó gặp hơn đầu bài của thanh lâu Diễm Sở, cho nên lần này Bạch Hiểu Ân xuất hiện ở đây, thực sự đã khiến rất nhiều người được thỏa mộng tương tư.

Hình Bắc Minh không mấy quan tâm, ánh mắt vô thức lạc đến trên mặt Thập Thất, lại phát hiện người kia nhìn rất chăm chú, như say như dại, cơn tức bỗng dưng ngưng tụ trong ngực, không lên không xuống, cực kì bức bối.

“Coi chừng trông mất lẫn xuống! Thập Thất, bản bảo chủ thật không biết người thích loại hình này, thế nào, nhìn trúng rồi?” Giọng nói vẫn lạnh băng như ngày thường, nhưng lại nghe ra được chút giận dỗi.

“Không phải, thuộc hạ không có, chỉ là...”

Thập Thất không hiểu, không biết phải giải thích thế nào, dường như chủ tử đang giận, chẳng lẽ chủ tử thích cô nương đó rồi? Vậy... Minh không nên nhìn nữa thì hơn, tránh khiến chủ tử không vui, tuy là cô nương dưới kia hơi quen mắt, nhưng không nhớ được đã gặp ở đâu...

17. Chương 17: Huyết Ma Cung

Không biết điểm nào không vừa ý Hình Bắc Minh, mà khiến cho cả buổi lễ Bách Hoa sau đó không ai được xem yên ổn, Hình Bắc Minh vút lại một câu không đẹp rồi xoay người nhảy xuống, Thập Thất làm thị vệ thiếp thân của chủ tử đương nhiên phải đi theo, Kha Vi Khanh cảm thấy một mình mình ngồi xem cực kì ngốc, giữ Ảnh Thất đang muốn xuống theo lại.

Sau vụ án lớn như vậy, lễ Bách Hoa ở thành Tỏa Vân lần này vẫn rất náo nhiệt, tiêu trừ ám ảnh của dân chúng với sự kiện trước đó, Ngô huyện lệnh cho rằng nếu hái hoa tặc đã bị bắt, ngay cả hang ổ cũng bị phá thì nhất định không còn việc gì nữa, cho nên cũng thu lại đa số binh lính canh gác ở thành Tỏa Vân.

Nhưng không ngờ vẫn còn chuyện xảy ra, cô nương thuộc phái Thanh Thành đến dự thi chết trong biệt quán, biệt quán cực kì hỗn loạn, Ngô huyện lệnh vừa tra án vừa phải đối phó với đệ tử phái Thanh Thành đến chỉ trích.

Bách Hoa tuyển mỹ bắt đầu trong náo nhiệt, kết thúc trong hoảng loạn, các cô nương còn lại sợ gặp phải cùng cảnh ngộ, phần lớn đều lên đường về nhà, biệt quán vốn ồn ào vui vẻ lập tức trở nên vắng lặng. Ngô Ân Từ đi theo huyện lệnh, cũng nhìn thấy cái chết thê thảm của cô nương kia, nàng ta vốn lớn gan mà cũng sợ đến toát mồ hôi lạnh.

Cô nương kia không phải bị kiếm sắc chém chết, cũng không phải bị siết cổ, mà là toàn thân khô quắt, như là máu trong người bị hút khô mà chết! Ngổ tác của nha môn tìm một lúc vẫn không tìm được vết thương trí mệnh, cái chết vượt quá nhận thức con người này khiến ai nấy đều hoảng sợ, người trong thành bắt đầu lan truyền tin gặp phải thứ không sạch sẽ gì đó, thoáng chốc người trong thành Tỏa Vân chỉ còn hai phần ba.

“Hút hết máu? Tình trạng này khiến ta nhớ đến một vụ án cực kì nổi tiếng hơn mười năm trước...” Nghe thấy lời đồn gặp quỷ huyền ảo cả khách điểm, Kha Vi Khanh nghĩ ra một chuyện.

“Ý người là, Huyết Ma Cung?” Hình Bắc Minh tiếp lời, nhân tiện liếc nhìn Thập Thất một cái.

“Đúng, khi đó Huyết Ma Cung cũng dùng cách hút máu để luyện tà công, nhưng đã biến mất hơn mười năm, sao đột nhiên lại tái xuất giang hồ?”

“Thập Thất, có gì muốn nói? Ta nhớ rõ hôm đó người có chuyện muốn nói với ta.” Chỉ có điều bị hấn cường chế dừng lại mà thôi... Hình Bắc Minh nhìn vẻ mặt muốn nói lại không dám của Thập Thất, tốt bụng mở lời.

“Đúng vậy, chủ tử. Kẻ bắt thuộc hạ từng tự xưng là bản cung, thủ hạ gọi hấn là cung chủ, nếu như bọn chúng không phải Huyết Ma Cung, thì căn cứ vào việc hấn bắt nhiều nữ tử như vậy, cũng là một giáo phái không thua gì Huyết Ma Cung.” Lại nhớ đến việc tìm được rất nhiều thi cốt nữ nhân, Thập Thất nhíu mày: “Hơn nữa, chuyện này cũng có liên quan đến Nghiêm gia trang...”

Thập Thất kể lại lời tên thủ hạ lúc đó, Hình Bắc Minh cười nhạt: “Quả nhiên, đã biết sẽ không phí công đến đây, chuyện càng lúc càng thú vị rồi.”

Kha Vi Khanh khép quạt lại: “Người vẫn có thứ thú vui buồn nôn như vậy sao, đã có nhiều người chết như vậy rồi còn thờ ơ như không? Ai da, thật đúng là máu lạnh!”

Hình Bắc Minh hừ lạnh một tiếng: “Người thì không sao.”

Hai tên máu lạnh nhìn nhau cười, tiếp tục ăn cơm.

Ảnh Thất và Thập Thất nhìn nhau, hai người kia thật sự không giống nhân sĩ chính phái một chút nào...

“Cách...” Một thanh kiếm dành riêng cho nữ nhân được đặt xuống bàn ăn của bọn họ, Ngô Ân Từ bày ra vẻ mặt tình cờ ngồi xuống cạnh Thập Thất, ung dung lên tiếng chào hỏi: “Ai da, thật tình cờ! Hay là để bản cô nương cùng ăn với các người, các người xem, không còn chỗ nào trống nữa, tiểu nhị...”

Kha Vi Khanh ra vẻ phong lưu, nhưng cười hệt như đại sắc lang: “Thì ra là Ngô tiểu thư, mời ngồi mời ngồi, có một mỹ nữ thế này ngồi cạnh đương nhiên là hai tay chào đón rồi!”

Ngô Ân Từ không chút khách khí, gọi thêm mấy món ăn, phẩy phẩy tay: “Đừng xem ta như loại thiên kim tiểu thư chỉ thích được chiều chuộng, khen bản cô nương có năng lực giỏi giang tốt hơn! Ai, ân nhân, vết thương của ân nhân thế nào rồi?” Ngô Ân Từ chuyển hướng sang vị ân nhân nằng nhớ nhung đã lâu, nhiệt tình hỏi han.

Mặt của Kha Vi Khanh cứng lại, oán hận nghiêng răng, mắt nha đầu này chột rồi, một mỹ nam tử như thế này ngồi đây mà lại sẵn đón khúc gỗ đó.

Thập Thất hoàn toàn không biết vinh hạnh này từ đâu rơi xuống, chỉ thuận tiện đáp một tiếng, hấn không thích nói chuyện với người lạ, nhất là trước mặt chủ tử.

Ngô Ân Từ không giận, tiếp tục đeo bám: “Người thật lợi hại, khi đuổi theo đám người xấu đó cũng không quên để lại kí hiệu, lần này nếu không có người thì chúng ta đã không thể thoát được nhanh như vậy, nói không chừng đã mất mạng rồi! Ân nhân, người tên gì vậy, ta đã tìm người suốt mấy ngày, nhưng những người nào đó lại không cho ta gặp người, thật quá đáng!” Nói xong còn lườm Ảnh Thất một cái.

Yên lặng nhận cái lườm kia, Ảnh Thất đột nhiên cảm thấy khí lạnh từ bên cạnh ập tới, nếu như có thể, hấn rất muốn mời vị tiểu thư này ra ngoài, hoặc là... Vứt nàng ta ra ngoài cũng được...

Thập Thất không đáp lời, mà thoáng nhìn về phía Hình Bắc Minh đang lạnh mặt ăn cơm, Ngô Ân Từ cũng nhìn thấy ánh mắt hấn, lập tức đổi thái độ, quay sang Hình Bắc Minh: “Vị này hấn là chủ tử của ân nhân,

có một thủ hạ lợi hại như vậy, chủ tử chắc chắn càng lợi hại hơn, ngài phong độ bất phàm, khí chất như băng, thật có khí phách đại hiệp!”

Loạn thành cái gì rồi? Nữ nhân này chắc chắn không hay khen ngợi người khác, có thể khen cho người khác đen mặt thế này cũng là một loại bản lĩnh.

“Ngô tiểu thư, lệnh tôn vì vụ án ở biệt quán mà đã sắp gãi rách da đầu, người còn có tâm trạng ở đây ăn cơm? Xem ra lời đồn Ngô tiểu thư muốn trở thành một nhân vật được người người kính nể như phụ thân chỉ là nói xằng mà thôi.” Người được khen không chỉ không vui, mà còn lạnh lùng mỉa mai một trận.

Ngô Ân Từ đỏ mặt, nổi giận: “Ai nói ta chỉ ăn cơm, bản cô nương đang thám thính tin tức, cha ta khổ cực như vậy, đương nhiên ta phải gắng sức giúp cha!”

Hình Bắc Minh gật đầu: “Thì ra là thế. Nhưng mà Ngô tiểu thư, sợ là chúng ta không giúp được gì.”

Lúc này Ngô Ân Từ mới phát hiện mình lỡ lời nói ra mục đích đến đây, không sai, bản thân cảm thấy những người này không phải kẻ tầm thường, hoặc có lẽ biết chút manh mối, cho dù không biết, với bản lĩnh của bọn họ, nếu như đồng ý giúp, cha sẽ không phải cực khổ như thế nữa, lại còn phải lo sợ đề phòng sẽ có người khác gặp nạn. Vốn định phát triển từng bước, không ngờ miệng người này lại độc như thế!

Ngô Ân Từ thấy quanh co không được, liền đổi sang trực tiếp: “Không sai, ta muốn đến tìm các người hỏi thăm tin tức, đều là người trong giang hồ, đừng giấu nhau, nói ra cũng khiến cho lũ ác nhân đó sớm chịu tội có phải không? Chẳng lẽ các người không muốn báo thù cho các cô nương chết oan kia sao?”

Hình Bắc Minh đáp: “Sai, chúng ta là người trong giang hồ, người, là người trong quan phủ.”

Kha Vi Khanh đáp: “Sai, các cô nương chết oan kia không liên quan gì đến chúng ta, mà có liên quan rất lớn đến cha người, đến toàn bộ quan phủ thành Tỏa Vân.”

Mặt Ngô Ân Từ chuyển từ đỏ sang trắng, bọn họ nói không sai, nếu không phá được án này, cha nàng ta khó tránh được tội, chức huyện lệnh có giữ được không là chuyện nhỏ, nếu bên trên có người cố ý gây khó dễ... Ngô huyện lệnh thanh chính liêm khiết, mấy năm nay đắc tội không ít người, không cần nghĩ cũng biết những người đó sẽ thừa cơ hãm hại thế nào.

Mấy nam nhân làm khó một tiểu cô nương, dù sao cũng rất quá đáng, Hình Bắc Minh đứng lên về phòng, để lại một câu: “Vụ án này, cha người không giải quyết được, nghe nói võ lâm minh chủ Lâm Thương Hải sắp đi qua thành Tỏa Vân, có lòng thì đi thỉnh giáo hắn đi.”

Thập Thất cũng đi theo, Kha Vi Khanh lắc đầu, cũng theo luôn.

Ngô Ân Từ hiểu được ý hắc, Hình Bắc Minh bảo mình cầu cứu võ lâm minh chủ sao? Chuyện này thật sự nghiêm trọng đến vậy sao? Vậy nhất định phải tìm được võ lâm minh chủ, cho dù thế nào, an nguy của phụ thân cũng là quan trọng nhất. Ngô Ân Từ hạ quyết tâm, trả tiền dứt khoát đi, không hề biết phía sau có ánh mắt đang nhìn theo.

18. Chương 18: Xoa Bóp

Vào phòng Thập Thất, Ảnh Thất túm lấy tay hắn bắt mạch, cuối cùng cũng có thể hoàn toàn yên tâm, mạch đập ổn định, đã qua thời kì nguy hiểm.

“Thập Thất, sau này đệ không còn là một mình một người nữa, phải chú ý chăm sóc bản thân, đừng lỗ măng như lần trước, may mà không có việc gì! Nếu chủ tử đã quyết định giữ nó lại... Thì đương nhiên có dự tính của chủ tử...” Suýt chút nữa là nói ra lời phỏng đoán ý định của chủ tử, Ảnh Thất cứng nhắc chuyển chủ đề, nhưng sao Thập Thất lại không biết được?

“Thất ca, huynh có phát hiện thấy gần đây huynh nói càng lúc càng nhiều không, hoàn toàn không giống huynh trước đây nữa?” Thập Thất đưa tay cho Ảnh Thất bắt mạch, ngoan ngoãn ngồi nghe hắn vừa mắng vừa dặn, trong lòng thật ảm áp, tuy rằng trước đây mọi người luôn ở cùng một chỗ, nhưng ai cũng có nhiệm vụ riêng, rất ít khi có thể ngồi xuống cùng trò chuyện, hiện tại... Thập Thất nghĩ đến “thứ gì đó” khiến hắn không biết làm sao trong bụng, mình nên cảm ơn nó sao?

Ảnh Thất trừng mắt: “Chê ta nói nhiều sao? Nếu không phải đệ xem ta có quan tâm không!”

Thập Thất cười cười, sau đó lại trầm ngâm nói: “Thất ca, vì sao người bị hại đều là nữ tử, nếu thật sự là các tà phái như Huyết Ma Cung thì lẽ ra sẽ không chỉ ra tay với nữ tử, với bọn họ mà nói, dương khí của nam nhân mới là trợ lực tốt nhất để luyện công, chẳng lẽ là để che mắt người khác?”

Ảnh Thất cũng ngồi xuống, cùng phân tích với hắn: “Chuyện này chỉ vừa bị vạch trần gần đây, hơn nữa là trong lễ Bách Hoa với rất nhiều nhân sĩ võ lâm, có lẽ đã có chuẩn bị từ trước, vụ án hái hoa tặc tác quái trước đây có lẽ chỉ là chiêu nguy trang của chúng, sự việc lần này nói không chừng là lời tuyên chiến với võ lâm.”

Thập Thất nhớ đến những lời hắn nghe được, nhú mày: “Không biết Nghiêm gia có quan hệ gì với bọn họ, Nghiêm trang chủ cũng được xem như người đức cao vọng trọng, nếu thật sự có liên quan, vậy Nghiêm Vân Thăng cầu kiến chủ tử chắc chắn có âm mưu khác! Chủ tử là nhân vật thế nào, bọn họ không sợ sẽ như mười mấy năm trước, ...”

Ảnh Thất thấy Thập Thất nhú mày cố nghĩ ra nguyên nhân, biết hắn lo lắng, nhưng thời điểm hiện tại Thập Thất không thể lo nghĩ, tổn hại tinh thần, thế là vỗ vỗ lên tay hắn: “Đừng nghĩ nữa, chẳng lẽ chủ tử lại có thể bị người khác điều khiển sao, theo ta thấy, trong lòng chủ tử đã sớm có mưu tính, chỉ là không nói với chúng ta thôi! Đệ nghĩ ngơi trước đi, ngày mai chúng ta lại lên đường.”

Thập Thất không muốn Ảnh Thất lo lắng, thế là ngoan ngoãn cởi áo ngoài bò lên giường, nhưng không thấy buồn ngủ, cho nên hai tay nắm chặt bắt đầu phát ngốc. Ảnh Thất cũng đành chịu, không biết làm sao, chỉ có thể ra ngoài trước, không ngờ vừa ra ngoài thì đụng phải Hình Bắc Minh đang nghe lên... Á, không phải nghe lên, là nghe một cách quang minh chính đại...

“Chủ tử.” Ảnh Thất hơi giật mình.

Hình Bắc Minh đáp nhẹ một tiếng, sau đó nói: “Người đi với ta, có chuyện hỏi người.”

Ảnh Thất theo Hình Bắc Minh vào phòng, Hình đại bảo chủ mở đầu ngay bằng: “Ảnh Thất, nói thật đi, hài tử sẽ ra ngoài bằng cách nào?”

Ảnh Thất giật run một cái, chủ tử hỏi một câu đã trúng vào chỗ quan trọng nhất, hắn im lặng một lúc, quyết định nói thật: “Chủ tử, thuộc hạ đã lật nát các tư liệu y học trong bảo rồi, không hề có ghi chép về mặt này, cấu tạo thân thể nam nhân khác nữ tử, thuộc hạ không dám nói bừa...”

Hình Bắc Minh không vui: “Vậy đến lúc đủ tháng, hài tử lại không chịu ra thì phải làm sao?”

Trán Ảnh Thất toát mồ hôi lạnh, nhưng không thể không nói: “Trước mắt chỉ có thể chờ đến tháng thứ bảy, có lẽ sẽ có dấu hiệu... Nhưng mà, giang hồ to lớn cũng sẽ có thần y biết vài điển cố, chẳng hạn như...”

“Cốc Duy Kinh?” Hình Bắc Minh tiếp lời, vị thần y Cốc Duy Kinh này từ mười mấy năm trước đã cực kì nổi danh, có một ngoại hiệu là “Quý Kiến Sầu”, đủ để thấy được y thuật của hắn rất cao siêu.

Ảnh Thất gật đầu, nhưng vị thần y này đã quy ẩn hơn mười năm rồi, cũng không biết có còn tại thế không, muốn tìm cũng không biết phải đến đâu... Nói tóm lại, hy vọng là rất nhỏ.

Hình Bắc Minh không nói thêm về chuyện này nữa, chuyển hướng về Thập Thất: “Thân thể hắn thế nào rồi? Đã trở lại như thường chưa?” [Làm thế quái nào mà thằng bé về lại “như thường” được chứ =.=]

Ảnh Thất bấm báo chi tiết: “Thuốc uống đúng giờ, mấy ngày này cũng chịu nằm yên tĩnh dưỡng, hiện tại thân thể không còn đáng lo, nhưng còn về như thường hay không, việc này chưa có tiền lệ, thuộc hạ không biết so sánh thế nào...”

Hình Bắc Minh cũng không làm khó hắn nữa, trong đầu thầm hồi tưởng lại lời nói việc làm thường ngày của ảnh vệ nhà hắn, “Nếu so với nữ nhân mang thai thì sao?”

Ảnh Thất suy nghĩ một lúc mới nói: “Khi nữ tử mang thai, phần lớn đều dễ nổi giận, dễ phát hỏa, thời gian đầu còn hay cảm thấy buồn nôn, ngủ nhiều, dễ mệt mỏi, hơn nữa thường rất thích những thứ chua hay ngọt, nhưng thuộc hạ cảm thấy Thập Thất... Dường như không có những bệnh trạng này...”

Ngủ nhiều, dễ nổi giận, hay buồn nôn, thích những thứ chua ngọt... Hình Bắc Minh tự niệm lại mấy lần, thấy nhớ kỹ rồi mới mở miệng: “Được rồi, người lui xuống trước đi, ngày mai... Chờ ngoài khách điểm với Hầu Giáp.”

Ý của chủ tử là không cần hẳn đi gọi Thập Thất dậy, đúng không? Ảnh Thất đáp một tiếng, lui xuống.

Hình Bắc Minh không buồn ngủ, thế là đứng lên đi ra, đĩnh đĩnh đặc đặc đi thẳng vào phòng Thập Thất. Những thứ lễ nghi như gõ cửa, Hình đại bảo chủ rất ít khi dùng đến.

Vì trước khi đi Ảnh Thất đã thổi tắt đèn, cho nên trong phòng rất tối, nhưng Hình Bắc Minh chỉ cần nhìn một cái đã thấy được người nào đó đang ngủ say trên giường, trong đơn thuốc có thêm dược thảo an thần, cho nên Thập Thất không buồn ngủ khi này đã ngủ ngoan rồi. Hai tay vẫn nắm chặt, môi hơi mở, khiến cho một nam tử đáng vẻ kiên cường trở nên rất... đáng yêu...

Hình Bắc Minh nghĩ có lẽ mình hoa mắt rồi, nhìn ảnh vệ này mà lại thấy đáng yêu? Hẳn cũng nhận ra từ sau khi biết Thập Thất mang thai, bản thân đã có thay đổi, bảo Thập Thất giữ hài tử lại, bảo Thập Thất chuyển vào phòng mình, để hẳn theo mình bốn ba một đường đến Kỳ Châu, lúc ở trên mái lầu lầu thì giành lễ cho hẳn... Có lẽ đa số trong đó là vì hài tử trong bụng hẳn, nhưng bất ngờ là mình không ghét loại thay đổi này, ngược lại còn thích.

Ngồi xuống giường, Hình Bắc Minh nhìn ảnh vệ đang ngủ say đến thất thần, đột nhiên, người đang ngủ nhú mày, có vẻ rất khó chịu, Hình Bắc Minh cẩn thận xem xét thân thể hẳn, phát hiện chân hẳn run rẩy bất thường. Chuột rút sao? Khi này Ảnh Thất không nói đến điểm này, Hình Bắc Minh không vui nghĩ, nhưng vẫn nhẹ nhàng lật chăn lên, nắm bàn chân nhỏ đang run rẩy đáng thương kia đặt lên đùi mình, nhẹ nhàng xoa bóp.

Không mềm mại như nữ nhân, trên tay là cơ bắp rắn chắc đặc trưng của nam nhân, nhưng Hình Bắc Minh bất ngờ phát hiện mình không ghét? Ghét? Quan hệ thân mật hơn cũng đã có rồi, còn ghét bỏ chút tiếp xúc nho nhỏ này sao?

Đến khi bàn chân co cứng trong tay thả lỏng, hàng mi nhú chặt cũng giãn ra, Hình Bắc Minh mới chậm chạp như không nỡ mà thả bàn chân về cho tấm chăn, kéo chăn ngay ngắn, lại nhìn nhìn về mặt ngủ thoải mái của người nọ, đột nhiên thấy tức: Bản bảo chủ phục vụ người lâu như vậy rồi mà vẫn ngủ say như thế, thật sự rất không biết phải trái! Bản bảo chủ muốn trả thù, muốn đòi quyền lợi!

Thế là Hình Bắc Minh ngang ngược đẩy đẩy Thập Thất vào trong, cởi sạch y phục, chỉ để lại lớp áo lót, chui vào chăn. Cảm giác ngủ cùng giường với một nam nhân không lạ, khi còn niên thiếu hẳn ngủ chung với các huynh đệ không ít lần, nhưng cùng ảnh vệ của mình, hơn nữa lại là ảnh vệ từng có quan hệ thân mật với mình, thì cảm giác rất kỳ lạ không hề giống bình thường, nhưng Hình Bắc Minh giải quyết nó rất nhanh, an tâm mà ngủ...

Thế là, khi Thập Thất vừa tỉnh liền có cảm giác mình bị ai đó ôm vào lòng, mở choàng mắt ra thì thấy một khuôn mặt tuần tú cực kỳ quen thuộc đang kề sát mặt mình...

19. Chương 19: Chải Tóc

Hơi thở ẩm áp phả lên mặt, Thập Thất hoảng hồn, thân thể vô thức muốn xoay người xuống giường, nhưng khi cảm giác được có một cánh tay gác trên lưng thì lập tức dừng lại, nếu quấy rầy giấc ngủ của chủ tử, hậu quả... Tính tình khi mới thức dậy của chủ tử không phải ai cũng chịu được.

Cố ý thở nhẹ, Thập Thất nghĩ thế nào cũng không ra được lý do vì sao chủ tử lên nằm trên giường mình, hôm qua mình đâu có vào nhầm phòng, nếu là nhầm phòng, sao chủ tử không vớt hẳn ra ngoài, mà còn nằm xuống bên cạnh. Nghĩ không ra thì không thêm nghĩ nữa, Thập Thất nhìn chăm chú vào khuôn mặt tuần tú đang say ngủ trước mắt, chưa từng nhìn chủ tử gần như vậy, trước đây dù đánh chết hẳn cũng không dám nghĩ sẽ có một ngày đến gần chủ tử thế này, cứ như đang mơ...

Gương mặt trước mắt không còn lạnh lùng như thường ngày, ngược lại có vẻ nhu hòa, Thập Thất thật không tưởng tượng được khi chủ tử nhu hòa thì sẽ thế nào, nhưng mà, lông mi của chủ tử dài dài, còn biết rung rinh...

“Người làm gì?” Hình Bắc Minh đột nhiên mở mắt, lạnh lùng hỏi.

“A!” Vội rút tay về, tim Thập Thất đập nhanh đến khó thở, chỉ chút nữa là đụng vào lông mi chủ tử, mình đang tự tìm đường chết sao? “Chủ tử, thuộc hạ, thuộc hạ chuẩn bị thức dậy! Không làm gì hết!”

Tay đã vươn tới mặt hắc rồi mà còn “không làm gì hết”? Nhưng lúc này Hình Bắc Minh không muốn vạch trần hắc, Hình đại bảo chủ vừa thức dậy không thể khống chế bản thân, sợ gây ra sự kiện đổ máu... Lạnh lùng ngồi dậy, xuống giường, nhúu mày nhìn đồng y phục bị hắc vứt xuống hôm qua.

Thập Thất rất lạnh lợi mau chóng mặc y phục, đi sang phòng bên cạnh lấy y phục cho chủ tử thay. Chưa từng hầu hạ ai mặc y phục, Thập Thất làm rất vụng về, nhưng rất nghiêm túc làm từng bước từng bước, Hình Bắc Minh nhìn vẻ mặt chăm chú của người đang giúp mình mặc y phục, ý định quát bảo hắc lui ra để tự mình làm biến mất không còn tung tích.

Thất đại lung, đại công cáo thành, Thập Thất vốn định cáo lui chợt thấy chủ tử đi đến bàn chải đầu ngồi xuống, chỉ chỉ cây lược: “Đến đây, chải đầu cho bản bảo chủ.”

Thân thể Thập Thất cứng đờ, việc này dường như đã hoàn toàn vượt khỏi phạm vi nhiệm vụ của thị vệ rồi? Đáng tiếc lệnh của chủ tử không thể không tuân, Thập Thất bất đắc dĩ cầm lược lên cẩn thận chải. Tóc Hình Bắc Minh đen bóng, dài đến hông, hơn nữa cực kì mềm mượt, khi chải không hề mất công, Thập Thất nhin không được sờ sờ thêm vài cái, nhưng tiếp theo phải làm thế nào đây? Thập Thất khó xử. Ngày thường tóc của mình chỉ cần chải vài cái, sau đó túm cao lên dùng dây quần lại là được, nhưng chủ tử làm thế nào có thể như mình được!

Hình Bắc Minh biết hắc khó xử, không cố ý làm khó nữa, chậm rãi đưa tay vén tóc hai bên thái dương lên, búi lại, cầm lấy bạch ngọc quan, dùng tốc độ có thể nhìn nhớ được chậm rãi vén lại, Thập Thất nhìn rất chăm chú, Hình Bắc Minh nhìn vào gương thấy hắc đang nhìn chăm chăm vào tóc mình xuất thần, không hiểu sao tâm trạng lại vui lên.

Động tác của Hình Bắc Minh rất tao nhã, vén tóc xong thì chỉnh lại vạt áo một chút, sau đó là hình ảnh một vị công tử phong lưu tuấn nhã. Hình Bắc Minh xoay người, thấy ảnh vệ nhà mình nhìn đến tròn mắt, khóe miệng vui vẻ nhếch lên một cái, không về phòng mình, rửa mặt trong phòng Thập Thất, trước khi xuống lầu để lại một câu: “Rửa mặt xong thì xuống lầu dùng bữa.”

Ảnh Thất và Hầu Giáp đã sớm chờ bên ngoài thấy Hình Bắc Minh và Thập Thất một trước một sau đi xuống, mặt của Thập Thất đi phía sau còn hồng hồng đỏ đỏ, ngạc nhiên nhìn nhau, Hầu Giáp nhỏ giọng nói: “Hôm nay tâm trạng bảo chủ rất tốt!”

Vừa định khởi hành, chợt một con ngựa lộc lộc cộc cộc đuổi từ phía sau tới, tiểu thư Ngô gia cười kiêu tình cờ, chấp tay nói: “Ai nha, thật trùng hợp quá! Các vị cũng đến Kỳ Châu sao, vừa hay chúng ta cùng đường, cùng đi đi.”

Kha Vi Khanh ra vẻ như không biết gì: “Không phải Ngô tiểu muốn đến mời võ lâm minh chủ sao? Như thế này là?”

Ngô Ân Từ đang chờ câu này của hắc: “Nghe nói võ lâm minh chủ đổi lộ trình, vài ngày nữa sẽ qua Kỳ Châu sau đó đi về phía Nam, bản cô nương phải đuổi theo ngăn hắc lại!”

Kha Vi Khanh nhìn vào xe ngựa một cái, nhún vai: “Nếu đã cùng đường, đi cùng cũng có người bầu bạn, nhưng nếu Ngô tiểu thư gấp, cứ tự nhiên đi trước.”

Ngô Ân Từ cười nhe răng: “Không gấp, từ đây đến Kỳ Châu, ngồi xe ngựa cũng kịp.”

Kha Vi Khanh: “... “

Ra bằng con đường đã đi vào, nhưng lần này chỉ còn một chiếc xe ngựa, Kha Vi Khanh xả thân vì mỹ nữ, cười ngựa vừa đi vừa trò chuyện cười nói với Ngô Ân Từ, Ảnh Thất ngồi cùng chỗ với người đánh xe, thời tiết hôm nay khá mát mẻ, khi xe ngựa chạy gió thổi hiu hiu rất dễ chịu. Trong xe ngựa chỉ có mình Thập Thất và Hình Bắc Minh, tay chân luống cuống không biết để đâu, lại nghĩ đến chuyện lúc sáng, máu xông thẳng lên mặt, không biết lúc đó hắc bị thứ gì nhập vào, nhìn chăm chăm chủ tử mà xuất thần...

Hình Bắc Minh nhìn mặt ảnh vệ nhà mình từ hồng biến trắng rồi lại chuyển màu hồng, cuối cùng chịu không nổi nữa cúi gằm xuống, chỉ cho mình thấy mỗi cái ót, trên bàn nhỏ trong xe ngựa có mút hoa quả cùng các loại điểm tâm hân cố ý bảo Hầu Giáp chuẩn bị, vừa định lên tiếng bảo Thập Thất ăn, đột nhiên màn xe bên hông bị vén lên.

Khuôn mặt cười tươi của Ngô Ân Từ thò vào, gọi Thập Thất: “Ân nhân, sao cứ ở trong xe ngựa làm gì? Ra ngoài đổi không khí một chút đi, rất dễ chịu! Ngồi mãi trong xe rất nhàm chán!”

Thập Thất gần đây bị cấm vận động kịch liệt ngược khuôn mặt đã khôi phục sắc thái bình thường lên, khéo léo từ chối, Ngô Ân Từ cũng không miễn cưỡng hấn, vì ánh mắt lạnh như băng phía đối diện suýt nữa đã làm nàng ta đông cứng, thụt đầu về như trốn, buồn bực nói với Kha Vi Khanh đang dắt ngựa của hân đi đằng xa: “Này người nói xem, ân nhân là thị vệ mà đúng không, nhưng sao hân và các người lại được đối đãi không khác gì nhau? Hay là do bản cô nương nghĩ sai rồi? Thật ra các người là bằng hữu?”

Kha Vi Khanh hỏi lại: “Vậy sao? Sao cô nương lại thấy thế?”

Ngô Ân Từ trừng hân: “Rất dễ thấy! Người xem, các người thuê cùng một loại phòng, cùng ngồi trong một chiếc xe ngựa, khi ân nhân bị thương thì canh gác nghiêm ngặt đến mức bản cô nương muốn vào thăm một chút cũng không được, vậy chẳng phải đã nói rõ hết rồi sao? Nhưng mà, cách nói năng và cư xử của ân nhân lại có vẻ rất sợ người kia, còn nữa còn nữa, hai người họ thật sự gọi người kia là chủ tử không sai! Ai da, bản cô nương chóng mặt rồi...”

Kha Vi Khanh lắc đầu, sự thật đâu thể nói cho người biết được, “Người nghĩ nhiều như vậy làm gì, chỉ cần nhớ kỹ hân là ân nhân của người là được rồi, ai cũng có bí mật không muốn người khác biết, biết nhiều quá sẽ gây ra... Họa sát thân...” Giọng nói âm u, rất đáng sợ.

Đáng tiếc không dọa được Ngô đại tiểu thư, cũng đúng, trước đây bị hái hoa tặc nhốt lâu ngày như vậy cũng không rơi đến một giọt nước mắt, đủ thấy được nàng ta kiên cường bao nhiêu.

“Được rồi được rồi, bản cô nương nghĩ đến mức đau đầu rồi, chuyện phiền phức như vậy không biết vẫn tốt hơn, hiện tại đầu ta chỉ cần nghĩ xem phải làm thế nào mới giúp được cha ta là đủ rồi!” Ngô Ân Từ bỗng đứng nghiêm túc.

“Thật là một nữ nhi hiếu thảo!” Kha Vi Khanh khen nàng ta, tuy không biết là thật lòng hay giả vờ, được lờ mờ một cái: “Nhưng mà, nếu có thời gian, cũng nên xin võ lâm minh chủ giúp đỡ điều tra ở Kỳ Châu một chút, khoảng cách gần như vậy, hân sẽ có manh mối.”

Đột nhiên nhận được lời nhắc như vậy, chắc chắn bọn họ đã phát hiện được gì đó ở Kỳ Châu! Trong lòng thầm cảm kích, nhưng vẫn có chút oán giận, các đại nam nhân các người không chịu giúp một nữ nhi liễu yếu đào tơ, thật quá đáng! Nữ nhi liễu yếu đào tơ Ngô Ân Từ phần nộ quật roi một cái, khiến ngựa chạy tung bụi mù, vô duyên vô cớ trút giận lên người vô tội!

Kha Vi Khanh đột nhiên dừng ngựa, dưới ánh mắt khó hiểu của Ngô Ân Từ, quay người đi đến cạnh xe ngựa: “Hình bảo chủ, có khách.”

Giọng nói trầm trầm lạnh lùng vang lên: “Nếu bọn họ không dự định hiện thân, chúng ta cứ đi tiếp đường chúng ta, chuyển hướng đến tây nam.”

Tây nam? Kha Vi Khanh nghĩ thoáng qua đã hiểu được ý của hảo hữu, cười không chút lương thiện: “Vô phúc quá, chuẩn bị đi đào mộ tổ tiên người ta sao?” Giục ngựa đến chỗ Hầu Giáp, nói nhỏ vài câu, cả đoàn dần rời khỏi con đường ban đầu, chuyển hướng đến tây nam.

Gạt đi câu Ngô Ân Từ định hỏi, dù sao thì chờ một lát nữa là có thể xem kịch hay, “Ngô tiểu thư, đừng đi cách xe ngựa quá xa, tốt nhất là đến nói chuyện với Thất đại phu của chúng ta đi, người xem, hân cũng rất buồn chán.” Nói xong không đợi nàng ta trả lời, Kha Vi Khanh đã giục ngựa chạy theo hướng ban đầu.

Ngô Ân Từ nuốt lại câu hỏi vài trong, đảo mắt một cái, nhìn thấy Ảnh Thất đang ngồi trước xe ngựa đón gió, nhin không được hừ một tiếng, kẻ chán ngắt như hân, ta đây không thèm nói chuyện với hân.

Ảnh Thất vô duyên vô cớ bị lờ mờ một cái, nữ nhân này, thật không biết lý lẽ.

Cảm giác được sát khí càng lúc càng gần, người Thập Thất cảnh giác căng cứng lại theo bản năng, sẵn sàng ra tay, đột nhiên tay ấm lên, Thập Thất ngẩn người, là Hình Bắc Minh đặt tay lên tay hắn, “Chủ tử?”

20. Chương 20: Xác Chết Sống Lại Kìa

“Chủ tử?” Ngón tay Thập Thất run lên một cái.

“Nhớ kĩ lời ta nói với người trước đây, ngoan ngoan ở lại trong xe ngựa, chăm sóc cho bản... Nó.” Vốn định nói hắn phải tự chăm sóc cho bản thân, Hình Bắc Minh lại đột nhiên thấy kì kì, cho nên chuyển sang chăm sóc hài tử.

“Vâng, chủ tử.” Đã là mệnh lệnh của chủ tử, thì dù liều mạng cũng phải bảo vệ nó, chủ tử...Thập Thất âm thầm nhìn bụng mình, nhưng rất nhanh sau đó ánh mắt đã chuyển thành kiên quyết.

Xe ngựa đi nhanh hơn, không bao lâu sau đã dừng ở một nơi có phong cảnh rất đẹp, nhưng lại có một ngôi mộ xanh cổ làm u ám cảnh đẹp, Thập Thất vén màn xe lên, nhận ra đây là nơi Nghiêm trang chủ được an táng, chủ tử bảo bọn họ chạy đến đây, là do đoán chắc người ám toán bọn họ là Nghiêm gia sao?

Hình Bắc Minh xuống xe, gọi Hầu Giáp đến thì thăm gì đó, Hầu Giáp biến sắc mấy lần, cuối cùng gật đầu, quay về phía đội thị vệ hộ tống phía sau rống to: “Các huynh đệ! Đào mộ!”

Tuy không biết bảo chủ định làm gì, nhưng nếu bảo chủ đã có lệnh, đương nhiên tuân lệnh, vài người tiến lên vây quanh phần mộ của Nghiêm trang chủ xui xẻo, ở đây không có công cụ, chỉ có thể dùng kiếm... Đột nhiên, mấy cây xẻng sắt rơi loảng xoảng xuống từ không trung, khiến bọn họ giật nảy người, nhìn lên, không có ai, nhưng bảo chủ không nói gì, có lẽ là ý của hắn, thế là mỗi người cầm một lên bắt đầu đào.

Hầu Giáp cũng bị mấy cái xẻng rơi từ trên trời xuống dọa giật mình, trong đầu chợt lóe lên, hắn biết là do các ảnh vệ của chủ tử làm, làm đội trưởng đội thị vệ của Thiên Hạ Đệ Nhất Bảo, Hầu Giáp cũng biết được chút chuyện. Nhưng biết là một chuyện, từng thấy hay chưa lại là chuyện khác. Lòng ngưỡng mộ của đội trưởng Hầu Giáp với các ảnh vệ trong thoáng chốc tăng lên tới mức cực đoan, công phu như xuất thần nhập quỷ như thế, mình luyện hai mươi năm cũng không bằng!

Đào được vài cái, cuối cùng cũng có người nhin không được nhảy ra: “Này! Chuyện thất đức thế này mà các người cũng làm được, mau dừng tay!”

Mọi người giương mắt nhìn một cái, là một hòa thượng béo, đeo một chuỗi phật châu to như trứng gà, phanh ngực, để lộ một đồng thịt mỡ... Không quen, đào tiếp.

Sắc mặt hòa thượng kia đỏ bừng, giận dữ: “Mau dừng tay, dám không nghe lời Pháp Thiện Hòa Thượng ta đây các người sẽ không có kết quả tốt đâu! Sao các người còn chưa ra, chờ làm ngư ông đắc lợi sao?”

Pháp Thiện Hòa Thượng vừa nói xong câu này, không ít người đi từ chỗ tối ra, người nào cũng đỉnh đạc đường hoàng, xem ra cũng có chút danh tiếng trên giang hồ, chỉ tiếc không có kiến thức, nhân vật lợi hại nhất khó chọc nhất trên giang hồ đứng trước mặt bọn họ, mắt chó to như vậy lại nhìn không ra!

Hình Bắc Minh thản nhiên nói: “Lừa trọc béo đi lạc từ đâu đến vậy.”

Dứt lời, người đầu tiên cười phá lên là Ngô Ân Từ, đã sớm thấy hòa thượng này không vừa mắt rồi, một người xuất gia mà ăn đến phệ bụng chắc chắn không phải dạng tốt lành gì? Còn lén lén lút lút theo bọn họ suốt cả quãng đường, rốt cuộc Ngô Ân Từ cũng biết vì sao đột nhiên lại đổi hướng đi rồi.

Các thị vệ đứng cạnh Hầu Giáp cười khinh, Thập Thất trong xe ngựa cũng nhin không được nhếch môi.

Vị Pháp Thiện Hòa Thượng hữu danh vô thực kia càng giận dữ hơn, nhìn ra Hình Bắc Minh là người đứng đầu, chỉ thẳng vào mặt hắn mắng to: “Con mẹ nó, người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, báo tên đi, đại hòa thượng ta không biết kẻ vô danh!”

Hình Bắc Minh cũng không có vẻ gì là giận dữ, chỉ giạt nhẹ tay phải, tay áo hắn vẽ thành một đường cong theo gió, Pháp Thiện Hòa Thượng bên kia đã ôm miệng nằm lăn lộn trên đất, máu tươi chảy ào ạt ra từ kẽ tay béo núc.

Miệng đầy lời thô tục, cho người sau này không nói được nữa.

Một đạo sĩ có vẻ tiên phong đạo cốt phẩy phát trần, chán ghét nhìn hòa thượng kia một cái, tự phong độ nói: “Tại hạ Thanh Phong, không biết vì sao vị công tử này lại muốn đào mộ Nghiêm trang chủ, lão nhân gia đã qua đời, thật không nên quấy rầy.”

Hình Bắc Minh quay đầu, ra dấu bảo tiếp tục đào, Ngô Ân Từ nhảy xuống ngựa, sắc bén vạch trần hắn: “Có qua có lại, vị này là Thanh Phong đạo sĩ đúng không, hay là các người nói cho bản tiểu thư biết vì sao lại lên~ lên~ lút~ lút~ mà theo chúng ta trước đi?”

Thanh Phong đạo sĩ hơi xấu hổ, một nữ nhân yêu dị bên cạnh kéo dài giọng nói: “Ô, vị tiểu cô nương này thù dai quá đi, chúng ta khó khăn lắm mới đến được đây bái tế lão bằng hữu, chẳng qua là trùng hợp chung đường với các người thôi, sao nói là chúng ta theo các người được chứ? Còn chưa bái được lão bằng hữu, đã thấy các người làm thứ chuyện thất đức này, không sợ có báo ứng sao~”

Ngô Ân Từ phẩy tay: “Chuyện báo ứng lát nữa chúng ta nói sau! Mọi người đều là người giang hồ, đừng trợn mắt nói dối nữa, chúng ta đi đường vòng tốn không ít thời gian, các người vẫn đeo bám không thôi, đừng có nói với bản tiểu thư là các người quên mất nơi an táng của lão~ bằng~ hữu~ rồi nhé? Đi bừa theo một đám người nào đó cũng biết người ta đi đến chỗ lão bằng hữu của các người sao? Bản thân ngu ngốc không có nghĩa người khác cũng như mình!”

Cái miệng nói nhiều bị cái miệng nói không dừng của Ngô Ân Từ đánh bại, khiến cả đoàn người đối diện biến sắc.

Thanh Phong đạo sĩ phẩy phát trần một cái, không lòng vòng nữa: “Các vị, gần đây trên giang hồ xảy ra nhiều chuyện bất bình, có lẽ các vị cũng đã biết, bọn người đó võ công cao cường, chuyện hút khô máu người để luyện công, nói đến đây có lẽ sẽ có người nhớ đến Huyết Ma Cung mười mấy năm trước, nhưng Huyết Ma Cung đã bị diệt từ lâu, hơn nữa cách luyện công này, có người nói là do kẻ có võ công cao nhất giang hồ dùng, là Nguyệt Minh Thần Công, độc ác vô cùng, nghe nói khi luyện đến tầng cao nhất sẽ cần dùng máu người hỗ trợ luyện công như nữ ma đầu Ân Hạo Nguyệt trước đây...”

Các thị vệ đồng loạt dừng tay, người này nghe hơi quen!

Hình Bắc Minh nhàn nhạt tiếp lời: “Ha? Ý vị đạo trưởng này là?”

Thanh Phong đạo sĩ lấy dừng khí, nhìn vào ánh mắt lạnh như băng lại có nét cười của Hình Bắc Minh, kiềm chế cảm giác sợ hãi trong lòng xuống, bất chấp nói: “Người biết Nguyệt Minh Thần Công đương nhiên là bảo chủ của Thiên Hạ Đệ Nhất Bảo, người nói có đúng không? Hình bảo chủ?”

Các thị vệ đều nổi giận, Hầu Giáp bước lên một bước, thật quá đáng, tuy Thiên Hạ Đệ Nhất Bảo không có quan hệ thân thiết với đa số võ lâm chính phái, cũng không hề tự xưng là chính phái, nhưng đồ chuyện tà ma ngoại đạo này lên người bảo chủ bọn họ, thật sự là không thể nhịn được!

Hình Bắc Minh ngăn Hầu Giáp lại, thản nhiên đi tới vài bước, bọn Thanh Phong đại sĩ đồng loạt lùi lại ba bước.

“Ngày trước bản bảo chủ cũng không biết luyện Nguyệt Minh Thần Công đến tầng cuối cùng sẽ thế nào, xin hỏi làm sao các người biết được? Ai nói cho các người biết?”

“Hình Bắc Minh! Người muốn giết người diệt khẩu sao! Chúng ta sẽ không nói cho người biết!” Phía sau có người kích động hô lớn.

“Nói vậy, thật sự có người nói xấu sau lưng bản bảo chủ sao?” Trong giọng nói thản nhiên của Hình Bắc Minh dẫn theo sát khí, bọn Thanh phong đạo sĩ lại đồng loạt lùi lại một bước lớn.

“Hình bảo chủ, hiện tại người là người bị tình nghi, chỉ cần người theo chúng ta về, chờ chúng ta điều tra rõ chân tướng, nếu là hiểu lầm, chúng ta nhất định sẽ nhận lỗi.” Thanh Phong không dám lấy cứng chọi cứng, nhưng ý trong lời nói rất rõ ràng, muốn bắt nhốt Hình Bắc Minh.

“Nếu bản bảo chủ nói không thì sao?” Với bản lĩnh của bọn họ, có thật sự muốn điều tra rõ chân tướng không còn chưa chắc được, nhưng hắn không dám bảo đảm rằng trong thời gian bị giam sẽ không có người đến khiêu chiến với mình.

“Vậy chúng ta đành phải đắc tội rồi! Lên!” Thanh Phong vùng phất trần, đoàn người phía sau liền xông lên.

Các thị vệ đang đào cũng không đào nữa, tất cả ném xẻng rút vũ khí nghênh chiến, không bao lâu đã đánh đến hỗn loạn. Dưới mắt Hình Bắc Minh, Bọn người này căn bản chỉ là loại ô hợp, căn bản không cần hắn ra tay, thế là đứng một bên nhìn nhàn nhàn các thị vệ đánh với bọn họ, mắt nhìn lơ đãng.

Hầu Giáp bị ra lệnh phải bảo vệ Ngô Ân Từ không biết võ công, nha đầu kia đã gây người từ sớm rồi, trong mắt nàng ta, bảo chủ Thiên Hạ Đệ Nhất Bảo nữa chính nữa tà còn đáng kính nể hơn cả võ lâm minh chủ, có thực lực, không phân hắc bạch, hoàn toàn xứng đáng với ngôi vị võ lâm minh chủ hơn đương kim võ lâm minh chủ Lâm Thương Hải!

Trong lòng Thập Thất rất ngứa ngáy, tình trạng hiện tại không cần ảnh vệ ra tay, nhưng hiện tại hắn đang là thị vệ, nếu không phải... Ai, Thập Thất không được ra trận hiện đang buồn bực cực độ, khẽ nhắc màn lên quan sát trận chiến. Chỉ trong chớp mắt, đã bị người có mưu đồ từ trước phát hiện.

“Trên xe còn có người!” Theo tiếng gọi, có vài người lao đến xe ngựa.

Muốn chết! Ánh mắt Hình Bắc Minh lóe lên, Thập Nhất Thập Nhị trong chỗ tối còn chưa kịp ra tay, mấy kẻ tập kích đã bị đánh ra như gió lạnh thổi lá khô, ngã la liệt trên đất không nhúc nhích nổi.

Trận đánh này đi đến hồi kết rất nhanh, đội thị vệ được huấn luyện nghiêm chỉnh cực kỳ ăn ý và một đám ô hợp ý đồ đầy bụng năm bè bảy mảng, ai thắng ai thua, chỉ nhìn là biết.

Trên mặt đất đầy người nằm rên rỉ, Thanh Phong đại sĩ cũng không phong độ nổi nữa, ôm bụng lăn lộn, có lẽ khi này nói quá hăng say nên gặp bão ứng rồi, bị các thị vệ vốn thấy hắn không vừa mắt thẳng chân đá một cái vào bụng, thiếu chút nữa là tuyệt tự...

“Hình Bắc Minh! Người... Người dám đối địch với toàn võ lâm...” Có người đã nằm rạp trên mặt đất mà vẫn chưa chịu từ bỏ, nói năng không suy nghĩ.

“Bảo chủ!” Hầu Giáp đi lên chờ lệnh, chỉ cần bảo chủ ra lệnh một tiếng, tốt nhất là cho phép bẻ hết răng bọn người này. Toàn võ lâm, chỉ với các người?

“Không vội.” Hình Bắc Minh nhắc tay, sau đó nhìn đàn người nằm la liệt trên đất: “Nghiêm trang chủ, đây là mục đích của người?”

Nghiêm trang chủ? Thanh Phong cười lạnh, nhin đau nói: “Hình Bắc Minh, người đừng quá kiêu ngạo, Nghiêm trang chủ đã sớm qua đời, trên giang hồ có ai không biết? Nếu thật sự hắn còn sống, nhất định sẽ không để người tác quái như vậy!”

“Vậy sao?” Hình Bắc Minh cũng không giận, ánh mắt nhìn thẳng vào một phía: “Còn chưa ra sao?”

“Hình Bắc Minh người...”

“Ha ha ha ha...” Một tràng cười lớn vang lên, một kẻ vốn nằm trên mặt đất giả chết đứng dậy, lột lớp mặt nạ dính máu trên mặt xuống, để lộ khuôn mặt đầy vẻ chính nghĩa uy nghiêm, đúng là Nghiêm trang chủ đã chết Nghiêm Bách Hạc!

21. Chương 21: Giết Chóc

“Quả nhiên là hậu sinh khả úy, thế này mà cũng bị người phát hiện! Lão phu đã quá xem thường người rồi, Hình bảo chủ.” Thái độ của Nghiêm Bách Hạc rất ngạo nghễ, chẳng khác gì đang hàn huyên với văn bối, “Lần trước người ra tay với “thi thể” của lão phu, lão phu đã cảm giác người sẽ là chướng ngại, quả nhiên...”

Nghiêm Bách Hạc ám chỉ chuyện lần trước Hình Bắc Minh điểm huyết đạo trên cánh tay hắn, khiến hắn suýt nữa thì bại lộ.

“Nghiêm trang chủ? Người...” Thanh Phong tròn to mắt, nhìn kẻ đang ra vẻ chính nghĩa, không thể hiểu được lý do vì sao hắn lại làm như vậy.

“A? Là Thanh Phong đạo trưởng sao, lần này đa tạ người đến đòi công bằng cho ta, bất quá lão phu nghĩ các người cũng chỉ vì muốn nâng cao danh tiếng bản thân thôi có đúng không? Làm người, không thể không

biết tự lượng sức, có tham vọng mà không có năng lực... Hay là, để lão phu tiễn các ngươi một đoạn?” Giọng điệu ầm ập như gập lại bàn cũ, nhưng sát ý trong mắt lại khiến người ta không rét mà run, Nghiêm Bách Hạc vung tay một cái, đột nhiên một nhóm người không biết từ đâu xuất hiện, ra tay không chút do dự với những người đã ngã xuống.

“Nghiêm trang chủ? Ngươi...” Vẫn là câu này, Thanh Phong đã bị biến chuyển lúc này khiến cho mơ hồ rồi, Nghiêm Bách Hạc muốn giết bọn họ diệt khẩu?

“Hừ, đến địa ngục làm bạn với chúng đi!” Nghiêm Bách Hạc vừa đưa tay định động thủ, đột nhiên có tiếng người gào to ngăn hãm lại.

“Dừng tay! Dừng tay! Ha ha...” Người đang thúc ngựa phi nước đại đến chính là Kha Vi Khanh, theo phía sau là tri châu tiền nhiệm của Kỳ Châu, Hứa Côn, tuy là ngồi trên ngựa, nhưng lão nhân gia vẫn một đến không kịp thở.

Nghiêm Bách Hạc thấy hãm đến, nhưng tay vẫn không dừng, Thanh Phong đạo sĩ lập tức tuyệt khí, Hứa Côn được Kha Vi Khanh đỡ xuống ngựa, run rẩy chạy đến, nhìn thấy cảnh tượng kinh hoàng nơi đây, lửa giận bùng bùng: “Nghiêm Bách Hạc, lão nhân cứ ngỡ ngươi là anh hùng được người người kính trọng, không ngờ lại là một tên bại hoại tàn sát người vô tội! Mau nói, vì sao lại giả chết? Vì sao lại giết những người này?”

Mắt Nghiêm Bách Hạc lại tỏa sát khí: “Hứa tiên sinh, ngài cần gì phải chạy đến đây tìm đường chết? Người không biết gì mới là người hạnh phúc nhất.”

“Keng...” Kha Vi Khanh đỡ sát chiêu của Nghiêm Bách Hạc, giao Hứa Côn cho bọn Hầu Giáp, bản thân thì đánh trả Nghiêm Bách Hạc, dừng nói, công phu của Nghiêm Bách Hạc này không thấp, nhưng cách bốn chữ danh môn chính phái rất xa, hiện tại Kha Vi Khanh đã xác định chắc chắn chuyện xảy ra trong thành Tỏa Vân có liên quan đến hắn, chỉ là khó mà biết được hắn là một trong những kẻ đứng đầu hay chỉ là một quân cờ nhỏ.

Những kẻ vừa xuất hiện cũng công kích các thị vệ, ai cũng cực kì kì dị, bị đao kiếm chém trúng cũng không thấy đau, chỉ biết tấn công, dần dần, Hình Bắc Minh nhìn ra, những người này có lẽ là được nhân trong truyền thuyết giang hồ, quá trình luyện từ người thường thành được nhân vô cùng đau đớn, phải cắt được hơn một nghìn vết thương trên người, ngâm vào độc dược, sau đó lại cắt, lại ngâm, cho đến khi toàn thân đầy độc, bị đao kiếm chém cũng không thấy đau, vết thương lại có thể tự khép miệng, hơn nữa bách độc bất xâm!

Cuối cùng là nuốt cổ trùng, những được nhân ấy sẽ tuân theo lời cổ chúa, mà đáng sợ hơn nữa là những được nhân này vẫn còn ý chí!

Hình Bắc Minh không kéo dài nữa, thuận tay đánh bay một được nhân, sau đó lệnh cho Hầu Giáp đưa Hứa Côn về Kỳ Châu trước, Ảnh Thập Nhất Ảnh Thập Nhị toàn lực hộ tống, để tránh gặp phải phục kích trên đường.

Sau khi Hầu Giáp đi, Ảnh Thất liền lùi lại bảo vệ Ngô Ân Từ, nàng ta há hốc miệng nhìn cảnh tượng trước mắt, có phần không dám tin, cuối cùng nhìn bóng lưng Ảnh Thất hỏi: “Không phải ngươi là đại phu sao? Sao võ công cũng cao như vậy?”

Ảnh Thất: “...”

Kha Vi Khanh thấy hai tay Nghiêm Bách Hạc đổ rục bất thường, vẫn rất cẩn thận không để tay hãm chạm vào mình, hắn cũng nhận ra tình trạng của Nghiêm Bách Hạc không được bình thường, tuy rằng giống người thường hơn những cổ máy chỉ biết giết người kia, nhưng những vết thương mình gây ra cho hắn cũng không có bao nhiêu hiệu quả. Chớp được cơ hội, Nghiêm Bách Hạc cười thâm độc tung một chưởng thật mạnh. Lúc này về chính nghĩa lẫn uy nghiêm trên mặt hắn đều đã biến mất, chỉ còn dữ tợn.

“A Xuân, tránh ra!” Trong chớp mắt chỉ mảnh treo chuông, Hình Bắc Minh đẩy Kha Vi Khanh ra, đỡ một chưởng này, khí lạnh chuyển động giữa hai bàn tay, nụ cười đắc ý vì nghĩ mình đắc thủ của Nghiêm Bách Hạc dần dần cứng lại, luồng khí lạnh buốt lấy tốc độ mắt người không thể nhìn thấy đập vào tay hắn, sau đó dần lan lên trên.

“Nguyệt Minh Thần Công!” Nghiêm Bách Hạc kinh hãi kêu to: “Quả nhiên danh bất hư truyền!” Tuy tay phải bị giữ chặt, nhưng tay trái vẫn có thể cử động, Nghiêm Bách Hạc lấy thứ gì đó ra thổi một cái, ngay sau đó là tiếng thứ gì đó lặn trên đất, cánh tay phải đã đông cứng đến gãy, rơi xuống đất!

“Hừ!” Kha Vi Khanh đi đến vài bước, không tốn chút sức đã lấy được mạng hắc, giết xong mới nhớ ra: “Ai da, thế này là chết không ai đối chứng rồi, Hình bảo chủ, làm sao bây giờ?”

“Giữ hắc lại làm gì?” Hình đại bảo chủ vốn không giữ người vô dụng thậm chí không liếc mắt nhìn đến một cái đã đi, “Còn lại người xử lý.”

“Ai da da, người thật là, để việc tổn sức lại cho bản thiếu!” Kha Vi Khanh miệng nói vậy, nhưng tay thì rất nhanh nhẹn, nhất ông tiêu bị rơi dưới đất lên, mô phỏng cách thổi của Nghiêm Bách Hạc khi nãy, các được nhân lập tức bất động, được nhân không được ra lệnh thì bề ngoài cũng không khác gì người bình thường, chỉ có tư duy là ngây ngốc: “Thứ này chơi vui, các người sau này theo bản thiếu! Ăn ngon uống tốt sẽ không thiếu phần các người! Đi!” [em nó khùng quá, xin hãy rộng lòng khoan dung ;_____ ;]

Vô sỉ một cách phi thường mà chiếm đồ của người khác làm của riêng, không cần hỏi Kha Vi Khanh đang sung sướng bao nhiêu, nhưng có một chuyện...

Kha Vi Khanh lén lén lút lút kéo Hình Bắc Minh ra một góc, giận dữ thì thầm: “Người vừa gọi ta là gì? Đừng tưởng ta không nghe thấy, bản thiếu đã đổi tên mười mấy năm rồi, không cho người gọi tên đó nữa!”

Kha thiếu, vốn tên Kha Lập Xuân, trước khi thành danh Hình Bắc Minh và Tương Diệu đều gọi hắc là A Xuân, sau khi thành danh Kha thiếu chèn tên này không có tao nhả, sửa lại thành tên Kha Vi Khanh có vẻ nho nhã hơn, chỉ là... Tương Diệu vẫn gọi hắc là A Xuân, Hình Bắc Minh cũng học theo, thường ngày chỉ gọi là Kha thiếu, lần này gặp chuyện, lại quen miệng gọi tên cũ...

Hình Bắc Minh bị hắc đe dọa quen rồi, không thêm để ý, thuận miệng đáp một tiếng rồi đi thẳng lên xe ngựa, nhân tiện lệnh cho Ảnh Thất đem Nghiêm Bách Hạc theo, về Kỳ Châu tiếp tục xem kịch hay, lúc này Thập Thất vẫn giữ trách nhiệm làm người quan sát mới dám thả lỏng nắm tay...

Kha Vi Khanh đen mặt lên ngựa, ít ra đàn được nhân theo phía sau cũng an ủi hắc được một chút.

Lần này danh tiếng Nghiêm gia thật sự sụp đổ, khắp Kỳ Châu không ngừng bàn tán, chuyện được nói nhiều nhất trên phố là Nghiêm lão trang chủ giả chết, lão tam Nghiêm gia Nghiêm Vân Thăng thì từ lúc Hứa Côn mang người đến Nghiêm gia trang đòi công bằng vẫn chưa xuất hiện, phỉ sạch mọi chuyện, mọi người thấy hắc chỉ là một thư sinh yếu đuối, không biết võ công lại đang đau buồn, thế là tin hắc. Nghiêm Xương Hồ bị bắt vào ngục nhưng chưa hành quyết được thả ra, nhưng hắc thì cũng có được gì hay, về nhà thu dọn tay nải, không biết đi đâu.

Nghiêm lão nhị mang tội hành hung giết người, tuy là người chưa chết, hắc cũng phải ngồi trong lao vài năm... Trong nháy mắt Nghiêm gia trang tan đàn xẻ nghé, dù Nghiêm Vân Thăng có muốn chấn hưng trở lại, thì cũng phải chờ sóng yên bể lặng đã...

“Xem ra Nghiêm gia trang chỉ là một quân cờ nhỏ mà thôi, võ lâm lại sắp có gió tanh mưa máu rồi...” Kha Vi Khanh cảm thán.

Lúc này bọn họ đang trên đường chạy gấp về Thiên Hạ Đệ Nhất Bảo, nguyên nhân chạy gấp là vì tránh gặp mặt Lâm Thương Hải, vị võ lâm minh chủ này nhiệt tình đến bất thường với Hình Bắc Minh mà cả thực lực lẫn danh tiếng đều hơn mình, nếu bị hắc bắt được tám chín phần mười sẽ bị kéo lại bóc lột sức lao động, còn dùng cái lý do quý phái là người tài thì mệt nhiều.

“Tuy võ công của Nghiêm Bách Hạc không thấp, nhưng so với chủ tử lại như đất trời cách biệt, sao thuộc hạ lại thấy hắc rất tự tin, ngoài ra trước lúc chết có vẻ hắc muốn nói gì đó, dường như là cầu cứu?” Ảnh Thất cười ngựa đi song song với Kha Vi Khanh, nói ra chuyện mình vẫn canh cánh trong lòng, trước mặt Kha thiếu hắc rất thoải mái.

“Đương nhiên là có chỗ dựa nên không sợ, hắc có thể giả chết thành công chắc chắn có liên quan đến đứa con tốt kia, chỉ là không có bằng chứng, để hắc tiêu dao thêm một thời gian nữa đi! Ta thấy, người phía sau hắc nói không chừng chỉ muốn thử dò xét thật giả, có lẽ cả hắc không ngờ mình lại bị vút bỏ sớm như vậy, ngay cả nhi tử cũng không đến cứu, thật đáng thương...”

Thiên Hạ Độ Nhất Bảo.

“Chủ tử?” Thập Thất kinh ngạc nhìn Hình Bắc Minh đang cực kì thần nhiên, khi này chủ tử mới nói gì?

“Chỉ là xuất phát đi tìm Cốc Duy Kinh thôi, cần kinh ngạc đến vậy sao?” Hình Bắc Minh thấy trên mặt ảnh vệ nhà mình có biểu tình lạ nên đang rất là vui.

“Không, chỉ là...” Cốc Duy Kinh là thần y, nguyên nhân chủ tử muốn tìm hẳn cực kì rõ ràng, thế cho nên Thập Thất mới sợ hãi...

“Đừng nhiều lời, chờ vài ngày nữa qua ba tháng rồi chúng ta sẽ khởi hành.” Hình Bắc Minh tự quyết định, sau đó đứng lên, vừa nghĩ xem cần dặn dò thứ gì vừa bước ra ngoài, để lại Thập Thất ngơ ngác tại chỗ một lúc vẫn chưa tỉnh được.

Thế là, khi đoàn người của Lâm minh chủ Lâm Thương Hải giục ngựa đến Thiên Hạ Độ Nhất Bảo, người đã đi, trà cũng đã lạnh...

22. Chương 22: Cháo Cá

Bên ngoài mưa tầm tã, tiểu nhị của khách điểm Tiễn Lai đã lâu mới được nhàn rỗi, ngồi sau quầy, mắt nhìn vô định ra màn mưa ngoài mái hiên. Đang là cuối thu, mùa nóng đã qua, trời đổ mưa to, mang đến chút khí lạnh. Mấy hôm trước vừa thay đệm dày cho các phòng trong khách điểm, vừa hay lúc này hữu dụng.

Trong điểm ồn ào, người đến dùng bữa, tránh mưa, nghỉ chân đều gọi thịt và rượu, cao giọng đàm luận những chuyện mới xảy ra trong giang hồ, nói đến khi tâm đắc thì đập bàn. Tiểu nhị bĩu môi, dùng sức một chút, vỗ cho hư rồi đến tiền mua cái mới luôn.

“Này, các người có nghe nói chưa? Huyết Ma Cung khiến giang hồ ngập máu tanh năm đó đã tái xuất rồi?” Một người trung niên ngồi dựa tường thấp giọng nói, nhưng âm lượng cũng vừa đủ cho người ngồi những bàn xung quanh nghe được.

“Sao? Thật vậy sao, vậy chẳng phải là không còn ngày yên lành nữa rồi...” Những người đã biết trước ném cho hắn cái nhìn khinh miệt, phần lớn người chưa biết cũng trợn to mắt dò hỏi, người có tuổi một chút thì run sợ, người trẻ tuổi thì ngơ ngác chẳng biết cũng chẳng lo.

“Đúng vậy, nghe nói ở phía bắc đã có rất nhiều người chết, đều là bị hút khô máu mà chết, tình trạng rất kinh khủng...” Người trung niên đó miêu tả đặc sắc như thật, chẳng khác gì được tận mắt nhìn thấy, “Không thấy người khắp nơi trong giang hồ đều đang náo động sao? Vô lâm minh chủ cũng đang tập hợp những người có khả năng đối đầu với Huyết Ma Cung, nghe nói đã kinh động đến quan phủ luôn rồi!”

Người trung niên đó tự nghĩ tự nói, mà cũng không ai nghi ngờ hắn, đối với những việc bát quái thế này mọi người luôn giữ thái độ nửa tin nửa ngờ, nếu tin, thì phải về nhà lo lắng mấy ngày, không tin, cũng xem như chuyện đùa mà kể với người khác.

“Người nói vậy ta cũng nhớ đến một bằng hữu làm thị vệ gác thành, mấy hôm trước nhìn thấy Lâm minh chủ vội vàng vàng ra vào thành Nguyệt Minh, có khi nào là vì muốn mượn sức các thế lực giang hồ trong thành không?” Một người đến nghe trung niên nhân kia nói chuyện cướp lời, mặt đầy vẻ vui sướng vì nghe được chuyện bát quái.

“Chắc chắn không sai đâu, người trong thành Nguyệt Minh là nhân vật thế nào chứ, Thiên Hạ Độ Nhất Bảo! Vô lâm minh chủ cũng phải nhường hắn ba phần, nếu bảo chủ của Thiên Hạ Độ Nhất Bảo chịu ra mặt, cộng thêm thế lực các nơi, nói không chừng sẽ được như tam đại cao thủ năm đó, ời quang cảnh năm ấy...”

Người trung niên kia càng nói càng kích động, tiểu nhị hai mắt vô thần cũng bắt đầu thấy hứng thú, đang chờ nghe chi tiết, đột nhiên lại nghe thấy bên ngoài có tiếng xe ngựa, có khách đến!

Ngày mưa như thế này, đa số mọi người đều trốn trong phòng, thấy có người đến đều vô thức nhìn ra. Người vào đầu tiên khá trẻ tuổi, y phục nho nhã, hắn đánh tiếng gọi tiểu nhị: “Tiểu nhị ca, làm phiền giúp bọn họ thu xếp chỗ cho xe và xe ngựa.”

Điểm tiểu nhị vắt khăn lau đi tới: “Đến đây~ Khách quan xin chờ một lát!”

Một lúc sau, tiểu nhị dẫn người trẻ tuổi khi nãy vào, phía sau còn có hai người khác, người trước dáng vẻ bất phàm, khí chất lạnh lùng, y phục hoa lệ nhưng thanh nhã, phi phú tức quý; người sau ăn mặc giản dị hơn rất nhiều, đi cùng vị công tử kia không biết là thị vệ hay gì khác.

“Ba vị công tử, chỗ chúng ta chỉ còn hai gian phòng thượng hạng, có được không?” Tiểu nhị vừa đi vừa hỏi.

“Đành chịu vậy, hai gian thì hai gian.” Người trẻ tuổi đi trước nói, theo tiểu nhị đến chỗ chường quỹ đặt tiền, sau đó ba người lại theo tiểu nhị lên lầu.

“Ta chắc chắn ba người đó là công tử nhà có tiền, không biết chạy đến nơi dân dã này làm gì?” Khách điểm vừa im lặng trong chốc lát lại ồn ào trở lại, nhưng lần ồn ào này là vì ba vị khách mới đến.

“Thì các công tử thiếu gia sống trong phú quý thấy nhàm chán, cứ thích chạy đến những nơi thôn dã, khoe khoang đồng vàng bạc trong tay...” Một đại hán da ngăm đen ăn mặc đơn sơ dùng giọng điệu chua không chịu nổi nói.

“Đừng nói bừa, ta thấy những người này không đơn giản, gần đây giang hồ không được thái bình, một người qua đường bình thường cũng có thể là đạo tặc giết người vô số, cẩn thận vạ miệng!” Người trung niên nhảy bèn tin tức kia thần bí nói với bọn họ.

“Đừng hù dọa người khác...” Dù không tin lắm, nhưng vẫn toát mồ hôi lạnh, không dám nói nhiều nữa.

Sau khi dẫn người lên lầu, mở cửa phòng, tiểu nhị hỏi: “Xin hỏi, ba vị công tử còn cần gì nữa không?”

Người trẻ tuổi kia suy nghĩ một lát, nói: “Tiểu nhị ca, làm phiền đưa trước hai bồn nước tắm đến, mỗi gian một cái, sau đó mang thức ăn ngon nhất của quán lên.” Nói xong thả chút bạc vụn vào tay tiểu nhị, khiến hắn đi xuống lầu mà như đang bay: “Được được! Công tử ngài đợi một lát, lập tức đưa đến ngay.”

Người trẻ tuổi kia vào phòng, sau đó hành lễ với người ngồi bên bàn: “Chủ tử.”

Thì ra ba người này chính là Hình Bắc Minh, Ảnh Thập Thất và Ảnh Thất xuất bảo tìm thần y Cốc Duy Kinh, thân phận vẫn như trước, một chủ tử, một thị vệ, một đại phu. Vì lo lắng cho thân thể Thập Thất, nên bọn họ cũng không chạy gấp, lại chú ý chọn những con đường lớn bằng phẳng, khi trời tối nếu gặp được thành trấn nào nhất định phải nghỉ một đêm rồi mới đi tiếp, tránh không qua đêm ở nơi hoang dã.

Ảnh Thập Thất vẫn cảm thấy chủ tử và Ảnh Thất quá cẩn thận, thân thể mình rất khỏe mạnh, dù có đi nhanh cũng không sao, nhưng mà ý nghĩ này của hắn rất nhanh đã bị trấn áp cho tan thành mây khói, Hình Bắc Minh và Ảnh Thất không dám để hắn bị chút gió lạnh nào thổi trúng, tuy là trên mặt Hình đại bảo chủ không thấy biểu hiện gì.

Vài hỏa kế khiêng bồn vào, lại để sẵn thêm vài thùng nước nóng bên cạnh, được thưởng tiền thì liên tục tạ ơn mà đi xuống. Ảnh Thất không nói nhiều nữa, trực tiếp cáo lui về phòng mình, đối với chuyện chủ tử vào khách điểm chỉ cần hai phòng, tắm rửa chỉ cần một bồn hắn đã quen rồi, bình tĩnh rồi...

Về phần Thập Thất bị để lại cùng chỗ với chủ tử, thì tay chân luống cuống không biết đặt vào đâu, tiếp theo lại phải tắm chung sao? Mặt Thập Thất lại chín rồi...

Nhưng Hình Bắc Minh đột nhiên chỉ bình phong: “Người tắm trước, ta có chuyện phải xử lý một chút.”

Thập Thất ngẩn người, sau đó lập tức trả lời: “Vâng, chủ tử.”

Cởi y phục ra vắt lên bình phong, Thập Thất mang tâm tư phức tạp ngâm mình vào nước, im lặng thở phào một cái, không biết cảm giác lúc này là thả lỏng hay còn gì khác...

Hình Bắc Minh chờ đến lúc sau bình phong có tiếng người, mới mở cửa sổ, Ảnh Thập Nhị không biết nhảy từ đâu lên, đưa lên một mảnh giấy: “Chủ tử, đây là tin tức Thập Tứ đưa đến.”

Hình Bắc Minh cầm lấy mở ra, nhíu mày: “Đang ở Thục Xuyên?”

Tin tức ảnh vệ của mình đưa đến không cần phải nghi ngờ, cho dù Cốc Duy Kinh không ẩn cư ở Thục Xuyên, chắc chắn cũng từng xuất hiện ở nơi đó. Hắn lệnh cho các ảnh vệ liên tục nghe ngóng tin tức về Cốc Duy Kinh trên giang hồ, tránh gặp phải cảnh phí công đi đường, người còn chưa tìm được, hài tử đã muốn

ra. Nếu chẳng may xảy ra chuyện... Nhất định không thể để hấn... Và hài tử có chuyện, ánh mắt Hình Bắc Minh phát lạnh.

Ảnh Thập Nhị lại biến mất, không biết chạy tới đâu giao lưu với Thập Nhất rồi.

Đóng cửa sổ, Hình Bắc Minh đi đến đứng sau bình phong, chỉ cần hấn muốn không để người khác phát hiện ra mình, Thập Thất nhất định sẽ không phát hiện được, chỉ là... Lúc này Hình Bắc Minh mới nhớ ra từ này vẫn không có tiếng nước, thò đầu qua nhìn, ảnh vệ nhà mình đã thoải mái ngủ rồi...

Mệt lắm sao? Vừa vào đã ngủ? Tay Hình Bắc Minh vừa đưa qua lại dừng, không nỡ quấy rầy người ta, mặc kệ tay áo rộng thùng thình của mình, bế người ra ngoài, tiện tay rút tấm khăn lau đi đến giường.

Người trước mắt ngủ ngon không chút đề phòng, trên người không một mảnh vải, Hình Bắc Minh bất giác nhớ đến hình ảnh nóng bỏng trong khách điểm ở thành Tỏa Vân, thân thể bên dưới bất chợt trở nên cực kì mê hoặc. Cảm giác thấy người mình nóng lên thấy rõ, Hình Bắc Minh lập tức vận công làm lạnh, nhân tiện làm cho Thập Thất lạnh run một cái.

Hình Bắc Minh phục vụ chu đáo, lau khô, sau đó lấy chăn cuộn người ta lại, bị lạnh không tốt! Sau đó thì tự đi tắm một mình, ai, tắm một mình, không vui chút nào...

Bữa tối được mang lên tận phòng, Ảnh Thất chuẩn bị xuống lầu thám thính tin tức, cho nên sẽ giải quyết bữa tối bên dưới luôn. Hình Bắc Minh nhìn cháo trắng thức ăn được chuẩn bị đặc biệt trên bàn, quyết định gọi người đang ngủ ngoan nào đó dậy, không ăn cơm vào giờ cơm không tốt...

Thập Thất bị gọi dậy mặt mày vẫn còn buồn ngủ, ánh mắt thì đã tỉnh táo sắc bén như thường, nếu không phải trong bụng có hài tử thì bất luận thế nào cũng sẽ không bắt cần ngủ say trong tình cảnh này. [khổ cho em nó quá T_____T]

Thập Thất bưng chén cháo lên, mùi cháo thơm lừng và mùi thức ăn chộc cho bụng hấn kêu lằm rằm, tuy là không được tự nhiên, nhưng vẫn ăn hết cháo rất ngon, Hình Bắc Minh thì cảm thấy thứ này nấu cũng tạm được, đẩy món cháo cá tới cho Thập Thất: “Chỉ ăn cháo trắng không tốt, thêm chút cháo cá đi?”

Thập Thất nghe lệnh, cụng người múc một muôi cháo, có vẻ rất ngon, Thập Thất đưa muông cháo đến bên môi, lập tức mùi cá tanh xộc vào mũi, Thập Thất biến sắc, cổ nhin một lúc, cuối cùng nhin không được xông ra ngoài, chưa kịp đến nơi, đã ới ra rồi...

23. Chương 23: Mơ Muối

Thập Thất ới rồi... Sắc mặt Hình đại bảo chủ cứng đờ, nhảy dựng lên chạy ra ngoài: “Ảnh Thất!”

Ảnh Thất vừa dùng cơm xong đang lên lầu thì nghe chủ tử nhà mình gọi, trong giọng nói còn có vẻ hoảng loạn, lập tức sợ hãi, chẳng lẽ Thập Thất gặp chuyện gì?

Cấp tốc phi thân lên lầu, chưa kịp vào cửa đã bị Hình Bắc Minh túm lấy: “Mau đến xem, Thập Thất nôn...”

Ảnh Thất đã sớm chú ý tới người bám bên khung cửa nôn ọe đến tái mặt, trong lòng thầm thở phào, nhìn lên bàn: “Chủ tử, thuộc hạ muốn hỏi một chút, Thập Thất vừa ăn gì?”

Hình Bắc Minh nhíu mày: “Chỉ ăn chút cháo, rau xanh, bắp và cháo cá.” Chẳng lẽ ăn cháo cũng có chuyện?

Ảnh Thất rót chút nước đưa cho Thập Thất, giải thích cho Hình Bắc Minh: “Chủ tử, trước đây ngài đã hỏi có thai sẽ có những bệnh trạng gì, nôn mửa thế này là một trong số đó, nghĩ thấy mùi tanh cá hay những mùi gai mũi sẽ buồn nôn, sau này khi dùng bữa chỉ cần để ý một chút, thuộc hạ còn tưởng là...” Ảnh Thất còn chưa nói xong, nhưng đã đủ để Hình Bắc Minh hiểu hết ý hấn.

Thập Thất vừa ăn được một chút đã nôn ra hết, hiện tại còn đang thấy xấu hổ, nôn trong phòng rồi...

Xúc miệng một chút, Ảnh Thất dìu Thập Thất lên giường, ra ngoài gọi tiểu nhị lên thu dọn, thấy sắc mặt u ám hiem có của Hình Bắc Minh thì rất lo lắng, an ủi nói: “Chủ tử, trước mắt có lẽ Thập Thất không muốn ăn tiếp nữa, chờ đến lúc Thập Thất muốn ăn lại tiếp tục đi, thuộc hạ muốn ra ngoài đi dạo một chút, hỏi thăm vài người có kinh nghiệm.”

Hình Bắc Minh gật đầu, thời gian gần đây lúc nào Ảnh Thất cũng dán mắt vào y thư, chỉ chắc chắn thêm được một chút cũng tốt, nhưng kiến thức trên sách cũng không bằng hỏi thăm các đại phu có kinh nghiệm và các đại thẩm từng sinh hài tử, “Người đi đi, khi nào về mang theo chút hoa quả chua ngọt gì đó.”

Trong mắt Ảnh Thất chợt lóe vẻ kinh ngạc, nhưng rất nhanh sau đó đã biến mất, lui xuống.

Thập Thất bất an ngồi trên giường, cẩn thận thương lượng: “Chủ tử, hay là để thuộc hạ ở phòng khác đi, nếu lại... Chủ tử...”

Hình Bắc Minh vung tay một cái, không để hắn nói hết: “Người là chủ tử hay ta là chủ tử!” Trừng cho đến lúc người nào đó chỉ chừa lại cái ót, không dám lên tiếng nữa mới thôi, không biết vì sao, nghe hắn nói muốn ở phòng khác trong lòng lại thấy bức bối...

Hình Bắc Minh vốn định ra ngoài đi dạo một chút, dạo dạo một lúc kết quả dạo đến trù phòng, vì đang là giờ cơm tối, cho nên người trong trù phòng rất bận rộn, mồ hôi tuôn như suối, Hình Bắc Minh nhìn đám nam nhân lưng ướt mồ hôi chen chúc trong không gian chật hẹp, nồng nặc mùi dầu mỡ... Vừa định quay lưng đi, đột nhiên ánh mắt lướt ngang qua một đĩa thức ăn nhỏ trên bàn, bên trên là ít điểm tâm, có lẽ là để cho các hỏa kế dùng khi rồi rỗi.

Hình Bắc Minh đi đến gần một chút, mùi chua chua ngọt ngọt của món điểm tâm ập vào mũi, rất hấp dẫn, mặc kệ có người thấy hay không, Hình Bắc Minh trực tiếp đưa tay nhón lấy một quả mứt trong đĩa bỏ vào miệng, chua... Hình Bắc Minh nhũn mày, cảm giác răng cũng sắp rơi ra luôn, vội nhè ra như hài tử uống thuốc.

“A? Công tử sao ngài lại đến đây? Ở đây rất bẩn, ngài cần gì cứ gọi ta là được rồi.” Điểm tiểu nhị đang chạy xuống lấy thực đơn, chợt thấy vị công tử đã thưởng cho mình rất nhiều bạc đứng ở sân sau, vội chạy đến nịnh hót.

Ngón tay thon dài của Hình Bắc Minh chỉ vào đĩa điểm tâm, tiểu nhị nhanh nhẹn nói: “Đây là mơ muối, do người nhà của một hỏa kế trong điểm làm, nếu khách quan ngài thích ăn, tiểu nhân gói một ít cho ngài?”

Hình Bắc Minh vừa ý gật đầu, tiểu nhị này rất lanh lợi.

Hình Bắc Minh bưng vò mơ muối vào phòng, phía sau là tiểu nhị đang cười đến không ngậm miệng lại được, mơ muối không đáng giá bao nhiêu tiền, cho dù đây vò cũng không đáng giá bằng thỏi bạc trước mắt, đủ mua mười vò, a không, trăm vò khác rồi.

Thập Thất vừa thấy cái vò chủ tử đưa đến thì ngăn người ngay lập tức, hắn chun chun mũi, mùi chua xông vào mũi, nước miếng sắp rớt xuống rồi, cái này cho hắn ăn đúng không?

Hình Bắc Minh buồn cười nhìn trái cổ ảnh vệ nhà mình lên xuống một cái, còn phụ trợ thêm tiếng nuốt nước bọt “Ưc ực”, nhưng sắc mặt thì vẫn lãnh đạm như trước: “Cầm lấy, còn muốn bản bảo chủ đứt cho người sao?”

Thập Thất vội đưa tay đón, động tác hơi gấp, hai tay chạm trúng Hình Bắc Minh, vô thức rút ngón tay lại, ôm cái vò cúi đầu, nếu lúc này Hình Bắc Minh cúi xuống, sẽ thấy được một khuôn mặt tuần tú đang đỏ bừng, nhưng thời điểm này thì làm sao có khả năng Hình đại bảo chủ cúi cái lưng vàng ngọc xuống vì một ảnh vệ?

Thập Thất dán dính cả người vào vò mơ, ai không biết còn tưởng hắn đang làm chuyện quan trọng liên quan sống còn. Khi cho vào miệng thì chua, nhưng trong đó lại trộn lẫn vị ngọt nhẹ, sự khó chịu nghẹn trong cổ họng chỉ chốc lát sau đã tan biến, cả người cũng thấy thoải mái (thì ra hiệu quả của một trái mơ muối chua ngọt lớn đến vậy)...

Thế cho nên, khi Ảnh Thất đi vào thì phát hiện cái người mà khi này còn đang khó chịu hiện tại đang ôm cái vò gì đó sung sướng ăn, ơ... Cái này là...

Ảnh Thất bỏ thứ đang xách trong tay xuống bàn, bấm báo với Hình Bắc Minh: “Chủ tử, đây là mì chua cay thuộc hạ mua bên ngoài, cho nhiều dấm, ít cay một chút, có lẽ Thập Thất sẽ ăn được.”

Hình Bắc Minh gật đầu: “Gọi hắn đến ăn đi.”

Ảnh Thất đi đến giật cái vò được người nào đó ôm cứng trong lòng ra, suýt nữa thì bị giật lại, toát mồ hôi lạnh: “Thập Thất, phải ăn cơm đầy đủ, thứ này cũng không được ăn nhiều, ăn một chút để khai vị là được rồi.”

Cái đó là chủ tử mua cho mình, Thập Thất lưu luyến bịn rịn nhìn cái vò, nhưng cuối cùng vẫn ngoan ngoãn ngồi xuống bàn ăn mì chua cay, chua chua, hơi cay, Thập Thất ăn ngon lành.

Hình Bắc Minh nhìn Thập Thất ăn hết đĩa này đến đĩa kia, thứ nhìn qua chẳng có gì đặc biệt kia ăn ngon vậy sao, hay là khẩu vị của người có thai khác người thường? Không biết thì trực tiếp mở miệng: “Ngon đến vậy sao? Cho ta thử một chút.”

Thập Thất cứng đũa, đây... Là thứ mình ăn thừa...

Ảnh Thất cũng sững người, “Chủ tử, hay là để thuộc hạ đi mua thêm một phần?”

Hình Bắc Minh phẩy tay: “Không cần, bản bảo chủ chỉ nếm thử một chút. Nhanh lên, ngăn người ra làm gì?”

Thập Thất cuống quýt nhìn quanh tìm đũa, nhưng hiển nhiên là Hình Bắc Minh thấy hắn phiền phức, trực tiếp nắm lấy bàn tay đang cầm đũa của Thập Thất gấp một ít cho vào miệng.

Động tác thân mật như vậy khiến cho cả người Thập Thất cứng đờ, hắn nhìn khuôn mặt anh tuấn bất phàm ngay trước mặt, ánh mắt trượt từ hàng mi dày đã chú ý từ lần trước xuống chiếc mũi cao thẳng rồi đến đôi môi bóng mềm đang tạo nhã hút mì vào trong... Mãi cho đến khi Hình Bắc Minh đứng lên buông tay hắn ra mới hoảng hốt nhận ra mình nhìn chủ tử... Đến ngăn người... Thật không biết phải trái, Thập Thất giận đến mức muốn định đánh đầu mình.

Ảnh Thất thì đã ra ngoài ngay từ khi ánh mắt Hình Bắc Minh lóe lên ý định không tốt rồi, làm một ảnh vệ xuất sắc cũng đã khá lâu năm, nhạy bén là hàng đầu, nếu không thì khi chủ tử làm chuyện nghiêm cấm thì đồng nào đó cũng mở mắt trừng trừng mà nhìn sao? Nên nhìn hay không, nên hỏi hay không, trong lòng phải biết rõ.

Hình Bắc Minh nhai nhai, cảm thấy cũng rất bình thường, còn chưa đến muốn rụng răng, vô thức nhìn xuống bụng Thập Thất, thì ra khẩu vị của người có thai đều kì lạ thế này!

Ăn hết số mì còn lại mà không cảm nhận được chút mùi vị nào, ánh mắt Thập Thất bắt giác lại bắn về phía vò đựng mơ, Hình Bắc Minh vờ như không thấy, cho dù hắn thích ăn, thì Ảnh Thất đã nói ăn nhiều không tốt, mình không được chiều ý hắn.

Không còn chuyện gì nữa thì nghỉ ngơi, ngày mai còn phải lên đường, Hình Bắc Minh rửa mặt xong, Thập Thất giúp hắn thay y phục, thời gian gần đây hôm nào cũng làm, cho nên quen tay rồi.

Hình Bắc Minh nằm như đại gia ở nửa giường bên ngoài, chừa ra chút không gian bên trong, không khó tưởng tượng ngày thường ảnh vệ Thập Thất đã phải co rút lại ngủ một cách đáng thương đến thế nào... Không bao lâu, cảm giác được Thập Thất thổi đèn, ngượng ngượng ngừng ngừng đi đến gần, còn về phần tại sao Hình Bắc Minh cảm thấy hắn đang ngượng ngùng, thì được giải thích là do bước chân nhẹ hơn bình thường rất nhiều và hành động cố ý rút người lại chui từ chân giường vào trong, nhưng hiển nhiên là Hình đại bảo chủ không có ý định dò hỏi ảnh vệ nhà mình đang ngượng cái gì...

Ngủ một cách hoàn toàn thuần khiết, mũi Hình Bắc Minh bỗng dưng giật một cái, hắn ngửi được mùi chua chua ngọt ngọt rất rõ ràng trong không khí, hơn nữa đang ở rất gần mình. Nhớ đến ánh mắt khao khát khi nãy của người nào đó, mi mắt giật một cái, hắn ngồi bật dậy, lật Thập Thất đang kinh ngạc giật mình qua, đôi mắt có thị lực tuyệt hảo cả trong bóng tối lập tức nhìn thấy cái vò cực kì quen thuộc hắn ôm trong lòng...

Hình Bắc Minh nổi giận: “Thập Thất! Ngươi ôm cái vò đó làm gì!”

24. Chương 24: Ngạn Nấu Mơ

Hình Bắc Minh nổi giận: “Thập Thất! Ngươi ôm cái vò đó làm gì!”

Thập Thất không nói gì, Hình Bắc Minh đưa tay qua giật lấy cái vò quăng đi, với công lực của hần, chắc chắn nó không được toàn thây... Đột nhiên ảnh vệ vẫn cúi đầu như nhận sai trước mắt Hình Bắc Minh ngẩng đầu, nhún chân, phóng người ra, chụp lấy cái vò rồi lại quay về quỳ xuống... Động tác rất nhanh, cho nên Hình Bắc Minh không thấy kịp vẻ kinh hoảng lóe lên trong chớp mắt trên mặt Thập Thất.

“Người giỏi lắm, còn dám đỡ nó? Càng lúc người càng không để bản bảo chủ vào mắt nữa rồi sao?” Cảm giác quyền lực và uy tín bảo chủ của mình bị khiêu chiến, Hình Bắc Minh lạnh mặt: “Vứt đi!”

“Thuộc hạ không dám, chủ tử...” Thập Thất lắp ba lắp bắp không biết phải nói gì, nhưng tay ôm vò mơ thì càng lúc càng chặt, rõ ràng là chủ tử mua về, sao lại muốn vứt?

“Người...”

“Chủ tử?” Ảnh Thất nghe thấy tiếng động, gõ nhẹ cửa phòng, Hình Bắc Minh hơi nhấc tay, cửa mở bật ra, Ảnh Thất nhắm chặt mắt chờ luồng nội lực lạnh buốt vùn vụt trong phòng tan bớt rồi mới sải bước đi vào, thấy Hình Bắc Minh mặc áo trong thuần trắng đứng cạnh giường, Thập Thất ôm gì đó quỳ trước mặt hần.

“Tôi vừa kịp lúc, xách hần ra ngoài! Thấy lại bực mình!” Hình Bắc Minh phất tay, Ảnh Thất hiểu ý kéo Thập Thất ra, bây giờ đang ở bên ngoài, chủ tử không phạt hần là chuyện tốt.

Không ngờ, còn chưa ra cửa, Hình Bắc Minh lại lạnh lùng nhả một câu: “Phạt hần không được ngủ giường.”

Mãi đến khi cửa được nhẹ nhàng khép lại, Hình Bắc Minh mới hăm hừ leo lên giường, cái vò đáng ghét đó, còn quý giá hơn bản bảo chủ sao? Cam tâm chịu phạt cũng không vứt? Lại hoàn toàn quên sạch cái vò đáng thương đó là do tự tay mình mua về cho vị ảnh vệ cũng đáng thương không kém...

Thập Thất cúi đầu ỉu xiu theo Ảnh Thất vào căn phòng bên cạnh, Ảnh Thất nhìn cái vò vẫn được hần ôm chặt không chịu buông trong tay, không cần phải hỏi chuyện đã xảy ra nữa, dĩ nhiên dĩ nhiên cười: “Ta nói đệ, đi ngủ còn ôm nó làm gì, mùi của nó nặng như vậy, chủ tử không nổi giận mà được sao?”

Thập Thất chột chột hai bên vành tai nho nhỏ của cái vò, tuy trên mặt không có biểu hiện gì, nhưng giọng nói lại đầy vẻ oan ức: “Rõ ràng là chủ tử cho đệ, sao lại muốn vứt đi? Khó khăn lắm mới... Hơn nữa đệ đã ôm rất kín rồi, do mũi chủ tử quá thính thôi!” Phải, nhất định là như thế, rõ ràng mình đã ôm chặt đến mức... Chỉ có thể ngửi được chút xíu mùi...

Mấy câu ở giữa quá nhỏ, Ảnh Thất không nghe được hần nói gì, nhưng cũng hiểu được nguyên nhân đại khái, đây có lẽ lần đầu tiên chủ tử mua gì đó tặng cho người khác, trang sức vàng bạc tặng cho các cô nương cũng là do quản gia lo liệu, vò mơ vừa miệng Thập Thất này tuy rẻ, nhưng cũng là hiếm thấy, nếu là mình e là cũng không nỡ buông tay...

“Thôi được rồi, đây là chuyện nhỏ, chủ tử sẽ không trách đệ, nhưng mà cả người đệ toàn mùi mơ, sợ là chủ tử không thích, tạm thời ngủ lại đây đi.” Ảnh Thất lấy một tấm chăn ra.

“Để đệ tự làm.” Thập Thất nâng niu cẩn thận đặt cái vò xuống bàn, lấy một tấm đệm mỏng tanh từ trong tủ ra trải xuống đất, sau lại trải tấm chăn Ảnh Thất vừa lấy ra lên: “Chủ tử không cho đệ ngủ giường.”

“Đệ...” Ảnh Thất muốn nói, hiện tại thân thể của đệ không như trước, nhưng nhìn dáng vẻ và động tác bướng bỉnh cố chấp của Thập Thất, chủ tử quả thật đã nói vậy, thật đau đầu! “Nếu đã muốn ngủ trên đất, vậy phải trải cho ấm một chút, trải luôn tấm đệm trên giường ta đi, bằng không thì Thất ca cùng ngủ trên đất với đệ.”

Đẩy bàn tay định ngăn mình của Thập Thất ra, Ảnh Thất trải cho tấm đệm vừa ấm vừa êm mới dừng tay.

Nằm trên cái giường đệm đặc chế, Thập Thất trần trọc một lúc lâu vẫn không ngủ được, không nghĩ ra lý do vì sao, cuối cùng nằm nhìn cái vò nhỏ cạnh gối đầu xuất thần, sau đó, bất tri bất giác ngủ mất...

Ngày hôm sau, bảo chủ đại nhân chưa ngủ no đen mặt nhìn vị ảnh vệ nào đó nằm trên đất ngủ say sưa, giỏi lắm, bản bảo chủ trần trọc ngủ không được, người thì ngủ ngon như thế!

Ảnh Thất sợ bàn tay giấu trong tay áo rộng thùng thình của Hình Bắc Minh nhìn không được đập xuống, nhẹ giọng nói: “Chủ tử, đêm qua Thập Thất ngủ rất trễ, mấy ngày này hần ngủ nhiều, nhưng nghĩ ngợi vẫn không đủ, thuộc hạ lo...”

Hình Bắc Minh nhú mảy: “Ồ lại thêm một ngày nữa, ngày mai khởi hành.”

Ảnh Thất vui mừng nói: “Tạ ơn chủ tử!”

Thế là, khi Thập Thất ngủ no giấc mở mắt ra lập tức giật mình, vội vàng bò dậy mặc y phục sau đó dùng tốc độ nhanh nhất lao xuống lầu... May mà Ảnh Thất nhanh tay lẹ mắt, kéo Thập Thất đã nhấc chân sẵn sàng chạy lại, “Thập Thất, làm gì vậy?”

Thập Thất bị kéo lại đột ngột, ngơ ngác: “Thất ca? Đệ ngủ quên rồi phải không?”

Ảnh Thất vỗ vỗ vai hắn, an ủi: “Đừng lo, chủ tử đã hạ lệnh ngày mai khởi hành, đệ có thể thỏa sức mà ngủ! Đến đây, rửa mặt trước, ta bảo tiểu nhị mang thức ăn lên.”

A, không đi nữa... Thập Thất thở phào một hơi, không nghĩ gì xa xôi, chỉ là nếu lại khiến chủ tử không vui nữa thì không tốt.

Không bao lâu, thức ăn đã được mang lên, sườn xào chua ngọt, đậu chua cay, ngan nấu mơ, ngó sen chua ngọt... Mùi thức ăn chua chua ngọt ngọt câu dẫn Thập Thất. Hắn khó hiểu nhìn Ảnh Thất, Ảnh Thất không khiến Thập Thất thất vọng, giải thích: “Có phải cảm thấy bản thân rất có hứng thú với những thứ chua chua ngọt ngọt không? Không sao, khẩu vị cũng có thể thay đổi, hơn nữa đây là những món chủ tử bảo đầu bếp đặc biệt chuẩn bị, mau nhấc đũa lên đi!”

Chủ tử! Đường như Thập Thất đột nhiên nhớ ra thứ gì, nhìn ra cửa.

Ảnh Thất cúi đầu cười: “Thập Thất, đã qua giờ cơm trưa rồi, chủ tử ra ngoài rồi.”

Vừa thất vọng vừa xấu hổ cụp mắt lại, Thập Thất cầm đũa lên gấp một miếng thịt ngan, trong món này có vị mơ muối của hôm qua, mùi chua ngọt rất đậm, hòa với vị thịt ngan cũng cực kì ngon miệng. Bữa cơm này Thập Thất ăn rất vừa lòng, nhưng lại có chút thất vọng, hôm nay chủ tử không ăn chung với mình!

Bên ngoài có tiếng ồn ào, ánh mắt Thập Thất lóe lên một cái, đều là người giang hồ!

Ảnh Thất vỗ vỗ lên mu bàn tay hắn: “Là vài tên cận bã vừa đến hôm qua, có một tên chết, có lẽ đang gây sự, đệ mặc kệ đi.”

Người chết chính là người trung niên nói nhiều, hắn đã biết nói Huyết Ma Cung tái xuất giang hồ, hơn nữa còn đi nói khắp nơi, dám đem chuyện Huyết Ma Cung bị diệt mười mấy năm trước ra khoe khoang, chẳng phải là tự tìm đường chết sao? Chỉ là hắn chết lại khiến khách điểm hỗn loạn, không chỉ là kéo quan binh tới, bằng hữu của hắn còn nghi ngờ trong khách điểm có người của Huyết Ma Cung, đòi tra xét toàn khách điểm!

Đều là người giang hồ, đều sợ chọc phải người không nên chọc, bọn người này có mắt như mù, hay là mắt mù thật rồi không nhìn ra kẻ không nên chọc, bọn họ không sợ người chết kế tiếp chính là mình sao? Nhưng, nghe thanh âm, có phòng bọn họ gõ cửa có phòng không, thì ra, đã tìm hiểu cận kề rồi mới ra tay! Nói trắng ra, đây là một đám ác bá muốn khoe võ công với dân chúng vô tội.

Có tiếng gõ cửa phòng bên cạnh, sau đó là tiếng nói chuyện ồn ào, không biết có phải người ở phòng bên cạnh có vẻ dễ ức hiếp không mà giọng nói của đám người kia to hơn hẳn, còn động thủ. Chẳng qua sợ hại đến mạng người, đi theo phía sau khuyên can, nhưng lại bị bọn chúng xô ngã.

Một đàn người ha ha hí hí quây phòng bên cạnh đủ rồi thì đi ra, chẳng hề giống báo thù cho bằng hữu, mà là đi lăng nhục kẻ yếu để thỏa mãn tâm lý biến thái của chúng. Tiếng bước chân mất trật tự đến trước cửa phòng bọn họ, Ảnh Thất thấy một lúc lâu mà Thập Thất chưa ăn được bao nhiêu, trong lòng chán ghét đàn người kia tới cực điểm, hận không thể đi ra giết sạch cho nhẹ người.

Đột nhiên, trên mái có tiếng người trêu chọc: “Thất đại phu, có cần ta giúp không?”

25. Chương 25: Phình Lên Rồi

Thất đại phu? Khóe miệng Ảnh Thất giật một cái, hắn thật sự không muốn nghe cách xưng hô này đến lần thứ ba, thuận tay cầm một chiếc đũa lên bắn đi, bên trên lập tức có tiếng người kêu ai da, ngay sau đó có

người nhảy xuống, rút cây dũa ghim trong búi tóc ra, thút thít: “Thất đại phu, đều là huynh đệ một nhà cả, sao nặng tay quá vậy?”

“Người thử gọi thêm một lần nữa thử xem? Đã lâu không căng da cho người nên ngứa ngứa rồi phải không, Thập Nhị?”

“Xí, đây là danh xưng chủ tử ngự ban cho người, sao lại không được gọi, đúng không, Tiểu Thập Thất?” Ảnh Thập Nhị không hề quan tâm đến lời Ảnh Thất uy hiếp, chỉ có Thập Thất mới sợ thôi! Hai mắt hần sáng lấp lánh nhìn một bàn đầy thức ăn khiến người ta chảy nước miếng, ganh tị lộ rõ trong giọng nói: “Này này này, ta và Thập Nhất ngày nào cũng phải gặm màn thầu, các người lại ở đây ăn sơn hào hải vị, thật bất công!”

“Vừa khéo, cùng ăn đi!” Thập Thất không hề hoài nghi độ đáng tin của lời Thập Nhị nói, trước tiên cứ mặc kệ đám người bên ngoài đi, mời: “Thập Nhị, sau này nếu không có chủ tử, hai người có thể xuống cùng ăn với bọn ta!”

“Không lớn không nhỏ, gọi Thập Nhị ca!” Tuy miệng Ảnh Thập Nhị nói thế, nhưng mông thì đã rất không khách sáo ngồi thẳng xuống ghế, trong các ảnh vệ tuy đa số hành động rất nề nếp bài bản, tuân thủ quy định tuyệt đối như Ảnh Tam Ảnh Thất, nhưng cũng có thành phần không quan tâm tiểu tiết như Thập Nhị: “Ừm, ngon, chua ngọt vừa phải, đặc biệt là món ngan, Thập Thất, người thích thật!”

Ảnh Thất bắt đầu dĩ: “Không phải người đến giúp sao? Sao lại ngồi đó ăn?”

Ảnh Thập Nhị tay cầm thịt sườn, miệng nhai thịt ngan, bốt chút thời giờ ra nói: “Giúp chứ, bọn người bên ngoài, chuyện nhỏ thôi.”

Ảnh Thất càng bắt đầu dĩ: “Thân phận đám người này không rõ ràng, đã có một người chết mà còn huênh hoang ngang tàng như vậy, có thể là có mục đích khác, lần này chúng ta không nên để gặp phiền phức, sớm tìm được Cốc thần y mới là chuyện quan trọng nhất.”

Ảnh Thập Nhị liếc sang Thập Thất vẫn bồn chồn không yên một cái, đã hiểu: “Biết rồi, xem ta...”

“Choang...” Cửa bị đá ra, vừa gõ cửa vừa mắng chửi một hồi lâu vẫn không có phản ứng, người bên ngoài rất cuộc cũng nổi giận rồi, rõ ràng khi này còn thấy tiểu nhị bụng thức ăn vào đây, giả chết cái gì! Sau khi thấy rõ trong phòng thật sự có người, còn đang ăn uống rất ngon miệng, đột nhiên thấy tức: “Con mẹ nó, không nghe thấy đại gia gõ cửa sao? Điếc rồi sao? Có cần đại gia cho các người chút tiền đi mời đại phu không?” Nói xong, cả đám người ác ý cười to.

“Không cần đâu, vị huynh đệ này của ta là đại phu, chút bạc lẻ đó người giữ lại mua quan tài đi.” Thập Nhị không mở miệng thì thôi, chỉ cần hé môi là rửa cho người ta chết.

“Mẹ nó! Tiểu tử thói người nói cái gì? Chán sống rồi sao!” Tên đại hán kia cầm đao lên, trợn mắt trừng ba người, một đại phu, một tên ẻo lả chỉ biết ăn, một tên cao ốm không nhìn rõ sâu cạn nhưng cũng chưa chắc địch lại cả đám người, sợ cái gì!

Ảnh Thập Nhị rất tuần tú, khiến không ít kẻ có mưu đồ bất chính đánh giá sai độ nguy hiểm của hắn, nếu để hắn biết có người mắng thầm mình là ẻo lả, thì tên đó dù giữ được mạng cũng không giữ được miệng.

Đề Thập Thất đang không hiểu vì sao mà rất dễ kích động lại, Ảnh Thập Nhị lau lau miệng, đi đến trước mặt đám người đó, lấy thứ gì đó từ trong ngực ra: “Các vị đại ca, mặc kệ các người đến để làm gì, thì cũng xin nể mặt tấm thẻ bài này, những năm gần đây quan phủ nổi lỏng giới hạn cho người giang hồ, chỉ cần không quá đáng, quan phủ đều không can thiệp, chắc các vị không muốn phá vỡ giới hạn, trở thành mục tiêu công kích chứ?”

Từ xưa quan phủ và người giang hồ đã có mối quan hệ cực kỳ rối rắm không sao gỡ bỏ được, đám đại hán kia nghiêng rằng suy tính thiệt hơn, tâm không cam tình không nguyện mà bỏ đi, không quên vứt lại một câu: “Nếu đã là bằng hữu của quan phủ, thì nể mặt các người một lần, nếu không đã tử tế xử lý các người rồi!”

Ảnh Thập Nhị đi trở lại, tiếp tục ăn ngấu nghiến, mỗi ảnh vệ khi hành tẩu giang hồ đều có thủ đoạn riêng của mình, Ảnh Thất chưa từng thấy Thập Nhị giọng quan to như thế, không khỏi thấy hứng thú: “Thập

Nhị, giỏi lắm, trong tay người là thứ gì vậy?”

Ảnh Thập Nhị rút tấm thẻ bài trong tay lên bàn, “Thẻ bài của tri phủ Khương Châu, là đồ giả thôi, ta còn nhiều lắm, muốn xem không?”

“Không cần, đây là công cụ kiếm sống của người.” Ảnh Thất rút trả lại, quay sang phía Thập Thất vẫn sầm mặt im lặng không nói, lo lắng hỏi: “Thập Thất, làm sao vậy? Khó chịu chỗ nào?” Đối tượng chăm lo trọng điểm này tuyệt đối không thể có chút bất trắc nào.

Thập Thất ngẩng đầu lên, khuôn mặt vẫn thường không chút cảm xúc có vẻ hơi hoang mang: “Đệ cũng không biết làm sao nữa, từ nãy vẫn cảm thấy có một ngọn lửa từ bụng muốn bốc lên, nghe đám người đó ồn ào thì rất muốn... Đánh rụng hết răng bọn chúng, để chúng không nói được gì... Còn muốn mắng người nữa, trước đây đệ không có như vậy...”

Sắc mặt Ảnh Thất và Ảnh Thập Nhị cứng lại, sau đó... Xoay mặt nhìn nhau... Cuối cùng... Cười phá lên...

Thập Thất bị bọn họ cười, vừa không hiểu vừa xấu hổ, Thập Nhị vỗ bàn cười đến ứa nước mắt: “Tiểu Thập Thất, người thật sự là quá đáng yêu! Sao trước đây ta không phát hiện ra chứ?”

Thập Thất ngơ ngác nhìn Ảnh Thất: “Thất ca?”

Ảnh Thất không nhẫn tâm cười tiếp được, trông Thập Nhị còn đang cười điên cuồng một cái, lưỡng lự mở miệng: “Không sao, cái này... Rất bình thường, chờ... Đệ quen rồi, cố nghĩ đến những chuyện vui vẻ...” Sợ Thập Thất không thoải mái, hắn không nói những điều người mang thai phải chú ý, những phản ứng bất thường trong thai kì trước mặt Thập Thất, chỉ là càng quan tâm chăm sóc ăn mặc đi lại của Thập Thất hơn bình thường một chút, khó trách Thập Thất không biết gì hết.

Thập Nhị cố nhịn cười, lắc đầu: “Ta nói Thất đại phu, người như vậy không có được, hiện tại Tiểu Thập Thất đâu phải chỉ có một mình, người phải nói những điều cần lưu ý cho hắn, nếu chẳng may người không ở bên cạnh, hắn cũng biết phải làm thế nào, không suy nghĩ lung tung. Tiểu Thập Thất không phải là người không thể chấp nhận hiện thực đúng không?”

Ảnh Thất im lặng một lúc, cảm thấy lần này Thập Nhị nói có lý, Thập Thất kiên cường hơn tưởng tượng của mình rất nhiều, những thứ mình và chủ tử thường nói cũng nhớ kỹ hết, cho dù là khi này cảm thấy giận, cũng kiềm chế không phát hỏa. Thế là, Ảnh Thất nói hết cho Thập Thất biết về phản ứng của người mang thai, buồn nôn, dễ nổi giận, thích ăn chua..., bảo Thập Thất đừng hoảng loạn, chờ sinh hài tử ra rồi sẽ trở lại như trước...

Chỉ có điều bọn họ đánh giá sai năng lực chịu đựng của Thập Thất, biểu hiện của Thập Thất rất bình tĩnh, nhưng thực tế trong lòng đang nói: Còn nói sẽ không giống đại thẩm Phương gia, ngay cả cách hể chút lại nổi giận cũng giống như đức! Thì ra Phương đại thẩm cũng không phải lúc nào cũng hờn hờ đi khoe với mọi người, mà còn hờn chút là nổi giận mắng Phương đại trù và đám hỏa kế tới mức cầu huyết đầy đầu...

Thế là, khi Hình Bắc Minh hạ lệnh cho Thập Thất về ngủ, thì lại phát hiện ra một ảnh vệ đang ỉu xiu.

Bất thường! Tắm rửa, trải giường, cởi y phục... Đến khi đã nằm trên giường, cuối cùng Hình Bắc Minh cũng không nhịn được nữa mà hỏi: “Rốt cuộc có chuyện gì? Sao cứ ỉu như thế, thị vệ của bản bảo chủ sao có thể ỉu rũ thẫn thờ như thế, còn ra thể thống gì nữa?” Muốn hỏi thì hỏi đi, mượn cớ thể làm gì, Hình đại bảo chủ ngài không thể thành thật một chút được sao?

Thập Thất muốn quỳ lên, bị Hình Bắc Minh nhanh tay nhanh mắt đè lại, không biết vô tình hay cố ý mà đè ngay trên cái eo mềm dẻo, tâm trạng Hình Bắc Minh rối loạn chốc lát, cái eo này dẻo thật! “Nằm ngay ngắn.”

“Chủ tử tha tội, thuộc hạ, thuộc hạ chỉ là... Hôm nay...” Thập Thất lắp ba lắp bắp không biết nói sao.

Chuyện hôm nay Hình Bắc Minh đã nghe Thập Nhị báo cáo lại rồi, Thập Nhị còn kể cho hắn nghe vài chuyện rất thú vị, có lẽ vì liên quan đến cái đó, Hình Bắc Minh chưa từng đổ dành ai đành phải nói theo bản tính: “Không phải bản bảo chủ đã nói rồi sao, tình trạng hiện tại của người rất đặc biệt, cho dù có thất lễ, cũng sẽ không trách tội người, nếu người cứ nhăn mặt cau mày như hôm nay, chẳng lẽ sau này muốn sinh ra hài tử mặt khổ qua?”

Đây là lần đầu tiên Hình Bắc Minh thảo luận chuyện hài tử với Thập Thất một cách ôn hòa, nào Thập Thất thoảng chốc trống không, chỉ vướng lại được ba chữ “Mặt khổ qua... Mặt khổ qua... Mặt khổ qua...”

Hình Bắc Minh cũng hơi mất tự nhiên, “Ngủ.” Tay nhẹ nhàng trượt xuống, vô thức vỗ vỗ lên vòng eo mềm dẻo, nhưng đột nhiên dừng lại, tay hắn vừa đụng phải thứ gì? Mềm mềm, phình phình...

Thập Thất đang chuẩn bị nhắm mắt, đột nhiên thấy chủ tử lật chăn lên, mở to đôi mắt lạnh lùng nhìn... Bụng mình, hắn cũng bị dọa giật nảy, “Chủ tử?” Vừa định ngồi lên, hai tay lại bị Hình Bắc Minh đè xuống.

“Đừng động đây, ta xem xem.” Hình Bắc Minh nói ra câu khiến Thập Thất không hiểu gì hết, lại vươn bàn tay tội ác ra, vội vàng cởi áo trong của Thập Thất, kéo khổ Thập Thất xuống, nhìn chăm chăm vào cái bụng đang run rẩy nhẹ nhàng vì bị hắn nhìn. Lần trước thấy vẫn còn bằng phẳng, nhưng không biết từ khi nào đã chầm chậm... Phình lên rồi...

26. Chương 26: Vận Động

Thập Thất đã bán khóa thân nhìn chủ tử nhà mình xuất thần, thần trí không biết đã chạy đến phương trời nào rồi. Lần gần đây nhất xuất hiện trước mặt chủ tử với trong tình trạng này là khi nào? Là khi trúng xuân dược... Chủ tử giúp hắn làm loại chuyện kia... Thân thể đang nóng như lửa chột sung sướng như cười mây dập gió đến tiên cảnh... Hiện tại chủ tử lại muốn làm chuyện đó sao? Nhưng mình đâu có trúng độc?

Thập Thất mở mắt trừng trừng nhìn chủ tử vươn bàn tay tội ác ra, sờ lên bụng mình, cực kì cẩn thận, hắn đâu phải bình hoa dễ vỡ, chủ tử cũng đối xử với các nữ nhân của hắn như thế này sao?

“Bắt đầu từ lúc nào?” Hình Bắc Minh đột nhiên hỏi.

“A?” Thập Thất đang suy nghĩ lung tung trực tiếp thể hiện ra sự nghi hoặc của bản thân.

“Ta hỏi ngươi, bụng phình lên từ khi nào?” Hình Bắc Minh hỏi thẳng, với người này thì không thể vòng vo được, nhưng nhìn thấy vẻ thắc mắc càng lúc càng sâu trong mắt người nào đó, không khỏi nghiêng rằng: “Thân thể ngươi thay đổi thế nào chẳng lẽ còn cần ta nói cho ngươi biết? Ngươi thờ ơ với bụng mình như vậy sao, dầu gì cũng là... Cốt nhục thân sinh của ngươi!”

“A!”

Lời thẳng thừng như vậy thì Thập Thất không thể không hiểu, ánh mắt lạc xuống bụng mình, nơi trước đây vẫn bằng phẳng hiện giờ đã nhô lên thành một quả đồi nho nhỏ... Bên trong là cốt nhục của mình! Nhớ lại câu nói trách cứ của Hình Bắc Minh, Thập Thất chưa từng ý thức được sự tồn tại của nó rõ ràng như bây giờ, hài tử của mình và... chủ tử, trong bụng mình...

“Không có, không có...” Thập Thất thì thào trong vô thức.

Hình Bắc Minh thấy hồn hắn đã bay mất, sắc mặt hơi tái, đôi môi run run lắm lắm không có, không có cái gì? Không có hài tử? Không có thờ ơ? Mặc kệ là cái nào, Hình Bắc Minh phát hiện mình đều không thể tiếp tục chất vấn nữa, khi này đột nhiên nghĩ đến người này hoàn toàn không quan tâm đến hài tử một chút nào, thoảng chốc ngữ khí phần nộ đã nặng thêm, nếu có đổi thành bất kì nam nhân nào khác chắc cũng sẽ không chăm chăm nhìn bụng mình hằng ngày.

Sợ dọa cho nguy đến tính mạng người ta, Hình Bắc Minh cầm bàn tay đang đặt trên tấm áo ngủ gấm của Thập Thất lên, cẩn thận đặt xuống cái bụng đang phình, hơi hạ giọng: “Không có cảm giác sao? Trong này có một sinh mệnh?” Vừa định hỏi nó có đá người không này nọ, lại nghĩ lại, không thể sớm như vậy được, nhưng đột nhiên trong đầu Hình Bắc Minh nảy ra một ý tưởng khiến khốn khổ mắt nhìn không được giật giật, tên ảnh vệ ngu ngốc này sẽ không nghĩ là mình ăn béo bụng chứ?

Càng nghĩ càng thấy có khả năng, ánh mắt Hình Bắc Minh nhìn chăm chăm Thập Thất dần trở nên quái dị.

Thập Thất không hề phát giác, chọc chọc lên bụng, thì ra không phải ăn béo bụng thật...

Hình Bắc Minh nằm xuống, ôm Thập Thất đang nằm nghiêng vào lòng, tay đặt trên cái bụng phình xoa nhẹ nhàng. Không biết từ khi nào, việc có một nam nhân nằm bên cạnh đã trở nên rất tự nhiên, tự nhiên đến

mức có những khi vừa mở mắt đã thấy người ta đang bị mình ôm vào lòng, cho nên Hình Bắc Minh càng lúc càng nghe theo nguyện vọng của bản thân, ôm người ta ngủ, không thể không nói, gối ôm hình người ôm càng lúc càng thoải mái vừa tay.

Thập Thất cảm thấy thân thể mình hơi nóng lên, cảm giác khi bị hạ được lần trước lại quay về, vốn định vận nội lực làm lạnh, mà tay chủ tử vẫn cứ sờ tới sờ lui nơi đó, ngứa ngứa, cuối cùng Thập Thất cam chịu số phận nhắm mắt lại, chuyện lớn không hay rồi, nơi nào đó trên thân thể đã không nghe lời mà đứng lên rồi!

Thập Thất bất an nhúc nhích người, tiếng nói của Hình Bắc Minh truyền đến từ sau lưng, giữa bóng đêm lại mang theo chút gợi cảm mờ ám.

“Bụng khó chịu?”

“Thuộc hạ... Thuộc hạ muốn đi mao xí...”

À, Hình Bắc Minh nghĩ nghĩ, trong sách dường như cũng có nhắc đến chuyện này, người có thai thường sẽ buồn tiểu nhiều lần. Thế là định thả người đi, không ngờ khi rút tay lại chợt chạm trúng vật thể nóng cứng nào đó, bàn tay phải của Hình Bắc Minh phút chốc cứng lại tại chỗ...

Thập Thất vì bị đụng trúng mà hơi run rẩy không cẩn thận để tràn ra tiếng hít thở nhẹ, ngay sau đó là hoảng hốt, bị phát hiện rồi!

Đề thân hình đang muốn chạy của người nào đó lại, Hình Bắc Minh ác ý cúi đầu kề sát vào tai Thập Thất nói: “Người chắc chắn là muốn đi mao xí sao? Đã nhịn bao lâu rồi? Sao lại căng đến thế hả, hửm?”

Khi nói chuyện dẫn vài phần nhiệt khí, thổi vào tai Thập Thất, mặt Thập Thất vừa nóng vừa đỏ, lắp bắp nói: “Thuộc hạ, thuộc hạ cũng không biết, chủ tử, xin để thuộc hạ lui ra... A!”

Cảm giác bộ phận nóng bỏng bên dưới được bao vây rõ ràng đến mức khiến hô hấp của Thập Thất rối loạn, sau đó thì lúng túng phát ra tiếng, cảm giác còn dần vượt hơn cả khi bị phục thuốc lần trước, khoái cảm ập đến khi tỉnh táo càng khiến người ta khó chịu đựng hơn, Thập Thất không biết kiềm chế tiếng rên rỉ, khiến cho thân thể Hình Bắc Minh cũng nóng lên theo.

“Chịu đựng không tốt cho cơ thể, để bản bảo chủ giải quyết hộ ngươi, có được không?” Rõ ràng còn đang hỏi ý đương sự, mà tay đã hoạt động liên tục không ngừng, khiến Thập Thất thở dốc liên tục, nói không thành tiếng nổi.

“... Ừ... Chủ, chủ tử... Đừng như vậy, dường như không... Không đúng...” Cho dù đang chìm trong sắc dục, Thập Thất cũng biết chuyện đang làm đại nghịch bất đạo thế nào, lần trước là vì thay mình giải được tính, còn lần này thì sao?

“Có gì không đúng? Dù sao cũng đâu phải lần đầu, vì ngươi, bản bảo chủ đã không gọi ai thị tẩm một thời gian dài rồi, ngươi có nên chịu trách nhiệm không?” Nhìn sắc mặt đỏ bừng của người bên dưới, mắt đã nhắm nước mà vẫn muốn trốn tránh, Hình đại bảo chủ mặt dày nói không chút xấu hổ.

“Ta... Không đúng, thuộc hạ, thuộc hạ không dám...” Thập Thất đáng thương đã lú lười rồi.

“Đừng nghĩ nhiều, không tốt cho thân thể.” Hình Bắc Minh nhìn đáng vẻ vừa bồn chồn vừa hỗn hển của Thập Thất, không hiểu sao cảm giác yêu thương lẫn dục vọng đều dâng cao, sờ soạng trong lớp áo lót đã bị hần lột sạch sẽ một cách cực kì gọn gàng trong bóng tối, nắm lấy vật thể đang hưng phấn nóng bừng không chút trở ngại, cử động lên xuống: “Chỉ tập trung hưởng thụ là được rồi.”

“Ừm...” Tiếng hừ nhẹ không thể kiềm chế vừa là rên rỉ vừa là trả lời.

Khách điểm vào đêm, phần nhiều là yên tĩnh, thỉnh thoảng mới có âm thanh huyền ảo truyền đến, chỉ không biết giữa lúc tối trời như thế này, có bao nhiêu người đang ngủ say, bao nhiêu người cả đêm không ngủ.

Trong gian phòng tối mờ, tràn ngập tiếng thở dốc rên rỉ mê hoặc lòng người, còn có tiếng da thịt ma sát nhẹ nhẹ và tiếng nước là là, khiêu khích thần kinh thính giác mẫn cảm của người khác.

“... Ừm ha... Ừm...” Người vùi trong tấm áo gấm mềm mại, tay trái bị một bàn tay mạnh mẽ khác đè lại, Thập Thất không còn bản lĩnh nghĩ đến chuyện trốn tránh, khoái cảm tràn đến tứ chi xương cốt, mồ hôi gần như thấm đẫm cả mái tóc dài và tấm chăn bên dưới.

Hình Bắc Minh nhìn ảnh vệ nhà mình bày ra dáng vẻ gợi cảm mê hoặc khác hẳn với ngày thường, tai nghe tiếng rên rỉ hoàn toàn không có ý định kiềm chế, cảm giác được độ nóng cứng của hạ thân mình chẳng hề thua kém thứ nóng bỏng trong tay là bao. Khuôn mặt bình thường vẫn lạnh nhạt không biểu cảm của Thập Thất lúc này đỏ ửng, mắt ướt nước, mê hoặc Hình Bắc Minh cúi đầu nhắm nháp đôi môi cực kì mềm mại trong trí nhớ.

Ngây ngốc và kinh ngạc đúng như dự đoán, Thập Thất mơ màng cố sức mở to đôi mắt đắm nước, nhìn Hình Bắc Minh đang kề sát bên mình, cái này là hôn, hẳn biết, cũng biết chỉ khi cực kì yêu mới làm thế này, nhưng chủ tử... Nhưng mà, rất thoải mái, cũng rất thích...

Học theo chủ tử đưa đầu lưỡi ra nhẹ nhàng chạm vào hân, nhận được phản ứng mãnh liệt của chủ tử, hệ quả là Thập Thất thiếu chút nữa bị hôn cho ngất!

Hơi buông lỏng, hai người đều thở dốc, Hình Bắc Minh bắt màn dùng ánh mắt tràn ngập dục vọng trừng Thập Thất, trước nay chưa từng có ai đủ bản lĩnh khiến bản bảo chủ mắt không chế, người là người đầu tiên, chờ xem ta ức hiếp người đi!

Tạm buông lỏng bàn tay đang an ủi nơi nóng bỏng nào đó, bị Thập Thất bắt màn cọ xát nhẹ nhàng lại thêm dùng ánh mắt không hiểu nhìn mình, Hình Bắc Minh vội nhìn sang nơi khác, để tránh khỏi tình cảnh bị ánh mắt trong suốt sáng bóng ngập nước này làm mất tự chủ. Vùi đầu xuống, để lại kí hiệu đỏ tươi trên vai Thập Thất, đến khi đôi môi chạm phải nơi đang nhô cao trên ngực thì nhẹ nhàng cắn mút, từ miệng Thập Thất lại tràn ra tiếng rên nhẹ lần nữa.

“A! Chủ tử... Kì lạ...” Thập Thất gồng cứng người, không hiểu sao hai điểm nhỏ nhỏ như thế lại có thể khiến thân thể mình phản ứng mạnh như vậy.

“Sao... Có gì kì lạ?” Hình Bắc Minh buông tha cho hai điểm nhỏ bị cắn đến sưng đỏ, cười nhẹ nhìn bộ phận nào đó vì bị hân lạnh nhạt mà run rẩy nhẹ nhàng, đưa tay búng nhẹ lên nó, “Có muốn không?”

“A!” Nơi đã sưng tấy bị chọc ghẹo, cảm giác vừa đau vừa khó nhin, Thập Thất sốt ruột gọi khẽ: “Khó chịu... Chủ tử... Muốn...”

Vốn dĩ sợ hân cố nhin không tốt cho thân thể nên mới muốn giúp hân phát tiết, không ngờ cuối cùng người ức hiếp hân lại là mình, Hình Bắc Minh thở một hơi, không dày vò người ta nữa, lại đưa tay nắm lấy dục vọng nóng bừng của Thập Thất, giúp hân phát tiết ra.

“Ừm... Ha a...” Trong giây phút giải phóng ra, ánh mắt mê muội, thân thể căng cứng từng đợt, sau đó, cuối cùng cũng mềm rũ xuống. Ở eo, trên tấm chăn, tay Hình Bắc Minh ướt đẫm.

“Dễ chịu rồi?” Hình Bắc Minh vùi sát vào tai Thập Thất vẫn còn đang thở dốc: “Bản bảo chủ vẫn còn đứng thẳng đây, người sẽ không mặc kệ không lo chứ?”

Dục vọng nóng rực của chủ tử đang áp sát vào đùi trong của mình, Thập Thất muốn không biết cũng khó, hơi chần chờ một chút, sau đó dưới ánh mắt nhìn chăm chú của Hình Bắc Minh, đưa tay nắm lấy...

Trước nay chưa từng đáng thương đến mức chỉ có thể để người ta dùng tay giải quyết dục vọng, còn là một ảnh vệ như mảnh giấy trắng cái gì cũng không biết, Hình Bắc Minh nghĩ bàn tay ngây ngô của Thập Thất sẽ mất rất lâu mới khiến mình phóng ra, nhưng chỉ với khuôn mặt đỏ hồng, thân hình đầm mồ hôi của Thập Thất và những lần ma sát liên tục của hai người, rất nhanh đã phóng ra.

Tuy không có đi vào thật sự, chỉ là hai người giúp nhau giải quyết một chút, nhưng lại thỏa mãn lạ thường, Hình Bắc Minh khẽ ôm lấy lưng Thập Thất, ánh mắt hơi phức tạp.

Đang giữa đêm, nên chỉ có thể dùng một ít bạc bảo tiểu nhị nấu nước nóng, hai người lau rửa qua rồi ôm nhau ngủ.

Ngày hôm sau, Thập Thất tỉnh dậy trong tiếng xe ngựa chạy lộc lộc lộc, hân mở mắt, vẫn chưa tỉnh hẳn, nhưng lập tức nhận ra mình vẫn nằm trong ổ chăn mềm mại thoải mái, mình làm sao dời từ trên giường

sang đây được?

“Chủ tử! Xin thứ tội, thuộc hạ ngủ quên!” Vừa nhìn thấy Hình Bắc Minh ngồi đối diện, Thập Thất đã vô thức nhận tội.

“Lời vừa nói tới qua người đã quên rồi?” Tuy Hình Bắc Minh nói thế, nhưng không hề mang ý khiển trách, hắn đưa tay lấy một gói giấy dầu được bao kín và một ấm cháo từ tủ nhỏ trên xe ngựa, mở ra, bánh bao gói trong giấy dầu vẫn còn đang bốc khói, Thập Thất đưa tay đụng đụng ấm cháo, vẫn rất nóng.

“Là bánh bao không nhân, có thịt sợ người ăn lại bị nôn, còn nóng, ăn mau đi... Người tìm cái gì?” Vừa nói tới bánh bao đã thấy Thập Thất hoảng hốt lục lọi khắp nơi, chẳng lẽ lại muốn nôn?

Thập Thất hơi hoảng loạn, sốt ruột hỏi, gần như quên mất cả tôn ti: “Chủ tử! Cái vò đâu?”

Hình Bắc Minh ngăn người, hoàn hồn rồi thì không vui: “Chỉ là một cái vò thôi, người lo lắng cái gì? Cùng lắm thì bản bảo chủ mua lại cho người mười cái khác.”

Thập Thất nghĩ đã để quên trong khách điếm, tuy rất muốn quay lại tìm, nhưng nếu chọc chủ tử giận, mình sẽ không hay... Lập tức ỉu xiu xuống, miệng lầm bầm: “... Không giống, phải... Không giống nhau...”

Ánh mắt Hình Bắc Minh lóe lên: “Người nói cái gì?”

Thập Thất tiu nghỉu, cảm thấy giải thích một chút tốt hơn, nếu có thì về tìm thì tốt nhất: “Cái đó là do chủ tử mua về, lần đầu tiên thuộc hạ được chủ tử ban thưởng như thế, muốn... Giữ gìn thật là tốt...”

Thì ra là xem thứ mình tiện tay mua về là ban thưởng sao? So với vàng bạc châu báu, những thứ bình thường người lại thích hơn sao? Lửa giận bị cái vò mơ nung nấu trong lòng Hình Bắc Minh tan biến, hắn hã hê lấy vò mơ từ tầng cuối cùng của chiếc tủ ra thả vào lòng Thập Thất: “Cho người, phải giữ gìn cả đời cho bản bảo chủ.”

Không biết là cố ý hay chỉ là lời đùa vô tình, nhưng lại được người nào đó nhớ kỹ trong lòng. Cả đời.

27. Chương 27: Ghen Rối 1

Thập Thất gặm bánh bao, ăn cháo trắng với mơ, nỗ lực khôi phục trạng thái mắt nhìn bốn phương tai nghe tám hướng trước đây, kết quả càng lúc càng buồn ngủ.

“Mệt rồi thì ngủ, đừng cố chịu.” Hình Bắc Minh đang cầm sách đọc chăm chú chợt ngược mắt lên nhìn thấy vành mắt thâm đen của Thập Thất, nếu không lên tiếng bảo hắn nghỉ, có lẽ hắn sẽ cố gắng gượng đến khi trời tối.

“Tạ ơn chủ tử.” Nhờ công Ảnh Thất vất vả ngày đêm lải nhải bên tai, hiện tại Thập Thất làm gì cũng nghĩ đến cái bụng mình, được Hình Bắc Minh cho phép, Thập Thất lại chui vào tấm chăn mềm mại, lấy chăn cuộn mình lại, trước lúc nhắm mắt vô thức nhìn Hình Bắc Minh một cái, vừa vận thấy được trang bìa của quyển sách... “Tuân y thập bát thức”.

“...” Chủ tử cũng đang học y sao? Quả nhiên là không gì không biết, mang theo tâm trạng sùng bái chủ tử, Thập Thất nhắm mắt lại.

Hình Bắc Minh thấy Thập Thất đã ngủ, tiếp tục đọc sách, miệng rì rầm: “... Phải uống nhiều nước, ăn nhiều trái cây... Ừ...”

Lúc này bọn họ đã đi vào một khu rừng rậm, trong rừng vốn tĩnh mịch, thỉnh thoảng mới có vài tiếng chim kêu, nhưng càng đi tới, tiếng đánh nhau lại càng rõ, Ảnh Thất đã lơ mơ thấy được mấy bóng đen phía xa, kéo ngựa đi chậm lại, nhỏ giọng hỏi: “Chủ tử, có cần đi đường vòng không?”

Hình Bắc Minh không thích xen vào chuyện thiên hạ đáp khẽ một tiếng, xem như đồng ý. Thế là Ảnh Thất kéo nhẹ dây cương đổi hướng, tiếp tục khoan thai đi tới, chỉ là toàn thân đã bắt đầu bước vào trạng thái cảnh giới.

Nhưng chuyện không theo ý người, ngay vào lúc bọn họ đang tránh xa khỏi hướng có đánh nhau thì bị phát hiện, một bóng người nhỏ nhắn loạng choạng chạy tới chỗ bọn họ, vẫy tay từ xa: “Cứu mạng, cứu mạng! Có sơn tặc! Đại hiệp...”

Ảnh Thất cười lạnh, cách xa như vậy mà một tiểu nha đầu có thể thấy được người qua đường là đại hiệp hay người qua đường bình thường sao? Nếu chỉ là bách tính bình thường, chẳng phải là hại chết người ta rồi sao? Vậy mà lại bị phát hiện, Ảnh Thất quát khẽ một tiếng, xe ngựa chạy nhanh hơn.

Tia sáng xanh lóe qua, Ảnh Thất chụp lấy thanh kiếm treo nghiêng trước xe ngựa, đánh bay ám khí bắn về phía bụng ngựa, ngay sau đó lại là một mảnh khác bắn tới đầu ngựa, Ảnh Thất phi thân lên, ngồi lên lưng ngựa đỡ lấy mảnh ám khí kia, vất vả dừng ngựa lại, nhưng không may bánh xe lại cán trúng một mảnh đá, thùng xe xóc nảy dữ dội.

Khi tiếng đánh nhau gần thì Thập Thất đã sớm tỉnh rồi, nhưng Hình Bắc Minh tỏ ý bảo hắn không được dậy, thế là người hắn trong chăn mà hồn bay đi mất, cực kì tập trung nghe ngóng bên ngoài. Không ngờ người gọi cứu mạng lại phóng ám khí, thật không nói được là song phương đang đánh nhau hay đang hợp tác chờ hãm hại người qua đường nữa.

Ngay khi xe ngựa rung lắc Thập Thất đã ngồi dậy, nhưng ngay lập tức bị Hình Bắc Minh ôm vào lòng, giảm tới đa chấn động của xe ngựa tới bụng hắn, Thập Thất kinh ngạc bị Hình Bắc Minh ghì chặt trong lòng, thân thể chợt cứng đờ, ánh mắt hướng thẳng vào cái cằm tao nhã của Hình Bắc Minh, chớp chớp chớp, thân thể Thập Thất thả lỏng.

Bên ngoài, Ảnh Thất giận dữ nói: “Vì sao vô cớ đã thương người khác?”

Nha đầu kia xem ra có tính tình không tốt, tay chống hông đổ hết tội cho bọn họ: “Vô cớ? Ta đã bạt mạng kêu cứu rồi mà các người còn giả vờ không nghe, chẳng phải là muốn bị đánh sao?” [cái con bánh bèo này =.*]

“Chúng ta không quen không biết, huống chi chúng ta còn có việc, không tiện can thiệp! Cho dù không cứu, người cũng không thể ra tay đã thương người khác!” Ảnh Thất chẳng muốn nhọc công phí sức với nha đầu không hiểu biết này, đang định cười ngựa đi, Hình Bắc Minh trong xe ngựa lại lên tiếng bảo hắn sang xem rồi giúp đỡ.

Nếu đã là ý của chủ tử, Ảnh Thất chẳng hề nhìn nha đầu kia lấy một cái, phi ngựa thẳng đến chỗ bọn người kia đang đánh nhau kịch liệt, vừa nhìn đã thấy người quen, tiểu thư Ly gia Ly Uyển Nhi và hai hộ hoa sứ giả của nàng ta đang dẫn một đám hộ vệ giao thủ với một đám người có vẻ như là sơn tặc, Ly Uyển Nhi được nam tử tên Trâu Viên che chở sau lưng, đang dần bị dồn vào thế hạ phong, nếu không phải có nỗi lo sau lưng, thì có lẽ đã thoát hiểm từ sớm rồi.

Nhân mã hai bên đã phát giác thấy Ảnh Thất ngay khi hắn xuất hiện, phía sơn tặc không biết hắn là cứu binh của đối phương hay phe khác muốn đến làm ngư ông đắc lợi, dù sao thì cũng cảnh giác hắn, mà Ly Uyển Nhi và Trâu Viên thấy Ảnh Thất thì mừng thầm, cho dù đối phương có thân phận thế nào, nếu đã cứu Ly Uyển Nhi và các nữ tử ở Tỏa Vân Thành thì lần này hắn sẽ không thấy chết không cứu.

Quả nhiên, Ảnh Thất vừa ra tay, lũ sơn tặc đua nhau bỏ chạy, miệng kêu la chân chạy cuống cuồng.

Ly Uyển Nhi và Trâu Viên đi tới nói cảm tạ, Ảnh Thất lãnh đạm nói: “Không cần, chỉ cần nha đầu kia đừng phóng ám khí cản trở chúng ta nữa là được rồi.”

Trâu Viên biến sắc, Ly Uyển Nhi thì khiển trách: “Tiểu Mai, muội lại làm vậy, mau tạ lỗi với công tử, lần này làm phiền người ta rồi.”

Nha đầu tên Tiểu Mai thè lưỡi, miễn cưỡng cúi người nhanh một cái: “Xin lỗi nha, ta tuổi nhỏ chưa hiểu chuyện, người tha thứ cho ta đi.”

Ly Uyển Nhi thấy sắc mặt Ảnh Thất dịu lại một chút, liền tha thứ cúi người: “Khi này tiểu tỷ lỗ mãng, có làm bị thương đến người trong xe không? Xin đưa ta đến tạ tội với người ấy được không?”

Ảnh Thất vừa định nói không cần, giọng nói lạnh lùng của Hình Bắc Minh từ trong xe ngựa truyền ra: “Tạ tội thì thật không dám nhận, nếu tại hạ là kẻ tuổi già sức yếu bệnh tật tàn phế thì không mất mạng cũng

bán thân bắt toại rồi, tạ tội thì được gì?”

Ly Uyển Nhi không nghĩ người trong xe sẽ thẳng thừng như vậy, bất giác lại tỏ vẻ tủi thân oan ức, hai tên hộ hoa lập tức nổi giận, biểu đệ Trâu Vân của Trâu Viễn vẫn sắm vai người theo hầu lửa giận bùng bùng xông tới: “Tên kia, đã tạ lỗi với người rồi còn muốn thế nào nữa? Nam tử hán mà lại muốn làm khó một cô nương sao?”

Không có tiếng đáp, Trâu Vân xí một tiếng: “Biết sai rồi sao.” Ly Uyển Nhi lắc đầu phản đối: “Vân biểu ca, chuyện này là chúng ta sai trước, không thể vô lễ hơn nữa.”

Màn xe bị vén lên, mọi người còn chưa kịp rõ đã thấy một khuôn mặt cực kì anh tuấn nhưng thần sắc lạnh lùng xuất hiện trước mắt: “Vẫn là Ly tiểu thư thức thời hiểu chuyện, tại hạ Hình Tiềm, chỉ vì người trong xe bị thương, đang trong lúc nóng vội, mong tiểu thư đừng trách.”

Mặt Ly Uyển Nhi ửng hồng, khiến Trâu Vân phần nộ đến nghiến răng, “Thì ra là vị công tử đã cứu Uyển Nhi và các tỷ muội trước đây, ân cứu mạng còn chưa báo đáp, hôm nay lại được cứu giúp lần nữa. Lần này chúng ta đến nhà của Trâu đại ca, ngay trong thành trấn phía trước, mong công tử nhất định phải đến, Uyển Nhi chuẩn bị chút rượu nhạt cảm tạ ân cứu mạng của công tử.”

Thế là, từ ba người ban đầu biến thành một đội xe, Ảnh Thất từ chối ý tốt của hộ vệ Trâu gia muốn giúp hấn đánh xe, đi theo đội xe phía trước, trong lòng vẫn chưa rõ vì sao chủ tử lại đồng ý đến Trâu gia.

Nếu nói Ly gia Giang Nam lấy Ly Uyển Nhi thân mang hương thơm để nổi danh, thì Trâu gia thành Bùi Kỳ lấy Trâu lão gia tử kết giao khắp thiên hạ để vang danh, Trâu lão gia tử Trâu Tuần ngày thường không có sở thích gì đặc biệt, chỉ thích kết giao bằng hữu khắp nơi, tính tình hần thoải mái, nhiệt tình, chân thành, tuy bản thân Trâu lão gia tử không có thế lực lớn trên giang hồ, nhưng bằng hữu thâm giao của hần đều là các đại hiệp tôn giả nức tiếng, đương nhiên cũng có không ít người không danh không tiếng nhưng rất hợp tính với lão gia tử.

Nghe nói là ân nhân cứu mạng của Ly Uyển Nhi, Trâu lão gia tử lập tức bảo dâng rượu, muốn cảm tạ Hình Bắc Minh, nghe nói Ly Uyển Nhi là đứa con dâu Trâu lão gia tử đã nhìn trúng, cực kì yêu thương, cho nên trực tiếp xem Hình Bắc Minh như ân nhân cứu mạng của mình mà tiếp đãi.

Một bàn tiệc rượu, không phân tôn ti, ngồi thành vòng tròn, Trâu lão gia tử vốn không câu nệ những thứ này.

Hình Bắc Minh chuyển sang trạng thái xã giao, khiến lão gia tử cực kì vui vẻ, hần không thể nhận làm tri kỉ. Huỳnh đệ Trâu gia thấy kẻ vẫn lạnh lùng lãnh đạm đột nhiên như biến thành người khác, nhìn đến sững sờ, ngay sau đó liền cảnh giác, chuyện này rất bất thường, không biết hần có mục đích gì! Ly Uyển Nhi thì không nghĩ gì, nàng ta thấy mọi người uống rượu vui vẻ, thì chuyển sang Thập Thất vẫn im lặng không nói câu nào.

Làm ảnh vệ của chủ tử, tuy không thường thấy chủ tử thế này, nhưng cũng đã từng thấy, thông thường đều là những trường hợp khi tham gia võ lâm đại hội hoặc đến nhà các nhân vật lớn trong võ lâm dự lễ sự tang sự các loại, cho nên năm đó khi bảo chủ của Thiên Hạ Đệ Nhất Bảo Hình Bắc Minh có năng lực có thủ đoạn phong độ tiêu sái lại nhã nhặn nho nhã khẽ cười khéo léo từ chối chiếc ghế võ lâm minh chủ đã khiến người giang hồ vừa tiếc nuối vừa khâm phục, càng nâng cao địa vị của Thiên Hạ Đệ Nhất Bảo trên giang hồ. Đương nhiên, những thứ này chỉ là biểu hiện bên ngoài.

“Thiếu hiệp, những món này không hợp khẩu vị sao? Hay là, thân thể khó chịu?” Bên tai có tiếng nữ tử nhẹ nhàng hỏi, Thập Thất đưa mắt nhìn một cái, Ly Uyển Nhi vốn ngồi cách hần hai ghế đã đổi chỗ với Trâu Vân để ngồi cạnh hần.

Ly Uyển Nhi vốn rất có cảm tình với vị ân nhân gián tiếp này, nếu khi đó không có hần, cộng với Ngô Ân Từ thề thốt bảo đảm hần không phải người thường, bọn họ chắc chắn rất nhanh sẽ được cứu, thì chuyện lần đó nhất định sẽ trở thành ác mộng cả đời mình, thế là, Ly Uyển Nhi cố ý đổi chỗ hỏi thăm, nàng ta vẫn không quên Hình công tử từng nói hần bị thương.

“Đa tạ tiểu thư quan tâm, không có gì đáng ngại.” Thập Thất thấp giọng nói.

Ly Uyển Nhi còn định nói tiếp, nhưng lại bị cắt đứt, Hình Bắc Minh đứng lên khách sáo: “Trâu lão gia tử, thị vệ của ta bị thương, có thể mượn một chỗ cho hắn nghỉ ngơi được không?”

Trâu lão gia tử lo lắng, dăm chiêu nói: “Là vết thương từ lần trước sao, ai, lũ ác tặc đáng chết! Thái Hà, mau đưa vị công tử này đến khách phòng nghỉ ngơi, không được chậm trễ!”

Hình Bắc Minh cười: “Vậy làm phiền rồi.”

Rượu qua ba lượt, Trâu lão gia tử lại nói đến thành Tỏa Vân lần nữa, mày nháu chặt, đang nghi ngờ thân phận của bọn người kia, trên giang hồ đồn đãi là Huyết Ma Cung tái xuất giang hồ, nhưng Trâu lão gia tử không tin hoàn toàn.

Hình Bắc Minh nhìn mặt đoán ý: “Nghe nói những kẻ được thả ra năm đó đều là bọn lâu la không đáng bận tâm, hẳn là không đến mức khơi lên sóng gió lần nữa, chuyện lần này ập tới đột ngột, có thể là thăm dò, cũng có thể là bước đầu tiên chen chân vào giang hồ của một thế lực vô danh, ngay cả Nghiêm gia đã có chút danh tiếng trên giang hồ cũng có liên quan ít nhiều đến bọn họ, có thể thấy được không thể khinh thường thế lực này.”

Trâu lão gia tử gật đầu: “Người nói rất đúng, cho dù không phải Huyết Ma Cung, thì cũng không dám chắc không phải một tổ chức tà ác khác, nhất định không thể để thăm cảnh năm đó tái diễn, Hình tiểu huynh đệ, người khí chất bất phàm, võ công cao thâm khó dò, có dám cùng vô lâm minh chủ đối đầu với thế lực này không?”

Lão gia tử này, thật biết giúp đỡ vô lâm minh chủ, Hình Bắc Minh gật đầu: “Chuyện này, văn bối không thể chối từ! Chỉ là...” Sắc mặt hơi đổi, trong lời nói đậm thêm vẻ bi thống: “Chuyến này văn bối đi để cầu y cho thị vệ, hẳn trúng phải một loại độc không biết tên, tinh thần vẫn không được tốt, văn bối sợ có bất trắc, chỉ có thể cố hết sức nhanh chóng giải độc cho hắn.”

Trâu lão nhớ đến nam tử vừa gặp khi nãy, vốn là nam nhi sức dài vai rộng, sắc mặt lại trắng bệch, không ăn được gì, không khỏi vừa lo lắng vừa tán thưởng: “Hình tiểu huynh đệ quan tâm đến ảnh vệ của mình như vậy, thật tốt! Chỉ tiếc lão phu không biết y thuật, nhưng mà, có một vị bằng hữu có thể giúp được...”

Hình Bắc Minh vội nói: “Lão gia tử, chỉ cần có một tia hy vọng, văn bối cũng không muốn bỏ qua, xin hãy chỉ đường!” Diễn vẻ lo lắng sốt ruột cực kì nhập tâm.

Trâu lão gia tử vỗ vỗ vai hắn: “Đừng sốt ruột, vị bằng hữu đó của ta đã thoái ẩn giang hồ nhiều năm rồi, nếu là người thường chắc chắn hắn sẽ không trị, để lão phu thay người thỉnh cầu hắn, nếu hắn có thể chữa khỏi là tốt nhất, nhưng nếu hắn không nắm chắc, tiểu huynh đệ, người cũng đừng quá thương tâm.”

Hình Bắc Minh hỏi dò: “Xin hỏi lão gia tử, bằng hữu của ngài là?” Nghe đến đây, Ảnh Thất cuối cùng cũng hiểu ra mục đích chủ tử đến Trâu gia rồi, quả nhiên, Trâu lão gia tử đáp...

“Không dám, “Quỷ Kiến Sầu” mà giang hồ từng tôn xưng chính là hắn.”

28. Chương 28: Ghen Rối 2

Tin tức của ảnh vệ quả thật chính xác, Cốc Duy Kinh đang ở Thục Xuyên, Trâu lão gia tử nói cho nơi ẩn cư của Cốc Duy Kinh, lại viết thêm một phong thư, để Hình Bắc Minh và các ảnh vệ an tâm một chút.

Trâu lão gia tử hiếu khách giữ Hình Bắc Minh lại thêm một thời gian, Hình Bắc Minh cười đồng ý.

Sau khi hạ nhân đưa bọn họ đến phòng lui xuống, Hình Bắc Minh lập tức khôi phục sắc mặt lạnh lùng, tốc độ cực nhanh, không khỏi khiến Ảnh Thất, người chứng kiến tận mắt, cảm thán không thôi.

“Thập Thất đang ở phòng nào?” Đây là chuyện Hình Bắc Minh quan tâm nhất.

“Ở ngay bên cạnh, chủ tử.” Ảnh Thất đáp, hắn vừa hỏi hạ nhân.

Thế là Hình Bắc Minh hùng hùng dũng dũng đi sang phòng bên chia giường sẽ gối với ảnh vệ nhà mình, để lại Ảnh Thất đứng một mình trong phòng không biết nên vui hay buồn.

Thập Thất đang ngồi bên bàn ngẩn người, thấy Hình Bắc Minh đẩy cửa vào thì vội đứng lên: “Chủ tử.”

Hình Bắc Minh thấy sắc mặt hần trắng bệch, lại nhìn nhìn số thức ăn còn đầy trên bàn, nhú mào: “Sao sắc mặt lại khó coi như vậy, thức ăn không hợp khẩu vị?” Đây là những thứ hần đặc biệt dặn dò Thập Nhị đi mua, không khác những thứ vẫn ăn gần đây nhiều lắm, chẳng lẽ đã ngán rồi?

Thập Thất lắc đầu liên tục: “Không phải vậy, chủ tử! Thuộc hạ... Chỉ là không đói lắm.”

“Thật không?” Hình Bắc Minh vẫn cảm thấy không đúng, chợt nghĩ đến, chẳng lẽ là lần trước xe ngựa rung lắc bị động thai khí: “Bụng khó chịu?”

Thập Thất chỉ kịp thấy Hình Bắc Minh lao vút một cái, tới trước mặt sờ bụng mình, nhìn người đang lo lắng hỏi han trước mắt, đột nhiên lại không nói được lời nào.

Hình Bắc Minh thấy hần ngơ ngẩn ngẩn không nói câu nào, vội gọi: “Ảnh Thất.”

Cửa mở đóng một cái, Ảnh Thất hoảng hốt chạy vào: “Chủ tử, Thập Thất có chuyện gì sao?”

“Người xem thử xem, không chịu ăn, sắc mặt còn khó coi như vậy.”

“Vâng.” Ảnh Thất đỡ Thập Thất ngồi xuống ghế, bắt mạch, không có gì không ổn, hần vừa quan sát sắc mặt Thập Thất vừa hỏi: “Thật sự không có chỗ nào khó chịu? Bụng có ỉn ỉn đau hay có bị khó thở không?” Hần vẫn có chút lo lắng thứ độc Thập Thất trúng lần trước sẽ ảnh hưởng đến thân thể.

Thập Thất lắc đầu: “Thật sự không có, chỉ là không muốn ăn cơm, có lẽ là không đói thật... Chỉ có điều...”

Hai người đối diện cùng nhìn hần chằm chằm, cùng hỏi: “Có điều cái gì?”

Thập Thất nhìn dáng vẻ lo lắng của hai người họ, cảm thấy không giấu thì tốt hơn, nếu chẳng may để ảnh hưởng đến bụng... Thì không hay. “Cảm thấy trong này ngột ngạt, có một luồng khí không lên không xuống, rất khó chịu.”

Ảnh Thất nhìn vị trí tay phải Thập Thất chỉ, trên mặt thoáng hiện ra biểu cảm khác thường, dè dặt hỏi: “Khi nào... Ý ta là tình trạng này xuất hiện từ khi nào?”

Thập Thất nghĩ nghĩ: “Chính là lúc trong rừng vừa nãy, Ly gia tiểu thư đó...”

Thập Thất đột nhiên im bất, ba người đồng loạt nhìn ra cửa, có tiếng bước chân uyển chuyển đang hướng đến đây. rõ ràng là một nữ tử, đang nửa đêm một nữ nhân đến đây làm gì? Thập Thất bỗng cảm giác được có một ánh mắt lạnh như băng chĩa thẳng vào mình, hơi ngơ ngác.

“Cộc cộc!” hai tiếng, tiếp theo là giọng nói mềm mỏng: “Thiếu hiệp, thiếu hiệp ngủ rồi sao?” [Chi? Muốn vào ngủ chung? Giết!!]

Là Ly Uyển Nhi, nàng ta đến đây làm gì? Ảnh Thất cảm giác khí lạnh xung quanh càng lúc càng dày đặc, thấy Hình Bắc Minh hắt đầu một cái, ý bảo: Mau đi giải quyết đi!

Sau khi Hình Bắc Minh và Thập Thất đi vào phòng trong, Ảnh Thất buông màn che xuống, như thế này thì với ánh nến người bên ngoài sẽ không thấy được phòng trong.

“Ly tiểu thư, có chuyện gì sao?” Ảnh Thất vờ ngạc nhiên hỏi.

Ly Uyển Nhi không nghĩ người mở cửa sẽ là hần, nhưng điều chỉnh sắc mặt rất nhanh, “Thì ra là Thất đại phu, xin hỏi vị thiếu hiệp bị thương ở phòng nào?”

Ảnh Thất nhìn vào trong một cái, mặt lộ vẻ “không khéo”: “Thân thể không khỏe, đã ngủ rồi, Ly tiểu thư có việc gì hay là để ngày mai rồi nói?”

Ly Uyển Nhi cười e thẹn, giơ tay lên, đưa một chiếc bình ngọc ra: “Không cần đâu, Uyển Nhi đến chỉ để tạ ơn cứu mạng của vị thiếu hiệp ấy, bình Cửu Chuyển Hương Ngọc Lộ này là do người khác tặng cho cha ta, nghe nói trị thương rất tốt, nhờ Thất đại phu chuyển giúp, mong thiếu hiệp sớm ngày hồi phục.”

Nghe đoạn đối thoại bên ngoài, Hình Bắc Minh không khỏi hoài nghi thái độ của Ly Uyển Nhi, chẳng lẽ trong quãng thời gian Thập Thất bị bắt đã xảy ra chuyện không thể để người khác biết?

Bên này, trong đầu Thập Thất nghệt đầy ân nhân ân nhân, ngực lại bắt đầu bức bối, hấn nắm tay lại đập mạnh mấy cái, bị Ảnh Thất vừa vén màn đi vào ngăn lại: “Thập Thất, đệ làm gì vậy? Đệ hiện tại không như trước, không được làm những chuyện thế này nữa!”

Bị Ảnh Thất quát bảo ngưng, Thập Thất ngưng ngưng thu tay lại, chỉ do hấn cảm thấy làm thế này sẽ dễ chịu hơn một chút, thật khi này ở trong phòng một mình cũng đã đắm không ít cái rồi...

Hình Bắc Minh xâu chuỗi mọi thứ lại, nhả ra kết quả hấn tự cho là đúng: “Quả nhiên là bị ám khí của nha đầu kia hại, không thể tha cho ả!” Cả Ly tiểu thư kia nữa, rõ ràng trước khi gặp bọn họ vẫn khỏe mạnh.

Ảnh Thất thở dài: “Chủ tử, ngài muốn ra tay với nàng ta, ngàn vạn lần không thể làm ở đây, thế nào cũng không thể không nể mặt Trâu lão gia tử. Hơn nữa Thập Thất hiện tại cũng không có gì đáng lo, thuộc hạ cảm thấy, Thập Thất thế này có thể do phiền muộn tích tụ trong lòng.”

Người mang thai tính tình nóng nảy, có chuyện này thật, Hình Bắc Minh gật đầu: “Vậy phải làm thế nào?”

Ảnh Thất âm thầm thở dài lần nữa: “Ngày mai rời khỏi Trâu gia, vừa đi vừa dạo, có lẽ thấy nhiều chuyện vui tâm trạng sẽ tốt lên.” Chuyện của hai người này, liên quan đến chủ tử, thế nào cũng không đến lượt một ảnh vệ như mình can dự vào, chỉ có thể chờ hai đương sự dần phát giác thôi...

Ngày hôm sau, bọn Hình Bắc Minh từ biệt Trâu lão gia tử. Trâu lão gia tử vỗ vai bảo khi nào quay về thì đến uống rượu, hai huynh đệ Trâu gia thì hận sao bọn họ không đi nhanh một chút, ngược lại Ly Uyển Nhi đứng mãi trước cửa nhìn theo chiếc xe ngựa của bọn họ xa dần, Tiểu Mai đứng bên cạnh khinh khỉnh nói: “Tiểu thư, người ta đã đi rồi! Thật không hiểu được tỷ, sao lại phải mời bọn họ đến làm khách, còn nữa, tỷ nói vài câu với vị công tử đó là được rồi, với tên thị vệ cũng khiêm nhường như vậy, với thân phận của hấn...”

“Vút...” Thứ gì đó lướt qua mặt Tiểu Mai cắm vào bức tường sau lưng, cắt đứt mấy câu nói ngạo mạn của nàng ta, biến sắc mặt nàng ta thành trắng bệch.

“Tiểu Mai, không sao chứ?” Ly Uyển Nhi cũng hoảng hốt giật nảy người, ám khí này được bắn đến hoàn toàn bất ngờ, hơn nữa chưa kịp đụng vào đã ghim vào tường, có thể thấy được nội công của người phóng cao cường bao nhiêu! Tiểu Mai dù sao cũng chỉ là một tiểu cô nương, ngày thường thích nghịch ám khí khoe khoang mồm mép, lần này bị dọa cho không nói được lời nào, khuôn mặt trắng nhợt chậm chậm xoay qua.

Ám khí ghim trên tường cực kì quen mắt, là ám khí của mình...

Lần khởi hành này có sự giúp đỡ của Trâu lão gia tử cho nên trong lòng người nào cũng có phần tự tin, cho nên cũng rất nhiệt tình với đường phố náo nhiệt.

Ảnh Thất dừng xe trước một hiệu thuốc, vén màn lên hỏi ý Hình Bắc Minh: “Chủ tử, thuộc hạ vào hiệu thuốc mua chút thảo dược, ngài và Thập Thất ở trên xe ngựa chờ... Hay ra ngoài đi dạo một chút...”

Hình Bắc Minh đáp lời, sau đó bỏ sách xuống hỏi Thập Thất đang vén màn xe háo hức nhìn ra ngoài: “Xuống đi dạo cùng bản bảo chủ.”

“Vâng, chủ tử.” Trong lời nói cung kính mang theo sự sốt ruột và hân hoan khó nhận ra.

Bên đường có rất nhiều gánh hàng đang rao, Hình Bắc Minh lướt mắt một cái, đi thẳng đến gánh trái cây, người bán thấy khí chất hai người bắt phàm, miệng liên tục chào mời: “Ai nha, chỉ nhìn qua biết ngay công tử là người phú quý, nên ăn hoa quả của tiểu nhân, quả nào cũng tươi, ăn không ngon không lấy tiền, ngài xem quả táo này, quả quýt này...”

Hình Bắc Minh lăm nhăm trong lòng, thuận tay chỉ mấy loại: “Lấy mỗi thứ một ít.”

“Được được!” Chủ gánh lấy một cái túi lưới ra, cố sức nhét hoa quả vào, thấy Hình Bắc Minh chuyển sang hướng khác, vội giới thiệu: “Công tử, sô sơn trà và sơn môi này đều được tiểu nhân hái từ rừng xuống, rất tươi, có muốn lấy một ít không?”

Hình Bắc Minh gật đầu, mặt chủ gánh lập tức như nở hoa: “Công tử, ngài mua nhiều như vậy, tiểu nhân bán rẻ cho ngài, tổng cộng ba mươi đồng.”

Thập Thất rất tự giác đi đến xách hoa quả, sau đó trả tiền, kết quả bị Hình Bắc Minh trừng cho đông cứng tại chỗ: “Thập Nhất.”

Thập Thất bắt đắc dĩ đi theo Hình Bắc Minh, hai tay thành thoi làm đại gia, chỉ khổ cho Thập Nhất làm khuôn vác kiem trả bạc.

Kết quả khi Ảnh Thất đi ra từ hiệu thuốc, liền thấy Hình Bắc Minh và Thập Thất đi từ phía đối diện tới, phía sau là Thập Nhất đã lâu không gặp, đang ôm một đồng thứ lắc lư lắc lư, Ảnh Thất cố nhin cười, đi đến đỡ lấy một ít, bỏ lên xe ngựa. Thập Thất xách một bình rượu xấu hổ cười cười.

Đang chuẩn bị lên xe tiếp tục lên đường, đột nhiên trên đường lớn xôn xao, có tiếng ngựa hí và tiếng đổ vỡ, còn có tiếng mắng chửi the thé của một nam nhân đậm thêm. Bọn họ nhìn về phía sau, thứ đầu tiên thấy là một nam tử đầu tóc rối tung đang chạy trốn bằng cả chân lẫn tay, phía sau bụi cuốn mù mịt, có thể thấy người đuổi theo hẳn không ít.

Bọn họ không kịp tìm hiểu, nhưng người này rõ ràng là sợ hãi cực kì, lao bừa đến chỗ Thập Thất!

29. Chương 29: Thai Máy

Vô công của Thập Thất thế nào chứ, người ấy đương nhiên không thể đụng trúng hắn. Chỉ có điều, Thập Thất khéo léo tránh đi, người kia lại lao thẳng vào càng xe, Thập Thất đứng gần đó, đưa tay ngăn hắn lại, người kia liền té dập mông xuống đất, ngậy người.

Cũng xem như đã cứu hắn một mạng, người trên đường đều thay hắn thở phào một cái, nhưng trong mắt một số người thì lại không như vậy, nam tử xấu xí có giọng hét the thé thả ngựa làm bấy thấy có người dám đối đầu với hắn, cầm roi ngựa quát qua, miệng mắng chửi: “Thứ què mùa từ đâu đến, dám đối đầu với bản công tử, ta đánh cho phân của ngươi tuôn ra hết, còn không mau quỳ xuống cầu xin bản công tử!”

Thân phận người này có vẻ không nhỏ, thấy hắn nổi giận, các bách tính vốn đang ồn ào trên đường nhao nhao trốn, chẳng mấy chốc đã tĩnh lặng như không, chỉ còn tiếng mắng chửi của tên công tử kia. Trong mắt Thập Thất đã bùng lửa giận, tuy chỉ là một ảnh vệ, nhưng ngoài chủ tử, bọn họ không nghe lệnh bất kì ai, đương nhiên cũng không có chuyện bị ức hiếp mà không đánh trả, đầu sao thì bọn họ cũng là ảnh vệ của bảo chủ Thiên Hạ Độ Nhất Bảo Hình Bắc Minh, nhục mạ bọn họ chẳng phải là bất kính với chủ tử sao?

Vốn định giáo huấn hắn một chút, nhưng, roi ngựa còn chưa đánh tới chỗ Thập Thất, đã bị một bàn tay thon dài nhẹ nhàng nắm chặt lấy, còn chưa kịp thấy rõ động tác, nam tử miệng không ngừng chửi rủa kia đã ngã mạnh xuống ngựa, một lúc lâu vẫn không bò dậy nổi, miệng hắn máu chảy thành dòng, phun ra mấy cái răng.

Thập Thất lùi lại, Hình Bắc Minh đang đứng phía sau hắn, ánh mắt lạnh băng nhìn chằm chằm kẻ đang chảy máu miệng kia, “Chủ tử?”

Hình Bắc Minh không để ý đến hắn, nhưng trong lòng đang nghĩ: “Thứ cặn bã từ đâu đến vậy, ức hiếp người của ta, đánh cho phân của ngươi tuôn ra hết!” Nghĩ như vậy, ánh mắt nhìn cặn bã lại lạnh hơn vài phần.

Mẹ nó, người này không dễ chọc! Công tử cặn bã kia thấy khí thế trong mắt Hình Bắc Minh, cả người sợ nhũn ra, nhưng nhớ đến thân phận của mình, lập tức ngạo mạn trở lại: “Nơi tán... Chồng...” Chỉ thều thào được mấy tiếng, từ chỗ tối có tiếng cười không nhin được, công tử cặn bã kia tức giận xách cổ áo tên thị tòng phía sau lên, bắt hắn nói.

Tên thị tòng kia cố lấy dũng khí, chống hông như mấy bà đại thẩm: “Ngươi chán sống rồi! Có biết thiếu gia chúng ta là ai không, là cháu trai của Uy Viễn đại tướng quân Tần Bắc Bình, chọc đến thiếu gia nhà chúng ta xem các ngươi còn sống được ở đâu, thức thời thì mau quỳ xuống cầu xin, tha cho mạng nhỏ của các ngươi!”

Nói lưu loát như vậy, xem ra cũng là một con chó cậy oai chủ, hằng ngày thường luyện tập không ít.

Hình Bắc Minh quát sọi roi vài cái, người được đánh chính là vị công tử cận bã kia, cận bã kêu la thảm thiết: “Tại sao, tại sao còn đánh ta, khi này đâu phải ta nói! Mẹ nó, thật xui xẻo, gặp phải tên ôn thần này! Chạy đi đâu bây giờ... Không được, nếu hôm nay mà chạy thì sau này làm sao còn hống hách ở đây được nữa!”

Dù sao cũng đã mất mặt rồi, công tử cận bã chỉ vào bọn Hình Bắc Minh: “Ôa oa oa ...”

Đám thị tòng đương nhiên nghe hiểu, liền gào rú xông lên, trong mắt Hình Bắc Minh chỉ có mỗi tên công tử cận bã kia, còn lại để hết cho Thập Nhất, Ảnh Thất cam phận đại phu đứng cạnh Thập Thất, sắp xếp lại mấy thứ lộn xộn Thập Nhất quăng vội xuống.

Các bách tính trốn trong chỗ tối chỉ kịp thấy có gì đó nhoáng lên một cái, nhìn lại lần nữa, đám người của công tử cận bã đã bị đánh tan nát, công tử cận bã cầm đầu bị trói trên cột cao của một quán rượu bằng chính sợi roi ngựa của mình, mặt sưng xanh sưng tím, lớp vải gấm nửa người dưới đã ướt đầm rồi, Hình đại bảo chủ quả nhiên rất cố chấp, không dọ cho hắn tuôn ra hết thì không chịu thôi...

Còn về Uy Viễn đại tướng quân gì đó, theo những gì Hình Bắc Minh biết, là một người trị quân rất nghiêm khắc, chính trực không thiên vị, nếu tên công tử cận bã này dám tố cáo, chỉ e người xui xẻo đầu tiên chính là hắn. Khóe môi Hình Bắc Minh nhếch lên thành nụ cười thích thú đáng sợ.

Nụ cười này trong mắt Trương Duy lại mang vẻ sợ hãi, khi này hắn còn chưa kịp khôi phục lại khối hình ảnh thâm trầm của bọn người Tần phủ thì đã bị vút lên xe ngựa, tình huống trước mắt khiến hắn hơi bất an, thật ra những người này cũng xem như đã cứu hắn, nhưng ai cũng có vẻ chỉ là người bình thường, hắn, rất sợ...

“Ra khỏi thành rồi thì xuống xe.” Hình Bắc Minh bình thản đuổi người.

“Cái đó... Có thể đi xa thêm một chút không... Ta sợ bọn họ lại đuổi đến, Tần Khôi sẽ không dễ dàng để ta đi như vậy, ta...” Trương Duy run rẩy cầu xin, nếu bọn họ đã cứu hắn, vậy đưa hắn thêm một đoạn nữa chắc cũng không sao, hắn gần như có thể khẳng định mình chỉ có thể sống ở đây thêm một ngày nữa, về sau sẽ không có ngày bình yên.

“Nguyên nhân.”

“A?” Trương Duy ngăn người, sau khi suy xét ý của Hình Bắc Minh, hắn nhìn về phía hai người trong mã xa, hai người này có lẽ cũng là người giang hồ, chắc sẽ không nói hắn nói bậy làm mê hoặc lòng người: “Thật ra ta đến từ Ly Hải Thành, mấy ngày trước trong thành đột nhiên xảy ra rất nhiều án mạng, ta vô tình thấy được... Cả quá trình, thứ đó là tà công! Máu của một người bị hút cạn! Còn kinh khủng hơn cả xác khô! Ta đi báo án, kết quả bị vu là nói bậy làm dân chúng hoang mang, còn bị nha môn truy sát, trốn đến đây, bị Tần Khôi ức hiếp, lần này định trốn ra khỏi thành cũng bị hắn bắt lại, sống không bằng chết...”

Sắc mặt Trương Duy đầy vẻ bi ai, biết một bí mật lớn như vậy, bị ai bắt được thì kết quả cũng sẽ rất bi thảm, còn không bằng chết đi...

Mắt Hình Bắc Minh lóe lên một cái: “Thấy khi nào?”

Trương Duy hồi tưởng lại tình cảm khi đó, sắc mặt tái xanh: “Ba tháng trước.”

Sớm hơn án mạng trong thành Tỏa Vân một tháng, theo điều tra của các ảnh vệ, chỉ có những vùng gần đây mới có tà công xuất hiện, Yên Quốc, kinh thành và các thành vùng bắc bộ hoàn toàn không có, cũng có nghĩa là, có khả năng thành Ly Hải mới là nơi bắt đầu, có lẽ cứ điểm của tổ chức tương tự Huyết Ma Cung ở nơi đó. Chỉ có điều, tên Trương Duy có thể một mình tránh được một đám người truy sát, cũng không đơn giản...

Hình Bắc Minh vẫn rất có phong thái bảo chủ, hắn đưa Trương Duy đến Phù Diệp, bảo hắn cứ yên tâm chờ ở đây, sẽ có người đến bảo vệ hắn. Đến khi mình chủ võ lâm Lâm Thương Hải nhận được tin tức đến Phù Diệp, chỉ có thể nhìn Trương Duy thở dài, hắn còn phải đến thành Ly Hải điều tra chuyện ở đó, còn việc bắt Hình Bắc Minh lại bóc lột sức lao động đành phải chờ vài ngày nữa.

Việc mà Hình Bắc Minh thích nhất những ngày gần đây, chính là sờ bụng Thập Thất.

Trong sách nói, người có thai nên được xoa bóp, có thể giảm bớt áp lực và cảm giác khó chịu. Thế là, Hình Bắc Minh thường xuyên lột y phục Thập Thất, ắn ắn ắn xuống nơi sách nói, thời gian rảnh toàn bộ dùng

để sờ cái bụng càng lúc càng tròn, đương nhiên, cũng không ít lần nhân tiện sờ luôn những nơi khác... Đi đường gần một tháng, Thập Thất ngoại trừ đôi khi có vẻ mệt mỏi, còn lại được chăm sóc rất tốt.

Thập Thất dựa trên chông chần nệm mềm mại, bắt lực nhìn chủ tử nhà mình sờ sờ cái bụng lộ bên ngoài như bị nghiền, xấu hổ luống cuống của những ngày đầu đã dần chuyển thành quen thuộc bất đắc dĩ rồi. Bàn tay ấm áp ngăn cảm giác rét lạnh đầu đông lại, không bao lâu, Hình Bắc Minh liền khép y phục hẳn lại, đắp tấm chăn dày lên, mắt tỏ cáo rõ mấy chữ “chưa sờ đủ”, nhưng hôm nay trời đã vào đông, khí trời rất lạnh, không phải thời điểm muốn sờ bao nhiêu thì sờ bấy nhiêu như trước đây nữa.

Thành trấn trên đường đi càng lúc càng ít, đi nhiều ngày mới gặp được một thôn trang, trên đường đi qua rừng cây thung lũng, sắc xanh đã dần trắng, hương vị ngày đông nồng đậm rõ dần.

Hôm nay lại ngủ ngoài trời, chọn một sơn cốc khuất gió, đốt lửa, đồng cỏ mềm mại đã được các ảnh vệ dọn dẹp sạch sẽ, nồi gốm nấu trên đồng cảnh cây đã bắt đầu sôi. Con gà rừng vàng rộm vừa nướng chín được gói kĩ đặt cạnh đồng lửa, gần đây Thập Thất ít buồn nôn hơn, khẩu vị cũng bình thường trở lại, nhưng chỉ ăn một miếng da bụng rồi không chịu ăn nữa, sau đó uống chén canh cho có lệ.

Ăn uống no đủ, lực chú ý của Hình Bắc Minh lại về với nơi làm hắn nghiện, nhân điều kiện cực tốt là đang ngồi cạnh Thập Thất, liền thuận lợi thò bàn tay tội ác tới cái bụng ấm áp phình phình, nhẹ nhàng xoa xoa vài cái.

Thập Thất đột nhiên cảm giác được bụng mình giật mạnh một cái, kêu ra tiếng, tay của Hình Bắc Minh lập tức cứng lại, sau khi nghĩ ra nguyên do, ánh mắt vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ nhìn cái bụng dưới bàn tay mình, lại nhìn Thập Thất: “Nó nhúc nhích rồi!”

30. Chương 30: Tập Kích Lúc Nửa Đêm

Đêm, đột nhiên lại mưa, Ảnh Thất đắp chăn ngủ sát cửa xe ngựa, Hình Bắc Minh thì vẫn như ngày thường ngủ cùng chỗ với Thập Thất, chỉ là đêm nay trên bụng Thập Thất bị dán dính một bàn tay không chịu buông, Hình đại bảo chủ vì lần đầu cảm nhận được cử động của thai nhi, cho nên tinh thần bị đẩy lên trạng thái hưng phấn cực độ, không thể ngủ được.

Không cần Ảnh Thất giải thích, Hình Bắc Minh cũng biết thai máy là tiểu sinh mệnh trong bụng Thập Thất lần đầu chứng tỏ sự tồn tại của nó với thế giới bên ngoài, tuy hiện tại không cử động nữa, Hình Bắc Minh vẫn không nỡ buông tay, chưa từng cảm nhận rõ ràng sự tồn tại của hài tử như thế này, hài tử của hắn, không thể nghi ngờ!

Hơi thở ấm nóng thổi lên mặt, không phải lần đầu tiên cách chủ tử gần như vậy, nhưng đến Thập Thất đốt đặc về mặt tình cảm cũng nhận ra lần này không như bình thường, không có chủ tử ảnh vệ, chỉ có cảm giác ấm áp nhàn nhạt chậm chậm lưu chuyển giữa hai người... Cảm giác lạ lùng như vậy, lại khiến người ta quyến luyến.

Ngoài xe ngựa là tiếng mưa tí tách tí tách, không khí lạnh dần lên, Hình Bắc Minh vô thức kéo người ta vào lòng ôm chặt, hai tay hai chân đều quấn vào nhau, bàn tay vốn đặt trên bụng cũng xấu xa lăn mò lên trên, như vô tình lướt qua hai hạt châu, trượt qua bụng, ngực đến vai. Thân thể Thập Thất giật giật vài cái, ngẩng mặt lên sẽ chạm vào môi Hình Bắc Minh, cứng cả người không dám động đậy nữa, để tùy ý bàn tay vỗ về nhẹ nhẹ sau lưng trượt xuống dưới, khuôn mặt đang kề sát cúi xuống, hai đôi môi gần như chạm vào nhau...

Trong tiếng mưa dường như có âm thanh lạ, Thập Thất mở bừng mắt, cả người lập tức chuyển sang trạng thái sẵn sàng tấn công, hắn nhẹ giọng nói giữa bóng tối: “Chủ tử!”

“Hừ!” Hình Bắc Minh ngăn hắn lại, nhẹ nhàng căn dặn: “Nếu không cần thiết, không được miễn cưỡng vận nội công.”

“Vâng, chủ tử.”

Ảnh Thất đã âm thầm rời khỏi xe ngựa, một lát sau, trong tiếng mưa có tiếng binh khí chạm nhau, tiếng mũi tên màn đêm lao đến xe ngựa, Hình Bắc Minh và Thập Thất song song phá xe mà ra, một khắc sau,

chiếc xe ngựa tan nát, lại thêm một đợt sóng tên ập tới, Hình Bắc Minh vận nội lực, luồng nội lực lạnh băng chặn đường tiến của những mũi tên, chúng dừng lại trong không trung, sau đó đồng loạt đổi hướng, lao ngược về hướng được bắn ra, tiếng kêu la dậy trời lập tức tràn khắp sơn cốc tối om.

Nhưng, những kẻ tập kích không phải chỉ có thế này, Hình Bắc Minh đột nhiên cảm giác hơi thở của Thập Thất sau lưng đột ngột cách xa, nhìn về phía Thập Thất, vì hắn quay lưng lại với mình, không thấy được sắc mặt, nhưng tay rất nhanh, độc, chuẩn, gần như mỗi lần xuất thủ đều làm trọng thương đối thủ. Rất rõ ràng, đám người này muốn dụ hắn ra xa, đánh đơn độc.

Nhưng, đánh đến hiện tại, bọn họ cũng đã phát giác, ngoại trừ những kẻ bắn tên là người sống, còn lại đều là được nhân không thể giết chết, không có mệnh lệnh của chủ nhân, bọn chúng vẫn sẽ lao đến liên tục, cho đến khi giết chết được những kẻ còn sống trước mắt. Có kẻ chỉ huy phía sau? Đáp án rất nhanh sau đó đã được vạch trần...

Thân thể trúng thêm một ít vết thương bất khả kháng, Thập Thất cũng nổi sát ý, thời gian càng dài càng bất lợi cho mình! Vung kiếm chém đứt đầu một được nhân, máu lỏng màu tím đen chảy ra càng kích thích các được nhân còn lại, hung hăng lao tới, chỉ biết tấn công, không cần bảo vệ bản thân, hiện tại bọn chúng có ưu thế rất lớn.

Dịch thể tím đen bắn lên người mình có tính ăn mòn rất mạnh, không biết có phải do độc tính cũng đặc biệt mạnh không mà Thập Thất cảm giác trước mắt mình có chút mờ hồ, nhưng vẫn dùng kiếm ngăn được bàn tay hình dạng quái dị của một được nhân đánh tới bụng mình, thế là bàn tay đó lại chuyển sang tấn công lên vai mình...

Cắn chặt răng, ức chế cảm giác đau đón ập đến, nhưng nhờ vậy mà tinh thần lại tỉnh táo hơn, lật tay gạt bàn tay cắm trên vai mình, đá bay tên được nhân cụt tay, kiếm mang theo mùi máu vung đến cổ của một tên khác...

“Keng...” Đòn đánh lén sau lưng được người khác đỡ giúp, Ảnh Thất dựa vào lưng Thập Thất, nói gấp: “Thập Thất, đi trước với chủ tử, bọn ta yểm hộ phía sau!”

“Không được!” Thập Thất bản năng phản bác, đối phương đã bất chấp rồi, chỉ để lại bọn Ảnh Thất khả năng thoát được quá nhỏ!

“Thập Thất! Bảo vệ chủ tử mới là quan trọng nhất! Đừng quên trách nhiệm của chúng ta! Đệ cũng phải nghĩ đến bản thân, chúng ta hội hợp ở Thục Xuyên, sẽ không xảy ra chuyện!” Ảnh Thất tung chưởng đánh bay một được nhân, gấp gáp nói.

Bên này, quanh Hình Bắc Minh là không ít thi thể của các được nhân nằm tán loạn, nước mưa cuốn theo dịch thể tím đen lại càng kinh khủng, trong không khí tràn ngập mùi hương khiến người ta bất an. Trước mắt hắn, lại xuất hiện một công tử ra vẻ nho nhã lẽ ra không nên xuất hiện, vạt áo trắng phất phới, nói cười vui vẻ.

“Hình bảo chủ, đã lâu không gặp, còn nhớ lần trước chúng ta cùng xem lễ Bách Hoa trên mái nhà không? Sao thế này, vị bằng hữu tốt của ngươi không đến sao, thất vọng quá!” Ngừ khí như gặp được bằng hữu thân thiết, người này chính là công tử áo trắng có mối duyên một câu với Kha Vi Khanh bên Liễu Hồ ngày trước.

“...” Hình Bắc Minh không nói gì.

“Chẳng lẽ đã quên tại hạ rồi sao, thật là đau lòng quá!” Vị công tử kia tay cầm quạt bạch ngọc, giữa bóng đêm, môi chậm chậm cong lên thành nụ cười yêu dị: “Hình bảo chủ, có vẻ các thị vệ sắp không chống nổi nữa rồi, hay là chúng ta ngồi xuống thông thả thưởng lượng một chút có được không?”

“Người rót cuộc là ai? Có liên quan gì đến Huyết Ma Cung?” Người này không phải tên cung chủ Thập Thất đã nói, nhưng có lẽ cũng là người có địa vị tương đối cao.

“Hô?” Sắc mặt tên công tử kia hơi đổi: “Hình bảo chủ thẳng thắn như thế, vậy tại hạ cũng không vòng vo nữa. Thế nhân đều biết Thiên Hạ Đệ Nhất Bảo vừa chính vừa tà, hắc đạo bạch đạo đều có quan hệ, lần này không thể trắng trợn giúp đỡ vô lâm chính phái, nếu không đã trở thành kẻ địch của Huyết Ma Cung ta rồi. Với vài chuyện, mở một mắt nhắm một mắt cũng là cần thiết, Hình bảo chủ ý người thế nào?”

“Tốc chiến tốc thắng.” Nếu đã biết thân phận của bọn chúng rồi thì không còn gì phải nói, vốn không định nhúng tay vào việc này, nhưng lại đổ hết lên đầu mình, có thể không phản kích? Hình Bắc Minh điểm nhẹ chân, tập trung nội lực âm hàn, tấn công về phía hắn.

Công tử áo trắng lại không ngờ Hình Bắc Minh sẽ thắng tay thế này, miễn cưỡng tránh được một kích, khinh công của hắn cực tốt, nếu là người khác thì chưa chắc đã tránh được, thấy Hình Bắc Minh không muốn nói chuyện, hắn không giận mà lại bật cười: “Vốn mong Hình bảo chủ có thể hợp tác với chúng ta thống nhất giang hồ, hiện tại xem ra, không cần nữa!”

Sơ ý rồi, nơi này gần Thục Xuyên, không nghĩ sẽ gặp phải lần tập kích lớn thế này, độc đấu thì đối phương quả thật không có đường thắng, nhưng cách đánh thay phiên rất có hiệu quả, tuy Hình Bắc Minh không để kẻ địch vào mắt, nhưng cũng không thể bỏ mặc các ảnh vệ, đặc biệt là Thập Thất còn đang mang thai, không biết có bị thương không.

Công tử áo trắng miễn cưỡng đỡ một chiêu của Hình Bắc Minh mơ hồ cảm thấy khí lạnh xông vào cơ thể, nội công bị cản lại, vội túm vài tên được nhân lên cản Hình Bắc Minh, Nguyệt Minh Thần Công quả nhiên phi phàm, không biết so với cung chủ thì thế nào?

Nghĩ đến Thập Thất, Hình Bắc Minh hơi phân tâm, một được nhân lao tới, Ảnh Thất ngăn cản đám được nhân không có ý thức lại, dứt khoát nói với hắn: “Chủ tử, xin mang Thập Thất đi trước, bọn thuộc hạ sẽ nghĩ cách hội hợp sau!”

Hình Bắc Minh vô thức nhìn nhìn về hướng Thập Thất, lại nhìn nhìn vẻ cầu xin và kiên định trong mắt Ảnh Thất, suy xét một lúc, gật đầu, phóng đi.

“Bảo trọng.”

“Vâng, chủ tử!”

Thập Thất vô thức che bụng, khiến các đòn công kích lạc đến nơi khác, may là như thế, nhưng bụng vẫn ần ần làm đau, đột nhiên cảm giác đau buốt đánh úp đến, chân Thập Thất khụy xuống, được Hình Bắc Minh vừa phi thân đến ôm vào lòng, phóng ra khỏi vòng chiến.

Công tử áo trắng kia đang định đuổi theo, nhưng bị Ảnh Thất ngăn lại, tuy vì ngăn cản hắn mà lưng mang vô số vết thương, ánh mắt Ảnh Thất vẫn cực kì kiên định, thề phải ngăn cho được kẻ đứng phía sau. Người áo trắng chỉ bị cầm chân trong chốc lát, nhưng đã đủ để mất dấu Hình Bắc Minh, cười lạnh: “Người ngăn ta, thì bọn chúng sẽ không truy sát chủ tử của ngươi nữa sao? Cũng tốt, để tại hạ chơi đùa cùng ngài một lúc.”

Hình Bắc Minh bế ngang Thập Thất chạy xuôi xuống theo khe núi, không ngoài dự đoán, có một đám được nhân đuổi theo, tốc độ của bọn chúng rất nhanh, có thể thấy được từ khoảng cách không hề bị kéo gần. Nhíu mày, Hình Bắc Minh nhìn người đang nằm trong lòng: “Thế nào rồi? Còn chịu được không?” Khuôn mặt vẫn thản nhiên kiên định đang nhăn nhíu lại, người bị đao kiếm cắt thịt cũng không để vào mắt, lại khe khẽ rên rỉ.

Cổ sức mở to đôi mắt đang nhắm chặt, Thập Thất run giọng nói: “Chủ tử, xin bỏ thuộc hạ xuống, thuộc hạ có thể...”

“Câm miệng.” Hình Bắc Minh không muốn nghe hắn nói những lời này.

“Chủ tử.” Thập Thất không như ngày thường nghe lời im miệng, mà lo lắng nói: “Chủ tử, thuộc hạ ảnh vệ, không, hiện tại là thị vệ, cho dù là thị vệ cũng phải bảo vệ chủ tử chu đáo, đây là trách nhiệm! Hơn nữa hiện tại thuộc hạ vẫn chịu được, để thuộc hạ... Ừm...” Những lời chưa nói hết bị nuốt mất giữa hai đôi môi, Hình Bắc Minh quyết định chọn phương pháp nhanh nhất hữu hiệu nhất để khiến hắn câm miệng.

Đầu Thập Thất trống rỗng, nhưng lập tức nhớ ra mối nguy trước mắt, nắm chặt tay, định đẩy ra, Hình Bắc Minh đã rời ra trước: “Không muốn ta phân tâm nữa thì ngậm miệng, nếu không chúng ta sẽ chôn xác ở đây. Cho dù thế nào, trước tiên phải nghĩ đến hài tử trong bụng, nó chính là đứa con nối dòng duy nhất của bản bảo chủ!”

Cái gì? Thập Thất hoàn toàn bị lời của hắn làm choáng váng... Hắn nắm chặt lấy vạt áo Hình Bắc Minh, ngơ ngác nhìn chủ tử nhà mình, nam nhân vừa nói ra câu trên không hề có một chút do dự, hối hận, hắn hiểu câu bản thân vừa nói có ý gì không vậy?

Sương mù dần dày đặc, có thể lờ mờ thấy được phía trước là sườn dốc hay vực thẳm gì đó, Hình Bắc Minh cúi đầu trầm giọng hỏi Thập Thất: “Tin ta không?” Thấy Thập Thất gật đầu, đôi môi vẽ thành một nụ cười nhẹ đến mức bản thân mình cũng không nhận ra, “Vây thì ôm chặt ta!”

Nói xong, nhảy xuống.

31. Chương 31: Cốc Duy Kinh

Mất dấu hai người, toàn bộ được nhân quay về, người áo trắng kia nhìn Ảnh Thất cả người đầm máu nằm trên đất, cảm tức nhỏ một cái.

Tiếng gió vù vù bên tai, tiếng mưa dưới tình huống này cũng trở nên cực kỳ rõ ràng, Thập Thất cứ như vậy mà mở to hai mắt nhìn khuôn mặt bị mờ tối của Hình Bắc Minh, mãi đến khi Hình Bắc Minh đạp lên một thân cây to trên sườn dốc giảm tốc, hai người bình an hạ xuống đất.

Hình Bắc Minh vẫn dùng hai tay ôm ngang hắn, cúi đầu nhìn đôi mắt mở to của hắn: “Ngốc thật, mắt không đau sao?”

Thập Thất đáp sai chủ đề: “Chủ tử, bọn Thất ca sẽ không sao chứ?”

Hình Bắc Minh im lặng một lúc, tìm một nơi trú mưa thả người xuống, bắt mạch hắn, chỉ tiếc không biết được gì, đành hỏi: “Ngoại trừ miệng vết thương, còn chỗ nào khó chịu? Bụng có đau không?”

Thập Thất lắc đầu, cảm giác đau đớn khiến hắn nhũn chân khi này đã giảm đi rất nhiều, vết thương trên người, trước đây còn từng bị nặng hơn, như hiện tại thì chẳng đáng vào đâu.

Hình Bắc Minh lười khảo chứng tính xác thực trong lời hắn nói, trực tiếp đưa tay. Trên người đầy vết thương lớn có nhỏ có, đủ loại hình dạng, nghiêm trọng nhất là nơi bị bàn tay cắm vào trên vai, còn chưa gột sạch được huyết dịch có độc trên người! Nguyên nhân không đau có lẽ là do bị độc làm tê liệt, Hình Bắc Minh đưa tay đỡ sau lưng Thập Thất, Nguyệt Minh thần công đi một vòng trong cơ thể hắn, nhân tiện truyền chút nội lực cho hắn.

Trong quá trình đó, thần kinh bị độc làm tê liệt của Thập Thất cuối cùng cũng chậm chạp phản ứng lại, vết thương đau xót khiến hắn nắm chặt tay, nhưng vẫn không rên một tiếng...

Hình Bắc Minh đỡ lấy thân thể đang đổ xuống của Thập Thất, lại hao phí thêm nội lực hong khô y phục của hai người, khí trời khi mưa đầu đông hiện tại không chỉ là lạnh một chút, Thập Thất đề tay Hình Bắc Minh lại: “Chủ tử, đừng phí nội lực, không biết đám người đó có đuổi đến nữa không.”

Hình Bắc Minh đã hong khô y phục rồi thu hồi nội lực từ lâu, nhưng cũng không kéo bàn tay hơi lạnh đang đặt trên tay mình ra, mà nắm vào lòng bàn tay, Thập Thất run một cái, ngo nguậy thêm vài cái, lại bị nắm chặt hơn: “Đừng ngo nguậy, chút nội lực này bản bảo chủ không bận tâm, vực này không cạn, còn có sương mù, có lẽ bọn chúng sẽ tiếc mạng, yên tâm.”

Yên tâm, làm sao yên tâm được?

“Ngủ trước một chút, sáng sớm mai có lẽ sẽ có tin tức.” Tay Hình Bắc Minh che lên mắt Thập Thất, dù không nhìn thấy, cũng biết trong đôi mắt này dong đầy lo lắng. Bị ấn mạnh vào lòng Hình Bắc Minh, cảm nhận được cảm giác ấm áp, nhưng Thập Thất biết, vì Nguyệt Minh thần công, thân thể chủ tử lúc nào cũng lạnh lạnh, lại hao phí nội lực vì mình rồi... Thập Thất nghĩ vậy, rồi dần dần thiếp đi.

Trong tiềm thức, dường như vẫn nghe thấy giọng nói dịu dàng của người đó: “Sẽ không có chuyện, yên tâm.”

Vận công khiến thân thể bảo trì trạng thái ấm nóng, Hình Bắc Minh không có chút do dự, ngẩng đầu nhìn màn mưa dày đặc, ánh mắt vốn lộ ra chút tình ý dịu dàng phút chốc thay đổi, chỉ còn sự tàn nhẫn vô tình

lạnh lùng, Huyết Ma Cung, nếu đã gửi chiến thư trước, vậy đương nhiên Hình Bắc Minh ta sẽ phụng bồi đến cùng!

Thập Thất mở mắt ra, trước mắt là đỉnh giường được chạm trổ các điển cổ và màn giường cùng màu, dưới người là chăn nệm mềm mại, đây là đâu? Thập Thất ngồi bật dậy, nhưng khi nghe được tiếng nói chuyện bên ngoài thì lại thả lỏng xuống, là tiếng của chủ tử.

Ảnh Thập quỳ trước mặt Hình Bắc Minh, đầu cúi thấp: "... Thuộc hạ không làm tròn bổn phận, xin chủ tử giáng tội!"

Hình Bắc Minh lắc đầu: "Đứng lên nói chuyện, người nhận lệnh của bản bảo chủ đến Thục Xuyên trước để chuẩn bị, không làm tròn bổn phận điểm nào? Người nhận được tin tức thì lập tức chạy đến, thúc ngựa đi không đến ba canh giờ, nóng lòng cứu chủ, sao lại giáng tội? Lui xuống đi, nhanh chóng xác định hành tung của bọn Ảnh Thất."

"Vâng, chủ tử..." Nghe có tiếng động truyền ra từ trong phòng, Ảnh Thập cáo lui: "Thuộc hạ lui xuống trước."

Hình Bắc Minh cấp tốc vào phòng, bé Thập Thất đã đưa nửa người xuống giường lên lại, đắp chăn lên lần nữa, bao lại thật kín, Thập Thất muốn phản kháng nhưng lại bị trấn áp, buộc lòng phải mở to mắt sốt ruột hỏi: "Chủ tử, có tin tức của bọn Thất ca Thập Nhất Thập Nhị rồi sao?"

"Đã lục soát qua địa điểm đánh nhau tối qua, ngoại trừ thi thể của các dược nhân không có tin tức nào của bọn họ, đến hiện tại vẫn chưa về, có lẽ bị người của Huyết Ma Cung mang đi rồi." Hình Bắc Minh nói cho Thập Thất nghe tin tức của các ảnh vệ báo lại sau khi đi điều tra trở về.

Thập Thất trầm lặng.

Hình Bắc Minh im lặng một lúc, sờ bụng Thập Thất nói: "Có biết không? Tình trạng lần này của người rất nguy hiểm, chúng ta nhất định phải tìm được Cốc Duy Kinh ngay, để người nghỉ ngơi vài ngày chúng ta sẽ xuất phát. Yên tâm, Thiên Hạ Độc Nhất Bảo sẽ không tiếc trả giá tất cả để cứu bọn họ về, được không?"

Thập Thất gật đầu, hẩn tin chủ tử.

Trong thời gian nghỉ ngơi, Kha công tử đến. Kha công tử chỉ vào Thập Thất lớn giọng chỉ trích Hình Bắc Minh: "Xem người chăm sóc người ta thế nào! Còn bảo chủ cái gì, thật không yên tâm được chút nào, có biết hiện tại hào quang bảo chủ trên người người thu hút cả một đám người đến không, đừng nói hắc đạo bạch đạo chính giáo tà giáo gì đó, chỉ với mỗi tên Lâm Thương Hải giống trống khua chiêng tìm người, Huyết Ma Cung nào đó không xem người như oan gia mới lạ! Đừng tự cao, năng lực của một mình người không đủ đánh bại cả Huyết Ma Cung đâu! Còn bỏ chạy không nói tiếng nào, cho rằng bản thiếu sẽ làm vướng chân sao?"

Kha Vi Khanh đang lú lo bát bình kể khổ vì một tháng trước mình bị vứt bỏ!

Không ngờ Hình Bắc Minh còn chưa kịp phản bác, tiểu ảnh vệ kia đã nhin không được mở miệng rồi: "Kha công tử, mấy ngày đó ngài tập trung nghiên cứu dược nhân, chủ tử có phái người đến tìm ngài, nhưng hạ nhân nói ngài bế quan rồi."

Kha Vi Khanh "bế quan" nghiên cứu dược nhân không còn gì để nói, vì nhất thời có đồ chơi mới hưng phấn quá mức, đóng cửa không tiếp khách cũng là chính miệng mình hạ lệnh, kết quả bây giờ bị người ta lấy ra lấp miệng mình, thật sự là... Quá không vui!

Kha Vi Khanh nghiêng răng tới gần Thập Thất một chút, chỉ cách một cự li khoảng hai đầu ngón tay, âm u gọi: "Tiểu~~ Thập~~ Thất~~ Bản thiếu đau lòng rồi nha, người lại theo phe chủ tử, uống công bản thiếu dừng lại trên đường nhặt một thứ chuẩn bị đưa cho người, bây giờ thì đem vớt, hử!"

Hình Bắc Minh đưa hai ngón tay ra nhắc cổ áo hẩn kéo ra xa, lạnh lùng nói: "Ảnh vệ của bản bảo chủ sao phải theo phe một tên xa lạ?"

Kha Vi Khanh chặc chặc mấy tiếng: "Đúng là tên giữ cửa! Tiểu Thập Thất, thật sự không muốn sao, không muốn thì bản thiếu vứt vậy! Thứ dược người ta giấu trong chăn yêu thương quý trọng bây giờ đã không ai

cần nữa rồi sao, thật đúng là cái vò nhỏ đáng thương!” Kha Vi Khanh thò tay vào tay áo rộng thùng thình lấy một cái vò nhỏ mà Thập Thất cực kì quen ra, dùng vẻ mặt đáng đánh hôn hôn nó.

Thập Thất “A” một tiếng, cực kì mừng rỡ, hẳn vốn nghĩ sẽ không tìm được nó nữa.

Thập Thất nhận lấy cái vò, cảm kích tạ ơn Kha Vi Khanh: “Cảm tạ ngài, Kha công tử! Nhưng sao ngài lại nghĩ đến chuyện cầm nó theo?”

Kha Vi Khanh nói nửa thật nửa đùa: “Đương nhiên là đi qua nơi xảy ra chuyện muốn tìm chút manh mối rồi, không nghĩ tới trong tầm chân bị nước mưa đánh hư vẫn còn thứ này, đã hết rồi mà còn xem như bảo bối sao!”

Thật ra sự thật là không biết mũi con ngựa yêu của hắn làm bằng gì, vậy mà cũng ngửi ra được mùi mơ nhàn nhạt, ngang bướng đào cái vò ra, hắn đành phải tiện tay... Không ngờ, lại tạo thành một mối nợ nhân tình, Kha Vi Khanh cười gian tới cạnh chỗ Thập Thất, nói như tranh công: “Tiểu Thập Thất, người xem bản thiếu đã mang bảo bối của người về rồi, có nên cảm tạ bản thiếu không vậy?”

Thập Thất cười: “Đương nhiên rồi, Kha công tử muốn ta cảm tạ ngài thế nào?”

Kha Vi Khanh bày ra vẻ mặt khi cá cắn câu, nhìn Hình Bắc Minh đang nghiêm mặt một cái, chỉ vào bụng Thập Thất nói: “Đó, ta muốn làm nghĩa phụ của bảo bối!”

Thập Thất ngẩn người, sau đó mặt phùng một cái... Bén lửa rồi...

Hình Bắc Minh nổi giận, trực tiếp động thủ vứt Kha Vi Khanh ra ngoài, lần này, là vứt ra khỏi cổng lớn.

Trước khi hai người lên đường, các ảnh vệ mang đến tin tốt, Ảnh Thập Nhất Ảnh Thập Nhị về rồi! Người nào cũng thương tích đầy người đầy mặt, cực kì thê thảm, vừa thấy Hình Bắc Minh lập tức xin trị tội, bị đuổi đi trị thương, chờ vết thương được băng bó, xác định tính mạng không nguy hiểm rồi mới bảo bọn họ kể lại mọi chuyện.

Người bị mang đi ban đầu vốn là Ảnh Thất và Ảnh Thập Nhất, Ảnh Thất bị thương nặng, cho nên luôn được khiêng, Ảnh Thập Nhất thì bị trói toàn thân do hai được nhân áp giải. Làm ảnh vệ quan trọng nhất là hành động không có âm thanh, không bị người khác phát hiện, điều này đem lại cho Ảnh Thập Nhị tiện lợi rất lớn, âm thầm theo bọn họ đến Quý Bình, cũng là thôn trấn dưới chân một dãy núi kéo dài ngàn dặm ác Thực Xuyên gần nhất.

“Nơi đó có lẽ là một phân đàn của bọn chúng, thuộc hạ nghe có người gọi người áo trắng kia là Tả đường chủ, toàn bộ được nhân bị nhốt vào một nơi, Thập Nhất bị bọn chúng nhốt riêng, nhưng hoàn toàn không thấy Ảnh Thất, từ khi thuộc hạ tiến vào nơi đó đã mất dấu Ảnh Thất, chủ tử...” Cũng may bình thường Thập Nhị giỏi dịch dung, mạo hiểm cứu được Thập Nhất, nhưng cũng không biết có phải âm mưu của họ Tả, dùng cách này để tìm ra tung tích bọn họ không.

Nhưng, trước mắt không có tung tích gì của Ảnh Thất, khiến người ta không thể nào yên lòng được.

Hình Bắc Minh phái người đến theo dõi Quý Bình trước, hắn cũng muốn biết mục đích của bọn chúng, rõ ràng đã biết hướng đi của bọn họ, vậy mà lại về Quý Bình chứ không bám sát bọn họ đến Thực Xuyên. Có điều, không thể không tìm Cốc Duy Kinh, thân thể của Thập Thất mới là thứ quan trọng nhất hiện tại, nhất định phải bảo vệ hắn chu toàn.

Kha Vi Khanh thấy Hình Bắc Minh lạnh mặt, liền vỗ vỗ vai hắn: “Đừng thôi mặt ra đó, coi chừng làm bảo bối sợ! Bản thiếu cũng không phải cố ý làm vật cản siêu lớn giữa hai người các người, nhưng ai bảo Tiểu Thất không ở đây! Ai, bản thiếu thật sự nhớ hắn rồi...”

Hình Bắc Minh: “...”

Dựa theo tin tức Trâu lão gia tử cung cấp, bọn họ lên núi, quả thật, ngọn núi này không giống những nơi khác, đang là đầu đông, nhưng cây nào cũng xanh lá, thỉnh thoảng có động vật nhỏ vội vàng chạy qua, có cảm giác như chốn thế ngoại đào nguyên, Cốc Duy Kinh thật biết chọn nơi ẩn cư!

Đang suy tư, chợt một thiếu niên như tiên đồng xuất hiện phía trước, có mái tóc dài, nhưng không được đúng lắm, bạc trắng như tuyết, thiếu niên cảnh giác nhìn bọn Hình Bắc Minh, giọng nói trong trẻo lại nói

ra lời lạnh như băng: “Phía trước là nhà ta, các vị đi sai đường rồi, xin hãy quay lại.”

Cái gì? Chẳng lẽ thiếu niên tóc bạc này là Cốc Duy Kinh, hạc phát đồng nhan?

32. Chương 32: Cái Ngọc Thế

Thiếu niên tóc bạc xuất hiện trước mắt khiến mọi người giật mình, nhưng rất nhanh đã phản ứng lại, Trâu lão gia tử không hề đặc biệt dạn dò bọn họ về tuổi tác tướng mạo của Cốc Duy Kinh, hẳn phải là tiền bối tuổi tác tương đương hẳn, cũng đâu ai quy định tiền bối ẩn cư thì phải ẩn cư một mình.

Hình Bắc Minh hoàn toàn không đếm xỉa đến ánh mắt lạnh lùng của thiếu niên, bước tới một bước nói: “Tại hạ đến cầu kiến Cốc thần y, làm phiền chuyển lời.”

Sắc mặt thiếu niên tóc bạc không có gì thay đổi, chỉ nói ra lời cự tuyệt đúng như trong dự đoán: “Sư phụ đã sớm rời khỏi giang hồ, sẽ không chữa bệnh cho người khác nữa, mời các vị về cho.”

Lạnh lùng đầu lạnh lùng, Kha Vi Khanh cuối cùng cũng xem như gặp được người có thể đối kháng với khuôn mặt lạnh băng của Hình Bắc Minh rồi, không khỏi nảy sinh hứng thú với thiếu niên này, xông tới một bước cười tiêu sái với thiếu niên: “Tiểu đệ đệ, chúng ta được Trâu lão gia tử giới thiệu đến, có thư do chính tay Trâu lão gia tử viết đây, có phải hỏi sư phụ người trước một tiếng không?”

Thiếu niên lạnh lùng nhìn bọn họ một lúc, nhận lấy bức thư Kha Vi Khanh đưa đến, quay người đi vào: “Xin chờ ở đây một lát, ta đi hỏi sư phụ.”

Nhìn theo bóng thiếu niên biến mất trong khu rừng, Kha Vi Khanh tấm tắc: “Dung mạo chẳng khác gì thần tiên, các người nói xem, có khi nào Cốc Duy Kinh thật ra là thần tiên, chỉ có thần tiên mới có thể nuôi được đồ đệ như vậy.”

Đổi lại nhận được cái nhìn khinh bỉ của Hình Bắc Minh.

Không bao lâu thiếu niên kia lại xuất hiện, vẫn lạnh lùng như cũ, nhưng mang theo tin vui: “Đi theo ta, trong rừng có ám khí.”

Xem ra hài tử này cũng không tệ, hẳn là sợ người vô tội trúng phải ám khí nên mới ra ngăn lại.

Nơi ở của Cốc Duy Kinh là một tiểu viện nhà nông rất bình thường, nhưng được thu dọn rất gọn gàng ngăn nắp, trong vườn, không trồng thảo dược mà trồng rau cải, cả khu vườn củ cải anh đào xanh xanh rất thích mắt, vị thần y trong truyền thuyết đang mặc áo vải thô mộc mạc ngồi trước hàng rào ngắt cái gì đó, thư của Trâu lão gia tử đặt bên cạnh. Lúc thấy bọn họ đến Cốc Duy Kinh chỉ liếc qua một cái, nhưng khi ánh mắt đảo đến chỗ Thập Thất, lại đột nhiên biến sắc, sau khi nhìn kĩ thì vội vàng đứng dậy, chụp lấy tay Thập Thất lôi vào phòng.

Thập Thất phản xạ định vận công đánh bàn tay đang nắm tay mình ra, nhưng chợt nhớ tới mục đích đến đây lần này, đành phải nhịn xuống, nhưng Hình Bắc Minh thì ngăn Cốc Duy Kinh lại, giọng nói tràn ngập sự giận dữ không thể nhận lầm: “Làm gì vậy?”

“Nếu còn muốn hài tử trong bụng hẳn thì lập tức buông tay cho ta!” Đôi mắt phượng sắc bén trên khuôn mặt tuấn mỹ không thể nhìn ra tuổi tác tròng một cái, Hình Bắc Minh vô thức buông tay, vốn định cùng vào phòng, cửa phòng lại bị hắn hung hăng đóng “rầm” một cái!

“Tứ Phương, không được để bất kì ai vào.”

Hình Bắc Minh nắm chặt tay mới không tung một chưởng phá tan cửa phòng xông vào. Kha Vi Khanh đứng bên cạnh trầm trồ: “Tính tình Cốc Duy Kinh đúng là nóng nảy, không hề giống người đã bốn mươi tuổi chút nào, thần y đúng là thần y, rất biết bảo dưỡng! Này, tiểu đệ đệ, vị sư phụ này của người có phải chỉ cần đụng đến phương diện y học là sẽ cực kì kích động không?”

Thiếu niên áo trắng không thèm để ý đến hắn, chỉ canh giữ trước cửa phòng không cho ai vào, Kha Vi Khanh không tha: “Người tên Tứ Phương, tên thật là kì, sư phụ người đặt đúng không...”

Rốt cuộc, khi Hình Bắc Minh đã nhịn không nổi nữa sắp phá cửa, cửa mở ra, Hình Bắc Minh vội lao vào, bên trong, Cốc Duy Kinh đang cực kì không vui mà trừng hấn, Thập Thất ngồi một bên, sắc mặt tái nhợt.

Có chuyện cần cầu người, nhịn xuống: “Cốc tiên bối, Thập Thất thế nào rồi?”

Lửa giận của Cốc Duy Kinh bốc phừng phừng: “Người làm phu quân thế nào vậy? Biết hấn mang thai còn bên ba mặt nhọc, chẳng những toàn thân bị thương mà còn trúng độc! Nếu không muốn có hài tử thì nói sớm, bỏ đi sớm thì bớt nguy hiểm, hiện tại muốn bỏ còn phải suy xét đến mạng của hấn!”

Hình Bắc Minh nhũu mày, gầm nhẹ: “Ta chưa từng có ý nghĩ không muốn hài tử này!”

Thập Thất đứng lên, bất an nói: “Chủ tử...” Chưa thấy chủ tử thế này, sắc mặt thật khó coi.

Cốc Duy Kinh hơi nguôi giận: “Được rồi, khi này Thập Thất của người đã giải thích với ta rồi, có thể nghĩ đến chuyện đưa hấn tới tìm ta, xem như người còn coi trọng hấn... Nếu không gặp được ta, với đám lang trung y sư chưa trải đời, có thể sinh hạ hài tử bình an không còn chưa chắc, càng không cần nói đến hai loại độc hấn trúng.”

“Hai loại?” Hình Bắc Minh và Kha Vi Khanh bên ngoài biến sắc.

“Không sai, một là chất độc dính phải trên người được nhân, một loại trước đây ta chưa từng gặp, nhưng hai loại độc này gặp nhau, cho nên độc công độc, vậy nên hiện tại hấn không có gì đáng lo, có điều nếu không giải hết độc trong người hấn, với thân thể hấn thì không sao, nhưng hài tử thì không được may như vậy đâu.”

“Tiền bối.” Thập Thất vội nói: “Ngài nhất định phải nghĩ cách, hài tử này không thể có chuyện!”

“Cái đó đương nhiên!” Cốc Duy Kinh không vui, trừng hấn một cái: “Trong thiên hạ còn chưa có loại bệnh, loại độc nào Cốc Duy Kinh ta không chữa không giải được đâu, mấy ngày này ngoan ngoãn nghỉ ngơi cho ta, chờ ta điều trị thân thể người một chút.”

Kha Vi Khanh bất ngờ nhìn Thập Thất bằng ánh mắt khác, khúc gỗ này, chẳng lẽ đã thông suốt rồi sao?

Về phần Hình đại bảo chủ, tâm trạng âm u mấy hôm nay cuối cùng cũng sáng lên được một chút, ngay cả khi phải mang thảo dược đi phơi nắng cũng không oán trách nửa lời... Không sai, thay cho phí ở lại, Hình Bắc Minh và Kha Vi Khanh phải tự mình đi làm việc nông, những chuyện Cốc Duy Kinh và Tứ Phương phải làm mỗi ngày được giao hết cho bọn họ.

Kha Vi Khanh đang chế cùi ngựa mặt thổ dài: bản thiếu là người xui xẻo nhất đáng thương nhất!

Thập Thất bị Cốc Duy Kinh cưỡng chế nằm trên ghế dài áy náy phơi nắng, đắp tấm chăn tơ tằm ấm áp được các ảnh vệ đặc biệt mang đến, nhưng ánh mắt hấn vẫn dính chặt vào người nào đó đang chăm chỉ trải thảo dược theo lời Cốc Duy Kinh chỉ, nhìn hơi ngốc... Cốc Duy Kinh liếc thấy, hừ lạnh một cái: “Có gì mà đau lòng, lúc làm chuyện xấu có đau lòng vì người không?”

Hơ? Thập Thất chìa một mắt qua cho hấn, nhìn ánh mắt ngơ ngác là biết ngay nghe không hiểu, Cốc Duy Kinh cắn răng, ngốc đến trình độ này, khó trách bị ăn sạch sẽ còn muốn sinh hài tử cho người ta!

Buổi tối, Cốc Duy Kinh gọi Hình Bắc Minh đang định vào phòng lại, lén đưa cho hấn một cái hộp, nhỏ giọng nói: “Cái này, từ hôm nay bắt đầu dùng cho hấn, không có việc gì thì tốt nhất đừng lấy ra.”

Hình Bắc Minh ngạc nhiên định mở ra xem, bị Cốc Duy Kinh đánh mạnh một cái, nhìn quanh một lúc, phát hiện Tứ Phương không ở gần, liền kéo hấn vào chỗ tối: “Nhìn cái gì? Chỉ là thứ đó thôi, cũng như người thường làm, làm nhiều một chút thì sẽ rộng ra, đến lúc sinh hài tử sẽ không quá đau đớn, chắc... Nếu hấn thấy khó chịu, thì không cần dùng thường xuyên, dùng ngón tay cũng được, chỉ...”

Làm chuyện đó... Ngón tay... Mấy chữ này đang bay tới bay lui trong đầu Hình Bắc Minh, đến lúc hấn nhận ra đây là thứ gì, cả người đều nóng lên, hấn phải nói thế nào đây, chẳng lẽ nói thật ra bọn họ chưa từng làm thật sự sao? Lần đầu tiên duy nhất mình chẳng nhớ được gì nữa, Hình Bắc Minh không khỏi nhớ đến nữ nhân tên Bạch gì đó, hận không thể bóp chết nàng ta lần nữa.

Cốc Duy Kinh thấy ánh mắt hắn là lạ, cho là hắn nghĩ đến mấy chuyện nóng bỏng, khinh bỉ trách mắng: “Tuy hiện tại thích hợp để làm chút chuyện phòng the, còn có lợi cho thân thể hắn, nhưng phải nhớ, không được dùng lực quá mạnh, không được đè lên bụng hắn...”

Thảo luận chuyện phòng the với một nam nhân, rất kì dị, tuy hắn là thần y, chỉ đang dặn dò đúng lẽ. Hình Bắc Minh mang biểu tình ôm hộp vào phòng, liền thấy người kia ngồi trên giường nhìn ra cửa, vội đi tới, để cái hộp lên giường: “Sao không nằm xuống?”

Thập Thất nhìn chằm chằm cái hộp: “Vừa nãy nghe thấy ngài và Cốc tiên bối nói chuyện bên ngoài, trong hộp này... Là cái gì?”

Ánh mắt Hình Bắc Minh lóe lên ánh sáng kì dị, vờ thản nhiên nói: “Cốc tiên bối bảo ta giao cho người.”

“Cho ta?” Thập Thất cầm hộp lên, nghĩ chắc cũng là được thảo bình thường, ai ngờ... Mặt Thập Thất lập tức đỏ bừng, bên trong, bên trong là hai cây ngọc thể hình dạng sinh động như thật còn đang lấp lóe ánh ngọc... Có ngay thơ mấy cũng biết thứ này dùng để làm gì, hôm nay, cái này, dùng cho hắn?

“Cốc tiên bối đã nói rồi, tốt nhất là dùng mỗi ngày, đến lúc sinh sẽ không quá đau đớn...” Hình Bắc Minh độc ác dán sát vành tai Thập Thất, dùng giọng nói trầm thấp lặp lại lời Cốc Duy Kinh, ngón tay tìm đến cái bụng phình phình, gây ra chút run rẩy, “Hắn còn nói, nếu không thích ứng, thì ta dùng ngón tay...” Ngón tay linh hoạt dừng lại trên bụng một lát, sau đó chuyển hướng trượt đến khe hở ẩn hiện giữa hai chân...

“Giúp người...” Hai chữ cuối cùng được thổi vào tai Thập Thất cùng với một luồng hơi nóng bỏng...

33. Chương 33: Tình Ý Nảy Sinh

Nhiệt khí chui vào vành tai nhạy cảm, Thập Thất suýt chút nữa đã nhảy dựng lên, nhưng lại bị Hình Bắc Minh cúi xuống ôm vào lòng, “Chủ tử!”

“Hư!” Hình Bắc Minh không cho Thập Thất giãy giụa, giọng nói ám muội: “Cái này có lợi cho thân thể của người, có muốn biết dùng nó thế nào không?”

Thập Thất lại bất lực vùng vẫy thêm vài cái, hắn có thể nói không muốn được sao? Hình Bắc Minh thì đã bắt đầu ra tay lột y phục của hắn rồi, không biết từ khi nào mà động tác đã cực kì nhuần nhuyễn, dễ dàng lột hết đến lớp áo trong, vạt áo trước bị kéo ra, hơn nửa phần ngực lộ ra ngoài, không khí tập kích vào vùng da bị lộ, Thập Thất nhin không được run bật lên một cái.

Hình Bắc Minh cũng chú ý thấy, tạm thời lấy chăn gói người lại, sau đó lục tìm noãn lô trong số vật dụng các ảnh vệ đặt dưới sàng, nghe nói cái này là do Kha thiếu đặc biệt yêu cầu, nhưng hôm nay bị hắn lấy dùng trước rồi...

Thập Thất ôm chăn nhìn cái hộp đã bị mở ra đặt trên đệm giường ngốc mặt, thứ đó phải cho vào... trong đó sao? Tim đột nhiên đập thình thịch thình thịch, nghĩ đến tình cảnh lần đó chủ tử giải độc cho mình, cúc hoa Thập Thất lập tức căng thẳng, có cảm giác phải cấp bách bỏ trốn.

Hình Bắc Minh cầm noãn lô quay người lại, phát hiện ảnh vệ nhà mình đang ngơ ngác nhìn cái hộp, mặt, tai đều đỏ bừng, mang theo mấy phần vui vẻ, đặt noãn lô lên đầu giường, đảm bảo sẽ không sơ ý đụng vào nó, sau đó thuận tay buông màn giường xuống, bên trong lập tức trở nên u ám, bầu không khí càng mập mờ hơn.

Hình Bắc Minh lột chăn ra quăng qua một bên, hỏi: “Có lạnh không?”

Thập Thất lắc đầu, bản thân là người tập võ, đương nhiên là khả năng chịu lạnh cao hơn người thường, huống chi bên cạnh còn có noãn lô, chỉ là tình huống trước mắt khiến hắn rất không thích ứng, xem như, xem như từng có hai lần tiếp xúc thân mật, nhưng nghĩ đến chuyện sẽ làm lát nữa, Thập Thất vẫn cảm thấy cả người nóng bừng. Hắn cảnh cáo bản thân, cái này là để bảo bảo trong bụng sau này dễ chui ra, phải chịu đựng...

Hình Bắc Minh nhìn người y phục xộc xệch dưới ánh sáng mờ ảo, giữa cảnh tĩnh lặng có tiếng thở gấp không biết của ai, trong lòng nóng lên, trườn người lên, đây không phải cái hôn đầu tiên, nhưng lần nào cũng có

cảm giác khác nhau, cảm nhận được người kia bối rối đưa lưỡi đến thăm dò, Hình Bắc Minh cực kì không khách sáo, quần lên.

Tiếng nước nhỏ nhỏ vang lên trong căn phòng tối, giữa nụ hôn dài, Thập Thất cảm giác không khí quanh mình không đủ dùng, hai tay bắt giắc đặt lên ngực Hình Bắc Minh, muốn đẩy xa ra một chút, Hình Bắc Minh tiếc nuối rời khỏi đôi môi đã bị hôn đến sưng đỏ, nhìn Thập Thất thở dốc, cười: “Ngu ngốc, phải thử có biết không?”

Hai lần kinh nghiệm duy nhất đều là với Hình đại bảo chủ ngài, ngài nói hần có biết không! Thập Thất gạt lực hít vào thở ra chút không khí khó khăn lắm mới được gấp lại, trong lòng thì đang nghĩ, hôn môi cũng cần nhiều kiến thức vậy sao? Mắt Hình Bắc Minh chỉ thấy được đôi môi sưng hồng còn ướt nước, không kiềm chế được lại cúi đầu xuống: “Học theo, dùng mũi thử...”

Bị đặt lên tấm chăn nệm mềm mại, nhưng chợt động tác của chủ tử dừng lại... Thập Thất khó hiểu ngẩng đầu lên nhìn, đôi mắt vẫn lạnh băng của chủ tử lúc này ngập tràn sự sâu lắng và... nụ cười ấm áp? Nhìn mình làm gì?

“Chụt chụt!” Hai nụ hôn kêu thật to rơi xuống bụng, khuôn mặt vốn đã đỏ hồng của Thập Thất nóng dữ dội, cả trên ngực cũng đã đỏ bừng, Hình Bắc Minh cười xấu xa: “Thẹn thùng đến vậy, cả ở đây cũng hồng?”

... Chưa từng thấy chủ tử như lúc này, từng giọt mồ hôi trong suốt đọng trên khuôn mặt tuần mỵ, mái tóc đen đổ xuống trước ngực, mất đi một phần lạnh lùng ngày thường, thay bằng một phần nhu hòa, trong đôi mắt sâu thẳm là ánh lửa khiến lòng người run sợ, rực rỡ đến mức làm hần muốn đưa tay đến vuốt ve...

Bàn tay vừa chạm đến khoeo mắt mình liền đông cứng, Hình Bắc Minh nghiêm mặt nhìn cái người mà hôn đã bay đi đâu không biết. Thập Thất đột nhiên bừng tỉnh, liền định rút tay về, mình đang làm gì? Nhưng bàn tay vừa cử động đã bị nắm chặt lại, vẻ mặt nghiêm túc của chủ tử thả lỏng ra, khoeo môi vẽ thành nụ cười: “Muốn sờ cứ sờ, bản bảo chủ cho phép.”

Thập Thất lại ngốc mặt...

... Giữa sương mù, Thập Thất đột nhiên bị cảm giác lạnh toát làm giật mình, cảm nhận dị vật xa lạ chưa từng có làm Thập Thất vùng vẫy một lúc. Dán sát vào mặt Thập Thất, Hình Bắc Minh gian xảo hỏi: “Thập Thất, cảm giác thế nào? Có chịu được không?”

Thập Thất hiện tại cực kì khó chịu, nhưng thứ lạnh băng đó vẫn cứ tới lui không nhanh không chậm, cảm giác nôn nóng ập đến, giọng nói tội nghiệp, đôi mắt dầm nước của Thập Thất nhìn vào Hình Bắc Minh: “Lạnh... Chủ tử...”

Hình Bắc Minh bị âm sắc và ánh mắt này làm sững sờ tại chỗ, tim đập rất nhanh, sờ sờ lên ngực trái, sao thế này, chẳng lẽ bản bảo chủ bị bệnh tim sao?

... Ngoài phòng gió lạnh thấu xương, trong phòng xuân sắc vô biên, chỉ là tất cả đều bị che lấp sau tấm màn giường không thấy rõ được.

Cánh tay đã hết sức rơi xuống gối, đụng vào noãn lô, Thập Thất hừ nhẹ một tiếng, bên dưới vô thức co chặt, Hình Bắc Minh còn chưa kịp ra ngoài tập trung hết sức mới không chế được mình không di chuyển thêm lần nữa, dựa vào ý chí cực mạnh để rời khỏi nơi đó, cảm bàn tay bị thương lên tỉ mỉ kiểm tra một lúc, thấy không có gì đáng lo mới kéo chăn lên đắp Thập Thất lại, tiện tay khoát một lớp áo ngoài rồi xuống giường.

Thập Thất thở dốc, tai nghe thấy tiếng cửa mở, sau đó có người khiêng thứ gì đó vào, sau đó màn giường được vén lên, Hình Bắc Minh bế hần lên cực kì tự nhiên, Thập Thất cứng người, vùng vẫy hơi hoảng loạn: “Chủ tử, thuộc hạ tự đi được.”

Không để ý đến hần, Hình Bắc Minh trực tiếp bế người vào bồn tắm, để lên đùi mình, tư thế như vậy khiến Thập Thất không biết làm thế nào để nhìn thẳng vào khuôn mặt tuần mỵ kẻ sát mình.

“Vẫn còn sức sao? Vậy thì để dành cho nó đi.” Tay Hình Bắc Minh phủ lên bụng Thập Thất, cảm nhận được hần tử đang hoạt bát ngo ngoậy vì hoạt động kịch liệt vừa rồi, tâm trạng rất vui vẻ, nói: “Thứ bên trong cũng phải lấy ra, người nhện một chút...”

Giúp người ta tắm rửa, xử lý sạch sẽ, đến lúc tay chân Thập Thất mềm nhũn mới bế hẳn về giường, chần nệm bản đã được các ảnh vệ canh giữ bên ngoài đổi đi, Thập Thất nghĩ đến chuyện vừa xảy ra đều bị các ảnh vệ nghe biết hết, tâm trạng rất phức tạp, đang cuộn trong chăn chờ trái tim vẫn đập dữ dội bất thường bình tĩnh lại, chợt phát giác một góc chăn bị nhấc lên, chủ tử đang cầm thứ gì đó nâng cao chân mình lên...

“Chủ tử?”

“Đừng nhúc nhích, ngọc thể vừa được ngâm nước nóng, sẽ không lạnh khó chịu.” Nhân lúc vừa bị khai phá còn đang mềm mại, Hình Bắc Minh đưa cây ngọc thể ấm nóng vào trong, quay lại thấy Thập Thất khó chịu nhú mày, thấp giọng nói: “Thử trước một đêm, nếu quả thật không quen được thì không dùng nữa.”

“Chủ tử, nếu đã là ý của Cốc tiên bối, thuộc hạ...”

Chưa kịp nói xong thì đột nhiên bị chủ tử ôm vào lòng làm ngưng bật, Thập Thất mở to mắt nhìn lồng ngực trần trụi trước mắt, không nói thêm được gì nữa...

Hình Bắc Minh ôm người ta vào lòng, nhẹ nhàng vỗ lưng, “Ngủ đi.” Tuy trong lòng có rất nhiều chuyện dè nặng, nhưng thật sự là mệt không chịu nổi nữa, Thập Thất vốn nghĩ nằm trong lòng chủ tử sẽ rất khó ngủ nhưng lại thiếp đi rất nhanh, Hình Bắc Minh dùng ánh mắt phức tạp nhìn hẳn một lúc, trong mắt có chút gì đó không biết tên đang xoay chuyển, cuối cùng, ôm chặt Thập Thất vào lòng, cùng nhau ngủ...

Khi Thập Thất tỉnh lại Hình Bắc Minh đã không còn bên cạnh, cả người mỏi nhừ, cảm giác suy yếu chưa từng có khiến hẳn không biết làm sao, nhích nhích người muốn ngồi lên, cơn đau từ nơi khác truyền lên khiến hẳn kêu lên một tiếng, lúc này mới nhớ ra chuyện đêm qua, mặt hồng hồng đưa tay xuống giữa hai chân chạm vào phần gốc chui một ít ra ngoài của cây ngọc thể, ngọc nguậy một lúc mới không xấu hổ mà rút nó ra.

Vừa mặc y phục xong, có người gõ cửa, Thập Thất nghĩ là Cốc Duy Kinh, không ngờ là Tứ Phương mang cơm đến cho hẳn.

“Cảm tạ Tứ Phương, ta rửa mặt trước đã.” Thập Thất nhận lấy khay đặt lên bàn, sau đó dùng tư thế kì lạ đi ra. Nước mùa đông cực kì lạnh, nhưng có một bồn nước nóng đặt sẵn cạnh giếng, trong lòng Thập Thất ấm lên.

Không ngờ đến lúc Thập Thất quay lại Tứ Phương vẫn chưa đi, vì đây vốn là nhà của Cốc Duy Kinh và Tứ Phương, Thập Thất cũng không để ý nhiều, bưng chén lên bắt đầu ăn, ăn ăn ăn mới phát hiện điểm không đúng. Tuy là ánh mắt rất khó hiểu, nhưng Tứ Phương vẫn nhìn chăm chăm vào mình, hẳn ngồi cách một cự ly không xa không gần, thoáng qua thì như là nhìn ra cửa ngấn người, nhưng trực giác của người tập võ khiến hẳn phát giác được ánh mắt bắn thẳng lên người mình.

“Tứ Phương?” Thập Thất gọi thiếu niên một tiếng, hẳn giật mình một cái, vội vàng đứng lên đi ra, Thập Thất ngơ ngác, thiếu niên này không có ác ý, chỉ có điều hành vi hơi kì quái một chút.

Bất an ăn hết cơm, một người đột nhiên xuất hiện trước mắt, là Ảnh Thập Nhị. Vết thương vừa khỏi, hẳn và Thập Nhất đã lại tiếp tục công tác. Vừa nãy chủ tử bị phái đi hái thảo dược, hẳn nhân cơ hội đến hỏi thăm huynh đệ một chút.

“Thập Nhị, vết thương của ngươi đã khỏi chưa?”

“Không lớn không nhỏ, gọi Thập Nhị ca.” Thập Nhị vẫn cười nói không đứng đắn như trước, ánh mắt lại như dao quét hết thân thể Thập Thất, trên trên dưới dưới, không bỏ sót chỗ nào.

“Sao lại nhìn ta như vậy?” Thập Thất bị nhìn nổi da gà, không tự nhiên hỏi. Vì trong người hẳn còn thứ gì đó, nên đang chột dạ.

“Ai.” Ảnh Thập Nhị thở dài một hơi, tiểu tử ngốc này, đêm qua kêu lớn như vậy, không biết kiềm chế, còn hỏi sao mình nhìn hẳn như vậy, có nên hỏi vì sao chủ tử và huynh đệ của mình lại đoạn tụ không? Sợ là cả hẳn cũng không biết: “Cái này, làm người phải biết kín đáo... Tuy mọi người đều là nam nhân, nhưng dù sao...”

“Thập Nhị, ngươi muốn nói gì?” Mơ hồ cảm thấy không hay, Thập Thất hỏi sang chuyện mình quan tâm nhất: “Có tin tức của Thất ca chưa?”

Nụ cười của Thập Nhị nhạt mất, lắc đầu: “Còn chưa có, nhưng có thể chắc chắn là hấn không còn ở Quý Bình nữa, có lẽ đã bị đưa đến nơi có thể lực lớn hơn rồi, bởi vì... Phân bộ ở Quý Bình đã bị chúng ta san bằng rồi, hỏi vài người, đều thà chết không nói, cũng trung thành thật!”

Trong mắt Thập Thất đọng đầy lo lắng, Thập Nhị vỗ nhẹ lên tay hấn, an ủi: “Bọn họ giống trống khua chiêng che giấu tung tích Thất như vậy, chắc chắn là có mưu đồ khác, tạm thời sẽ không động thủ với hấn, yên tâm đi, người cũng biết thứ hấn quan tâm nhất hiện nay là gì, nếu người không chăm sóc tốt cho bản thân, đến lúc hấn về chắc chắn sẽ trách mắng gấp bội.”

Thập Thất nghĩ đến hình ảnh Ảnh Thất liên tục lải nhải hấn không được làm cái này không được làm cái kia, ánh mắt bất giác đầy ý cười, hơn nữa... “Chủ tử đã nói, sẽ không tiếc bất kì giá nào để cứu Thất ca, huynh ấy nhất định sẽ kiên trì đến khi đó!”

Thập Nhị ngăn người, trong mắt xẹt qua tâm tình phức tạp, Tiểu Thập Thất à...

Ngoài cửa có tiếng bước chân nhẹ nhẹ, Thập Nhị ra dấu một cái rồi về mái nhà, Tứ Phương bưng chén thuốc vào: “Uống thuốc.”

Thập Thất nói cảm tạ, bưng chén thuốc tuy nóng nhưng có thể uống được uống hết một hơi, vị đắng chất lan dần trong miệng, Thập Thất chẹp chẹp miệng, mở miệng hút chút khí lạnh làm tan bớt vị đắng, không ngờ động tác này lại đổi thành hít sâu một hơi, cảm giác xa lạ trên bụng khiến hấn phản xạ định đánh một chưởng, nhưng khó khăn lắm mới dừng lại được trước mặt Tứ Phương, Thập Thất cúi đầu nhìn bàn tay đang sờ bụng mình của Tứ Phương, ngăn người, Thập Nhị đang quan sát trên mái cũng há hốc mồm sững người.

Tứ Phương không hề cảm thấy động tác của hấn không ổn, mở to đôi mắt trong veo vô tội nhìn Thập Thất: “Trong này của người có bảo bảo sao?”

34. Chương 34: Kha Thiếu Bị “tập Kích”

“Trong này của người có bảo bảo sao?”

Thập Thất cảm giác áp lực đè nặng, nhưng hiển nhiên là Tứ Phương đã nghe thấy bọn họ nói chuyện, không thể nói dối: “Không sai, Tứ Phương, cảm thấy quái dị lắm sao?”

Tứ Phương lắc đầu, ánh mắt vẫn dính trên bụng Thập Thất, ngón tay sờ sờ. Sờ đến mức Thập Thất sắp nổi da gà, ngay lúc đó, từ bên ngoài có hai tiếng gào lớn...

“Thập Thất, người đang làm gì?”

“Tứ Phương, người đang làm gì?”

Thập Thất đứng bật dậy, làm huyết khẩu đau thắt lại, nhú mào, Hình Bắc Minh nhìn thấy, xông tới đẩy bàn tay ma quỷ của Tứ Phương ra, trầm giọng hỏi: “Đau ở đâu? Có phải là do chưa lấy cái đó ra không?”

Cốc Duy Kinh hằm hừ lời Tứ Phương đi, vừa đi vừa oán hận: “Tứ Phương này trước nay chỉ gần gũi với mình, còn không thèm liếc nhìn người khác một cái, hôm nay lại gần như dán hết vào tên dựng phu kia rồi, không hay chút nào! Nếu để quan niệm đoạn tụ, nam nam sinh tử chui vào não nó thì không hay chút nào!!”

Túm lấy vai Tứ Phương, Cốc Duy Kinh nghiêm túc nói: “Sau này mang thuốc đến thì được, không được đến gần hấn quá có biết không?”

Tứ Phương chớp chớp, trả lời sai chủ đề: “Sư phụ, trong đó có bảo bảo, trong này của sư phụ cũng sẽ có sao?”

Cốc Duy Kinh nhìn đôi mắt ngập tràn chờ mong của Tứ Phương, bắt lực rũ vai, bọn các người, mang đến cho ta loại phiền phức gì thế này...

Trong phòng, Thập Thất bị Hình Bắc Minh kéo lên giường, lột khổ ra để xác định phía sau không bị thương, Thập Thất đang bị dẫn vật trong mâu thuẫn muốn giãy dụa mà không dám giãy dụa để mông trần nằm úp

trên giường, chôn đầu trong gối, Hình Bắc Minh còn thấy chưa đủ, vỗ vỗ cặp mông đàn hồi tuyệt hảo, trầm giọng nói: “Co người lại, nhếch mông lên, thế này ta nhìn không thấy.”

Thập Thất dấm lệ khuất nhục cong hai chân lên, quỳ úp trên giường, sau đó cảm giác được ngón tay của chủ tử gõ gõ vào nếp nhăn quanh nơi đó, sau đó kéo đẩy cây ngọc thể nhẹ nhẹ, không biết chạm trúng nơi nào, hai chân Thập Thất mềm nhũn xuống, tiếng rên khe lạt tức tan vào trong chiếc gối.

“Còn chịu được không? Có muốn lấy ra không?” Trái cổ Hình Bắc Minh lên xuống một cái, khàn giọng hỏi.

“Không được lấy ra!” Thập Thất còn chưa kịp trả lời, bên ngoài đã có tiếng phản đối cao vút của Cốc Duy Kinh, Hình Bắc Minh cấp tốc kéo chăn đắp lên người Thập Thất, tránh cho cảnh xuân lộ ra. Thập Thất nằm nghiêng lại nhìn Cốc Duy Kinh, sắc mặt cực kì xấu hổ.

“Không được lấy ra, đây không phải vấn đề khó chịu hay dễ chịu, nếu người muốn sau này khi hấn sinh hài tử đau chết thì lấy ra, để xem cuối cùng người đau là ai?”

Thập Thất xấu hổ, nhưng vẫn hỏi ra thắc mắc đè nặng trong lòng từ tối qua: “Cốc tiên bối, nếu... Nếu hài tử không ra được thì phải làm sao?” Tuy khi hài tử vừa ra đời rất nhỏ, nhưng chỗ đó...

Cốc Duy Kinh nhìn Hình Bắc Minh một cái, giọng nói mang theo vài phần an ủi: “Người yên tâm dưỡng thai, đến lúc đó tự ta có cách. Trường hợp xấu nhất là mổ bụng lấy hài tử ra. Tuy hiện tại ta chưa nắm chắc được hoàn toàn, nhưng vẫn còn vài tháng nữa, ta sẽ không tự phá hư danh tiếng của mình.”

Sau khi Cốc Duy Kinh đi ra rồi, Hình Bắc Minh nhìn khuôn mặt hơi tái của Thập Thất, tay vô thức xoa lên, nói bằng giọng nói nhu hòa mà chính bản thân cũng không phát hiện ra: “Người nghĩ bậy cái gì vậy? Nếu Cốc tiên bối đã nói như vậy, thì sẽ bảo đảm người vô sự, cho dù...” Hình Bắc Minh nhớ lại lần mình nói chuyện với Cốc Duy Kinh, trường hợp xấu nhất vốn là mổ bụng, chỉ giữ được một, còn về phần giữ ai, hấn đã sớm biết rõ lựa chọn trong lòng mình, lựa chọn duy nhất.

Thập Thất thì đang nghĩ, nếu chẳng may có nguy hiểm, chỉ cần giữ được hài tử là tốt rồi, bảo chủ coi trọng hài tử này như vậy, hấn vẫn nhớ rõ những lời bảo chủ nói đêm đó, mặc kệ vì nguyên nhân nào mà chủ tử lại có ý nghĩ đó, bản thân mình có mất mạng cũng phải bảo vệ được nó...

Suy nghĩ của hai người hoàn toàn trái ngược nhau, nhưng cũng chỉ vì người kia mà thôi.

Hình Bắc Minh thấy không khí ở đây quá ảm đạm, nhớ tới lời Cốc Duy Kinh dặn dò, vỗ vỗ cuốn chăn: “Dậy, chúng ta ra ngoài đi dạo.”

Nói nơi Cốc Duy Kinh ẩn cư là đào nguyên thánh địa cũng không quá đáng, không nói cái khác, chỉ với núi non xanh rờn đã là kì cảnh rồi, huống chi còn được điểm xuyết thêm những đóa hoa chỉ nở vào đông, nếu không lưu ý đến thời tiết se lạnh, sẽ khiến người ta nghĩ mùa xuân đã đến rồi.

Thập Thất khoác một tấm áo choàng dày, che gần hết mặt, kinh ngạc nhìn cảnh sắc trước mặt, còn kì diệu hơn trên đường đến, không khỏi tán thán: “Cốc tiên bối quả thật đã tìm được nơi rất tốt, không biết ở đây khi tuyết rơi sẽ thế nào?” Chấn chấn sẽ còn tráng lệ hơn.

Hình Bắc Minh đứng sau lưng hấn, mắt nhìn chằm chằm thân hình thon dài đã bỏ đi bộ y phục áo ngắn quần bó chân, đang bị áo choàng dài bao kín, mái tóc dài dùng dây buộc nhẹ lại đang mềm mại đổ xuống lưng, một vài sợi rơi xuống trước ngực, không hiểu sao chẳng thể dời mắt: “Cái này thì người không phải chờ lâu nữa, trận tuyết đầu tiên của năm nay đã sắp đến rồi...”

Thập Thất ngẩn người, hấn ở trong Thiên Hạ Đệ Nhất Bảo nhiều năm như vậy, tuy đa số thời gian đều ở cùng chỗ với chủ tử, bất kể xuân hạ thu đông, nhưng như thế này, thần nhiên nói chuyện giữa làn gió đông thì gần như chưa từng có, lúc nào cũng là trốn trong chỗ tối nhìn ra... Hiện tại gần với chủ tử như vậy...

Bàn tay nhẹ nhàng đưa đến nắm lấy lọn tóc cắt ngang suy nghĩ của Thập Thất, còn chưa kịp nhìn rõ sắc mặt người kia, đã bị Hình Bắc Minh ôm choàng qua eo đè lên một thân cây, hơi thở quện vào nhau, ánh mắt dữ dội, nhưng động tác lại rất nhẹ nhàng.

“Chủ tử?”

“Đừng nói gì.” Vội vàng nói xong là há mồm cắn xuống trong ánh mắt ngơ ngác của người nào đó, đương nhiên mục tiêu là đôi môi đêm qua đã gặm cắn rất lâu. Nụ hôn lần này, mang theo chút độc đoán chuyên quyền, không thể từ chối, nhưng lại càng khiến người ta trầm mê. Ban đầu là vừa mút vừa cắn, khiến đôi môi người kia sưng đỏ lên rồi mới thông thạo tách hàm răng cắn chặt ra, hùng dũng đưa lưỡi vào tùy ý khuấy động, dụ dỗ chiếc lưỡi ngốc nghếch cùng nhảy múa với mình.

“Ừm...” Tiếng thở gấp khó nhin đôi lần tràn ra theo gió bay đi, hai cánh tay vốn bối rối không biết làm sao cũng dần khép lại, cuốn lấy tấm lưng vững vàng đáng tin cậy.

Hai người cứ ôm hôn như vậy giữa bầu trời xanh thẳm và cánh rừng ngợp màu lá, Thập Nhất Thập Nhị nhìn đến há hốc mồm, chưa bao giờ bọn họ nghĩ nhân vật trong cảnh tượng lãng mạn đến đỉnh điểm này sẽ là chủ tử và huynh đệ nhà mình, không nói đến thân phận của bọn họ, cho dù là ai nhìn thấy cảnh này hẳn đều sẽ khen một câu “Một cặp tình thân thật ân ái, ghen tị chết”...

Ảnh Thập Nhất làm một dấu chấm hỏi: Đây là tình huống gì vậy? Chẳng lẽ trong lúc chúng ta không có mặt đã xảy ra chuyện gì sao?

Ảnh Thập Nhị sờ sờ môi mình: Chuyện thân mật hơn cũng đã làm rồi, hôn một cái có là gì? Thấy chân tình giữa nguy nan, hoặc có lẽ đã xảy ra chuyện gì chúng ta không biết.

Nụ hôn dài kết thúc, tuy là trước đó đã bị ép học cách thở, nhưng Thập Thất vẫn bị ngạt đến liên tục hít vào từng luồng không khí se lạnh, hạ mắt không dám nhìn thẳng vào Hình Bắc Minh, chỉ là cánh tay quấn trên cổ người ta không biết quên mất hay là đã hết sức mà vẫn không rút về. Động tác như thế, làm Hình Bắc Minh cười khê: “Xem ra còn phải luyện tập nhiều nữa, đến trình độ của bản bảo chủ mới được!”

Thập Thất: “...” Chủ tử, nội lực thâm hậu như ngài, chỉ sợ Thập Thất phải học mười mấy năm, không chừng là mấy mươi năm mới thành!

Trận tuyết đầu tiên của năm nay, quả nhiên mấy ngày sau đã đến. Hoa tuyết lác đác rơi suốt một ngày một đêm vẫn chưa dừng, từ trong sân, có thể lơ mơ thấy được cả ngọn núi trắng xóa, trên ngọn cây xanh biếc cũng đọng đầy tuyết, khung cảnh vốn xanh tươi dạt dào như ngày xuân bỗng chốc biến thành mùa đông trắng toát.

Mấy ngày này Kha Vi Khanh cực kì thư thái, có khi huyết sáo đi bộ trong sân, có khi chạy đến chọc ghẹo Tứ Phương một chút. Hôm nay thấy tuyết rơi đầy trời như vậy, lại càng vui mừng không chịu ra ngoài, cố thủ trong phòng, đốt noãn lò, quần chăn ngấm người, hận không thể mang cả cơm lên giường ăn.

Tối hôm đó, tuyết rơi rất lớn, tiếng tuyết vi vu, tiếng gió rét gào thét gần như che lấp hết các âm thanh khác trong đêm, Kha Vi Khanh đang mặc mỗi cái khổ quần hai tấm chăn co tròn lại ngủ ngon trên giường, đột nhiên thấy ngứa mũi, nhin không được hắt xì một cái, bị giật mình tỉnh lại, vừa mở mắt, lại cảm giác là lạ, dường như trong chăn có thêm nhiệt độ cơ thể người khác, lạnh lạnh...

Kha Vi Khanh mở bừng mắt ra, trong chớp mắt đã đánh bốn năm chiêu với người kia, không ngờ hẳn quá vô sỉ, chuyên tìm nơi trần trụi của mình để xuống tay, Kha Vi Khanh không thể không để ý đến cái khổ sắp bị kéo tuột, bị người kia chiếm thượng phong, đè xuống bên dưới, cũng không làm gì, chỉ sờ soạng chỗ đang ngủ say nào đấy một lúc, sau đó biến mất trong bóng đêm...

Kha Vi Khanh giận đến nghiêng răng ken két, nhảy dựng lên định đuổi theo, thế là khi Hình Bắc Minh đá cửa, các ảnh vệ phá cửa sổ phá mái nhà xông vào, liền thấy Kha thiếu gia gần như khỏa thân nhảy tung tưng trong phòng, mảnh vải khổ duy nhất trên người đang vắt vẻo một cách nguy hiểm...

35. Chương 35: Tuyên Chiến

“Người đâu?” Khi bọn Hình Bắc Minh xông vào chỉ thấy được cảnh tượng như thế.

“Chạy về phía đó rồi! Giúp bản thiếu lằng trì hần!” Kha Vi Khanh một tay túm khổ, một tay chỉ ra cửa sổ la.

“Đuổi theo!” Hình Bắc Minh hạ lệnh cho các ảnh vệ, bên ngoài có một đàn bảo hộ vòng ngoài, xem ra người đó không đến một mình.

“Mau đóng cửa lại, bản thiếu sắp lạnh chết rồi! Tên thối tha đáng chết, dám bò lên giường bản thiếu!” Kha Vi Khanh hùng hăng hổ hống mặc y phục, bị người ta thấy hết rồi, chỉ tại tên dâm tặc đó, đánh lén người khác còn bạo gan như vậy... Khoan đã, hấn đến đây làm gì, không lẽ chỉ để sờ bản thiếu vài cái sao? Võ công của hấn cao như vậy, hoàn toàn không có người phát hiện hấn vào, muốn lấy mạng Kha thiếu cũng là dễ như trở bàn tay.

“Chỉ bò lên giường của người, không làm gì khác?” Câu hỏi của Hình Bắc Minh làm Kha thiếu trợn trừng mắt, hấn run rẩy chỉ vào mũi Hình Bắc Minh, phẫn nộ nói: “Bò lên giường đã là rất nghiêm trọng rồi có biết không, người còn muốn hấn làm gì? Người có còn là bằng hữu của bản thiếu không, hy vọng bản thiếu bị... cái đó đến vậy sao?”

“... Kha công tử, ý của chủ tử là người đó có nói hay để gì lại không.” Thập Thất đi theo sau Hình Bắc Minh nhin không được giải thích cho chủ tử, ý rõ ràng như vậy mà, Kha công tử nghĩ quá xa rồi.

“A, bản thiếu biết...” Kha Vi Khanh bình tĩnh lại, vừa nãy thật sự là giận quá mất lý trí, hấn quay lại xem xét trên giường, quả thật tìm được một thứ, một cây quạt bạch ngọc, hấn cầm lên, mở ra, bên trong viết rõ ràng: ‘Thiên Hạ Đệ Nhất Bảo vật chủ nhân có thể chống chọi được với vòng vây của Huyết Ma Cung ta bao lâu đây?’ Kí tên là Tả Vô Tiếu.

“Thứ thối tha đáng chết!” Kha Vi Khanh cầm hận vút cây quạt cho Hình Bắc Minh, hoàn toàn không quan tâm nó là cây quạt bạch ngọc mà mình thích nhất muốn có nhất, đám thối tha này xem ra là nhân cơ hội Minh không ở trong bảo để ra tay!

Thập Thất cũng đọc lời khiêu khích kiêu ngạo của Tả Vô Tiếu, sốt ruột nói: “Chủ tử, trong bảo nguy cấp, chúng ta mau về đi!”

Hình Bắc Minh khép quạt lại, nhìn hấn một cái, Thập Thất giật mình, cúi đầu nhận tội: “Chủ tử thứ tội, thuộc hạ lộng hành rồi!”

“Ngốc!” Hình Bắc Minh thấp giọng nói, đứng lên đi ra ngoài: “Ta đi, người ở lại.”

“Chủ tử!” Thập Thất hoảng hồn, vội đuổi theo.

Kha Vi Khanh thấy bọn họ một trước một sau đi ra, xệ má chờ tin tức, kiềm hờn dỗi.

Tả Vô Tiếu không dừng lâu ở Thục Xuyên, một mình ung dung không biết có định về thành Nguyệt Minh không. Kết quả ngày hôm sau, Hình Bắc Minh vẫn quyết định quay về một mình, tuy không yên tâm, nhưng đi đường cực khó khó bảo đảm Thập Thất sẽ vô sự, liền để Kha Vi Khanh và các ảnh vệ ở lại bảo vệ Thập Thất và bọn Cốc Duy Kinh.

Cốc Duy Kinh nhìn Thập Thất bám dính sau lưng Hình Bắc Minh không chịu đi, nghĩ đến tình trạng nghiêm trọng hiện tại, không ngờ ám khí hấn thiết kế không làm gì được một người, nếu thế lực đó đã cố ý muốn gây rối, vậy để bao nhiêu người lại cũng không thể yên tâm được... Thật là, người trẻ tuổi, ai!

Kha Vi Khanh hếch mặt: “Này, thật sự không cần bản thiếu đi theo, ta còn muốn tìm tên đó tính sổ!”

Hình Bắc Minh không nói gì, được mọi người tiễn đến chân núi, đã sớm có thủ hạ chờ sẵn, xoay người lên ngựa, chạy tới hơn mười bước mới quay đầu lại nhìn Thập Thất vẫn đứng yên tại chỗ, Thập Thất vừa định cầu xin chủ tử cho hấn cùng về thêm lần nữa, không ngờ người kia đã quất mông ngựa một cái chạy đi không hề quay đầu.

Thập Thất thất vọng mất mát cúi đầu, tuy võ công của chủ tử không phải một ảnh vệ nhỏ xíu như mình có thể so sánh, nhưng trước nay đều theo sau chủ tử, lần này một mình bỏ đi, làm sao có thể không lo lắng?

Kha Vi Khanh vỗ vỗ vai hấn: “Đi thôi! Người đã đi xa rồi.”

Cốc Duy Kinh cười cực kì thâm thúy, kéo Tứ Phương vào cốc, có lẽ, nên thu dọn một chút rồi.

Mãi đến khi không còn thấy được gì nữa, chỉ còn gió tuyết, Thập Thất mới xoay người lê chân đi vào. Chưa được mấy bước, chợt nghe phía sau có tiếng vó ngựa mơ hồ, Thập Thất mừng rỡ quay đầu, từ tận cùng của gió tuyết, bóng Hình Bắc Minh dần hiện ra: “Chủ tử...”

“Chuyện gì xảy ra thế này?” Kha Vi Khanh nói thế, miệng còn cười nhạo.

Cốc Duy Kinh đã sớm thu dọn tay nải và hòm thuốc chờ rồi, thấy bọn họ, chỉ nói một câu: “Ở trong rừng nhiều năm vậy rồi, nên ra ngoài xem thử rồi, Tứ Phương cũng nên biết giang hồ rốt cuộc là nơi thế nào.”

Đi đường trong gió tuyết vốn đã khó khăn, còn thêm một đưng phu, cũng may có Cốc Duy Kinh cùng đi, đội ngũ mới dám tăng tốc, Hình Bắc Minh và Thập Thất ngồi trong cùng một xe ngựa, Kha Vi Khanh và Cốc Duy Kinh cùng Tứ Phương ngồi một chiếc khác, không ngừng tiến lên trong bão tuyết trắng hướng thành Nguyệt Minh.

Trên đường, người ngồi trong xe ngựa ôm hoãn lô hay người ngồi người nằm khác đều mang tâm tư riêng, sau khi nhận được thư Hầu Giáp báo bình an, mọi người mới dám thở phào, đồng thời trong lòng lại nảy sinh nghi vấn mới, Huyết Ma Cung giống trống khua chiêng dụ bọn họ về bảo rốt cuộc để làm gì chứ?

Trong một nhà tù u ám, các loại hình cụ đã sử dụng bị vứt đầy trên đất, còn có thể thấy được ánh sáng phản chiếu mờ mờ của dòng nước, màu rất đậm, hiển nhiên là máu chảy mà thành. Một nam tử bị cột hai tay trên giá gỗ, trên người đầm máu, chỉ cần là nơi có da thì đều đầy vết thương tra tấn đáng sợ. Máu chảy thành dòng thấm đỏ lớp khô nhạt màu, nam tử cúi đầu, không biết còn sống hay đã chết.

Giữa sự yên lặng tĩnh mịch, sinh mệnh đang trôi dần... Không bao lâu, từ xa có tiếng mở cửa, hàng mi vốn rũ xuống của nam tử rung nhẹ một cái, rồi lại yên lặng. Tiếng bước chân không nhanh không chậm đi thẳng đến trước mặt hắn mới dừng lại, sau đó cảm bị nhấc lên, lộ ra khuôn mặt vốn ôn hòa kiên định, nhưng hiện tại đã ứa máu, mái tóc lộn xộn rơi xuống che đi đôi mắt, nhìn không thấy được sắc mặt.

Người đến cười nhẹ một tiếng: “Ha, còn chưa định nói sao? Chỉ là một đại phu đi theo... Mà võ công của người cũng không thấp, chẳng lẽ thân phận đại phu chỉ là để che mắt người khác? Rốt cuộc Hình Bắc Minh muốn che giấu thứ gì, thật tò mò quá!”

Người nhắm mắt vẫn không nói lời nào, người đến có vẻ như đã quen rồi, cũng không giận, tự nói ra tin tức vừa nhận được hôm nay: “Nghe nói, Hình Bắc Minh đã quay về từ Thục Xuyên rồi.” Nhận ra đôi mắt bị giấu dưới mái tóc khẽ cử động, liền cười đắc ý: “Tuy nhiên bản cung chủ vẫn không biết rốt cuộc hắn đến đó làm gì, nhưng nếu hắn đã không ở đây, thì không còn thú vị chút nào, người nói có đúng không? A đúng rồi, còn có cả tên thị vệ ngon miệng kia, lần trước để hắn chạy mất quả là thất sách, nhưng chờ bản cung chủ giải quyết Hình Bắc Minh và đám nhân sĩ chính phái vô lăm rồi, có gì không nằm trong tay bản cung chủ? Đến lúc đó không phải muốn chơi thế nào thì chơi thế ấy sao?”

Đôi mắt vốn nhắm chặt đột nhiên mở ra, người kia không hề phòng nhìn thẳng vào đôi mắt sâu kiên định, ngăn người, lúc hoàn hồn lại, Ân Giới, cũng chính là cung chủ Huyết Ma Cung, hung hãn cười nụ cười yêu nghiệt: “A, cũng rất khí phách, chỉ không biết có thể khí phách đến bao giờ, hay là để bản cung chủ đích thân hạ ngục!”

Lại là cây roi đầy gai, quất mạnh xuống thân thể đã đầy vết thương, miệng vết thương cũ vốn chưa khép miệng lại tứa máu, lớp vải khổ vốn đã bị máu nhuộm thành đỏ sẫm lại được nhuộm thêm một lớp máu tươi. Mà người trên giá vẫn không rên một tiếng, chỉ nắm chặt tay mỗi khi roi quất xuống.

Ân Giới đánh một lúc, thấy người kia không hề phản ứng, vứt roi đi, cười lạnh: “Xem ra là bản cung chủ sai rồi, đối phó với loại cứng mềm đều không ăn như người, hình phạt bình thường làm sao có thể khiến người cúi đầu? Kéo hắn xuống cho bản cung chủ!”

Thập Thất vốn đang thiu thiu ngủ đột nhiên giật mình tỉnh dậy, trong lòng hoảng hốt không sao bình tĩnh lại được, bị người sau lưng kéo ôm vào lòng, nghe thấy giọng nói lạnh lùng của chủ tử lúc này lại cảm thấy cực kỳ yên tâm: “Thấy ác mộng sao?”

Thập Thất nghĩ đến cảnh trong mơ, cả người vẫn còn lạnh run, “... Mơ thấy Thất ca, người lần trước bắt được thuộc hạ chính là cung chủ Huyết Ma Cung có phải không, vậy hắn...” Hắn biến thái như vậy, không biết Thất ca phải chịu bao nhiêu đau khổ, nếu không phải...

“Nghĩ vậy?” Hình Bắc Minh siết chặt tay: “Ảnh Thất là ảnh vệ của Thiên Hạ Đệ Nhất Bảo, các ảnh vệ, bao gồm cả người, ngày thường đều từng chịu không ít đòn vật, hình phạt tàn nhẫn hơn cũng đã từng chịu, người lo hắn chịu không nổi, nghĩa là coi thường hắn, trừ khi có người dồn hết tâm trí để lấy mạng hắn, nếu không nhất định hắn sẽ quay về, người tin hắn không?”

Sao có thể không tin?

Xe ngựa đột nhiên dừng lại, Hình Bắc Minh ôm Thập Thất ngồi dậy, bên ngoài có tiếng thủ hạ đến bẩm báo: “Bảo chủ, phía trước có võ lâm minh chủ cầu kiến.”

Hình Bắc Minh nhét Thập Thất vào chần, ra ngoài một mình, đoàn người của Lâm Thương Hải đang chần trước xe ngựa, thấy hần ra thì lần lượt ra về phần nộ, Lâm Thương Hải thúc ngựa đi tới một bước: “Hình bảo chủ, cuối cùng cũng bắt được ngài rồi, đám nam nam nữ nữ ngài vút cho tại hạ đã sắp xếp rất chu toàn rồi, ngài định cảm tạ ta thế nào?”

Lâm Thương Hải nói ra lời này, nhận được không ít ánh mắt khinh thường, Hình Bắc Minh thản nhiên nói: “Đánh mạnh giúp yếu, đây không phải chuyện võ lâm minh chủ nên làm sao?”

Lâm Thương Hải nghiêng răng, nhưng lại không thể phản bác. Vờ tiêu sái đưa tay ra: “Hình bảo chủ, mời xuống xe thương lượng, bảo đảm sẽ không làm mất nhiều thời gian của ngài.”

Hình Bắc Minh cũng không làm xấu mặt hần, vén vạt áo lên nhảy xuống xe, cùng bọn Lâm Thương Hải đi qua một bên thành lập một hội nghị đơn giản.

Sau một lúc tranh cãi dữ dội, bọn Lâm Thương Hải nghênh ngang lên ngựa, đi theo sau đội ngũ của Hình Bắc Minh. Cho người chạy, còn không bị bản minh chủ kéo vào cùng một chiến tuyến sao, Lâm Thương Hải thất đức nghĩ. Có điều, chờ đến ngày thật sự giao tranh với Huyết Ma Cung, Lâm Thương Hải mới nhận ra mình mới là kẻ bị bóc lột sức lao động...

36. Chương 36: Bạch Hiểu Ân

Nghe nói, sau khi Lâm Thương Hải cực khổ khuyên nhủ một lúc lâu, rốt cuộc Hình Bắc Minh cũng đồng ý đổi đầu với Huyết Ma Cung cùng võ lâm, thế là Lâm Thương Hải đắc ý phơi phới theo Hình Bắc Minh vào Thiên Hạ Độ Nhất Bảo... Chuyện này là nói sau, hiện tại Lâm minh chủ Lâm Thương Hải vẫn cảm thấy mình vừa thắng lợi.

Ngoài bảo, Hầu Giáp và một hàng thị vệ xếp thành đội ngũ chỉnh tề nghênh đón bảo chủ trở về, sắc mặt hăng hái vui mừng, trang phục thị vệ nề nếp thích mắt, đao kiếm sắc bén lóe sáng, đồng loạt hô bảo chủ, ngay cả Lâm Thương Hải đứng sau Hình Bắc Minh cũng ngây ngẩn! Cảm giác khiến người khác muốn thuận phục này thật sự là... xa hoa! Đến ta làm võ lâm minh chủ một đời, nhưng trước nay vẫn chưa từng phô trương thế này, thật là ghen tị oán hận chết a! Trong lòng Lâm Thương Hải bốc mùi chua.

Hình Bắc Minh cũng chỉ lạnh lùng đáp một tiếng như cũ, không đi vào trong, lại đi đến trước xe ngựa vén màn lên, người có mặt đều nhìn trừng trừng vào xe ngựa, đầu tưởng tượng chẳng lẽ bảo chủ sẽ đỡ một vị mỹ nữ quốc sắc thiên hương nào đó ra, chẳng lẽ mỹ nữ đó sẽ là bảo chủ phu nhân tương lai, chiếc ghế bảo chủ phu nhân bỏ trống nhiều năm như vậy bây giờ đã có người đến ngồi rồi sao? Thật đúng là thời khắc kích động lòng người, các thị vệ và quần chúng vây xem đều cực kì mong chờ, hưng phấn và xúc động...

Một bàn tay do dự đưa ra, vừa khéo đặt lên bàn tay đang đưa lên của bảo chủ, mọi người vừa kích động vừa buồn bực khó hiểu, bàn tay này, tuy thon dài nhưng không đủ trắng trẻo, còn hơi to, so với bảo chủ thì cũng không thua kém chút nào, chẳng lẽ nữ nhi giang hồ, cũng đúng, cô nương nhà thường làm sao xứng được với bảo chủ!

Sau đó, Ảnh Thập Thất được Hình Bắc Minh dìu xuống xe ngựa trước mắt bao người, lộ diện trước mắt mọi người, trong phút chốc bốn phía lặng ngắt như tờ, mọi người đều trợn to mắt.

Trong bầu không khí mất tự nhiên, Thập Thất bắn ánh mắt mang tín hiệu cầu cứu tới cho chủ tử nhà mình. Vốn dĩ sắp đến Thiên Hạ Độ Nhất Bảo, hần tỉnh ngủ hoàn toàn, mặc kệ bên ngoài gió lạnh từng cơn, hần vẫn cứ hưng phấn nhìn về phía cánh cổng lớn càng lúc càng gần, sau đó nhìn thấy bọn thị vệ Hầu Giáp đứng chờ, ngay khi hần nghĩ xe ngựa sẽ chạy thẳng vào trong, màn xe bị vén lên, khuôn mặt tuấn mỹ của chủ tử xuất hiện trước mắt mình, trong mắt viết rõ ràng hai chữ “ra đây”.

Tại sao? Thập Thất vô thức nhìn cái bụng phình dưới lớp áo choàng, hơi do dự, nhưng chủ tử vẫn kiên nhẫn vén màn xe chờ, Thập Thất đành phải kéo chặt tấm áo choàng bước tới một bước, bàn tay thò ra ngoài

đụng trúng một bàn tay ấm nóng khác, chưa kịp rút lại thì ngón tay đã bị nắm chặt. Thế là, biến thành Thập Thất được Hình Bắc Minh đỡ xuống xe.

Tình huống gì thế này? Bảo chủ lại cẩn thận đi một người vừa nhìn đã biết là nam nhân... Chẳng lẽ bảo chủ phu nhân tương lai là nam nhân? Trời cao ơi, đây thật sự là tin tức lớn!

Thập Thất đương nhiên không biết trên người hắn đã bị dán bốn chữ “bảo chủ phu quân” kim quang long lánh, hắn bước từng bước cứng ngắc theo Hình Bắc Minh, chịu đựng đủ loại ánh mắt bắn thẳng lên người.

Trong chiếc xe ngựa phía sau, Kha Vi Khanh coi như xem tuồng hay đủ rồi, liền bước xuống xe trước, sau đó học theo Hình Bắc Minh đưa một tay ra, ai ra cho đỡ cũng được, dù sao đều là mỹ nhân. Nhưng mà... Cốc Duy Kinh căn bản không nhìn tới tên hậu bối này một cái, nhảy xuống từ bên kia, Tứ Phương xem bàn tay đó như không khí, nhẹ nhàng bước xuống đất, đi theo sự phụ vào bảo. =))))))))))))))))))))))))))))))))))))))

Kha Vi Khanh nắm chặt tay, run rẩy, quá đáng thật! Sao có thể làm người ta mất mặt như vậy chứ!

Thập Thất ở phía trước không biết phía sau có chuyện gì, chỉ cảm giác được số ánh mắt nhìn hắn giảm xuống rất nhiều, cuối cùng cũng thở phào một hơi, ám vệ trước nay luôn hành động trong bóng tối, chưa từng thử xuất hiện hoành tráng thế này. Sau đó mới phát hiện mình vẫn đi ngang hàng với chủ tử, hoảng hốt gọi: “Chủ tử!”

Đỡ lấy cái hông đang lúi về sau lại, Hình Bắc Minh nói thản nhiên như không: “Thế nào, muốn bản bảo chủ bế sao?”

Không, thế này là tốt lắm rồi! Thập Thất cúi đầu, ngoan ngoãn đi tiếp.

Sau khi dặn dò Trình Bá sắp xếp phòng nghỉ cho sư đồ Cốc Duy Kinh, Hình Bắc Minh dẫn Thập Thất đi thẳng về chủ ốc. Lộ lớp áo choàng ra, sẫm soi cái bụng đã hơi tròn, đưa tay qua sờ sờ, ngẩng đầu hỏi: “Khổ cực cả chuyến đi, còn chịu được không?”

Thập Thất gật đầu, hơi cảm động vì chủ tử lại quan tâm mình như vậy, nhưng sau đó chủ tử lại tự tay trái nệm, xóc chấn lên: “Chui vào nằm, đến giờ cơm rồi đây.”

Như có gì đó nghẹn trong cổ họng, không nói được nên lời, chỉ ngây ngốc nhìn sắc mặt như đây là chuyện đương nhiên của chủ tử, nhanh chóng lột áo ngoài của Thập Thất, cẩn thận ôm lấy eo thả hắn lên giường, cởi giày, khi Thập Thất hoàn hồn lại định phản kháng thì đè hắn xuống, trầm giọng nói: “Phản ứng của người chậm đi, Thập Thất, đang nghĩ gì trong đầu?”

Thập Thất hoảng sợ: “Chủ tử tha tội, thuộc hạ... Không dám nghĩ gì...”

Hình Bắc Minh hừ lạnh một tiếng, buông hai tay hắn ra đứng dậy, “Ngủ đi!” Cầm hận giậm chân bỏ đi, nhưng vẫn không quên vút chấn lên người Thập Thất, đắp kín kĩ càng.

Thập Thất nhìn chằm chằm bóng lưng của Hình Bắc Minh, mãi đến khi bóng hắn biến mất sau cửa, cửa cũng bị đóng lại, vẫn không dời mắt đi được, hai tay nắm chặt chần, trong mắt có chút hốt hoảng, bối rối và... hy vọng.

Hình Bắc Minh đến đại sảnh trao đổi tin tức với bọn Lâm Thương Hải, dẫn đến kết luận là: Huyết Ma Cung, cực kì giống Huyết Ma Cung bị diệt trước đây, mà vị cung chủ hôm nay, còn lớn gan tàn nhẫn hơn Ân Hạo Nguyệt, cũng càng kiêu ngạo hơn, các gia tộc lớn trong Nguyệt Minh Thành đều bị hắn hạ độc thủ. Vị cung chủ này, chưa từng lộ mặt, nhưng theo lời Thập Thất nói, dung mạo hắn tú mỹ tà tính, khó phân nam nữ, lại có vài phần giống Ân Hạo Nguyệt.

Tuy không nói chuyện trong Nguyệt Minh Thành đều được nắm rõ, nhưng có ai hung hăng càn quấy vẫn được báo cáo chi tiết, hôm nay bọn họ đã vào được Thiên Hạ Đệ Nhất Bảo, xem thử cung chủ Huyết Ma Cung người sẽ đi bước đầu tiên thế nào, Hình Bắc Minh vút nhẹ tin tức nhận được lên bàn, đứng lên quay về chủ ốc.

Người có thai phải thường xuyên vận động, có lợi cho sinh sản, dựa theo đề nghị của Cốc Duy Kinh, những ngày gần đây Hình Bắc Minh luôn dành thời gian đến đi dạo trong bảo hoặc du ngoạn quanh Nguyệt Minh Thành với Thập Thất, nhưng hôm nay lại gặp phải người của Tề gia.

Tề gia của thành Nguyệt Minh, là một thư họa thế gia, không khi nào kết thù kết oán với người khác, địa vị trong mắt người thành Nguyệt Minh cũng xem như cực cao. Tề gia xảy ra chuyện, khiến rất nhiều người cảm phần, quan phủ không can thiệp vào chuyện giang hồ, bọn họ chỉ có thể hy vọng vào bảo vật trấn thành của Nguyệt Minh, Thiên Hạ Độ Nhất Bảo.

Vì nơi này cách Tề gia không xa, nên Cốc Duy Kinh, người cùng đi, đề nghị ở lại đây chờ, Hình Bắc Minh đi một mình, trước khi đi còn gọi riêng Thập Thất ra dặn dò cẩn thận, để Ảnh Tam Ảnh Thập lại canh chừng hắc, mới tạm yên tâm mà đi.

Tứ Phương lần đầu xuống núi, cái gì cũng thấy mới lạ, dần dần ra khỏi phạm vi mắt nhìn của Cốc Duy Kinh, Cốc Duy Kinh vỗ trán một cái, đã biết không thể mang Tứ Phương đến những nơi thế này, nói tiếng có lỗi với Thập Thất bên cạnh: “Ta đi bắt tiểu tử đó lại, người đi dạo ở đây thôi, ngàn vạn lần không được hành động một mình.”

Thập Thất đứng tại chỗ nhìn Tứ Phương lột bỏ vẻ lạnh lùng thường ngày, hớn hờ chạy từ hàng này đến sạp khác, mái tóc trắng dài được bôi lên, che trong chiếc mũ vải, Cốc Duy Kinh vừa lo vừa giận đuổi theo hắc xông trái xông phải, lần nào cũng chỉ suýt chút nữa, làm Thập Thất nhin không được bật cười.

“Ai da, cẩn thận một chút!” Một người đẩy xe vội vàng đi qua, suýt chút đụng trúng một cô nương bên đường, cô nương kia khó khăn lắm mới tránh được, nhưng cả người lảo đảo, ngã về phía Thập Thất.

Thập Thất nhú mày, nâng hai tay cô nương kia lên đỡ dậy, không ngờ dưới chân cô nương ta trượt một cái, lao thẳng vào lòng Thập Thất, mày Thập Thất nhú càng chặt, nắm lấy cánh tay ôm trên người mình gỡ ra, lùi lại vài bước, cô nương kia vừa bị hoảng sợ, lại lần đầu tiên thấy người khác tránh mình như rắn rết, trong lòng không vui nhưng sắc mặt vẫn dịu dàng, đôi mắt mê hồn người nhìn chăm chăm vào Thập Thất, nói: “Tiểu Ân đa tạ công tử, nếu bị ngã thật thì suốt nửa tháng Tiểu Ân cũng đừng mong được múa.”

Đây là một nữ nhân dung mạo diễm lệ, váy dài màu hồng phấn, mái tóc đen dài như thác nước vì động tác kịch liệt khi nãy mà hơi rối, lại càng yêu dị mê hoặc. Thập Thất nghĩ đến một người, Bạch Hiểu Ân của Di Tinh Các, sau lễ Bách Hoa nàng ta xuất hiện trong thành Nguyệt Minh...

Dường như cảm nhận được suy nghĩ của người trước mặt, Bạch Hiểu Ân cười nhẹ một cái: “Công tử xem ra cũng là một người hiểu chuyện phong nguyệt, còn nhận ra Bạch Hiểu Ân thiếp, Tiểu Ân nhận lời Mạnh viên ngoại đến thành Nguyệt Minh xem Hoa Đình Yến, nếu có cơ hội, mời công tử đến thưởng thức điệu múa mới của Tiểu Ân, xem như lễ vật tạ ơn.”

Thập Thất có chỗ nào là người hiểu chuyện phong nguyệt nàng ta nói chứ, thấy Cốc Duy Kinh càng lúc càng xa, sợ bọn họ có chuyện, vội đuổi theo. Để một mình Bạch Hiểu Ân đứng lại đó, nắm chặt bàn tay mới vừa sờ trúng chỗ nào đó, nhếch môi thành nụ cười tà ác: “Ha ha, quả thật là chơi vui, sao có thể để một mình người độc chiếm.”

Cốc Duy Kinh cuối cùng cũng bắt được Tứ Phương đang chạy khắp nơi, gõ mũi hắc mắng, khuôn mặt Tứ Phương vẫn lạnh lùng như cũ, nhưng hai má hồng hồng thể hiện hắc chạy vui bao nhiêu, Cốc Duy Kinh ra sức nắm chặt lấy tay hắc, xoay người lại tìm Thập Thất, nhưng lại sững sốt phát hiện không thấy tung tích Thập Thất đâu, tìm hết con đường đến chỗ bọn họ chia ra, không có kết quả...

Thập Thất đuổi theo đến trước một con ngõ nhỏ, đột nhiên dừng chân, trực giác nhạy bén nói cho hắc biết có chuyện không ổn, không tính người bán hàng bên đường, người đi trên đường nhiều hơn, dần dần che khuất tầm mắt hắc, hắc muốn âm thầm vận khinh công, nhưng đan điền trống không, lập tức kinh hãi, mình bị ám toán khi nào? Bạch Hiểu Ân và mùi hương trên người nàng ta ập đến, cả người Thập Thất mềm nhũn, ngã xuống.

Người bán hàng và người đi đường quanh con ngõ tập trung lại, nhanh chóng nhắc Thập Thất lên, biến mất trong con ngõ sâu.

Bạch Hiểu Ân đứng ở chỗ rẽ, cười híp mắt nhìn ảnh vệ trước mắt: “Người bán cung chủ muốn mang đi, ai ngăn được?”

37. Chương 37: Lại Rơi Vào Tay Địch

Hình Bắc Minh đi từ Tề gia thì thấy được sắc mặt áy náy muôn phần của Cốc Duy Kinh, Tứ Phương cúi thấp đầu, giấu mặt đi, nhìn ra phía sau nữa, không thấy bóng Thập Thất, trong lòng lập tức có cảm giác chẳng lành.

“Xin lỗi, Thập Thất mất tích rồi.” Cốc Duy Kinh kể lại chuyện một lần, suốt quá trình Tứ Phương giấu hết cả người mình sau Cốc Duy Kinh.

“Ảnh Tam.” Hình Bắc Minh không biểu hiện gì, trầm giọng nói. Không có tiếng đáp, một lúc sau, Ảnh Thập Nhất đi thăm dò đã trở lại, quỳ trên đất bẩm báo: “Chủ tử, thuộc hạ tìm thấy Ảnh Tam và Ảnh Ngũ ở một khúc ngoặt... Bị thương rất nặng.”

Võ công của Ảnh Tam Ảnh Ngũ không tính là cao nhất trong số các ảnh vệ, nhưng kẻ có thể đối phó đồng thời cả hai người tìm khắp giang hồ cũng không được mấy, xem ra đối phương đã có chuẩn bị từ trước. Sắc mặt Lâm Thương Hải đi phía sau cũng cực kì nghiêm trọng, như lúc này, hẳn hoàn toàn không phát hiện Hình Bắc Minh lại có dẫn theo ảnh vệ.

“Có cần giúp đỡ không?”

“Chuyện của Tề gia, Lâm minh chủ ngài giải quyết đi.”

Ảnh Tam nằm trên giường kể lại chuyện hắn gặp phải, hắn bị thương nhẹ hơn Ảnh Thập một chút, nhưng xương cả cánh tay gần như bị đánh nát, nội lực hỗn loạn, nếu không phải bọn chúng cố ý giữ lại mạng hai người, chỉ sợ là xương cốt toàn thân lẫn nội tạng đều không thể may mắn yên lành.

Từ lúc gặp Bạch Hiểu Ân đến khi bọn họ cứu người bị Bạch Hiểu Ân ngăn lại, với công phu của Bạch Hiểu Ân, cả hắn và Ảnh Thập hợp sức cũng không phải đối thủ, ngay cả các sạp hàng rong bên đường cũng là người của đối phương, rõ ràng là có âm mưu từ trước. Chỉ không biết vì sao Thập Thất lại bị mang đi mà không chống cự chút nào.

“Là Hồ Hương.” Cốc Duy Kinh đột nhiên châm vào một câu: “Khiến người ta tạm thời mất nội lực, xương cốt mềm nhũn, không thể dùng võ công.”

“Đến nhà Mạnh Vạn Kim.” Đột nhiên Hình Bắc Minh nói.

Thập Thất có chút ý thức, phát hiện bên cạnh có người, vừa định vận công lại cảm thấy bụng mình đau buốt, nhin không được hừ một tiếng, bị người bên cạnh đè xuống, lo lắng nói: “Thập Thất, ngàn vạn lần đừng vận công, cẩn thận đừng làm mình bị thương!”

Giọng nói này... Thập Thất mở bừng mắt dậy, một khuôn mặt cực kì quen thuộc xuất hiện trước mắt Thập Thất: “Thất ca!”

“Là ta, nội công của đệ bị ức chế rồi, ngàn vạn lần làm bừa...” Ảnh Thất gật đầu, cẩn thận kiểm tra Thập Thất: “Một thời gian không gặp, nó lớn hơn nhiều rồi.”

Thập Thất đương nhiên biết “nó” là Ảnh Thất nói là ai, nhưng trước mắt... Hắn cẩn thận ngắm nghía mặt, cổ và những nơi bị y phục che khuất trên người Ảnh Thất, nhưng ngoại trừ sắc mặt trắng bệch ra thì không nhìn thêm được gì: “Thất ca, ma đầu đó có tra tấn huynh không, vết thương trên người có nghiêm trọng không?”

Ánh mắt Ảnh Thất thoáng hiện ra vẻ phức tạp, nhưng bị che giấu rất nhanh, kéo tay áo lên để Thập Thất nhìn một cái, cười khổ nói: “Còn có thể là gì, tra tấn mà thôi, với ta mà nói thì đương nhiên chẳng là gì. Gần đây kẻ đó bận việc khác, không có thời gian đến tra khảo ta, cho nên đây đều là vết thương cũ cả, đừng lo lắng.”

Tuy tình cảnh của mình cũng rất đáng lo, nhưng thấy Ảnh Thất không rõ sống chết vẫn còn đang sống khỏe mạnh, trái tim thất chặt đã lâu của Thập Thất cuối cùng cũng buông lỏng, nhưng ngay sau đó hắn nghĩ đến một chuyện: “Thất ca, sao ma đầu đó lại để huynh trong phòng này, cả đệ nữa, không phải nên nhốt vào phòng giam sao?”

Ảnh Thất im lặng một lúc mới gian nan nói: “Thập Thất, Ân Giới biết rồi.”

Thập Thất trước tiên là khó hiểu, nhưng bàn tay Ảnh Thất đặt trên bụng mình khiến Thập Thất lập tức hiểu được Ân Giới đã biết gì, Thập Thất nắm chặt tay, sắc mặt trắng bệch, hỏi: “Ân Giới là tên của ma đầu đó?”

Ảnh Thất gật đầu, lo âu dằn dò: “Thập Thất, ta sẽ cố gắng mau chóng nghĩ ra cách giải Hồ Hương trên người đệ, nếu có cơ hội, nhất định phải chạy trước, bảo đảm an toàn bản thân, có biết không?”

Thập Thất lắc đầu: “Muốn đi thì cùng đi.”

Thập Thất còn định nói gì, nhưng nghe thấy tiếng động bên ngoài nên lại im lặng, Ân Giới vẫn mặc y phục hồng phấn lá lướt đi vào, thấy hai người đang ngồi cạnh nhau nói chuyện, khoe môi nhếch lên thành nụ cười mê hoặc lòng người: “Tiểu thị vệ, đã lâu không gặp rồi, lần trước phải từ biệt khiến bản cung nhớ mãi đến nay!”

Cuối cùng Thập Thất cũng biết cảm giác quen thuộc ngay từ lần đầu gặp Ân Giới là do đâu rồi, người mặc y phục nữ, khó phân nam nữ trước mắt chính là công tử áo gấm đã bắt nhốt hần lần trước, cũng chính là cung chủ Huyết Ma Cung Ân Giới, không ngờ ngày thường hần luôn giả nữ trốn trong Di Tình Các, khó trách sao chẳng thể tra ra chút tin tức nào của hần.

Thập Thất xụ mặt không nói gì, Ân Giới cũng không giận, đi đến trước mặt hai người họ, nhưng khi thấy Ảnh Thất vô thức chần chừ trước người Thập Thất, ánh mắt xẹt qua vẻ giận dữ, cười lạnh: “Trước mặt bản cung chủ còn ra vẻ thanh cao cái gì, nói trắng ra, dưới thân Hình Bắc Minh không biết dâm dăng đến thế nào, giang rộng chân ra cầu xin được sủng hạnh ra sao?”

“Ân Giới!” Không còn vẻ ôn hòa nhẫn nhịn như ngày thường, sắc mặt Ảnh Thất thoáng hiện ra sát ý.

“Hừ, bản cung chủ nói sai sao? Nếu không phải hần tự giang chân ra, làm sao có hài tử trong bụng? Không biết liêm sỉ nằm dưới thân nam nhân cũng thôi đi, còn sinh hài tử như nữ nhân...”

“Ân Giới...” Từng câu nói châm chích khiến sắc mặt hai người trắng bệch, Ảnh Thất không thể nhẫn được nữa đánh một chưởng vào người trước mặt, nhưng lại bị Ân Giới dễ dàng giữ lại, ánh mắt nhìn kì lạ lóe lên, nhìn chăm chăm khuôn mặt giận dữ đến cực hạn của Ảnh Thất: “Lại dám động thủ với bản cung chủ!... Hừ hừ, nếu người vẫn còn sức, vậy để bản cung chủ chơi với người thêm một lát nữa.”

“Buông huynh ấy ra!” Thập Thất nhảy xuống giường, nhưng lại bị Ân Giới đánh văng lại lên giường, khiêng Ảnh Thất lên vai lướt đi như gió.

“Khụ khụ...” Thập Thất tái nhợt nhìn theo bóng Ân Giới phần nữ đến mức diêm dúa khiêng Ảnh Thất trên vai bay ra ngoài, sau đó cửa bị đóng mạnh lại, Thập Thất cố nhịn cảm giác muốn ho khan lại, một dòng máu tràn ra khoe môi, hần bò dậy muốn đẩy cửa ra, nhưng lại bị quát: “Mau cút vào trong, nếu không đừng trách lão tử hạ thủ vô tình!”

Cửa bị hộ vệ Ân Giới gọi đến canh giữ, với tình trạng của hần mà muốn xông ra thì hoàn toàn là tự tìm đường chết, nhưng trong lòng lại lo tên ma đầu đó sẽ làm gì đó với Ảnh Thất. Thập Thất dựa trên cửa, tay chậm chậm sờ lên cái bụng đã nhô cao, không biết liêm sỉ sao? Nếu như là chủ tử, hần chấp nhận...

Một ngày ba bữa đều có người đưa đến, nhưng lại không gặp được lại Ảnh Thất, thỉnh thoảng Ân Giới sẽ đến một lần, động tay động chân không ít, Thập Thất phát hiện hần cực kì hứng thú với cái bụng của mình, không, nói là bụng của mình, không bằng nói hần hứng thú với nguyên nhân vì sao mình có thai. Nhưng Thập Thất không chịu nói tiếng nào với hần, cho nên ánh mắt yêu nghiệt Ân Giới nhìn hần gần đây càng lúc càng lạnh...

“Ta muốn gặp Thất ca.” Khi Ân Giới lại đề cập đến chuyện này lần nữa, Thập Thất bình thản nói.

Ân Giới cười nụ cười điên đảo chứng sinh: “Người nghĩ người đang ra điều kiện với ai vậy, hiện tại bốp chết người đối với bản cung chủ cũng dễ dàng như bốp chết một con kiến.”

“Gặp được Thất ca, rồi có thể ta sẽ nói cho người biết việc người muốn biết.”

“Ô?” Có vẻ Ân Giới bị điều kiện này hấp dẫn, trên mặt hần xuất hiện loại biểu cảm không biết gọi là gì, giống hệt như chó con thấy bánh bao thịt. Ân Giới không biết kẻ sắc mặt nhạt nhẽo trước mặt đang nghĩ

gì, nếu không nhất định lại phát điên: “Vậy thì tốt, ngày mai ta cho các người gặp mặt một lần, đừng mong giở trò.”

Thập Thất thầm nghĩ, ta không giở trò... mới lạ.

Đến đêm nhưng lính canh vẫn không hề lơ là, Thập Thất lấy một bao gấm đẹp từ vạt áo trong ra, bên trong là một ít bột phấn, Thập Thất lấy khăn che lên mặt, bước nhẹ chân đến cửa sổ, chọc lủng, đổ bột phấn trong bao ra ngoài, phấn tuy ít nhưng hiệu lực rất mạnh, biển hiệu của Cốc Duy Kinh không phải treo bừa. Tiếng thịch thịch vang lên, Thập Thất cẩn thận đẩy cửa ra.

Với công lực hiện tại của hắn muốn chạy là hoàn toàn không có khả năng, không thể ở đây chờ chết, trước tiên phải nắm rõ địa thế và số lượng, vị trí của lính canh ở đây. Trong biệt viện này dường như không còn gì nguy hiểm nữa, Thập Thất nhảy qua tường, bên kia là một biệt viện khác, một căn phòng vẫn có ánh đèn mờ ảo.

Thập Thất nhảy xuống, nơi vốn cực kì yên lặng mơ hồ có tiếng động, hắn lảng lảng đứng yên tại chỗ, đến lúc lính canh phát hiện khác thường lục soát qua một lần, Thập Thất ngốc đã cúi thấp người lên đến chỗ căn phòng sáng đèn.

Cổ sức ép tiếng thở của mình xuống, Thập Thất nửa quỳ trong bụi cỏ, ngay trên đầu là cánh cửa sổ đóng chặt, hắn chăm chú nghe, dường như có tiếng người loáng thoáng, còn kèm theo tiếng thở gấp mê hoặc, Thập Thất nhú mày, nghe không rõ lắm. Đột nhiên tiếng đánh mạnh ập vào tai, lơ đãng là tiếng thân thể cọ xát, Thập Thất biến sắc, tiếng này, dường như hơi quen, giống như lúc...

“Con chuột nhỏ.” Tiếng nói đầy dục vọng đột ngột vang lên bên tai, Thập Thất lập tức đưa tay tới, nhưng lại quên mất mình đã không còn nội lực, đánh cho Ân Giới một chưởng không đau không ngứa. Bất giác Thập Thất mang về biệt viện đã nhốt hắn, thấy một núi lính canh té ngã trước cửa, cười lạnh: “Quả nhiên không thể thiếu cảnh giác với người, chẳng lẽ là đêm quá cô đơn, muốn tìm bản cung chủ giải sầu, vậy bản cung chủ chiều theo ý người!”

Vứt Thập Thất lên giường, Thập Thất vô thức cuộn người lại bảo vệ bụng, bị Ân Giới thấy, ánh mắt lại càng phần nộ: “Không chịu cho bản cung chủ biết làm sao có hài tử này, vậy bản cung chủ tự xem!”

Cách không điểm huyết Thập Thất, Ân Giới tung một chưởng đánh bay y phục của Thập Thất, nhưng không hề tổn thương đến da thịt nửa phần, cái bụng phình to của Thập Thất cứ như vậy bại lộ trước mắt Ân Giới.

“Không biết sinh ra thế nào, có phải là xé cái bụng này ra không? Lấy hài tử ra giữa cảnh máu chảy đầm đìa? Hả?” Ân Giới âm u nói ra những lời đâm máu, bàn tay lại mờ ám sờ lên cái bụng phình của Thập Thất.

“Người đang làm gì?” Một tiếng gào to truyền tới, ngữ khí tuy mạnh mẽ nhưng giọng nói lại khàn vô cùng, Thập Thất và Ân Giới cùng nhìn ra, Ảnh Thất thở dốc đứng dựa ngoài cửa, trong mắt đầy vẻ kích động và không thể tin nổi, y phục trên người vừa nhìn đã biết là khoác vụn lên, trên cổ tay đầy vết thương, máu vẫn đang nhỏ từng giọt.

38. Chương 38: Hẹn Ước

“Người đang làm gì?” Ảnh Thất thấy Thập Thất khóa thân nằm trên giường, không hề nhúc nhích, Ân Giới đặt tay trên bụng hắn, tư thế rất mờ ám.

“Người hỏi bản cung chủ đang làm gì? Không phải rõ ràng lắm sao?” Ân Giới thông thả rút tay lại, đứng lên đi tới trước mặt Ảnh Thất, nắm lấy một bàn tay của hắn, nhìn chằm chằm vết thương và máu trên đó, dữ tợn nói: “Chưa được bản cung chủ cho phép mà người đã dám giết đứt dây, có tin ta làm cho người sau này mãi mãi không xuống được giường không!”

“Người thả Thập Thất ra, sau này ta sẽ nằm yên trên giường mãi mãi không xuống.” Ảnh Thất dùng sức giật cổ tay đâm máu lại, không thèm nhìn tới hắn, một mình đi tới chỗ Thập Thất đang bị điểm huyết, tư thế có vẻ không được tự nhiên. Nội lực của hắn đã bị phong tỏa ngay từ khi bị bắt, đương nhiên không có

cách nào giải huyết do Ân Giới điểm. Bụng chẵn ra đập lên người Thập Thất, trong đôi mắt đối diện đầy khó hiểu và bất đắc dĩ.

“Nhìn cái gì mà nhìn, buồn nôn! Hai đại nam nhân nhìn cái gì mà nhìn? Đi với ta.” Ân Giới hung hăng quát rồi thò tay bắt Ảnh Thất.

“Ân Giới, ngươi từng đồng ý cho ta gặp Thất ca, không bằng là đêm nay.” Thập Thất đột nhiên nhắc đến điều kiện trao đổi đêm đó.

Ân Giới cười lạnh một tiếng, hôm nay hắn đã đổi về nam trang, nhưng vẫn còn khí chất yêu dị, vì trên người hắn người hấn cũng chỉ choàng vội một tấm áo bào, để lộ một mảng ngực lớn và xương vai tinh tế, nam nhân tầm thường thấy cảnh này đều sẽ phun máu, hai người trước mắt thì lại hạn không thể vĩnh viễn không thấy lại.

Ân Giới nhắc cầm Thập Thất lên, vuốt ve một lúc: “Bản cung chủ phát hiện khi ngươi không nói chuyện vẫn hấp dẫn hơn, hôm nay ngươi lên chạy ra ta còn chưa tính toán với ngươi, còn dám lớn gan ra điều kiện với ta! Bản cung chủ, không cho phép!” Nhẹ nhàng gạt bỏ đề nghị của Thập Thất, Ân Giới xoay người: “Ngươi, đi với ta, nếu không bản cung chủ lập tức phế hắn!”

Ảnh Thất nắm chặt tay, chèn chặn lại cho Thập Thất, sau đó đi.

Ngoài sân đổi một toán lính canh khác, tiếng các lính canh khác bị kéo đi càng lúc càng xa. Thập Thất nằm trên giường, trong đầu cực kì hỗn loạn, trước nay chưa từng nhét nhiều thứ vào như thế, từ khi tỉnh lại thấy Ảnh Thất, lại đến thái độ của ma đầu đó với Ảnh Thất, Ảnh Thất bị phong tỏa nội lực nhốt trong biệt viện bên cạnh, trong phòng đó còn có tiếng...

Bốn phía yên tĩnh, tư tưởng của Thập Thất cũng ngừng theo, quá an tĩnh rồi, an tĩnh đến mức chỉ nghe được tiếng thở của bản thân, chẳng lẽ...

“Có phải bản bảo chủ nên cột một sợi dây lên người ngươi, để ngươi không thất tung nữa không?” Giọng nói trầm khàn mang theo lửa giận vang lên bên tai, một bàn tay phất qua vài nơi trên người, giải huyết cho hắn.

“Chủ tử, thuộc hạ vô dụng, làm phiền chủ...” Chủ tử lại cứu mình lần thứ hai, lời còn chưa nói xong, lại bị một đôi môi nóng bỏng chặn lại. Hình Bắc Minh có phần thô bạo áp người ta xuống giường, gặm cắn đôi môi nói ra lời khiến mình giận dữ, sau đó tách hàm răng ra, liếm cắn trong trong ngoài ngoài hết một lần, mãi đến lúc đôi môi Thập Thất vừa đỏ vừa sưng mới chịu buông tha. Bốn mắt nhìn nhau, đều động tình, chỉ bất hạnh rằng nơi đây là sào huyết của địch nhân, Hình Bắc Minh hậm hực nhéo một cái lên bộ ngực trần trụi, không biết là vô tình hay cố ý mà nhéo trúng điểm hồng hồng nho nhỏ, Thập Thất cắn chặt răng mới kiềm chế được tiếng rên rỉ sắp tràn ra.

“Nuốt cái này.” Hình Bắc Minh lấy một viên thuốc ra bỏ vào miệng Thập Thất, Thập Thất nuốt ực một cái, sau đó lập tức cảm nhận được một luồng nhiệt tràn vào tứ chi, hơi vận nội công, quả nhiên nội lực trở lại rồi.

“Y phục đâu?” Hình Bắc Minh tìm hết một vòng cũng không thấy bộ y phục nào mặc được, mà ngược lại tìm được vài mảnh vải nát rất quen mắt trên đất, đen mặt. Nhớ đến khi nào vừa lên vào vừa lúc thấy Ảnh Thất bị khiêng ra từ đây, là do ma đầu đó làm không thể nghi ngờ.

Thập Thất đang nghĩ xem có nên lấy chăn quần người lại không, không cản trở hành động là được, một tấm cẩm bào viên lông trùm tới trước mắt, là của Hình Bắc Minh. Thập Thất ôm y phục ngốc ra một lúc, bị Hình Bắc Minh giật ra choàng lên người, miệng mắng: “Ngu ngốc, hiện tại đang là mùa nào, ngươi muốn bị lạnh bệnh sao? Không có ai rảnh hầu hạ ngươi đâu! Đưa tay ra!”

Thập Thất cứng còng đưa tay ra, chờ Hình Bắc Minh nhặt sợi đai lưng bị đứt lên nhọc nhằn cột thành cái thông lọng mới hoàn hồn, lấp ba lấp bắp nói tạ ơn: “Tạ, tạ chủ tử, thuộc hạ tự...” Nhưng y phục đã mặc xong rồi, Hình Bắc Minh trừng hắn một cái, một tấm áo giáp đúng lúc thông từ mái nhà xuống, không biết là của ảnh vệ nào, nhưng trước mắt chỉ có thể chấp nhận ý tốt của hắn, Thập Thất mặc áo giáp bên ngoài, nhận lấy vũ khí chủ tử đưa cho, xong thì muốn xông vào biệt viện bên cạnh.

“Chủ tử, Thất ca ở biệt viện bên cạnh, Ân Giới, chính là ma đầu kia, cũng ở đó.” Thập Thất đương nhiên biết chủ tử sẽ không vứt bỏ Ảnh Thất lại như vậy, nhưng lại nhớ đến dáng vẻ Ảnh Thất, vẫn cảm thấy tự mình đi xem tốt hơn.

“Người đừng bận tâm, Lâm Thương Hải đến thì người đi cùng với hắn, Ân Giới đúng không, để ta đối phó.” Hình Bắc Minh trực tiếp đá cửa, một quả pháo lệnh phóng lên từ mái nhà, một đoàn bóng đen chạy vào sân, chia ra tứ phía, thoảng chốc tiếng đánh giết vang lên khắp nơi, Lâm Thương Hải nhảy xuống, đánh giá Thập Thất: “Ồ! Thì ra là hắn! Mau đi cùng ta!”

“Chủ tử!” Tuy đã có lệnh của chủ tử, nhưng thật ra trong lòng, hắn không hề muốn đi.

“Đi. Phía Ảnh Thất có A Xuân, yên tâm.” Hình Bắc Minh quay đầu lại nhìn hắn một cái, nhún người nhảy sang biệt viện bên cạnh.

Không chỉ là lo cho Thất ca đâu! Thập Thất muốn nhảy theo, nhưng bị Lâm Thương Hải túm lại: “Nhiệm vụ của ta là đưa người bình an trở về Thiên Hạ Độ Nhất Bảo, tiểu huynh đệ, đừng khiến Lâm mỗ sau này không thể ngăn đầu trước mặt Hình Bắc Minh, ngoan ngoãn đi với ta!”

Biệt viện bên cạnh, hai bên chính tà đang giằng co.

Trước mặt Ân Giới có ba người, một trong số đó chính là Tả Vô Tiểu, có lẽ hai người còn lại là hai trợ thủ khác của Huyết Ma Cung, hơn mười cao thủ giang hồ đứng đối diện cũng cực kì điềm tĩnh, Tả Vô Tiểu bước tới một bước, cười nhẹ, dung mạo hắn vốn phong lưu tuấn mỹ, nụ cười này càng như thêm hoa trên gấm, nếu không biết hắn là người của Huyết Ma Cung, ắt sẽ nghĩ hắn là quý công tử nhà nào đó, thật đúng là không thể trông mặt bắt hình dong!

“Các vị đã quyết định lấy nhiều đánh ít rồi sao? Ha~ Tuy là chúng ta không có ý kiến, nhưng Tả mỗ sợ nếu truyền ra ngoài, các vị sẽ hậu bối vô lâm chê cười đó!”

“Đối phó với loại yêu nhân ma giáo các người, ai ai cũng có thể giết! Căn bản không cần xét đến chuyện công bằng gì đó! Giết được tên nào hay tên đó!” Đệ tử phái Ngũ Hoa, Chu Đại Thông sắc mặt dữ tợn chỉ vào bọn họ mắng.

“Hừ!” Ân Giới cười lạnh một tiếng, nhưng chưa thấy có ai ra tay, Chu Đại Thông đã ôm miệng thét một tiếng, máu tuôn ào ạt, đã bị cắt mất lưỡi.

“Hình bảo chủ, lần này người đến, e rằng đã biết bản cung chủ là ai, người nghĩ rằng chỉ với thực lực của một mình người có thể đánh bại được bản cung chủ sao? Nhớ lại năm đó đám người vô lâm các người đánh thành đàn, thay phiên nhau rồi lại phái tam đại cao thủ ra mới có thể đánh cung chủ tiền nhiệm ta xuống vực, đừng cầm gậy chọc trời!” Theo lời hắn nói, hoàn toàn không để những nhân sĩ vô lâm nào ngoài Hình Bắc Minh vào mắt.

Tuy dám giận nhưng lại chẳng dám nói, quần hùng vô lâm đều sợ có kết cục như Chu Đại Thông, ánh mắt dồn hết lên người Hình Bắc Minh.

Hình Bắc Minh thản nhiên mở miệng: “Vây chẳng bằng Ân cung chủ chọn một ngày, bản bảo chủ độc đấu với người, tử thương không oán.” Hình Bắc Minh vừa nói ra, quần hùng vô lâm phía sau nhao nhao phản đối, số yêu nhân ma giáo trước mắt chẳng có bao nhiêu, là cơ hội tốt để ra tay, lại nói, Lâm minh chủ còn chưa ra mặt...

Tiết Tổ Lâm phái Khung Sơn tuổi đã hơn năm mươi, dùng giọng điệu của tiền bối vô lâm khuyên nhủ: “Hình bảo chủ, nếu lần này thả cho lũ yêu nhân này đi, không biết bọn chúng sẽ còn hại bao nhiêu người, không thể nông nổi nhất thời! Bây giờ chúng ta đoàn kết lại, bắt trọn bọn chúng, sau đó sẽ diệt trừ tận gốc Huyết Ma Cung!”

Lời nghiêm nghị chính, rất nhiều người phụ họa theo, nhao nhao đòi rút kiếm. Hình Bắc Minh còn không liếc hắn một cái: “Đây là quyết định của Thiên Hạ Độ Nhất Bảo, còn về các người, xin cứ tự nhiên.”

Đám người vô lâm sắc mặt cực kì khó coi, ai cũng chần chừ, tuy bất mãn với hành động của Hình Bắc Minh, nhưng luận võ công, không người nào ở đây là đối thủ của hắn, hơn nữa nam nhân như yêu nghiệt trước mắt có lẽ cũng không thua kém Ân Hạo Nguyệt trước đây bao nhiêu, nếu bọn họ xông lên chắc chắn sẽ chết...

Thấy tình cảnh như thế, Ân Giới cười to: “Được! Khí phách! Bản cung chủ càng tin lời nhất ngôn cửu đỉnh của Hình bảo chủ, sau lưng người...”

Sắc mặt Ảnh Thất trắng bệch, Kha Vi Khanh giấu giấu Ảnh Thất ra sau lưng, ra sức lườm liếc Ân Giới.

“Đây là người của ta, không biết đắc tội Ân cung chủ khi nào.” Hình Bắc Minh vờ như không biết hấn đang nghĩ gì.

“Người của người? Ha ha ha...” Ân Giới cười to lần nữa, chỉ vào Hình Bắc Minh nói: “Hình Bắc Minh, bản cung chủ biết hiện tại tâm trí của người không ở đây, vì tiểu thị vệ ngon miệng kia, bản cung chủ hẹn người năm sau quyết chiến, đến lúc đó, nếu bản cung chủ thắng, sẽ đòi của người một món nợ nhân tình, mong được đáp ứng!”

“Có thể.” Hình Bắc Minh gật đầu: “Có điều bản bảo chủ khuyên người, phải để hấn cam tâm tình nguyện.”

“Hừ! Không cần người thuyết giáo, chúng ta đi!” Ân Giới phát tay, ánh mắt ngang tàng nhìn chằm chằm người vẫn không chịu nhìn hấn, ngữ khí ung dung ngạo mạn không ai bì được: “Người nhất định sẽ về lại bên cạnh bản cung chủ.”

39. Chương 39: Ngực Bị Tập Kích

Trong căn phòng yên lặng, thỉnh thoảng có tiếng nước, sau đó lại là im lặng kéo dài. Ảnh Thất ngồi trong bồn tắm, trên khuôn mặt vốn ôn hòa giờ đây mang theo mấy phần mù mịt mấy phần đau thương, trên bờ vai, phần xương quai xanh lộ trên mặt nước điểm chỉ chút dấu hôn, có dấu đã chuyển sang màu tím đậm, dấu đỏ trải dài xuống tận ngực, phần thân bên dưới bị nước che khuất không nhìn rõ được, nhưng cũng không khó tưởng tượng nơi đó thâm thối thế nào...

“Người dự định ngồi trong bồn tắm đến sáng mai sao?” Giọng nói biếng nhác vọng từ bên ngoài vào, là Kha Vi Khanh, Ảnh Thất thoáng thả lỏng thần kinh đang căng thẳng, nhưng lúc này hấn không muốn gặp ai cả.

“Không cần người đuổi, bản thiếu đi ngay đây, trên bàn là thuốc Cốc thần y bảo bản thiếu mang đến, nội lực của người bị ức chế quá lâu rồi, thuốc này có thể giúp người khôi phục lại như trước rất nhanh.” Kha Vi Khanh đứng lên, vừa đi vừa nói.

“Giúp ta tạ ơn Cốc thần y.” Thân thể cứng còng vẫn không thả lỏng, chỉ đợi Kha Vi Khanh đi.

“Muốn tạ thì người tự đi tạ, Cốc thần y ở trong biệt viện ngay cạnh chỗ Hình Bắc Minh.” Kha Vi Khanh cự tuyệt cực kì không khách sáo, nhìn bóng người lơ mờ sau bình phong, dứt khoát bước tới: “Ta nói Tiểu Thất, trước khi gặp phải tiểu ma đầu Ân Giới người còn chưa chạm vào người khác sao?”

“Kha công tử!” Không biết là nghe thấy tên Ân Giới khơi dậy hoảng loạn, hay là giận dữ vì bị thăm dò chuyện riêng tư, Ảnh Thất phóng một dòng tên nước ra, ngăn bước chân đang tiến tới của Kha Vi Khanh, “Chuyện này không liên quan đến ngài, cảm tạ ngài đưa thuốc, xin về đi.”

Tránh đi mấy mũi tên nước, tuy Kha Vi Khanh không bước tới nữa, nhưng miệng mọc trên người hấn, vẫn phải nói hết lời: “Tiểu Thất, sống một đời, dù sao cũng sẽ xảy ra mối quan hệ kiểu này kiểu kia với người khác, không phải nữ nhân thì là nam nhân, nếu thích, thì lưỡng tình tương duyệt, cùng có quan hệ thân mật, nếu không thích, thì là giải quyết nhu cầu, nghiêm trọng hơn một chút, thì cứ xem như chó cắn! Đại nam nhân, đầu thế trời mãi mình vào chuyện này, người nói có đúng không?”

Cũng không nói nhiều nữa, đưa ra ý chính là được, Kha Vi Khanh lắc lắc đầu, thâm thối dài một hơi, bỏ đi.

Trong phòng lại im lặng, chỉ không biết trong lòng người nào đó hiện đang như dòng suối nhỏ róc rách, hay sóng gió cuộn trào...

Góc tường bên ngoài, hai bóng người đang nấp, nhìn kĩ, là Hình đại bảo chủ và tiểu thị vệ của hấn! Giữa cảnh đêm âm u vắng vẻ, ngoài phòng bóng cây dày đặc, trong phòng tiếng nước rào rạt, còn có một ảnh vệ trong bồn, bọn họ đang...

Đêm lạnh hơn, Hình Bắc Minh cuối cùng cũng nhịn không nổi nữa ôm lấy eo người nào đó, xách đi.

“Thế này hẳn là yên tâm rồi chứ, tính tình Ảnh Thất kiên định, sẽ điều tiết lại mình rất nhanh, hơn nữa, còn có A Xuân. Nếu còn lo lắng, chờ xác định chắc chắn Ân Giới đã rời khỏi thành Nguyệt Minh thì tự đến xem hẳn.” Hình Bắc Minh dung túng nuông chiều tiểu thị vệ vẫn lo trước khi Ân Giới đi sẽ đến quấy rối ảnh vệ của hắn, thế là cưỡng chế Kha Vi Khanh làm ảnh vệ của ảnh vệ.

“Tạ ơn chủ tử, chỉ là thuộc hạ lo Ân Giới sẽ không dễ dàng từ bỏ ý đồ như vậy, đến lúc đó Thất Ca...”

“Người không tin ta, cảm thấy ta sẽ bại dưới tay Ân Giới?” Giọng điệu âm u như không khí trước cơn bão, ánh mắt nhìn chằm chằm Thập Thất như ngay khắc sau sẽ nhai nuốt hắn.

“Không, chủ tử. Thuộc hạ tin chủ tử, chỉ là lo Ân Giới sẽ không tuân thủ giao ước!” Thập Thất vội nói, nhưng lại đụng phải ánh mắt tóe lửa của Hình Bắc Minh, “Chủ tử?”

“Người nghĩ, hẳn bại dưới tay ta, mà ta vẫn sẽ để hắn mang người trong bảo đi? Xem ra, phải để cho người thấu hiểu uy nghiêm của bản bảo chủ sâu sắc hơn nữa... Xoẹt!” Không cần hoài nghi, tiếp ngay sau lời hắn nói chính là tiếng xé vải, còn về tại sao lại xé, là do cái đai lưng Hình đại bảo chủ thắt thành thông lọng đã hoàn toàn thành nút chết, cần bạo lực.

Sau khi dùng bạo lực giải quyết sạch sẽ số quần áo, động tác tiếp theo lại rất nhẹ nhàng, thân thể đã nếm qua tình dục bị trêu chọc thành hồng hồng nóng nóng rất nhanh, Thập Thất thở dốc tùy ý người bên trên muốn làm gì thì làm, nơi bị khai thác quá độ phía sau dễ dàng tiếp nhận thứ to lớn không phải của mình, ma xát của những lần vào sâu ra ít khiến phía trước của Thập Thất đứng thẳng giữa phần bụng ép sát của hai người.

“Không cho đụng vào nó.” Chụp lấy bàn tay muốn tự giải quyết đè xuống gối đầu, Hình Bắc Minh tiếp tục những lần đóng đưa dãn vật, nhìn thứ to lớn của mình mặc sức ra vào huyết khẩu đỏ tươi, dịch thể trơn bóng thỉnh thoảng bị ép tràn ra ngoài, chảy xuôi theo cái mông săn chắc chui vào chỗ khuất, cảm giác thứ to lớn của mình lại lớn thêm một chút.

“... Chủ, chủ tử... Khó chịu, dừng... A!” Hai má Thập Thất đỏ bừng, mắt cũng ướt nước, đang khó chịu cầu xin, đột nhiên một lần lao mạnh trúng vào nơi vô danh nào đó, thân thể Thập Thất run rẩy, tiếng rên rỉ buột ra khiến Hình Bắc Minh tê dại cả người, lại càng ra sức xông tới.

Ngoài phòng gió lạnh bần bật, trong phòng nhiệt tình như lửa, không biết ai vui ai buồn...

Tiếng nước dừng lại, Thập Thất được tắm rửa xong, quỳ sấp trên giường, để người phía sau đẩy ngọc thể vào cho mình, mấy ngày nay vẫn không dùng, hơi chút khó chịu, cố nén mong muốn đưa tay rút ra lại, Thập Thất lật người nằm nghiêng trên giường, thần hồn để hết lên người Hình Bắc Minh đang dùng nội lực hong khô tóc. Hoan ái, xử lý sau đó, dùng ngọc thể... Có khi mặc y phục chủ tử cũng muốn đích thân làm, mình chỉ là một ảnh vệ lại được chủ tử chăm sóc như vậy, có quá xa xỉ không...

Hình Bắc Minh hong tóc xong, thắt đai lưng, quay người lại phát hiện ảnh vệ nhà mình đang nhìn mình ngẩn người, cũng không lên tiếng cắt ngang hắn, tự leo lên giường ôm người ta vào lòng, như thường lệ trước tiên xoa xoa bụng, cảm giác được rung động nhẹ nhẹ, vừa ý thỏa ý kéo chăn lên, “Ngủ.”

Giữa bóng đêm, Thập Thất đánh bạo chăm chăm nhìn khuôn mặt Hình Bắc Minh, đến lúc một bàn tay ấm nóng nắm lấy bàn tay rục rịch muốn cử động của mình áp lên mặt chủ tử, Thập Thất hoảng hốt nghe chủ tử nói: “Chẳng phải nói rồi sao, muốn sờ cứ sờ.”

Thập Thất nghe lời sờ thật lâu, đến lúc ngón tay lạnh buốt, bị kéo vào chăn, nắm chặt.

Hôm nay trời nắng đẹp hiếm thấy, Thập Thất bị cưỡng chế ra sân phơi nắng, nằm trên ghế dựa lót chăn dày, trên người cũng đắp một tấm áo bông, trên chiếc ghế nhỏ bên cạnh là món mứt táo chua, bánh sơn trà gần đây thích ăn nhất, trước nay chưa từng được nhân nhả thế này khiến Thập Thất thấp thỏm bất an, đặc biệt là từ sau khi thấy Thập Nhị trên nóc nhà bên cạnh vẫy tay chào mình.

“Tiểu Thập Thất, cho chút mứt táo ăn đi.” Ảnh Thập Nhị cười hì hì, sáng sớm nay Hình Bắc Minh có việc ra ngoài, nếu không hẳn cũng không dám can rờ như vậy.

Ánh mắt Thập Thất thoáng cười, từ sau lần ở khách điểm Tiễn Lai, Thập Nhị thường hiện thân nói chuyện với mình, đôi khi Thập Nhất cũng gia nhập, Hình Bắc Minh biết cũng ngầm đồng ý, lúc không có mình bên cạnh, dù sao cũng cần có người giải sầu cho Thập Thất. Thế là, người giải sầu Ánh Thập Nhị ra đời.

Vút vút hai tiếng, Thập Nhị nhẹ nhàng đón lấy, đưa cho Thập Nhất một trái, vừa ăn vừa nói: “Ai, mấy ngày này thật sự rất sa đọa! Nếu để lâu nhĩ biết, không nói cho tai ta mọc kén sẽ không chịu thôi! Miệng hần chỉ toàn quy tắc pháp quy gì gì đó, thật là một nam nhân cổ hủ!”

Ánh Nhị chỉ là quá tận tâm mà thôi, nếu không chủ tử và Ánh Nhất cũng sẽ không yên tâm giao Ánh Vệ Doanh cho hần quản lý, chỉ có điều mấy câu này của Thập Nhị... “Với thuận phong nhĩ của nhĩ ca, sự tích trong mấy ngày này của ngươi sợ là hần đã sớm biết rồi, muốn đến tìm ngươi tính sổ cũng đã sớm đến rồi. Nhưng hôm nay ngươi nói huynh ấy, khụ, có lẽ sắp đến tính nợ rồi.”

Thập Nhị cứng người, có lẽ là nghĩ đến phương pháp hành hạ người khác của Ánh Nhị, nhưng khôi phục lại rất nhanh, bình đến tướng đỡ nước đến đất che, đến lúc đó rồi tính tiếp, hừ hừ!

Có người đến, Thập Thất ngồi thẳng dậy, Ánh Thập Nhị liếc qua, tính bát quái lại nổi lên, hơn hờ vẩy tay: “Tiểu Thập Thất, ngàn vạn lần không được thua nữ nhân nha, ta ủng hộ ngươi!”

Thập Thất ngẩn người, nữ nhân gì? Đang khó hiểu, một nữ nhân chạy từ bên ngoài vào, dáng người mảnh mai, dung mạo thanh tú, chỉ là nước mắt loang lổ trên mặt, mắt cũng sưng! Thập Thất thấy quen quen, có lẽ là tẩm phi của chủ tử, tình cảnh gì thế này?

Vì Thập Thất, cho nên các thị vệ bên ngoài đều bị điều đi, ngày thường chỉ có ánh vệ canh giữ, Hình Bắc Minh cũng hạ lệnh không được tự ý vào chủ ốc, ai vi phạm trục xuất khỏi bảo. Không biết vì sao nữ nhân này lại xông vào như thế, Thập Thất đứng lên, ngăn trước mặt nàng ta. Nữ nhân kia trừng đôi mắt sưng đỏ xông vào, không thèm để ý Thập Thất ngăn cản, cố sức lao vào phòng.

Thập Thất ngăn lại lần nữa, thấp giọng nói: “Chủ tử có lệnh, không ai được vào, xin về cho.”

Nữ nhân này tên là Thủy Thiên, là nữ nhân đầu tiên vào bảo hầu hạ Hình Bắc Minh, ngày thường vẫn ý vào mình có thâm niên lâu nhất, tự xưng là tỷ tỷ, bắt một đám nữ nhân khác cả ngày tỷ tỷ ngăn tỷ tỷ dài mà đến bái kiến mình, nàng ta vẫn cho rằng dù chủ tử không chuyên sủng mình, nhưng ít nhất cũng sẽ được ở lại lâu dài trong bảo, không cần phải lo chuyện sinh nhai. Kết quả hôm nay bảo chủ lại hạ lệnh, giải tán Hồ Tâm Tiểu Trúc, cũng chính là nơi ở của các tẩm phi, tất cả mọi người được cho vàng bạc đưa về nhà, không có nơi để về cũng sắp xếp cho chỗ ở. Lệnh này vừa hạ xuống, tiếng khóc than dậy trời trong Tiểu Trúc, những ai cảm tình nhạt, được tiền rồi đều đi cả, những người như Thủy Thiên, biết khóc lóc cũng không được gì, liền chạy đến chủ ốc.

Nàng ta vẫn nhớ rõ tên thị vệ trước mắt, hôm đó trong bảo xôn xao tin bảo chủ đưa một nữ tử về, nàng ta và các muội muội lén đến xem kết quả chỉ thấy hần, cái này... Nghe nói khi trở về bảo chủ tự tay đỡ một nam tử xuống xe, quan hệ có vẻ không tầm thường, lẽ nào...

Thủy Thiên đỏ mắt trừng Thập Thất lạnh mặt ngăn cản mình, y phục dày hần mặc chất liệu quý giá, còn được viền lông bạch hồ hiếm thấy, hiển nhiên không phải một thị vệ bình thường, nàng ta run rẩy nói: “Ta muốn gặp bảo chủ, người tránh ra cho ta!”

“Hiện tại chủ tử không có ở đây, ngươi có thể cầu kiến sau, nếu có chuyện, ta có thể chuyển lời.” Nếu là chuyện cực kì khẩn cấp, mình có thể lập tức đi bẩm báo với chủ tử, hoặc nhờ Thập Nhất Thập Nhị giúp.

“Ngươi dựa vào cái gì?” Ánh mắt Thủy Thiên lóe lên tia nhìn oán hận, vì cái gì bắt chúng ta rời đi, người lại ở đây nhàn nhã phơi nắng? Còn là một nam nhân... Thật buồn cười! “Trong phòng có phải là tân hoan của bảo chủ không? Ta muốn gặp ả!”

Tân hoan? Ở đâu ra? “Trong phòng không có ai, xin hãy về đi, nếu ngươi còn khăng khăng muốn xông vào, nên biết hậu quả.” Vẫn là đáng về không mạo không nhạt như cũ, nhưng lại càng khiến nữ nhân nào đó giận dữ.

“Không phải là bị đuổi ra khỏi bảo sao? Toàn bộ người trong Hồ Tâm Tiểu Trúc chúng ta! Toàn bộ đều bị đuổi đi rồi! Ngươi còn nói trong phòng không có tân hoan, tại sao? Vậy thì tại sao bảo chủ muốn chúng ta đi? Khi bảo chủ trở về, ai cũng đã nhìn thấy, người chính là kẻ được gọi là tân hoan có đúng không, người

thật ra là nữ giả nam có đúng không, bảo chủ muốn bảo vệ người, không cho chúng ta biết... Người để ta xem!”

Thập Thất đang bị tin tức các tấm phi đã bị đuổi ra khỏi bảo làm sửng sốt, nhưng lập tức được cánh tay thò tới trước mặt hắt gọi tỉnh, vội tránh đi, đang làm gì vậy? Nữ nhân này muốn xé y phục của hắn? Hoang đường!

Thủy Thiên vung tay tập kích phần ngực Thập Thất, muốn xác nhận xem có phải nữ giả nam không, nhưng thoáng cái đã bị tránh, vốn dĩ nàng ta đã giận mất trí, lúc này thấy hắn tránh, máu nóng lại xông lên não, bất chấp, đuổi theo Thập Thất muốn xé y phục hắn, trong lòng la hét hắn ta nhất định là nữ!

Thập Nhị âm thầm theo dõi từ mái nhà cũng há hốc mồm: “Trời ạ, chuyện gì thế này? Thập Nhất, trong các quy tắc của ảnh vệ có nói phải giải quyết thế nào khi gặp chuyện này không?”

40. Chương 40: Nụ Cười Của Người

Thập Thất rất phiền muộn, không thể làm nữ nhân này bị thương, mà nàng ta lại như phát điên liên tục bổ nhào lên người hắn, ánh mắt cầu cứu bắn tới mái nhà, Thập Nhị gãi đầu: “Ta cũng không biết cách đối phó với nữ nhân điên, dứt khoát điểm huyết hoặc đánh xỉu đi, người thấy thế nào?”

Thập Nhất đưa tay chỉ ra xa: “Không cần, chủ tử đến rồi.”

Từ xa Hình Bắc Minh đã nghe có tiếng nữ nhân la hét trong sân biệt viện của mình, trán nổi gân, sải chân bước nhanh vào sân, liền thấy ảnh vệ nhà mình bị một nữ nhân bám riết, sắc mặt cau kỉnh, khó chịu, nữ nhân kia khua tay, dường như muốn xé vạt áo Thập Thất, nộ hỏa xông thiên: “Kéo nàng ta ra, còn ra thể thống gì nữa!”

Trình bá gật đầu, gọi các thị vệ gần đó đến, đi đến kéo Thủy Thiên ra: “Thủy Thiên, bảo chủ có lệnh, lệnh cho người hôm nay rời khỏi Thiên Hạ Đệ Nhất Bảo, sao người lại không đi, còn đến đây la lối khóc lóc?”

Thủy Thiên vùng vẫy, nói: “Trình bá, Trình bá, ta muốn gặp bảo chủ, ta muốn gặp con hồ ly tinh kia, có phải là hắn không! Có phải hắn không! Hắn là nữ nhân có đúng không?”

“Bảo chủ ở ngay đây, người muốn hỏi chẳng bằng hỏi ta đi?” Giọng nói lạnh lùng từ phía sau truyền tới, Thủy Thiên thôi giãy dụa, khoác lên nụ cười tự cho là đẹp nhất, chỉ là phối hợp với đầu tóc rối bù không được cân xứng mấy, nàng ta ra sức muốn tránh khỏi vòng kiềm của các thị vệ, nhưng không có lệnh của bảo chủ, các thị vệ chỉ có thể càng giữ chặt nàng ta hơn.

“Bảo chủ, Thủy Thiên làm sai điều gì Thủy Thiên sẽ sửa, bảo chủ đừng đuổi Thủy Thiên đi, có được không?”

“Bảo chủ sẽ không ra lệnh lần thứ hai, lập tức thu dọn hành lý đi ngay.”

“Bảo chủ! Thủy Thiên không phục, Thủy Thiên theo ngài nhiều năm như vậy, sao lại vô duyên vô cớ muốn ta đi? Có phải ả không? ả hơn ta chỗ nào chứ, dung mạo không đẹp bằng ta, thân hình cũng không được! Nhìn giống hệt như một nam nhân, sao bảo chủ lại muốn ả hầu hạ... ả có gì tốt?” Thủy Thiên rơi lệ không ngừng, cực kỳ oan ức.

“Sao, giống hệt như một nam nhân. Hắn vốn là một nam nhân!” Hình Bắc Minh cười lạnh.

“Bảo chủ?” Thủy Thiên ngẩn người, các thị vệ cũng sửng sốt: “Hắn là nam? Người tại sao...”

“Không sai, bảo chủ đoạn tụ rồi. Thế nào, từ bỏ rồi? Kéo đi.” Bình tĩnh nói ra những lời khiến người khác không thể bình tĩnh, Hình Bắc Minh phất tay bảo thị vệ kéo Thủy Thiên ra ngoài. Thủy Thiên bị tin tức bảo chủ đoạn tụ dọa cho hoa dung thất sắc thần thờ bị hai thị vệ kéo đi, nàng tuyệt vọng rồi...

Hình Bắc Minh đi tới trước mặt Thập Thất, thay hắn chỉnh lại vạt áo hơi mở ra, bất mãn nói: “Nơi này đông người hỗn loạn, chúng ta chuyển đến nơi khác có được không?”

Ngũ khí thương lượng như thế lại hù chết thêm một đám người, Thập Thất ngây ngốc hỏi: “Chuyển đến đâu?”

Hình Bắc Minh quay lại nói với Trình bá vẫn bình tĩnh thản nhiên: “Trình bá, gọi người quét dọn biệt viện ở Đông Hồ, ngày mai chúng ta chuyển đến đó.”

Trình bá cúi người: “Vâng, chủ tử.” Sau đó lui xuống, hẳn phải bảo đảm những kẻ bị đuổi đi hôm nay đã rời bảo, tránh để chủ tử nổi giận.

Thế là, Hình Bắc Minh lại dẫn theo Thập Thất và một đàn ảnh vệ cộng thêm một vị thần y đính kèm một tiểu hài ăn không trả tiền chuyển đến biệt viện Đông Hồ, nghe nói, biệt viện Đông Hồ là sản nghiệp Kha Vi Khanh tự quyết định mua thay Hình Bắc Minh nhiều năm trước, vì cảnh đẹp của hồ nước trong vắt như ngọc và phiến rừng xanh mướt, không hoành tráng khí thế như Thiên Hạ Đệ Nhất Bảo mà rất tươi mát trong lành, thật sự là một nơi tốt để nói chuyện yêu đương, tránh nắng ẩn cư, Kha thiếu gia thật có lòng!

Vì vừa có trận tuyết lớn, trong biệt viện Đông Hồ và xung quanh vẫn là một mảnh trắng xóa, bốn phía ngập màu tuyết, đẹp không sao tả xiết, chỉ có thể nói, phong cảnh ở đây mỗi mùa một vẻ.

Cốc Duy Kinh bắt mạch cho Thập Thất, miệng lầm bầm gì đó, rồi lại chạy đến phòng thuốc Hình Bắc Minh chuẩn bị riêng cho hắn bắt đầu làm việc như mọi ngày. Thập Thất đi theo, hiện tại bụng của hắn lại lớn thêm một chút, bị dận đi dận lại là không được đi nhanh, cho nên hắn chỉ có thể lắc lư chậm rì rì đến đó, còn chưa vào cửa đã ngửi thấy mùi máu tanh nồng, Thập Thất đã lâu không nôn thiếu chút nữa lại nôn ra, vịn khung cửa nôn khan mấy tiếng.

Cốc Duy Kinh nghe tiếng chạy ra, đỡ hắn ra xa, mắng: “Người chạy đến đây làm gì? Trời vừa có tuyết mặt đất đóng băng hết cả, chẳng mấy bị ngã ta không biết đền đầu cho Hình Bắc Minh một hài tử.”

Thập Thất vỗ ngực, hỏi: “Cốc tiên bối, ta rất cẩn thận, nhưng mà ngài, làm gì trong phòng, mùi máu nồng như thế?”

Cốc Duy Kinh nhìn hắn một cái: “Người không muốn biết đầu, sau này nói cho người nghe, không có chuyện gì không được đến đây nữa, nghe thấy không? Rốt cuộc có chuyện gì cần tìm ta?”

“Cốc tiên bối, đã lâu như vậy rồi, ta vẫn có một nghi vấn, rốt cuộc... Hài tử này là do loại thuốc đó hay vì thể chất ta có vấn đề?” Thời gian gần đây Thập Thất vẫn nghĩ mãi chuyện này, Ân Giới có vẻ cực kì quan tâm đến chuyện này, hắn có dự cảm không lành.

Cốc Duy Kinh không nghĩ bấy giờ hắn mới đến hỏi chuyện này, cười nói: “Vấn đề này Hình Bắc Minh đã sớm hỏi ta rồi, với hiểu biết của ta, chưa từng thấy qua nam nhân có thể chất mang thai, còn về bộ tộc có thể sinh con trong sách cổ, chỉ là truyền thuyết, không thể phân biệt thật giả, mà nói không chừng người chính là hậu duệ của bộ tộc đó. Người, sợ cái gì?”

Thập Thất lắc đầu: “Không phải ta sợ, chỉ là lo lắng... Có người sẽ lấy loại thuốc này làm việc ác, nếu như là hai bên cùng tình nguyện còn hay, nếu là cưỡng ép...”

Cốc Duy Kinh gật đầu, lo lắng như thế không phải vô lý: “Chỉ cần chúng ta không nói ra, trên giang hồ sẽ không có người biết, trừ khi Phù Phong Phái tiết lộ loại thuốc này ra, nhưng cũng còn may, phong trào đoạn tụ vẫn chưa thịnh hành đến vậy. Chẳng qua, lần trước người bị bắt, mà đầu Ân Giới biết chuyện này... Người sợ hắn?”

Nét buồn trong mắt Thập Thất càng đậm, Cốc Duy Kinh vỗ vỗ vai hắn: “Nếu lo lắng, vậy chờ đến lúc hài tử xuất thế, nỗ lực hết sức bảo vệ nó là được, đừng nghĩ nhiều như vậy, tâm trạng không tốt ảnh hưởng rất lớn đến nhi tử!”

Nói thì nói thế, nhưng làm sao có thể hoàn toàn yên tâm? Cho nên Thập Thất quyết định, chờ khi nào thời tiết tốt một chút, sẽ đến thăm Ảnh Thất.

Vừa về đến phòng mình, đã thấy Kha thiếu lả lướt bay đến, mắt lấp lóe: “Tiểu Thập Thất, bản thiếu tìm người đã lâu rồi, ai nha! Nghĩa tử của ta lớn vậy rồi sao!”

Thập Thất xấu hổ: “Kha công tử!”

Kha Vi Khanh xoa tay, khoe miệng có tia sáng khả nghi: “Bản thiếu sờ nghĩa tử một chút được không?”

“Ồ...” Xin hỏi Kha thiếu đang tự thôi miên cái gì vậy? Hắn còn chưa thoải mái đến độ để mọi người đến sờ bụng mình, dùng lời của chủ tử nói thì là, còn ra thể thống gì!

“Kha thiếu gia, nghĩa tử của người ở nơi nào, nói cho ta nghe thử?” Một giọng nói lạnh băng vang lên sau lưng bọn họ, Kha Vi Khanh rút ngay bàn tay đã sắp thành công của mình lại, đứng thẳng lưng tiến hành khinh bỉ Hình Bắc Minh.

“Bản thiếu đã dự định từ lâu rồi, muốn làm nghĩa phụ của bảo bảo! Hình bảo chủ ngài mất trí nhớ rồi sao? Vậy bản thiếu nói lại lần nữa, bản thiếu, muốn, làm, nghĩa phụ, bảo bảo.”

Hình Bắc Minh hừ lạnh một tiếng: “Hài tử còn ở trong bụng Thập Thất, người đang định sờ người của bản bảo chủ.”

Kha Vi Khanh: “... Người, cuối cùng cũng thừa nhận rồi... Người... Đoạn tụ rồi... Diệu à, huynh đệ tốt của huynh đã đi chia đào với người ta thật rồi!!” Kha Vi Khanh vừa ra sức rặn nước mắt, vừa kêu gào tên Tương Diệu bay mất.

Thập Thất: “...”

Hình Bắc Minh: “Thật mất mặt.” Có một vị hảo hữu điên loạn như vậy.

Không thể phủ nhận, nhờ Kha Vi Khanh, tâm trạng lo âu thả lỏng được một chút, Thập Thất vô thức mỉm cười, đang định cùng vào phòng với chủ tử. Không ngờ Hình Bắc Minh chụp lấy vai hắn, hung dữ nói: “Ngẩng đầu lên.”

Thập Thất ngạc nhiên: “Chủ tử?” Làm sao vậy?

Khuôn mặt vốn không có biểu cảm gì trước kia, từ khi ở cạnh hắn đến nay, trở nên phong phú hơn, có hoảng sợ, có luống cuống, có lo âu... Còn có mê hoặc khi bị đẩy vào khoái cảm, chỉ chưa từng thấy nụ cười, chính như vừa rồi, dù chỉ là rất nhạt, nhưng vẫn bị mình bắt được, nét cười không dễ gì thấy được.

Hình Bắc Minh lên án: “Người vừa mới cười.”

“A?” Đây là loại lên án gì vậy? Tuy bản thân không hay cười, nhưng cũng chưa mất chức năng này mà? Nói đến cười, Thập Thất nhớ ra ở đại hội vô lâm chủ tử cũng cười vài lần, chỉ có điều, nếu như có thể, muốn nhìn thấy nụ cười thật sự của chủ tử.

“Cười lại cái nữa.” Hình Bắc Minh yêu cầu.

“...” Đây là loại yêu cầu gì vậy? Vô duyên vô cớ làm sao cười được, chủ tử sao lại... Nhớ lại mấy tháng trước, chủ tử dường như cũng từng yêu cầu Thủy Tụ Nhi thế này, chẳng lẽ chủ tử có sở thích đặc biệt gì đó?

Biểu cảm gì vậy? Cười không được, khi này làm sao... Chẳng lẽ là vì tiểu tử A Xuân, Hình Bắc Minh tối mắt nghĩ, túm người lôi vào phòng, đè xuống ghế: “Bản bảo chủ lệnh cho người, lập tức cười một cái, nếu không, hừ hừ.” Nói xong thì ung dung ngồi xuống đối diện, bắt chéo chân nhìn chằm chằm Thập Thất.

Thập Thất khóc không ra nước mắt, mệnh lệnh này tuy đơn giản nhưng lại rất quái dị, bị chủ tử nhìn chằm chằm như vậy, mắt miệng hai tay hắn thật không biết để đi đâu nữa, làm sao cười nổi? Căng thẳng một lúc lâu, Thập Thất mới điều chỉnh biểu cảm trên mặt thành thứ tự nhận là cười.

“Phụt~” Trước nay chưa từng để lộ sắc mặt quái dị như vậy trước mặt hắn, khuôn mặt vốn có vẻ anh tuấn cứng rắn uốn thành loại biểu tình quái dị nửa cười nửa mỉa, Hình Bắc Minh cuối cùng vẫn không nhịn được cười ra tiếng.

Chuyện vừa mong đợi khi này thoáng cái đã thành thật rồi, Thập Thất nhìn nụ cười như băng tuyết gặp xuân của chủ tử, ngẩn ngơ, trái tim lại không chịu nghe lời đập thình thịch, khiến đôi chân đã lâu không gây phiền phức cho mình cũng vui vẻ giật giật, chân Thập Thất vô thức run rẩy, nhíu mày rên khẽ một tiếng.

“Chuột rút sao?” Hình Bắc Minh chú ý tới đôi chân run rẩy bất thường của Thập Thất, vội bế ngang hắn lên thả xuống giường, nâng bên chân bị chuột rút đặt lên đùi mình, thuận thực bắt đầu xoa bóp. Đôi mày cau chặt của Thập Thất dần thả lỏng, nhìn trộm đôi mắt chăm chú, động tác nghiêm túc của chủ tử, còn luôn miệng hỏi hắn có đau không, cảm giác vui sướng từ nội tâm tràn lên, không thể ngăn được, đến bên môi hóa thành nụ cười hạnh phúc nhẹ nhàng.

Hình Bắc Minh nhìn nụ cười không dễ thấy, động tác tay dần ngừng lại, bỗng chốc cúi người hôn lên đôi môi còn chưa dứt ý cười...

41. Chương 41: Bị Trêu Ghẹo

Những ngày gần đây trong thành Nguyệt Minh đâu đâu cũng là cảnh phồn hoa chuẩn bị đón tân niên, người đi trên đường rộn rộn ràng ràng, các cửa hàng treo vải đỏ, mua hàng tết bán hàng tết, tiếng gọi to nhốn nháo không dứt. Còn có người nhân dịp tân niên làm tiệc vui, tiếng pháo nổ rang liên tục, sắc mặt người nào cũng hồng hào vui mừng.

Thập Thất khoác áo choàng đi từ trong phòng ra, bên tai là tiếng pháo trúc nổ loáng thoáng từ xa, mấy ngày trước Trình Bá đã sai người sắp xếp dọn dẹp lại biệt viện Đông Hồ một lần nữa, đã có không khí của năm mới rồi, nhưng đa phần thời gian ở đây vẫn là yên tĩnh không tiếng động, như bị tách ra thành hai không gian với không khí náo nhiệt bên ngoài. Thời gian này Hình Bắc Minh gần như luôn ở bên cạnh hắn, nhưng thân là bảo chủ của Thiên Hạ Độ Nhất Bảo, thời điểm năm mới dù sao cũng phải có mặt trong bảo.

Cốc tiền bối có lẽ lại đến được phòng làm chuyện bí mật rồi, hài tử Tứ Phương vào đông phải ngủ, ngoại trừ những khi ăn cơm luyện công thời gian còn lại đều dùng để ngủ, các ảnh vệ ai cũng có nhiệm vụ riêng, Thập Nhị ngày thường cũng hay nói vài câu với hắn, nhưng hôm nay đã theo chủ tử vào bảo rồi, cho nên... Cô đơn quá đi... Đã quên những ngày có người bầu bạn, chỉ cô đơn một ngày đã không quen rồi...

“Thập Thất, cẩn thận dưới chân.” Một giọng nam quen thuộc vang lên từ ngoài cổng vòm, Thập Thất hoan hỉ nhìn qua, Ảnh Thất đang đứng đó cười nhìn hắn.

“Thất ca!” Thập Thất nhanh chân bước qua. Ảnh Thất thấy thế, vội nhảy đến chỗ Thập Thất, nhân tiện trách mắng: “Khi này lại thấy đệ vừa nghỉ vừa đi, Thất ca đã từng nhắc nhở đệ rồi, đệ còn chạy lung tung? Có phải thấy chủ tử không có ở đây nên làm bậy không?”

“Chúng ta đã lâu không gặp rồi, hơn nữa đệ cũng không yếu ớt như thế, huynh yên tâm đi.” Thập Thất cười hoài niệm, mắt nhìn chằm chằm khuôn mặt vẫn ôn hòa như trước của Ảnh Thất. Tốt quá rồi, có vẻ Thất ca đã hồi phục trạng thái trước đây rồi.

“Đệ đó, đi, vào phòng.” Ảnh Thất kéo Thập Thất vào phòng, cũng hoài niệm nhìn cái bụng phình phình của Thập Thất: “Đã lớn như vậy rồi.”

“Phụ~ Thất ca, huynh có cảm thấy giọng điệu huynh nói chuyện rất giống lão nhân không?”

“Ai, đúng là cảm thấy có hơi già rồi, có lẽ do những chuyện xảy ra gần đây.” Ảnh Thất cười như không, nhưng nụ cười này trong mắt Thập Thất lại có phần quyết liệt.

“Thất ca...” Không biết cách an ủi người khác, Thập Thất chỉ có thể dùng ánh mắt để bù đắp.

“Không sao nữa rồi, yên tâm, Thất Ca còn phải chờ xem tiểu bảo bảo ra đời mà. Đúng rồi, ta làm nghĩa phụ của bảo bảo có được không?” Ảnh Thất chuyển đề tài sang bảo bảo.

“Thất ca, huynh là người thứ hai muốn làm nghĩa phụ rồi.” Thập Thất cười.

“Sao? Còn có ai?” Ảnh Thất ngăn người, nhưng lập tức nghĩ ra, “Không cần hỏi nữa, chắc chắn là Kha công tử, có điều ta đoán nhất định chủ tử không đồng ý. Đệ lên để danh hiệu này lại cho Thất ca đi.”

“Được.” Thập Thất đáp rất chân thành, Ảnh Thất vui mừng, hắn ngẩng đầu nhìn gương mặt mang nụ cười nhẹ của Thập Thất: “Ta cảm thấy đệ khác trước rất nhiều, trước đây chưa từng thấy đệ cười.” Cảm giác cũng nhu hòa hơn rất nhiều, là vì đang mang thai sao?

Thập Thất gãi đầu: “Không biết vì sao chủ tử thường bảo đệ cười, đã quen rồi.”

Ảnh Thất bật cười, vốn hắn còn nghĩ quan hệ giữa chủ tử và Thập Thất sẽ khiến Thập Thất bị thương, hiện tại xem ra đã có thể an tâm rồi. Ảnh Thất nhìn Thập Thất dựng thẳng hai tay, mắt nhìn ra ngoài, cười nói: “Lần này đến, chủ tử cũng biết, bảo ta chuyển lời với đệ, cùng đến Vân Tiên Cư trong thành ăn cơm tất niên, vừa hay chủ tử giải quyết xong chuyện cũng đã đến chiều tối, chúng ta có thể thông thả đến đó.”

Mắt Thập Thất sáng rực lên.

Năm mới, mọi người đều vui vẻ không kiêng kị gì, các tiểu thư phu nhân trong khuê phòng đều ra ngoài, trên mặt là nụ cười e thẹn, thướt tha đi dạo trên đường, quả thật là cảnh đẹp, đương nhiên cũng khiến cho một đám phong lưu công tử thêm nhỏ dãi. Vừa đuổi được một đám lưu manh chọc ghẹo tiểu thư nhà lành, chớp mắt sau bản thân mình đã bị đeo bám rồi, nhìn tên đám tặc mặc y phục ngoại tộc khuôn mặt hiện rõ là kẻ hoang dâm vô độ, Ngô Ân Từ nổi giận, thành Nguyệt Minh này hoàn toàn không an lành như lời người giang hồ miêu tả, xem nàng ta gặp phải thứ gì đây!

Nam tử ngoại tộc cười dâm tà, sau lưng còn có hai tên vừa nhìn đã biết là tay sai chuyên đánh người đi theo, thấy trên hông Ngô Ân Từ có đeo kiếm, hào hứng sờ cầm đánh giá đáng người của Ngô Ân Từ, trong lòng thầm nghĩ, đây hẳn là một nữ tử biết võ công, thân thể nhất định rất đặc sắc.

Ngô Ân Từ phần nộ trùng hấn, trong lòng lại e dè, kiếm của nàng ta chỉ là đồ trang trí, trước nay chỉ dựa vào cái miệng, nếu người khác không nể sợ cứ xông đến, nàng ta cũng không biết phải làm sao, mấy kẻ trước mắt vừa nhìn lại biết ngay là không nói đạo lý! Cứu mạng! Không biết có ai nhiệt tình thấy chuyện bất bình như nàng ta đi ngang không!

“Mỹ nhân, tại hạ Ba La Tây Đa, có thể thỉnh giáo quý danh của mỹ nhân không?” Nam tử ngoại tộc kia vẫn lễ rất đoan chính, chỉ có điều biểu cảm như thấy thịt ngon trên mặt đã sớm bán đứng hấn.

“Ha, cha ta đã dặn, quý danh của khuê nữ không thể tùy tiện nói cho người lạ, thật có lỗi, tạm biệt!” Ngô Ân Từ bày ra tư thế vô cùng xin lỗi, sau đó thì xoay người muốn đi.

“Ai, mỹ nhân! Tên có thể chờ thỉnh giáo sau, chúng ta đi uống một ly, trò chuyện làm quen một lúc không phải là quen biết rồi sao?” Ba La Tây Đa đưa tay giữ Ngô Ân Từ lại, ý trong câu này hẳn không chỉ đơn giản là trò chuyện rồi.

“Không cần đâu không cần đâu, có người gọi ta rồi, gặp sau!” Ngô Ân Từ đỏ mắt nhìn cánh tay mình bị Ba La gì đó túm chặt, còn bị kéo vào Xuân Phong Các gì đó trước mặt, nhất thời không quan tâm đến chuyện thừa được nữa, hét to lên: “Tên đám tặc đáng bị quan phủ bắt nhà ngươi, mau thả bản cô nương ra, nếu không ta bắt ngươi đến quan phủ!”

“Ồ, đánh đá thật, tại hạ thích nhất dạng này, chúng ta cùng vui vẻ một chút đi!” Đám người Ba La Tây Đa không hề lo sợ, tiếp tục kéo người đi, nhân tiện đá một thanh niên muốn đến ngăn cản ra.

“Con mẹ nó, cứu mạng!” Ngô Ân Từ sắp khóc thật rồi, tốt xấu gì thành Nguyệt Minh cũng là nơi của người giang hồ, sắp bị kéo vào đó rồi, người của tên bảo chủ đó ở đâu chứ! Liều mạng đảo mắt khắp nơi, cuối cùng cũng thấy ánh sáng hy vọng: “Ân nhân... Cứu mạng...”

Thập Thất và Ảnh Thất vừa đi vừa trò chuyện, đột nhiên nghe thấy tiếng ồn ào phía trước, tiết mục này trong đời thực hay trong tưởng cũng rất thường thấy, chỉ là giọng của nữ tử này quá quen tai, còn có hai chữ “ân nhân”.

Ngô Ân Từ hai mắt đầm lệ nhìn ân nhân đáp xuống như tiên nhân trước mặt mình, đột nhiên có thần lực, giật ra khỏi Ba La Tây Đa chạy ra phía sau Thập Thất: “Ân nhân! Hẳn là đám tặc, bắt hấn đến nha môn!”

Thập Thất quan sát y phục ba kẻ kia, người ngoại tộc, nhưng rất có phong thái Trung Nguyên, không biết đến từ Hãn Hải hay Thước Ván, là hai nước gần Yên Quốc nhất, “Kẻ nào, dám làm cản giữa đường lớn?”

“Ô? Anh hùng cứu mỹ nhân đến rồi! Phiên Đồ Lỗ, người xem thử đám người Trung Nguyên đáng vẻ như con gà bệnh này thua kém chúng ta bao xa, ha ha ha... Mỹ nhân, còn không bằng theo tại hạ, bảo đảm sẽ khiến nàng thỏa mãn!” Ba La Tây Đa căn bản không để Thập Thất vào mắt, lũ Trung Nguyên trước mắt tên nào cũng xanh xao vàng vọt, làm sao địch lại những người cường tráng mạnh mẽ như bọn họ!

Ngông cuồng như thế, trong mắt Thập Thất lóe sát ý. Bàn tay nắm chặt của hấn bị Ảnh Thất đè lại, ngay một khắc sau Ảnh Thất đã bước lên, ôn hòa nói: “Ba vị, chuyện lần này đến đây nên dừng lại, tạ lỗi với cô nương này, nếu không tại hạ đành phải đưa các vị đến công đường. Các vị chọn đi.”

Ba La Tây Đa thấy đáng vẻ Ảnh Thất nho nhã thư sinh, cười ngang ngược: “A ha ha ha... Bảo lão tử chọn, cười chết mất! Vậy lão tử chọn tiền các người đến tây thiên, sau đó bế mỹ nhân này về nhà! Phiên Đồ Lỗ,

A Hồ Tắt, ra tay, giúp hai con gà bệnh này nắn xương cốt lại.”

Người ngoại tộc, chỉ biết dùng sức mà thắng, thân thể to phì cử động như con gấu ngốc, đẩy ngã dễ dàng, nhưng hai tên này di chuyển linh hoạt bất ngờ, thân phận người này e là không phải thương nhân ngoại tộc bình thường. Nhắc chân đá một cái, tên cường tráng không biết là Phiên Đồ Lỗ hay A Hồ Tắt đã ngã lặn qua một bên, suýt chút nữa đụng ngã quầy hàng của người ta. Tên còn lại xông lên làm động tác gấu ôm, không ôm trúng, cảm bị mũi giày của Ảnh Thất nhắc lên hất ra sau, ầm một tiếng chấn thẳng vào màng tai.

Khỏe miệng Ba La Tây Đa giật một cái, tên này mà cũng biết võ? Phất tay áo: “Được, để lão tử đến tiếp người.”

Tên này khiến Ảnh Thất nhìn với ánh mắt khác, tên ngoại tộc này đã từng luyện võ công Trung Nguyên, tuy chỉ có chiêu thức không nội lực, nhưng chiêu thức cũng là loại thượng đẳng, không biết người này theo ai học võ công, bản lĩnh đeo bám thật khiến người khác nổi da gà, tuy bị đánh thê thảm, nhưng vẫn bò lên tiếp tục ngay lập tức, không biết trong người có giấu bảo bối gì không.

Bên này đang đánh, hai con gấu bên kia cố sức bò dậy liếc mắt một cái, nhào đến chỗ Thập Thất và Ngô Ân Từ, Thập Thất kéo Ngô Ân Từ tránh ra phía sau, nhắc chân đá bọn chúng về nằm lại trên đường, đang định kéo hai bàn tay Ngô Ân Từ bám chặt trên cánh tay mình ra, sau lưng đột nhiên có đôi tay ôm tới, đáp vừa đúng trên bụng hắn, Thập Thất đành mặt, chụp lấy hai bàn tay đó dùng sức bóp chặt, sau lưng lập tức có tiếng heo bị chọc tiết vang đến tận trời xanh, “A... Đau chết mất! Đau chết mất! Mau buông tay!”

Thập Thất hung tợn túm chặt một bên tay hắn, trước nay chưa từng bị người lạ chạm vào bụng, lần này thật sự là xù lông rồi: “Muốn chết! Tà lỗi, sau đó rút!”

Ba La Tây Đa đau đến mức thở dốc, còn không quên nói vài câu vạ miệng: “Ta tạ lỗi ta tạ lỗi, người nhẹ một chút! Tại hạ thật sự có mắt không thấy thái sơn, mỹ nhân trưởng thành trước mắt, lại cứ đi trên chọc loại ngây ngô, mỹ nhân, nhà ở đâu, tại hạ thích nhất là dạng thiếu phụ cô đơn trong khuê phòng thế này, khó khăn lắm... A...” Tiếng heo bị chọc tiết lại vang dội trời xanh lần nữa.

Thập Thất vứt hai cánh tay đã gãy ra, ánh mắt bùng lửa giận, nếu không phải thân phận người này khả nghi, thật muốn một đao chém chết hắn! Ảnh Thất nắm cổ áo của hắn kéo đi, tên này vừa trốn đi từ chỗ hắn, khinh công thật sự khiến hắn giật mình, khiến hắn nghĩ đến một người. Có điều, không lấy mạng, nhưng hàm răng thôi không cần để lại làm gì!

Ảnh Thất nắm chặt tay, chuẩn bị nện xuống dưới ánh nhìn sợ hãi của Ba La Tây Đa...

42. Chương 42: Đêm Tắt Niên

Nắm tay siết chặt của Ảnh Thất xem ra đã dồn không ít sức, hai chân của Ba La Tây Đa đã bắt đầu run rẩy, chưa kịp gọi hết câu cứu mạng nắm tay đã giáng xuống, hắn hoảng sợ nhắm chặt mắt.

“Dừng tay... Quyền hạ lưu nhân!” Một tiếng gọi to truyền tới từ đám người xung quanh, chỉ chốc lát sau, người đó đã xuất hiện trong vòng đầu, Ảnh Thất nhìn người kia, xem ra đã biết bản lĩnh cặp chân của hắn học được từ ai rồi, có đương kim minh chủ võ lâm làm sư phụ, khó trách sao có thể đấu với mình lâu như vậy.

Lâm Thương Hải cầm hận trừng cái tên đang ứa nước mắt nào đó, chắp tay nói với Ảnh Thất: “Thật sự rất xin lỗi, người này là con của khách quý trong phủ của ta, là người Thước Vân, không hiểu lễ nghi Trung Nguyên nếu có mạo phạm xin nể mặt Lâm mô tha cho hắn một lần, tiểu tử không biết suy nghĩ nhà người, còn không mau tạ tội!” Ba La Tây Đa bị Lâm Thương Hải đá một cước nằm úp sấp, thuận thể tránh được nắm tay của Ảnh Thất, Ảnh Thất thu tay lại nhìn Lâm Thương Hải một cái, hắn cười cười vờ như không biết.

“Lâm minh chủ!” Ngô Ân Từ thấy là người quen, vừa giận lại vừa buồn cười: “Tên dâm tặc này trêu ghẹo nữ tử nhà lành giữa đường lớn, còn muốn kéo bản cô nương vào Xuân Phong Các, tạ tội một cái rồi bỏ qua sao, cho dù là người quen cũng không thể tha cho hắn, khi này hắn còn nói ân nhân...” Nói ân nhân ấy ấy

gì đó, thiếu phụ gì đó? Ngô Ân Từ ngó người, tên này bị đần độn sao? Vừa nhìn ân nhân đã thấy là nam nhân mà?

“Ngô tiểu thư?” Sao nàng ta lại ở đây? Vụ án của Huyết Ma Cung không phải đã chấm dứt rồi sao? Nàng ta vừa mới nói ân nhân? Lâm Thương Hải đột nhiên thấy sau lưng phát lạnh, có cảm giác việc lớn sắp hồng, hần nhìn sang người đứng cạnh Ngô Ân Từ, tuy mặt đã bị cổ áo xù lông che khuất hơn nửa, nhưng vẫn nhận ra được là người luôn đi cạnh lại có cảm giác rất thân mật với Hình Bắc Minh, hần cười gượng xoay mặt: “Thật sự là... Trùng hợp quá... Hình bảo chủ...”

Đám người tản đi, vài người đi từ bên ngoài vào, dẫn đầu là Hình Bắc Minh, Trình bá theo sau.

“Chủ tử,” Thập Thất và Ảnh Thất cùng gọi một tiếng. Mồ hôi lạnh của Lâm Thương Hải tuôn xối xả.

“Lâm minh chủ, xem ra chuyện chúng ta vừa thương lượng phải thảo luận chi tiết lại rồi.” Hình Bắc Minh nhìn Thập Thất bị Ngô Ân Từ dấn dím một cái, ra ý bảo hần đến cạnh mình.

“Đừng, Hình bảo chủ, chuyện này quyết định như vậy đi, mấy ngày sau Lâm mỗ kính chờ ngài đại giá. Tiểu tử này ngài xử lý đi, đừng làm chết hần là được.” Mỗi khi này còn là con của khách quý, bây giờ thành đừng làm chết hần, xem ra Ba La Tây Đa này cũng không mấy được lòng người khác.

“Nếu vậy, để lại cho hần cặp mắt là được rồi, tránh để nhìn không rõ người khác rồi chọc phải người không nên chọc.” Hình Bắc Minh nhàn nhạt nói.

Ba La Tây Đa, hần khóc la: “Đại hiệp xin tha tội, tha thứ cho ta đi, ta không biết mỹ nhân là phu nhân của ngài, ta thật sự chỉ sờ một cái, ngài xem hai cánh tay ta đã gãy rồi, mỹ nhân có lẽ cũng bớt giận rồi, hay là ngài bẻ luôn chân của ta, ta bỏ về nhà?”

Không biết câu nào của hần làm Hình Bắc Minh xúc động, khuôn mặt vốn phủ tuyết cười nhẹ: “Vậy, nể mặt Lâm minh chủ, tha cho ngươi một lần, ba ngày này ngươi phải bảo đảm đường phố trong thành Nguyệt Minh sạch sẽ bóng loáng, bản bảo chủ ghét dơ bẩn.”

Nhìn bóng lưng bọn họ đi xa, Ba La Tây Đa triệt để nhũn ra đất, mặt Lâm Thương Hải viết đầy chữ đáng đời: “Ai, lần này ta cũng lực bất tòng tâm, chữa tay xong thì mau cầm chổi quét dọn đi, ta đi trước, ta sẽ nói rõ với cha ngươi, để hần chờ ngươi vài ngày.”

Ba La Tây Đa ngồi phịch trên đất ai oán, nhân tiện đá hai con gấu kia một cái, thế này thật sự còn thảm hơn bẻ gãy hai chân hần, thành Nguyệt Minh có ba con đường lớn và rất nhiều đường nhỏ ngõ nhỏ, ba ngày! Một ngày đã mệt chết hần rồi! “Mẹ nó, còn không mau đỡ lão tử đến đại phu, thật xui xẻo!”

Hình Bắc Minh nhìn người nào đó đi theo phía sau, lạnh giọng hỏi: “Thứ này từ đâu ra?”

Mọi người im lặng, Ngô Ân Từ thấy Trình bá nhìn mình, dường như đang chờ giải thích, lập tức hiểu ý Hình Bắc Minh, cực kì phẫn nộ, chỉ vào Hình Bắc Minh giận dữ nói: “Người, người quá coi thường người khác! Bản cô nương làm sao là thứ gì! A, không phải, bản cô nương không phải là thứ gì... Bản cô nương là thứ gì... Ta, a... Ta sắp điên rồi!”

Ngô Ân Từ ngồi xổm xuống cào đầu, người qua đường đều dùng ánh mắt thương hại nhìn nàng ta, cô nương này muốn chen chân vào giữa tình lang và chính thất, sợ là không thể rồi, người ta ân ái như thế mà!

A... Bản cô nương chỉ đến thăm nhân tiện tạ ơn ân nhân sao mà lại thành thế này? Một đôi giày đen xuất hiện trước mắt, ngẩng đầu nhìn, một tiểu thị vệ ngăn trước mặt nàng ta, cười nói: “Tiểu thư, bảo chủ lệnh cho ta tiễn cô về dịch trạm gọi xe, tránh để tiểu thư lại bị trêu ghẹo, mời...”

Ngô Ân Từ triệt để ngây người, ngẩng đầu lên lần nữa, không còn ai hết... Sao nàng ta lại có cảm giác bị cưỡng chế vậy? Nàng ta còn chưa nói được mấy câu với ân nhân...

Vân Tiên Cư, đã đặt sẵn nhĩ gian, Hình Bắc Minh dẫn mọi người ngồi xuống bàn, “Ngồi xuống cả đi, hôm nay tất niên, không cần phân tôn ti.”

Trình bá cúi người đứng lễ: “Chủ tử, dù sao cũng là bên ngoài, không phù hợp, không bằng ngày mai tụ họp trong bảo. Hôm nay lão nô và các vị thị vệ ngồi bàn bên ngoài dùng cơm, ngài thấy thế nào?”

“Cũng phải.” Hình Bắc Minh gật đầu, vừa hợp ý bản bảo chủ.

Mọi người lần lượt ra ngoài, cuối cùng chỉ còn Hình Bắc Minh và Thập Thất, Hình Bắc Minh nhìn chăm chăm người trước mắt một lúc, nhàn nhạt nói: “Ta đã bảo người tiền nữ nhân khi nãy đi rồi.”

Nữ nhân nào? Thập Thất nghĩ một lúc: “Là... Ngô tiểu thư sao? Phải rồi, chủ tử, phẩm hạnh của đám người ngoại tộc đó không tốt, Lâm minh chủ lại cầu xin thay cho hắn, chủ tử làm như thế có làm mất mặt hắn không?”

Suy nghĩ của Thập Thất hoàn toàn không dừng trên người Ngô Ân Từ đến một khắc (gái Ngô đáng thương~), khoe môi Hình Bắc Minh hơi nhếch lên, tâm trạng rất là tốt, gọi tiểu nhị đến gọi món, toàn bộ đều là những món cực bổ cực hợp với khẩu vị của Thập Thất, xem ra Hình bảo chủ cũng bỏ không ít công sức: “Quen biết xa mà thôi, nguyên nhân bên trong cũng không có gì khác lạ. Cha của hắn quen với cha của Lâm Thương Hải, cũng xem như một nửa người Trung Nguyên, không sao cả.”

Ăn được một nửa, Hình Bắc Minh đột nhiên hỏi: “Thập Thất, trước đây ngươi mừng tất niên thế nào?”

Thập Thất hơi giật mình: “Chủ tử hỏi những năm từ sau khi thuộc hạ gia nhập Ảnh Vệ Doanh sao? Thật ra cũng không khác gì bình thường, khi chủ tử ra ngoài, các ảnh vệ thuộc hạ cũng đi theo, ở bên ngoài xem pháo hoa, có khi sẽ cùng dùng cơm với bọn Thất ca, rất đơn giản. Vì trước đó cũng không có mấy lần tất niên, cho nên cũng không quá nhớ mong...”

Không quá nhớ mong mà mặt mày cười như thế? Bữa cơm này rất yên lặng, nghe tiếng dẫu rượu từ phòng bên cạnh, có người ngồi cạnh, trong lòng tràn ngập cảm giác ấm áp.

Sau bữa cơm là điểm tâm ngọt, vì địa thế của Vân Tiên Cư khá cao, nhìn qua khung cửa sổ trong nhà gian của bọn họ, có thể thưởng thức rõ ràng cảnh pháo hoa bên ngoài. Sau khi trời tối nhiệt độ không khí giảm nhanh, nhưng không hề ảnh hưởng đến niềm vui tất niên của mọi người, người chong đèn du thuyền trên hồ Nguyệt Minh lại nhiều thêm, cả một vùng ồn ào náo nhiệt, pháo hoa sau khi được phóng lên chỉ còn lại thanh âm chúng nổ tung trong không trung.

Thập Thất đứng trước cửa sổ, ngẩng đầu nhìn đóa hoa lục sắc nở bung, cảnh sắc cũ, nhưng tâm trạng đã khác. Trong nhà gian có chậu than, cái eo mập tròn thấy rõ sau khi cởi áo choàng ra bị hai cánh tay nhẹ nhàng cuốn lại. Tiếng nói trầm thấp của chủ tử vang lên bên tai, nói ra lời khiến hắn như rơi vào cõi mộng: “Sau này, ta cùng ngươi đón năm mới.”

“... Cả bọn Thất ca nữa.” Thập Thất đang bối rối tới không biết nói gì nữa ra một câu như thế.

“Bản bảo chủ có nên dạy cho người biết cái gì gọi là tình thú không? Để trong những thời khắc như thế này về sau ngươi không nhớ tới người khác nữa?” Hình Bắc Minh nghiêng rằng nói, ôm Thập Thất nhảy xuống từ cửa sổ, chuẩn bị đem về giáo dục lại người nào đó. Thế là, đến lúc người bàn bên ngoài ăn no uống đủ đến chờ lệnh thì chỉ phát hiện một căn phòng không bóng người.

Đêm đã khuya, trong thành vẫn náo nhiệt không dứt, mà trong biệt viện Đông Hồ ở ngoại thành thì lại rất yên tĩnh, tiếng rên rỉ thở dốc mơ hồ truyền ra từ trong đình viện trung tâm tối đen không một ánh đèn, cảm dỗ người ta đến gần tìm tòi.

Cửa phòng đóng chặt, trong phòng đã sớm được hạ nhân sắp xếp lại để bảo đảm độ ấm cho ngày đông, hiện tại không hề cảm thấy một chút khí lạnh nào, màn giường buông xuống, y phục rơi tán loạn trên mặt đất, có thể thấy chủ nhân của nó rất nôn nóng. Đến gần, tiếng thở dốc lại càng khiến tim người nghe loạn nhịp, hòa trong tiếng nước và tiếng da thịt đánh vào nhau, lại càng thêm dâm mỹ.

Nơi đó, một bàn tay từ sau tấm màn đưa ra nắm chặt lấy mép giường, gân nổi lên, mồ hôi trong suốt lấp lóe ánh lên, tiếp sau đó lại là một đợt rung động kịch liệt, thở dốc trở thành thét cao, tiếng va chạm dừng lại, chỉ còn tiếng thở dốc dục dỗ, và tiếng hôn môi không ngừng.

“Sao hôm nay ngươi có vẻ thở gấp hơn hẳn, buổi chiều đi bộ mệt sao?” Trên tấm nệm giường mềm mại, Hình Bắc Minh ôm lấy ảnh vệ vẫn còn đang thở dốc, tay đặt trước ngực, cảm nhận nhịp tim vội vã sau khoái cảm.

Thập Thất lắc đầu nhẹ, gần như không nói được ra lời, hắn cũng không phải vì sao, đêm nay đặc biệt có cảm giác, khi phía sau sắp kết thúc thì gần như không nhớ được đến bụng mình nữa mà quần lên, hiện tại vẫn nhớ rõ ánh mắt kinh ngạc của chủ tử khi đó, thật sự quá mất mặt! Bàn tay sờ nắn trên người mình của

chủ tử trượt ra phía sau, Thập Thất cố lấy dũng khí nhìn lên mặt Hình Bắc Minh: “Chủ tử... Ngài, ngài còn muốn sao?”

Hình Bắc Minh gần như không khống chế nổi muốn đè hẳn xuống thêm lần nữa, ngón tay thăm dò phía sau sau khi xác định Thập Thất không bị thương thì gian nan rút lại, “Người mệt rồi.”

Nhưng mà... Kinh ngạc mở to mắt, ngón tay định rút về cảm nhận được huyết khẩu nhiệt tình giữ lại, Hình Bắc Minh cúi đầu nhìn khuôn mặt đỏ bừng xấu hổ của người trong lòng, trong đầu không khỏi hiện ra những câu trong sách: Người mang thai có lúc sẽ ham muốn rất mạnh, đây là chuyện bình thường, phải được thỏa mãn, nếu không rất dễ bốc hỏa. (nói đại thôi nha!) Cười thấu hiểu, cúi đầu hôn hôn vành tai đỏ bừng: “Còn muốn nữa? Vậy thì thỏa mãn người~”

43. Chương 43: Đêm Trước Ngày Chia Ly

Hình Bắc Minh cân nhắc một lát, nếu dùng lại tư thế lúc nãy chắc hẳn eo của Thập Thất không chịu nổi nữa, liền lật Thập Thất lại, ôm lấy hắn từ phía sau... Một tay của Thập Thất bị Hình Bắc Minh ghì chặt, tay kia thì bảo vệ bụng, tuy lực đã nhẹ đi rất nhiều, nhưng vẫn có cảm giác sắp bị đẩy đi mất.

Áp sát vào lưng Thập Thất, bàn tay còn rảnh của Hình Bắc Minh trượt từ xương vai xuống, đi qua trước ngực quần lấy điểm nhỏ nhỏ nhô lên, bóp nhẹ vài cái, đáp lại là tiếng rên khê của người trong lòng, lại trượt xuống cái bụng đã nhô lên, nắm lấy bàn tay trên đó, sau đó vuốt nhẹ qua bụng đến nơi nóng bỏng phía dưới.

“A...” Kích thích ập đến đột ngột khiến Thập Thất kêu ra tiếng, phía trước phía sau cùng bị tấn công, hắn gần như không nhận nổi run rẩy cả người.

Ban đầu là dịu dàng từ tốn mà đến, nhưng rất nhanh sau đó Hình Bắc Minh đã cảm thấy hơi nóng xông thẳng lên, động tác kịch liệt hơn một chút, bàn tay nắm lấy dục vọng Thập Thất cũng lùi ra sau, nhấn một chân Thập Thất lên, thuận tiện vào sâu hơn. Thập Thất vốn đã thở dốc, đột nhiên bị lao mạnh vào khiến cả người hắn co rút, cúi đầu đau kêu một tiếng.

Hình Bắc Minh hoảng hốt, dừng động tác lại lo lắng hỏi: “Làm sao vậy? Vào quá sâu rồi? Đêm trúng hài tử rồi?”

Thập Thất thở nhẹ một hơi, bình tĩnh lại, khàn giọng nói: “Không sao, chỉ là hài tử vừa cử động.” Còn cử động không nhẹ nữa, hết như hung hăng đá một cái mạnh.

Hình Bắc Minh quan sát thật kĩ sắc mặt Thập Thất, thấy vẫn đỏ rực mê người như cũ thì yên tâm hơn hẳn: “Ta nhẹ lại một chút, nếu lại khó chịu thì phải nói, có biết không?” Khi này Thập Thất đột nhiên thất chặt lại, suýt chút nữa bức cho hắn phóng ra, chỉ muốn thỏa thích xông vào thân thể trước mắt, may là đã dừng lại kịp, hiện tại xác định Thập Thất không sao, hắn cũng đã nhận đến cực hạn rồi.

Thập Thất gạt đầu, Hình Bắc Minh lại chậm chậm bắt đầu một lần nữa, biết hài tử ở bên trong đang cử động, cảm giác này thật sự rất kì diệu, tuy vì hài tử mà không thể thỏa thích hoan ái, nhưng vẫn cảm nhận được khoái cảm kì lạ khác trước. Dịu dàng, nhưng vẫn đạt đến đỉnh điểm khoái lạc điên cuồng.

Cẩn thận lùi ra, nhìn bạch dịch của mình chảy xuống từ huyết khẩu đang nhẹ nhàng khép mở, ánh mắt Hình Bắc Minh trầm xuống, cật lực khống chế bản thân mới không mất tự chủ lao đến lần nữa. Tuy đang là mùa đông rét buốt, nhưng vừa vận động kịch liệt cũng khiến hai người toát mồ hôi, để người nào đó không bị lạnh, Hình Bắc Minh lấy chăn cuộn chặt người nào đó lại, tiện tay choàng y phục lên đi vào hậu thất xem nước tắm đã chuẩn bị xong chưa.

Nghe nói, trước đây Hình Bắc Minh rất ít đến biệt viện Đông Hồ, ngược lại Kha thiếu gia thì lại rất cần mẫn chạy đến đây, tuy không xa hoa như nhà hắn, nhưng được bày trí cực kì hợp ý. Gian phòng này ngoại trừ nội ngoại thất, còn có một thư phòng, không có nơi để tắm rửa, nhưng sau giường nhỏ trong thư phòng có một cánh cửa ngầm, bên trong chính là hồ nước để thỏa thích hưởng thụ thú vui tắm rửa.

Như thế này còn có một điểm tốt là hạ nhân không phải mở cửa đóng cửa khiêng bồn rót nước, trực tiếp đi vào từ sau cửa hậu thất, chuẩn bị đầy đủ mọi thứ là được.

Nhìn hồ nước nóng bốc hơi trước mắt, Hình Bắc Minh vừa ý gật đầu, quay người đi ra định bế người nào đó vào, nhưng lại kinh ngạc thấy người nào đó đã tự giác xuống giường đi về phía mình, vì cả ngày hôm nay không được nghỉ ngơi, lại vừa vận động kịch liệt, phần hông run run, khiến khoe mắt Hình Bắc Minh giật liên tục.

Đi tới vài bước bế thân thể đã nặng hơn trước nhiều lên, nghiêng rằng nói: “Người còn khỏe vậy sao, xem ra bản bảo chủ chưa cố gắng đủ! Từ nay trở đi sau khi hoan ái phải nằm yên không được đứng lên, có nghe thấy không?”

Hai người ngâm mình trong nước nóng, Hình Bắc Minh để Thập Thất ngồi đối diện trên đùi mình, để thuận tiện xử lý hậu huyết cho hắn, tuy đã không phải lần đầu, nhưng Thập Thất vẫn không mấy dễ chịu, để chủ tử làm việc thế này cho mình... Ngón tay bên trong chậm chậm ra ra vào vào, thỉnh thoảng lại quét một vòng, Thập Thất cắn chặt răng mới có thể kiềm chế không lên tiếng, Hình Bắc Minh lại như không thấy tình cảnh của hắn, vừa thăm dò vào sâu hơn, vừa ngẩng đầu hôn lên vành tai sát cạnh mình.

Rất nhanh, Hình Bắc Minh đã gặp quả báo, biết rõ thân thể Thập Thất không chịu nổi thêm một lần hoan ái nữa, nơi đó của mình vẫn lảng lảng đứng lên, chọc thẳng vào mông Thập Thất, rõ ràng như vậy làm sao Thập Thất không cảm giác được, thân thể hắn cứng lại, chủ tử còn muốn? Cho dù thế nào, hắn cũng sẽ không từ chối chủ tử, hơn nữa khi này ngón tay chủ tử đâm đâm bên trong, bản thân cũng đã có cảm giác rồi.

Cảm giác được Thập Thất không những không từ chối, mà hai chân còn kẹp chặt lấy mình, Hình Bắc Minh trước hết là rung động, sau đó liều mạng bình tĩnh lại, rút ngón tay đã làm xong việc xử lý từ lâu ra, vỗ nhẹ một cái lên mông Thập Thất: “Còn tiếp tục hài tử sẽ kháng nghị, cho người nợ, sau này bản bảo chủ sẽ đòi lại đầy đủ.”

Thập Thất đỏ bừng bừng được Hình Bắc Minh vớt lên, lau khô, sau đó mang lên giường ôm ngủ. Thân thể quấn lấy nhau, hơi thở của Hình Bắc Minh thổi bên tai, ấm ấm, hai tay lồng vào tay mình đặt trên cái bụng phình, giống như mỗi đêm của mấy tháng nay, như được người khác che chở. Trong thời khắc ấm áp như vậy, Thập Thất đầu gối lại nhớ đến chuyện trước khi chủ tử biết mình mang thai, hắn luôn ở bên ngoài, nhìn chủ tử từ xa, vào đêm như bây giờ, mình cũng chỉ có thể tự tưởng tượng chủ tử khi ngủ như thế nào, hoặc là, nữ tử bên cạnh chủ tử như thế nào...

Trước đây không hiểu vì sao mình lại nghĩ nhiều như vậy, vì sao lại chú ý một người đến thế, hiện tại đã hiểu được phần nào rồi... Trong lòng, rất bình yên.

Mơ màng nghe có người nói chuyện bên ngoài, Thập Thất mở đôi mắt còn chưa tỉnh ngủ ra định ngồi lên, nhưng lại bị người phía sau kéo trở lại, một bàn tay phủ lên mắt hắn: “Ngủ tiếp, ta đi xem.” Màn giường nâng lên rồi hạ xuống, Thập Thất nhân lúc đó nhìn thấy trời bên ngoài chỉ mới tờ mờ sáng, trong phòng vẫn tối mịt, sớm thế này đã có ai đến tìm chủ tử?

Hình Bắc Minh mở cửa phòng, gió bắc ào ạt lùa vào phòng, hiện tại đang là giờ mao, nói là trời rét đất đông cũng không quá, thế mà lại có một thiếu niên mặc y phục ngoại tộc đứng bên ngoài, đang ngửa đầu nói gì với người trong chỗ khuất, thấy Hình Bắc Minh đi ra, trong mắt có chút kích động, nhưng vẫn nghiêm túc quỳ xuống hành lễ: “Ảnh Bát bái kiến chủ tử.”

Hình Bắc Minh cũng hơi sững sốt, Ảnh Bát vẫn ở Hãn Hải Quốc, sao đột nhiên lại quay về, chẳng lẽ... Sắc mặt lạnh đi, Hình Bắc Minh trầm giọng nói: “Hắn có động tĩnh rồi?”

“Phải, chủ tử. Vì trước đây chủ tử đã nói, có tin tức của hắn lập tức hồi báo, cho nên Ảnh Bát to gan quấy nhiễu giấc ngủ của chủ tử, chủ tử thứ tội.” Tuy là hắn về rất nhanh, nhưng bị Thập Nhị gọi lại, ra dấu bảo hắn nhẹ chân nhỏ giọng đưa tin cho chủ tử. Trước nay chưa từng có tình trạng thế này, nếu có tin báo gấp, luôn là tự mình vào bẩm báo, không có tiền lệ để người khác thay lời.

“Không sao, đây là lệnh của bản bảo chủ. Người theo ta vào trước.” Hình Bắc Minh nhìn nhìn thư phòng cách đó không xa, nhưng vẫn là đi vào ngoại phòng, Ảnh Bát theo vào.

Tuy nhiệm vụ của ảnh vệ là không nhìn không hỏi, Ảnh Bát vẫn có phần hứng thú với màn giường đang khép kín, trước nay chủ tử chưa từng giữ ai lại bên cạnh qua đêm, mà thái độ của bọn Thập Nhị cũng khiến hắn rất hiếu kì, a, màn giường đột nhiên nhúc nhích, Ảnh Bát vội dời mắt, nghiêm túc nhìn theo bóng lưng chủ tử.

Tuy hai người đã cố gắng hạ thấp giọng, Thập Thất vẫn nghe được phần lớn. La Văn Kinh mà Ảnh Bát nói đến hắn có ấn tượng, là một trong các đối tượng mà từ khi còn thiếu niên chủ tử đã một lòng muốn báo thù, cũng là kẻ thù giết cha không đội trời chung. Cái gọi là gia tộc náo loạn, cũng chỉ là vài vị thúc bá hợp sức với người ngoài hãm hại phụ thân chủ tử mà thôi. Ngoại trừ La Văn Kinh, những người khác toàn bộ đã bị chủ tử giết chết, mấy năm trước La Văn Kinh mất tích, nghe nói đã trốn đến Hãn Hải Quốc, còn có liên hệ với hoàng thất, từ lúc đó Ảnh Bát đến Hãn Hải, mấy năm nay liên tục có tin tức về La Văn Kinh gửi về, nhưng vẫn không có cơ hội xuống tay.

Không ngờ La Văn Kinh có liên quan với Huyết Ma Cung, khó trách trước đây Ân Giới không hề có hành động gì, mấy tháng trước mới có vài ba tin tức vụn vặt. Hôm nay hắn đã không còn lo sợ Hình Bắc Minh ở Trung Nguyên đe dọa, chạy đến Ly Hải gặp Ân Giới, chủ tử nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội này, chỉ là...

“Vây, ngươi đi cùng các huynh đệ họp mặt một chút, ngày mai chúng ta khởi hành.”

“Vâng, chủ tử.” Không phải là lập tức lên đường sao? Nhưng mà, có thể gặp mặt các huynh đệ vào dịp tân niên, vui thật!

Ảnh Bát đi rồi, Hình Bắc Minh trấn áp cảm giác căng thẳng vừa nảy xuống, nhấc màn giường lên: “Nếu đã nghe rồi, ta cũng không nói nhiều nữa, ta đi rồi, phải tự chăm sóc bản thân thật tốt. Nếu nghe được tin không hay nào, khi trở về ta tìm ngươi tính nợ.”

Im lặng gập đầu, đây dường như là lần đầu tiên không thể theo bên cạnh chủ tử, nói không thất vọng là giả, nhưng...

“Có muốn đến cùng tụ họp với bọn họ không?” Hình Bắc Minh hỏi câu hỏi làm Thập Thất phân tâm, kinh ngạc ngẩng đầu, lại nhìn thấy một khuôn mặt đang xụ xuống: “Không được đi lâu, về sớm một chút.” Nghĩ nghĩ, lại thêm một câu: “Không được uống rượu.”

Ngoại trừ các ảnh vệ đang ở bên ngoài, mọi người đã tụ thành một bàn, có chủ tử cho phép, có thể thỏa thích uống rượu, bình rượu xếp đầy trên đất, đặc biệt là Ảnh Bát, bị rót rượu liên tục, uống đến mức mặt đỏ bừng, Thập Nhị còn đập bàn liên tục: “Uống, Tiểu Bát, không gặp lâu như vậy rồi, ca nhớ ngươi đến chết rồi, nhất định phải uống với ta mười chén!”

Ảnh Bát không thêm để ý đến hắn, xét theo thứ tự, người mới phải gọi ta là ca! Hắn chuyển hướng sang Thập Thất sang cười nhìn bọn họ, hơi khó hiểu, khuôn mặt của Thập Thất trong trí nhớ không có nhiều cảm xúc như vậy, còn mặc nhiều lớp như thế, gần như đã gói hết cả người lại rồi, mùa đông tuy lạnh, nhưng các ảnh vệ có nội công hộ thể như bọn họ vẫn thường mặc áo ngắn, thuận tiện hành động. Càng nghĩ càng thấy lạ, quan trọng nhất, chính là: Đến hiện tại hắn vẫn chưa uống chút rượu nào!

Như thế không được, Ảnh Bát nhe răng cười, hai cái răng nanh sáng lấp lóe, nâng chén với Thập Thất: “Thập Thất, ta đến ngươi cũng không uống chén nào, không nghĩa khí!”

Vì mọi người đều biết Thập Thất... Khụ, thân thể đang đặc biệt, cho nên không bắt hắn uống rượu, Thập Thất đương nhiên là ngồi xem bọn họ uống, Ảnh Bát vừa mở miệng, mọi người mới bàng hoàng nhận ra, Ảnh Bát không biết gì cả, tin tức này được bảo mật nghiêm ngặt! Ảnh Thất giải vây: “Tiểu Bát, trước mắt Thập Thất không thể uống rượu, đệ đừng ép Thập Thất, Thất ca uống với đệ là được rồi.”

Mắt Ảnh Bát lóe sáng: “Vì sao? Hắn bị thương?”

Thân thể Thập Thất cứng đờ, chuyện này hơi khó mở lời, cũng không phải do xấu hổ, chỉ là hiện ngang nói với huynh đệ ta mang thai rồi, cảm giác không được ổn.

Trong phòng thoáng chốc im lặng, Ảnh Bát đặt chén xuống: “Thế nào rồi? Có phải là có chuyện mọi người không muốn ta biết không? Nhân lúc còn kịp mau nói thật đi!”

Không thể không nói, trực giác của Ảnh Bát cực kì tốt. Dưới sự bức ép của Ảnh Bát tuổi nhỏ nhưng ánh mắt sắc bén, mọi người bại trận, Thập Nhị giơ tay xin hàng: “Tiểu Bát, chuyện này rất phức tạp, vì có liên quan đến chủ tử, các anh vệ nhỏ noi chúng ta không dám nói bừa!”

Liên quan đến chủ tử? Nghiêm trọng đến thế? “Lần trước chủ tử bị ma giáo vây đánh ta có biết, chẳng lẽ là bị thương nặng từ lần đó?” Cho nên mới sợ lạnh?

Còn nghiêm trọng hơn bị thương nặng! Ảnh Thất thấy Thập Thất muốn nói lại thôi, thở dài một hơi: “Chuyện này, sớm muộn gì đệ cũng biết, có lẽ lần này chủ tử cho Thập Thất đến, là đã không có ý giấu đệ. Thật ra... Thập Thất mang thai rồi...”

Oành oành oành... Đây là tiếng sét đánh rung trời!

44. Chương 44: Xuân Cung Đồ

“Chuyện từ khi nào?” Ảnh Bát hoàn hồn lại, run rẩy hỏi.

Sau khi biết là chuyện đêm đó, Ảnh Bát lại run rẩy hỏi thêm lần nữa: “Cũng có nghĩa là, hài tử này là của chủ tử?” Cũng có nghĩa là, Thập Thất không chỉ dùng thân nam nhân mang thai hài tử, mà hài tử còn là của chủ tử, nói vậy, người ngủ trong phòng chủ tử sáng nay thật sự là Thập Thất?

Cho dù Ảnh Bát không dám tin bao nhiêu, thấy cái bụng bự của Thập Thất rồi cũng chỉ có thể chấp nhận trận thiên lôi này. Thấy nét lo lắng trong mắt Ảnh Bát, Thập Thất vỗ vỗ vai hắn: “Đừng lo lắng, ngoại trừ hoạt động không được thuận tiện lắm, ngoài ra đều rất tốt.”

Ảnh Bát nghĩ, quả thật ta rất lo lắng không sai, nhưng đã có Cốc thần y ở đây, chỉ có thể tin vào hắn, chỉ lo hiện tại trong lòng chủ tử nghĩ thế nào, không biết ngu ngốc Thập Thất đã nghĩ về những ngày sau này chưa.

Qua ba lượt rượu, Thập Thất nhớ lời Hình Bắc Minh, cáo từ trước, đến lúc này Thập Nhị mới dám nói hết ý: “Tiểu Bát, ca biết đệ lo chuyện gì, yên tâm đi, mọi chuyện tốt hơn đệ nghĩ nhiều.”

Thập Thất về ngọa phòng, Hình Bắc Minh đang dựa trên giường đọc sách, dường như cả ngày không hề ra ngoài, tóc không bụi lên như ngày thường, mà thả xuống trên vai, càng thêm vẻ nhu hòa, bàn tay thon dài dưới tay áo rộng dề lên trang sách, trên người đắp một tấm chăn mỏng, nhưng vẫn không che hết được đầu ngón chân, khiến Thập Thất nhìn không dời mắt nổi.

“Qua đây.” Hình Bắc Minh thuận tay lật một trang giấy, đá đá mày.

Thập Thất đi đến, bị kéo một cái ngã lên người Hình Bắc Minh, lần này lại thành hắn ngồi trong lòng chủ tử, thân thể bị hai cánh tay ôm thành tư thế cùng đọc sách. Thập Thất nhúc nhích nhúc nhích, trước ngực bị nhéo một cái: “Ngồi yên, quyển sách này không tệ, ngươi cũng xem đi, biết đâu đêm nay có thể thử.”

Thử cái gì? Thập Thất hiểu kì nhìn nhìn, sách được viết rất tinh tế, vẽ lại càng đẹp, hai người đang ôm nhau, đang làm đủ các kiểu vận động, cả ẩn huyết cũng vẽ rõ ràng. Chủ tử đang xem xuân cung? Thập Thất xấu hổ, gần như không dám nhìn, nhưng bị nắm cằm xoay qua, tay Hình Bắc Minh chỉ vào một bức tranh, ngữ khí rất nghiêm túc: “Ngươi xem có phải bụng nam tử bên trên cũng phình lên không, như thế này sẽ không đè trúng bụng, có lẽ sẽ càng sáng khoái, hay là đêm nay thử cái này?”

Thập Thất tự giác đổi hai người trong sách thành chủ tử và mình, có lẽ ngay trên chiếc giường này, hắn ngồi trên người chủ tử, cái đó của chủ tử ở thật sâu... Mặt Thập Thất đỏ bừng, khó chịu vận vạt vài cái, nhịp thở của Hình Bắc Minh nặng hơn, hôn lên vành tai đỏ rực trước mắt một cái, lại lật thêm một tờ, “Không thích? Cái này thì thế nào?”

Thập Thất buộc phải nhìn qua, trong đó một người nằm, một người khác ngồi trên nơi quan trọng của người đó, hai tay người bên dưới đỡ hông người trên, sắc mặt hai người được vẽ rất sống động, Hình Bắc Minh lại còn nói: “Nếu tự mình ngồi lên, muốn thế nào thì làm thế đó, còn có thể vào rất sâu...”

Vào rất sâu... Trước nay chưa từng nghĩ từ miệng chủ tử cũng có thể nói ra những lời thế này, nhưng chỉ do những lời đó mà thân thể lại nóng lên rồi, hài tử trong bụng dường như cũng cảm nhận được, cử động vài cái.

Hình Bắc Minh rút sách qua một bên, lại bế Thập Thất vào hồ nước phía sau, nhưng chỉ dùng tay để giải quyết cho mình và Thập Thất.

Thập Thất nằm trên giường thấy chủ tử không làm gì, chỉ ôm mình ngủ, ngạc nhiên hỏi: “Chủ tử?”

Hình Bắc Minh bình thản nói: “Hiện tại thân thể người không thích hợp để hoan ái nữa, hôm nay chỉ đến đây, ghi nợ.” Lời của Cốc Duy Kinh nói hôm nay lại xuất hiện trong đầu: “Người không còn là hài tử nữa, phải biết chừng mực, tuy ta đã nói không làm vào ba tháng cuối thì không vấn đề, nhưng người cũng không được làm quá mức!” Biết ngày mai hẳn sẽ đi, còn thừa dịp hả hê: “Thượng lộ bình an, khi người trở về nhất định lớn nhỏ đều sẽ khỏe mạnh lành lợi.”

Nghĩ đến đây, không khỏi hừ một cái, Thập Thất bất an nhìn hẳn, Hình Bắc Minh kiềm chế lại: “Khi rảnh rồi thì học quyền xuân cung này, sau khi hài tử sinh ra rồi bản bảo chủ sẽ kiểm tra.”

Thập Thất gật đầu, nhận ánh mắt kinh ngạc của Hình Bắc Minh, nói: “Chủ tử, ngày mai khởi hành khi nào?”

“Đầu giờ thìn, ta phải đến Vô Lâm Minh trước, hôm đó đã hứa sẽ giúp Lâm Thương Hải. Ngày mai không cần tiễn ta, cứ ngủ tiếp.”

“Lâm minh chủ quyết định đổi đầu Huyết Ma Cung rồi sao, nhưng chủ tử đâu có?” Giao hẹn hôm đó có nên hủy bỏ không?

“Ta tự có cách, người đừng lo nghĩ những chuyện này. Tập trung chăm hài tử.”

“Vâng.” Tiếng đáp nhẹ của Thập Thất tan vào không khí, Thập Thất lòng còn bất an làm thế nào cũng không ngủ được, trong bóng đêm ánh mắt vẫn cố chấp nhìn về hướng chủ tử, mãi đến lúc Hình Bắc Minh lại kéo hẳn vào lòng lần nữa, cái bụng tròn tròn ngoan ngoãn nằm giữa hai người, “Dù chuyện nguy đến mức nào, trước khi hài tử ra đời, ta nhất định sẽ trở về.”

Lúc này, mới an lòng...

Ngày hôm sau, Kha Vi Khanh nhìn hai kẻ dính chặt vào nhau trước mắt, bĩu môi: “Loại ánh hồng ngọt ngào rực rỡ này thật sự sắp làm mù đôi mắt thanh tú của bản thiếu rồi!”

Thập Thất vẫn khăng khăng dựa dựa tiến, hiện tại đang leo đèo theo Hình Bắc Minh như vẹt con theo vẹt mẹ, đến lúc mọi người chuẩn bị xong mọi thứ, mới chịu lùi lại vài bước, nhìn theo bóng chủ tử cưỡi ngựa dần biến mất... Kha thiếu bỗng thấy cay mắt, khịt khịt mũi, “Được rồi, về thôi, hẳn đã đi rồi.” Sau đó lầm bầm: “Cảnh tượng này rất quen, dường như trước đây đã từng thấy một lần...”

Lúc về thì có vẻ không vui, không chịu ngồi xe ngựa, uốn bụng phình mặt mày ỉu xiu đi bộ, một đám người theo sau nín thở nhìn, xe ngựa cũng bám sát theo. Khi đi đến đầu phố, một người đi tới bên cạnh, dáng vẻ đáng khinh, lời nói ra cũng cực kì quen tai: “Mỹ nhân, lại là nàng sao, sao lại buồn bã như vậy? Làm người ta thật là đau lòng.”

Thập Thất nhíu mày, đây không phải Ba La Tây Đa hôm đó sao, sao hẳn còn chưa đi? Tay còn đang cầm cây chổi, thì ra còn chưa hết ba ngày sao? Không muốn để ý đến hẳn, Thập Thất trực tiếp đi qua, Ba La Tây Đa định đuổi theo, bị một bàn tay chặn lại, Kha Vi Khanh hí mắt nhìn hẳn: “Thứ gì đây, không có mắt sao, đó không phải người người có thể chạm vào.” Thân cao thể này, mặt còn viết đầy chữ phong lưu, vừa nhìn đã biết không phải thứ tốt đẹp.

Ba La Tây Đa chống chổi ra sau lưng hất đầu một cái, xoay người lại ra vẻ tiêu sái nói với hai con gấu sau lưng: “Mỹ nhân Trung Nguyên không phải ai cũng nhu nhược yếu ớt, ta phải nói với cha, dù thế nào cũng phải ở lại Trung Nguyên một thời gian, cưới một phu nhân như mỹ nhân ấy về! Đi, về thu dọn!”

Ba La Tây Đa này có trí nhớ kém, không phân được nam nữ, dẫn đến con đường tầm thê sau này gặp vô vàn khó khăn hiểm trở, đi một bước ngã một cái, nhưng chuyện đó không liên quan đến truyện này, tạm thời gác lại không nói.

Hình Bắc Minh để Ảnh Thất lại làm bạn với Thập Thất, mấy ngày sau, tiếng của Thập Nhị từ xà ngang vọng xuống, Thập Thất mới biết Thập Nhị cũng ở lại, cảm động lại lo lắng, Thập Nhị đong đưa chân, bỏ đậu phộng vào miệng: “Yên tâm, chủ tử đã luyện đến tầng cuối cùng của Nguyệt Minh thần công rồi, trong giang hồ không có mấy người là đối thủ của chủ tử, yên lòng, nghe lời thần y, tâm trạng của đưng phu ảnh hưởng trực tiếp đến sức khỏe và trí lực của hài tử, không phải dọa dè đâu!”

Thập Thất giật mình, sau đó lật tẩy hấn: “Vấn đề này ta đã sớm hỏi Cốc tiên bối rồi, hơn nữa trong sách cũng có nói, chỉ cần không phải vui buồn quá độ thì không vấn đề.”

Thập Nhị bĩu môi: “Xí!”

Ảnh Thất đứng bên cửa cười: “Cái gì nên làm cái gì không nên làm chủ tử và Thập Thất hiểu rõ hơn đệ nhiều, đệ định khoe khoang tri thức gì chứ?”

Thập Nhị nhảy xuống, choàng vai Ảnh Thất, kẻ sát mặt hấn nói: “Ta phát hiện, Tiểu Thất càng lúc càng không đáng yêu rồi, hừ!”

Thân thể Ảnh Thất cứng lại, phủi mặt hấn qua một bên: “Đáng yêu sao có thể dùng cho nam nhân, đệ cũng càng lúc càng không đứng đắn rồi, Thập Thất, đi với ta đến chỗ Cốc tiên bối kiểm tra. Thập Nhị, đệ nấp tiếp được rồi.”

Cái gọi là kiểm tra, chính là xem vị trí thai nhi có đúng không, có cần điều chỉnh không, đường cho hài tử ra có đủ mềm dẻo không, có nguy hiểm không. Kiểm tra cái trước còn tốt, chỉ là đưa bụng ra cho Cốc Duy Kinh sờ sờ, nam nhân cả, cho người ta sờ sờ cũng không mất gì, chỉ là để lộ bụng bự ra có hơi xấu hổ mà thôi. Nhưng kiểm tra cái sau lại khiến Thập Thất toát mồ hôi, nếu phải để người khác nhìn nơi đó, sờ nơi đó..

Cốc Duy Kinh chỉ lên giường, cứng rắn nói: “Nghĩ nhiều quá rồi! Ta là đại phu, trong mắt ta người chỉ là bệnh nhân, người xem ta là đại phu là được rồi! Rắc rối!”

Thập Thất rề rà nằm lên giường, lại bị dụ dỗ cỡ khổ, khí ngón tay Cốc Duy Kinh thăm dò nơi đó thì xấu hổ đến gần như rơi nước mắt, may là Cốc Duy Kinh chỉ kiểm tra một chút rồi báo hấn đóng khóa lại, còn bị kì thị, đại nam nhân lại e thẹn như cô nương. Nói như hấn, thật sự có người thoải mái cho người khác nhìn nơi đó sao?

“Có dùng ngọc thể không?” Không có Hình Bắc Minh, không có người giúp làm rộng huyết khẩu, để tránh bị khó sinh, Cốc Duy Kinh bảo Hình Bắc Minh dặn dò Thập Thất phải dùng mỗi ngày.

“Có, ngày nào cũng dùng.” Khi vừa bắt đầu không quen lắm, cảm giác tự mình cảm ngọc thể cho vào cơ thể quá quái dị, gần như đã bỏ cuộc, may là tiếp tục kiên trì, hiện tại đã tương đối quen rồi. Chỉ là hiện tại bụng quá to, hơi khó khăn một chút.

“Vậy thì tốt, tuy hiện tại còn hơi sớm, người cũng phải chuẩn bị tâm lý, nữ tử sinh con đã cực kì đau đớn, huống chi thân thể nam tử vốn không thích hợp sinh sản. Ngày thường đi bộ nhiều, hoạt động nhẹ nhàng, điều kiện thiên bẩm của người cũng không tệ, thân thể khỏe mạnh lại được một một tầng bảo đảm.”

“Đa tạ Cốc tiên bối nhắc nhở, Thập Thất đã chuẩn bị tốt rồi.” Nếu chủ tử đã tiếp nhận hài tử này, mặc kệ lời chủ tử nói trên sườn núi hôm đó là thật hay giả, dù mất mạng cũng phải bảo vệ hài tử này!

45. Chương 45: Tin Dữ

Vào xuân, mọi người cũng thoát khỏi tấm áo choàng dày, chuyển sang áo ngắn, không có áo choàng che giấu, bụng Thập Thất phồng cao thấy rõ, rất ít ra ngoài, ngoan ngoãn ở lại trong biệt viện Đông Hồ.

Buổi sáng ngủ no tỉnh dậy, ra sân đi vài vòng, hoạt động lưng bụng một chút, chỉ là dáng vẻ ngốc ngốc thường khiến Thập Nhị trốn trong chỗ tối cười điên cuồng; buổi trưa ăn thức ăn do Ảnh Thất đặc biệt chuẩn bị, rất bổ cũng rất không hợp khẩu vị, nhưng Thập Thất vẫn rất hợp tác ăn hết hơn một nửa; chiều ngủ một chút, sau đó Cốc Duy Kinh sẽ đến kiểm tra, xong rồi ra sân trò chuyện với mọi người giết thời gian, hoặc xem tin tức của chủ tử gửi về; buổi tối không thể thức khuya, cho nên ăn cơm xong thì ngủ sớm, cùng làm bạn chỉ còn mỗi cái vò nhỏ mà thôi.

Hôm nay Kha thiếu lại rảnh rỗi đến chơi, nói văn vẻ là đến thăm nghĩa tử. Nhìn bộ dáng hần nhìn bụng Thập Thất cười nhỏ dãi, Ảnh Thất không thể không cảnh báo: “Thập Thất hiện tại không như trước, không thể tùy tiện đụng vào bụng đệ ấy, Kha công tử ngài nhìn xem đỡ vậy.”

Kha Vi Khanh chẹp chẹp miệng, vứt một cái hộp cho Ảnh Thất, “Chuyện này đương nhiên là bản thiếu biết, đây là quà bản thiếu tặng nghĩa tử, hy vọng sau khi nó ra đời bình an rồi sẽ thân thiết với nghĩa phụ, ha ha ha ha~” Nói xong còn cười trộm, không biết đang tự kỉ gì trong đầu.

Ảnh Thất mở ra xem, tròn to mắt, là loại thuốc hồi sinh cực kì quý giá trong truyền thuyết giang hồ, Linh Châu Quả, tuy chỉ nhỏ như quả nho, công dụng tuy không thể cải tử hoàn sinh, chỉ có thể khiến người sắp chết tiếp tục sống, nhưng cũng đủ để người khác thêm thương rồi. Tương truyền loại quả này cực kì hiếm, một cây chỉ có một quả, thời gian sinh trưởng cực kì lâu, gặp được khó lấy, hần cũng chỉ mới thấy trên sách thuốc, không hề nghĩ có một ngày sẽ được thấy loại quả này.

Kha thiếu gia vì nhi tử của mình, quả thật rất thẳng tay.

“Có cho mới có được mà!” Nghĩ đến nghĩa tử béo trắng múp vẩy cánh tay ngắn thịt gọi nghĩa phụ, nước bọt của Kha thiếu sắp tràn cả ra ngoài.

Cốc Duy Kinh cầm Linh Châu Quả, cười ung dung: “Có nó, xem như không còn mối lo về sau.” Tuy là thần y, nhưng lần đầu tiên gặp phải nam tử mang thai, cho dù đến cuối cùng cũng không chắc không phải dùng đến phương án nguy hiểm, Linh Châu Quả này có thể bảo đảm cả hai bình an vô sự.

Tối hôm đó, Thập Thất cảm thấy bất an, hôm nay vốn sẽ có tin tức của chủ tử, nhưng hiện tại vẫn không thấy gì, Thập Thất tự thuyết phục bản thân, có lẽ là có lý do đặc biệt không thể báo tin đúng lúc, nhưng trong lòng vẫn nóng như lửa đốt, trần trọc đến lúc trời hừng sáng mới ngủ được.

Mở hai mắt thâm quầng ra thức dậy, Thập Thất cầm chén nước trên bàn đặt lên môi, lạnh buốt, vội buông xuống, muốn lấy lau mặt thì suýt nữa cầm nhầm khăn lau chân, muốn ngồi xuống thì suýt nữa bị chân bàn gạt ngã, Thập Nhị trên xà ngang cười phụt ra: “Ta nói Thập Thất, đang làm gì vậy, mới sáng sớm đã như mất hồn?”

Thập Thất xoay người ngồi lại trên giường, cười bất đắc dĩ: “Không biết vì sao, trong lòng cứ có linh tính không tốt, có lẽ là ta nghĩ nhiều quá.”

Thập Nhị nhảy xuống, ghé sát vào tai Thập Thất cười trộm: “Có phải vì mỗi tối không có ai ủ chăn cho nên cô đơn không, để ta làm cho~”

“Nói lung tung, rốt cuộc có tin tức không?”

“Lão đại đã đích thân đi nghe ngóng rồi, kiên nhẫn chờ, có lẽ chỉ bị gì đó làm vướng chân.”

Rốt cuộc tình trạng thế nào, không ai biết, lại qua vài ngày, chờ tin tức của chủ tử gần như trở thành ác mộng của Thập Thất, cho đến một ngày...

“Xoảng...” Tiếng lỵ rơi xuống đất, Thập Thất đứng bật dậy, không dám tin, nhìn chằm chằm người báo tin trước mặt: “Người nói cái gì? Nói lại lần nữa.”

Người đến là thủ hạ của Ảnh Nhất, sắc mặt bi thương, nhưng vẫn nói rõ ràng: “Hành tung của chủ tử bại lộ, khi đám yêu nhân ma giáo đó vây đánh chủ tử, chỗ bọn chúng bị ám toán, chôn sẵn hỏa lôi, sau đó toàn bộ mặt đất sụp xuống, bảo chủ và đám yêu nhân mất tích, chúng ta và người của Võ Lâm Minh tìm dọc theo bờ biển mấy ngày cũng không thấy gì.”

Hỏa lôi? Sụp xuống? Thành Ly Hải là một thành trấn trên biển, nếu rơi xuống biển, với bản lĩnh của chủ tử hần là không vấn đề, nhưng quan trọng là hỏa lôi, không biết chủ tử có bị thương không? Rõ ràng, nếu không bị thương thì đã sớm xuất hiện rồi, Thập Thất nắm chặt tay, gần như là nghiến răng nghiến lợi hỏi: “Vì sao tung tích của chủ tử lại bại lộ?”

Sắc mặt người đưa tin hiện vẻ căm hận: “Trong Võ Lâm Minh có kẻ phản bội! Không, có thể nói kẻ đó từ đầu đã là nội gián! Chỉ có điều không điều tra được tung tích của hần!”

“Là ai?”

“Phương Tư Hàm.”

Người báo tin cáo lui, Thập Thất ngây ngốc đứng tại chỗ, máu nhỏ từng giọt ra từ trong tay áo, Ảnh Thất đi đến mở tay hắt ra, lo lắng nói: “Thập Thất, đừng để bị thương.”

“Thất ca, Phương Tư Hàm là ai, vì sao trên giang hồ chưa từng có người này?”

“Là nhân vật mới trong võ lâm, dường như là cháu trai của Trường Thanh Ổ Phương lão, mấy tháng trước gia nhập Võ Lâm Minh, võ công cao cường, được đám người đó tin tưởng, cho nên mới biết được chuyện bí mật thế này! Nghe nói người này khiêm tốn thận trọng, ôn hòa lễ nghĩa, xem ra hẳn diễn không tệ... Thập Thất!”

Thấy Thập Thất ôm bụng ngã ra sau, Ảnh Thất tái mặt đỡ hắt lên: “Thập Nhị, mau đi mời Cốc tiền bối!”

“Tâm trạng kích động quá mức, đây là đại kị, người muốn sinh non hay muốn giết hài tử?” Cốc Duy Kinh lấy một viên thuốc ra cho Thập Thất uống vào, vốn định nghiêm khắc mắng mấy câu, nhưng nhìn người đang mất hồn nằm trên giường, đành phải nuốt lời vào trong, để hắt tự ý thức hiện tại hài tử đang gặp nguy hiểm.

“Ta muốn đến thành Ly Hải.” Thập Thất đột nhiên mở miệng.

“Cái gì?” Cốc Duy Kinh và Ảnh Thất cùng ngẩn người, ngay sau đó Cốc Duy Kinh trầm giọng nói: “Không được! Người có biết tình trạng hiện tại của mình thế nào không? Tuy chưa đủ tháng, nhưng hài tử có thể ra bất kì lúc nào, còn muốn đi bốn ba, người muốn một xác hai mạng?”

“Cốc tiền bối nói đúng, chúng ta sẽ cố gắng tìm kiếm tung tích chủ tử, để không tin chủ tử có thể thoát được nguy hiểm sao?” Ảnh Thất cũng khuyên can.

“Không, Thất ca, Cốc tiền bối, ở lại đây để càng không thể yên tâm, hai người để đi đi, để bảo đảm hài tử sẽ bình an!” Thập Thất sốt ruột nói.

“Không được, không thể lấy tính mạng bản thân ra đùa!” Cốc Duy Kinh tức giận để lại một câu, vung tay bỏ đi.

“Thất ca...”

“Ta tán thành lời Cốc tiền bối, nghe lời, nếu là chủ tử, nhất định không muốn để gặp nguy hiểm.” Nghe đến đây, Thập Thất im lặng, nhưng tâm trạng muốn biết người ấy có bình an hay không làm sao người khác có thể hiểu được?

Đến đêm, một bóng người len lén ra khỏi phòng, nhưng bị Ảnh Thất giữ lại, hắt chờ ở đây hơn một canh giờ rồi, rốt cuộc chờ được rồi! Thập Thất giả vờ bình tĩnh, chỉ sang bên trái, “Thất ca, để chỉ đi nhà xí...”

Ảnh Thất cười khở: “Đệ còn muốn lừa ai nữa, nếu đệ nhất định muốn đi, Thất ca đành phải tháp tùng.”

“Cả chúng ta nữa!” Trong chỗ tối có tiếng vài người, thế là, một người trốn đi trở thành hai người, cuối cùng biến thành một đám người cùng lên đường đến thành Ly Hải. Cốc Duy Kinh phẫn hận ngồi trên xe ngựa, lần đầu thấy một tên dựng phu lăm chuyện thế này, nếu để hắt gặp chuyện, chẳng phải là tự đập vỡ bằng hiệu? Cho nên, hắt tuyệt đối không phải tự nguyện!

Nơi Hình Bắc Minh và Ân Giới ác chiến cực kì hoang tàn, bị hỏa lôi phá thành một hố lớn, cây cối xung quanh bị lửa thiêu gần như cháy rụi, nơi này vốn ở bờ biển, hỏa lôi nổ, ranh giới tiếp biển sụp xuống, những phần còn lại bị dòng nước chảy xiết cuốn trôi toàn bộ.

Thập Thất nhìn cái hố lớn dờ dẫm cả người, một người đi đến bên cạnh. Lâm Thương Hải áy náy nói: “Không ngờ trong Võ Lâm Minh lại có nội gián, khiến Hình bảo chủ... Võ Lâm Minh nhất định sẽ dốc toàn lực tìm Hình bảo chủ! Nhưng không hiểu vì sao Ân Giới cũng trúng kế, trong chuyện này...”

“Phương Tư Hàm ở đâu?”

“Hắn, sau khi chuyện xảy ra hắn đã mất tích rồi, Phương lão nghĩ hắn cũng gặp nạn, không ngờ lại tìm thấy thư hắn để lại trong phòng, nói là thay mặt Ân Giới tuyên chiến với Võ Lâm Minh.”

“Lâm minh chủ, chuyện này chưa chắc có liên quan đến Huyết Ma Cung.”

“Phải, Phương Tư Hàm mắt tích rất đáng nghi, chỉ khi tìm được hắn mới biết được chân tướng, người có... Đây!” Lâm Thương Hải vốn nghĩ Thập Thất sẽ tiết lộ manh mối cho hắn, kết quả Thập Thất sải chân đi đến bờ biển, không hề nhìn đến hắn, Lâm Thương Hải hổ thẹn trong lòng, không dám đi đến quấy rầy hắn.

Lúc này vẫn có không ít người đang tìm kiếm xung quanh, thậm chí đưa rất nhiều thuyền ra biển tìm kiếm, cứu người, Thập Thất cũng muốn lên thuyền, bị Ảnh Thất ngăn lại, bị Cốc Duy Kinh nạt, đành phải từ bỏ.

Lần đầu tiên, Kha Vi Khanh có vẻ nghiêm túc, nhưng ánh mắt hắn đảo một cái, sau đó mi mắt giật một cái, im lặng đuổi theo một bóng trắng.

“Người dẫn bản thiếu đến đây làm gì?” Nghĩ đến mối thù bị sờ, Kha Vi Khanh nhìn Tả Vô Tiểu bằng ánh mắt như đang muốn lăng trì hắn tại chỗ.

“Ha ha, người cũng thật nghe lời, ta bảo đi là đi, có phải thích ta rồi không?” Tả Vô Tiểu ngả ngớn.

“Phi, người mọc thêm một con mắt một cái lỗ tai hẵng mong bản thiếu để mắt đến người? Dâm tặc, người muốn giở trò gì?”

“Thì ra người thích thể loại đó... Không có gì, chỉ là muốn hợp tác, cùng tìm Hình Bắc Minh và cung chủ của ta, bọn họ cùng mắt tích, mà cung chủ đã tự hạ Truy Hồn Hương lên người hắn, ta có thể tìm được.”

“Sao bản thiếu lại phải hợp tác với người? Nếu người tìm được hắn thì tìm đi, có mục đích gì, nói!”

“Được được, ta nói thật, xung quanh đây toàn là người của Thiên Hạ Đệ Nhất Bảo và Vô Lâm Minh, kẻ hèn này làm sao chống nổi, cho nên trao đổi với người, ta giúp người tìm người, người bảo đảm an toàn cho ta.” Nếu không phải có người phản bội, làm sao có chuyện hắn một mình chống lại đám người vô lâm này, trong mắt Tả Vô Tiểu lóe lên vẻ tàn độc.

Cuối cùng, Kha Vi Khanh dẫn Tả Vô Tiểu về bờ biển, Tả Vô Tiểu đáng ghét dám uy hiếp hắn, nếu không chịu giúp hắn sẽ âm thầm ám toán, Kha thiếu nghĩ thay vì để hắn ám toán ngầm, còn không bằng dẫn theo bên cạnh trông chừng chặt chẽ. Nhìn tấm mặt nạ Tả Vô Tiểu đeo một cái, Kha Vi Khanh cười nhạo: “Xí! Ma giáo chỉ giỏi mấy thứ bắt gà trộm chó này, đeo mặt nạ cũng không thành người tốt được đâu!”

Tả Vô Tiểu không giận, chỉ cười: “Vậy chẳng lẽ vị bằng hữu tốt ấy của người cũng là hạng bắt gà trộm chó?”

Kha Vi Khanh biết hắn đang nói đến chuyện Hình Bắc Minh đeo mặt nạ trà trộn trong Vô Lâm Minh, khinh miệt nói: “Minh của bản thiếu quang minh chính đại hiện ngang lăm liệt, loại dâm tặc như người làm sao so được!”

Tả Vô Tiểu vờ kinh ngạc: “Kha công tử khen hắn như vậy, chẳng lẽ yêu thầm hắn rồi sao?”

46. Chương 46: Trở Dạ 1

“Phụt~” Kha Vi Khanh sắc nước bọt, trợn to mắt hỏi Tả Vô Tiểu: “Người vừa nói gì? Đường như bản thiếu vừa nghe thấy một chuyện cực kì buồn cười.”

“Không có gì, cứ xem như ta chưa nói.” Tả Vô Tiểu nhìn bộ dạng kinh ngạc của hắn, biết nói ra sẽ lại phải cãi nhau thêm một trận nữa.

Kha Vi Khanh lờm một cái: “Đừng nghĩ ai cũng như mình, bản thiếu là người bình thường hết sức.”

Tả Vô Tiểu lắc đầu, không biết là tin hay không. Đến bờ biển, chợt thấy Thập Thất nói gì đó với một ngư dân đang chuẩn bị ra khơi, Tả Vô Tiểu nhìn nhìn Thập Thất khoác áo choàng mỏng, hỏi dò: “Người đó hắn là thị vệ của Hình Bắc Minh, sao cử động của hắn lại có vẻ chậm chạp?”

Kha Vi Khanh hí mắt lờm: “Người theo thì theo, đừng giở trò với bản thiếu, thăm dò ít thôi.”

Không biết Thập Thất làm sao thuyết phục được Cốc Duy Kinh, khiến Cốc Duy Kinh đồng ý cùng hắn xuống thuyền ra khơi. Trên con thuyền không lớn có Thập Thất, Cốc Duy Kinh, Ảnh Thất, Tứ Phương và chủ thuyền, đang định nhổ neo, Kha Vi Khanh dẫn Tả Vô Tiểu nhảy tới: “Chờ bản thiếu!” Vừa khéo lấp vào hai chỗ trống cuối cùng.

Ảnh Thất đánh giá Tả Vô Tiểu: “Vị này dường như chưa từng gặp, Kha công tử ngài không giới thiệu một chút sao?”

“À, đây là bằng hữu của bản thiếu ở Ly Hải, đến giúp đỡ, các người cứ ra sức sai bảo hẳn là được rồi, nghe lời lắm.” Kha Vi Khanh nói hơi chột dạ. Trong lòng mắng thầm, dám tặc nếu người dám giở trò, bản thiếu nhất định sẽ giết người rồi tự sát!

Tả Vô Tiểu giọng vô hại, quả thật rất xứng với khuôn mặt thành thật bình thường như bao người! “Tại hạ Tả Lâm, có gì cần giúp đỡ xin cứ nói, đừng khách sáo.”

Thuyền đi xuôi xuống thẳng theo dòng nước xiết, cảnh vật bên bờ dần biến từ đất bằng bao la thành rừng đá, núi đá nhỏ, cuối cùng đi qua một vách núi dốc, đi tiếp thì cảnh vật lại luân phiên lặp lại, Thập Thất đột nhiên túm lấy vật áo chủ thuyền: “Chủ thuyền, làm phiền ngài quay lại vách núi khi này.”

Chủ thuyền đáp một tiếng, quay đầu thuyền, Ảnh Thất nhìn vách núi dốc, vì thường gặp núi, rêu xanh trải rộng trên vách núi, đỉnh núi còn có cây cỏ um tùm xanh tốt, chính giữa là một khe nứt lớn: “Thập Thất, đệ nghĩ bọn họ sẽ lên bờ từ nơi này?”

Thập Thất gật đầu: “Phải, có cảm giác như thế.”

Chủ thuyền neo thuyền dưới chân vách núi, nhìn khe nứt kia, tò mò hỏi: “Các vị đại hiệp, định đi lên từ đây sao? Trên đó rất trơn, các vị phải cẩn thận.”

“Đa tạ.” Ảnh Thất nhìn Kha Vi Khanh, Tả Lâm, Cốc Duy Kinh và Tứ Phương lần lượt nhảy lên, quay đầu lại lo lắng nói với Thập Thất: “Như thế này rất nguy hiểm, ta đưa đệ lên.”

Thập Thất lắc đầu: “Không, đệ đi được, nếu như cự ly như thế cũng không làm được, đệ...”

“Đừng nói nữa, Mau lên đây! Trên này có dấu vết!” Tiếng Kha Vi Khanh rống gọi vang tới, Thập Thất chưa kịp phản ứng Ảnh Thất đã túm lấy hắn nhảy lên, bọn Cốc Duy Kinh hoàn toàn không ý kiến, làm thế tốt nhất, Tả Vô Tiểu thì nhìn chằm chằm Thập Thất một lúc lâu, đến khi Ảnh Thất phát giác nhìn sang mới thôi.

Trên mặt đất có vết máu, may mà mấy ngày nay trời đẹp vết máu mới không bị rửa trôi, không nhiều, nhưng kéo dài rất xa, không biết là ai chảy nhiều máu như thế, mọi người lập tức háng hái lên.

“Đi theo vết máu đi!” Không bao lâu sau khi nói câu này, vết máu tách nhánh, Kha Vi Khanh chỉ hai hàng máu hỏi: “Hai người chia ra rồi? Hay là còn có người sống sót khác?”

“Chia ra đi? Chúng ta sáu người...”

“Các người bốn người một nhóm, hai chúng ta một nhóm, võ công của hắn rất cao không cần phải lo!” Kha Vi Khanh giành nói, đùa sao, nếu dám tặc này thật sự trở mặt, mình xui xẻo xem như bỏ, đừng kéo theo người khác vào, ai bảo mình đồng ý mang hắn theo!

“Vậy chúng ta đi hướng này.” Tả Vô Tiểu không từ chối, chỉ vào bên máu ít hơn nói.

Phân công xong rồi, bước chân mọi người đều bắt giác nhanh hơn, mãi đến lúc tay Ảnh Thất vô tình đụng trúng Thập Thất, cảm nhận được bàn tay đó lạnh buốt: “Thập Thất, sao tay đệ lại lạnh như vậy, ở đầu khó chịu? Dừng lại, Cốc tiên bối, ngài đến xem thử.”

Thập Thất sốt ruột nói: “Đệ không sao, mau đi tìm chủ tử!”

Ánh mắt Cốc Duy Kinh lạnh đi: “Người có biết hiện tại thân thể mình ra sao không? Sớm biết vậy đã không cho người đi, tâm trạng của người luôn không ổn định, nếu muốn tìm được chủ tử nhà người rồi đến bản thân xảy ra chuyện thì cứ tiếp tục bán mạng như thế đi! Nghỉ một lát!”

Lại nói sang phía Kha thiếu, Kha Vi Khanh và Tả Vô Tiểu đi theo vết máu khoảng gần nửa canh giờ, cuối cùng sắc mặt Tả Vô Tiểu cũng sáng lên, bị Kha Vi Khanh nhìn trộm vừa vặn: “Tìm được rồi?”

Tả Vô Tiểu chỉ hang động thấp thoáng phía trước, nói: “Đi theo ta, hẳn là ở đó!”

Nhưng trong hang động, chỉ có một mình Ân Giới, ngoại trừ y phục rách rưới một chút, đầu tóc rối tung, mặt trắng xức một chút, thì không có vết thương nào, trong lòng Kha Vi Khanh trầm xuống. Hồi Hình Bắc

Minh đang ở đâu, Ân Giới hừ lạnh: “Hình Bắc Minh? Thật sự rất có tình có nghĩa, chân bị thương đến như thế còn khẳng khẳng đòi đi ra, chỉ tiếc chúng ta rơi xuống biển mọi thứ trên người đều ướt, nếu không sao còn nhếch nhác ở đây như thế này!”

Ý trong lời hần là, bọn họ đã tách ra từ đây. Đứng trước mặt hai đại ma đầu, cuối cùng Kha thiếu cũng cảm thấy không ổn, Ân Giới lạnh mặt nhìn hần, tay phải nhúc nhích, Tả Vô Tiểu vội dè lại, thấp giọng nói: “Cung chủ...”

Kha Vi Khanh cướp cơ hội bỏ chạy, Ân Giới nhìn bóng hần chạy như bay, lại nhìn sang khuôn mặt dịch dung thành rất bình thường của Tả Vô Tiểu, cười tà: “Bản cung chủ nghĩ người không sẽ ngại nói cho ta biết kế hoạch người đang nghĩ chứ? Đỡ Bản cung chủ một chút, không đứng lên được...”

Lại nói Hình đại bảo chủ, hiện tại đang khập khiễng kéo một chân tìm đường trong sơn cốc, máu thấm ướt đầm đùi, y phục cũng bị nhuộm đỏ, nhưng sắc mặt hần vẫn giữ nguyên phong thái bảo chủ ưu nhã lạnh lùng thường ngày, đi một vòng, lại về điểm ban đầu, Hình đại bảo chủ không màng đến hình tượng mất mát một tiếng, nơi quỷ quái gì vậy, làm thế nào cũng không ra được?

Có lẽ trời cao thấy hần an nhàn như thế không phù hợp với tình hình hiện tại, trong sơn cốc vốn không bóng người đột nhiên xuất hiện hai người, còn là hai người rất quen. Hình Bắc Minh nhìn một người, lặng lẽ siết chặt tay, sớm biết người này sẽ không dễ dàng rời khỏi sự che chở của vương tộc Hãn Hải, thì đã có âm mưu từ trước, đáng thương mình còn ngu ngốc trúng kế của hần.

La Văn Kinh cười ha hả: “Ô! Chẳng phải Hình bảo chủ đây sao? Sao lại thê thảm thế này, thật không khác gì ta năm ấy khi bị người đuổi tận giết tuyệt ha ha ha!”

Ánh mắt Hình Bắc Minh chuyển đến Nghiêm Vân Thăng sau lưng hần, lạnh giọng: “Xúc tu của người vườn được xa thật, khiến nhiều thế lực thù địch cùng tin tưởng mình như vậy.”

Vẻ kiêu ngạo của La Văn Kinh lập tức biến thành căm thù: “Đối đầu với Hình đại bảo chủ mà có thể không bắt chấp được sao? Ta đâu muốn có kết quả như bọn họ.”

“Người nghĩ là kết quả của người sẽ tốt hơn sao? Chỉ có thể nói người xuất hiện vừa đúng lúc, La Văn Kinh, hôm nay là ngày chết của người.” Trong lòng bàn tay Hình Bắc Minh bắt đầu tụ khí lạnh.

“Ha ha ha ha! Người nghĩ với tình trạng thê thảm hiện tại mà có thể làm đối thủ của ta? Cảm giác bị hỏa lôi nổ tung khó chịu không, chân còn đi được không? Nghiêm Vân Thăng, giúp hần thư giãn gân cốt trước đi!” La Văn Kinh không hề để Hình Bắc Minh hiện tại vào mắt, thiếu mất một chân cho dù là ai cũng sẽ yếu đi một nửa, huống chi bị hỏa lôi nổ trúng mà không hề phòng bị, chắc chắn nội thương không nhẹ. Quan trọng hơn nữa là, bên ngoài đây người của Thiên Hạ Độ Nhất Bảo và Vô Lâm Minh, hần phải bảo đảm mình có thể toàn thân rút lui.

Nghiêm Vân Thăng đi tới một bước, phần nộ chỉ vào Hình Bắc Minh: “Hình Bắc Minh, hôm nay ta sẽ báo thù cho cha ta, người nạp mạng!”

Võ công của Nghiêm Vân Thăng không thấp, hơn cha hần một chút, chỉ là nếu so với mình thì còn kém xa, Hình Bắc Minh nghĩ, nhưng hiện tại chân mình thật sự không được linh hoạt, lê chân sau. Nhìn Nghiêm Vân Thăng hỗn hển lao tới, tay tỏa khói đỏ bất thường, Hình Bắc Minh khinh miệt Ân Giới, thật sự đã nuôi một tên phản bội rất giỏi.

Tránh một chương, thật ra Hình Bắc Minh có thể đi mà không cần hai chân, với công lực của hần thì có thể bay một lúc, như thế sẽ dễ dàng giải quyết được Nghiêm Vân Thăng, nhưng rất hao phí nội lực, dưới tình hình sau lưng còn La Văn Kinh đang rình rập, giữ sức là quan trọng nhất. Nghiêm Vân Thăng chỉ dùng hiểm chiêu, quả nhiên thâm độc, Hình Bắc Minh để lại là hậu họa, quyết định tiến hần đến tây thiên.

Đây là cái gọi là lạc đà gầy vẫn to hơn ngựa, dù Hình Bắc Minh mất một chân, Nghiêm Vân Thăng vẫn thua xa, La Văn Kinh nổi giận, quát khê một tiếng, xông vào vòng chiến. Hần đến, Hình Bắc Minh không bắn khoản được nữa, La Văn Kinh mang tâm lý nhất định phải giết Hình Bắc Minh mà đến, hần không chết thì mình chết, không để lại đường sống, trực tiếp dùng Nguyệt Minh thần công, chương phong lạnh băng đánh thẳng đến lồng ngực hai người, lập tức tránh, khoảng cách khá xa mà vẫn trúng chiêu.

La Văn Kinh và Nghiêm Vân Thăng đồng loạt lùi lại một bước dài, học máu, không kịp dừng, lại một chưởng đánh tới, tuy chỉ là một chưởng bình thường, nhưng trên giang hồ cũng không có mấy người chịu được, thấy nó sắp đập lên người mình, La Văn Kinh đảo mắt, túm lấy Nghiêm Vân Thăng đang học máu bên cạnh chắn trước mặt mình, Nghiêm Vân Thăng trợn to mắt, bàng hoàng nhìn La Văn Kinh, nhưng lại nội thương quá nặng không thể tránh được, bị đánh văng ra xa, cọ quây vài cái rồi bất động.

“Hừ, thật có lỗi, ai bảo ngươi là thủ hạ của ta chứ, thời khắc quan trọng phải biết hy sinh vì ta!” La Văn Kinh tàn nhẫn nói.

Lấy một viên thuốc trong tay áo ra nuốt vào, ngay lập tức hai mắt La Văn Kinh lại kín tơ máu, xem ra đã dự định liều mạng, được tính của loại thuốc bổ này chỉ có thể duy trì một lúc, hẳn phải giết được Hình Bắc Minh trong khoảng thời gian ngắn ngủi còn lại, nếu không người chết sẽ là hắn!

“Hình Bắc Minh! Ta muốn ngươi chết!” Tốc độ và nội lực của La Văn Kinh không chỉ cao thêm một tầng, tay vung kiếm cũng dữ dội ác liệt hơn, lưỡi kiếm bén nhọn bức Hình Bắc Minh lui lại một đoạn dài, suýt chút nữa đã bị chém trúng vai.

“Ha ha ha ha... Ngươi sắp được đến địa ngục gặp mặt người cha đáng chết của ngươi rồi! Đi chết đi!” La Văn Kinh tấn công kịch liệt liên tục, gần như không dùng đến chiêu thức gì nữa, chỉ điên cuồng chém tới, để lộ rất nhiều điểm yếu.

“Vậy sao? Ta không thấy vậy.” Trong mắt Hình Bắc Minh bùng lửa giận, liều mạng tập trung nội lực, mặc kệ cả đau đớn kịch liệt từ đan điền. Khí lạnh trong chưởng tăng mạnh, La Văn Kinh cảm giác gió lạnh ập thẳng vào mặt, có linh tính rằng nhất định mình không chịu nổi một chưởng này, vội lùi ra xa mấy trượng, dừng lại cách vách núi không xa, Hình Bắc Minh phi thân đến kết liễu hắn, không ngờ, ngay lúc đó bỗng cảm thấy có gì phóng đến lưng mình, La Văn Kinh kinh hãi trước mặt... Sau tiếng nổ lớn, không còn thấy Hình Bắc Minh và La Văn Kinh đâu nữa.

Đứng trong một góc khuất không bị nổ trúng, trên mặt Nghiêm Vân Thăng lộ ra nụ cười thâm độc cùng cực: “May mà ta còn giữ lại một phần hỏa lôi, không ngờ được đúng không! Xuống địa ngục đi!”

Bọn Thập Thất cũng nghe được tiếng nổ loáng thoáng, thâm kinh hãi. Vốn dĩ bọn họ nghe được tin tức từ Kha Vi Khanh, tìm dọc theo con đường có khả năng cao, không tìm được ai, tiếng nổ từ đâu? Vội chạy đến nơi xảy ra chuyện, ngoại trừ hố đất đen bị nổ, không có một chút tung tích nào khác...

Lại qua vài ngày, mọi người chờ ở Ly Hải nhận được tin tức từ Hình Bắc Minh, thế là, trong một làng chài nhỏ cách con đường bọn họ đã tìm kiếm không xa, Thập Thất thấy được chủ tử đang mặc vải bố thô nhưng vẫn không giảm phong độ.

“Chủ tử...” Loạng choạng chạy đến, cuối cùng cũng lần đầu tiên chủ động ôm lấy người khiến mình lo lắng đến ăn không ngon ngủ không yên. Nhưng chú ý thấy người đón lấy thân thể đã nặng của mình hơi lão đảo, phải vịn cửa mới đứng vững được, “Chỗ nào bị thương, thuộc hạ xem...”

Giữ người nào đó đang định kiểm tra thân thể mình lại, Hình Bắc Minh để lộ nụ cười khó thấy: “So với những thứ đó, tập trung an ủi bản bảo chủ một chút mới là quan trọng nhất chứ!” Thập Thất ngơ ngác ngẩng đầu, mặt Hình Bắc Minh đã kề sát đến, đôi môi hơi tái đang ứ hẹp đôi môi đang hé mở của mình.

Thế là, giữa thanh thiên bạch nhật dưới mắt công chúng, dưới ánh nhìn chăm chăm của cả đám người Kha Vi Khanh, Ảnh Thất, trong tầm mắt kinh ngạc của các ngư dân phía sau, hai người hôn nhau. Sau một lúc quần quýt say mê, lưỡi của Hình Bắc Minh chui vào miệng Thập Thất, bắt đầu đánh dấu lãnh thổ không chút kiêng dè, Thập Thất chỉ ngẩn người một lúc, nghĩ đến vô số suy đoán đáng sợ trong những ngày chủ tử mất tích, cuối cùng không nén được mà siết chặt lấy cổ Hình Bắc Minh, vụng về hôn lại.

Hai người cứ hôn như thế, đến khi một cô nương phía sau cất tiếng kêu thảm thiết, đến khi Hình Bắc Minh cảm thấy chân của mình chịu không nổi nữa, mới quyền luyện tách ra, Hình Bắc Minh lại hôn nhẹ thêm vài cái, thấy gương mặt hơi trắng của Thập Thất chín đỏ, mới vừa lòng nói: “Ta bảo bọn họ nhất định phải giám sát ngươi, vậy mà vẫn để ngươi chạy đến, đáng phạt.”

Lúc này Thập Thất mới bắt đầu lo cho mọi người, chụp hai vai Hình Bắc Minh nói: “Chủ tử, đều là do thuộc hạ sai, đừng... U!” Hai tay đột nhiên siết chặt, sắc mặt Thập Thất đột nhiên trắng bệch trở lại, rên

khẽ một tiếng cuộn người xuống.

“Làm sao vậy? Bụng đau sao?” Hình Bắc Minh đỡ lấy thân thể mềm nhũn đang đổ tới, quay về phía đoàn người đang ngây người rống: “Người đâu, ngăn ra đó làm gì? Mau gọi Cốc Duy Kinh đến đây cho ta!”

47. Chương 47: Trở Dạ 2

Cô nương vừa hét thảm thiết sau lưng bọn họ khi nãy chính là người của gia đình đã cứu Hình Bắc Minh, nghe nói, hôm đó khi nàng ta đeo giỏ đi nhặt cá trong lưới cha mình kéo lên thì chợt phát hiện một người hôn mê cạnh tấm lưới cá, cả người ướt đầm, khuôn mặt anh tuấn trắng bệch, trên thân khoác tấm áo choàng chất liệu cực tốt, đặc biệt là trên chân, loang lổ máu. Mỹ nhân cứu anh hùng! Trong phút chốc trong đầu nàng lóe lên năm chữ ấy, với người ấy, nàng nhất kiến chung tình.

Mỗi đại phu có y thuật cao trong thành đến chữa trị cho chàng, mỗi ngày bưng trà rót nước hầu hạ chàng, kể cho chàng nghe những chuyện thú vị bên ngoài... Nàng hầu hạ chàng không khác gì tướng công tương lai, từ khi chàng tỉnh lại, ngày nào cũng có rất nhiều cô khuê nữ chưa chồng và các bà đại thẩm tìm đủ loại lý do đến tham quan, tướng công vừa tài giỏi vừa anh tuấn như thế không canh kị làm sao được?

Mấy ngày trước khi vết thương của chàng tốt lên, có thể nhúc nhích được rồi, liền viết gì đó lên giấy mà mình đặc biệt mượn về cho, trộm lấy lý do rót nước mà đến gần xem thử, nhưng lại bị ai phát hiện mình xem không hiểu chữ nào cả. Chàng nhất định là một người có thân phận không tầm thường, nếu được gả cho chàng... Trong đầu đột nhiên xuất hiện cảnh ân oán tranh giành trong các gia tộc quyền thế giàu sang, bị các vị phu nhân lớn hơn ức hiếp, bị phụ mẫu ngược đãi, cuối cùng đến cả lũ nha hoàn nô bộc cũng nhân cơ hội ngáng chân chàng! Mình chịu nhục mà hầu hạ phụ mẫu, tươi cười chào đón các phu nhân, tất cả chỉ vì được bên chàng, cho dù thân thể càng lúc càng tiêu tụy, sức khỏe suy yếu.

Vốn vừa lấy dũng khí để nói mình không quan tâm thế tục, bên ngoài đột nhiên có một đám người đến tìm chàng, xem y phục phong thái của những người đó, chàng quả nhiên không phải người thường! Còn chưa kịp để mình vui mừng và bị ai cho số kiếp hồng nhan, lại thấy chàng... ôm... một cô nương phần nam trang... bụng to... vào lòng, còn hôn nồng nhiệt ngay trước mặt mình, gần như có thể thấy được đầu lưỡi hai người đang quấn quýt lấy nhau luôn rồi...

Không chịu hiểu cho sắc mặt bị ai của cô nương làng chài thích tưởng tượng những câu chuyện đau thương bị kịch, Hình Bắc Minh đuổi hết người trong phòng ra, người trong nhà thấy khí thế của hắn, không dám nói nhiều, cô nương kia bĩu môi, đẩy rõ ràng là nhà ta mà!

Cốc Duy Kinh không có thời gian so đo với ngôn ngữ thiếu lễ độ của Hình Bắc Minh, sau khi đuổi hết người không liên quan ra rồi thì chỉ đạo mọi người đi nấu nước, lấy khăn sạch, bản thân thì đeo hòm thuốc nhốt hết mọi người ra ngoài, quay đầu lại nói với Hình Bắc Minh: “Cởi y phục của hắn ra, nhanh!” Sau đó nhanh chóng lấy các dụng cụ có thể cần dùng ra sắp xếp cạnh giường.

Hình Bắc Minh mở tấm áo choàng đen của Thập Thất ra, cởi quần hắn xuống, còn chưa cởi hết mặt đã đen, Cốc Duy Kinh thấy sắc mặt hắn không được đúng lắm, đuổi ra đầu giường, ngồi xuống cuối giường, nhìn, mặt cũng đen, quần Thập Thất ướt đầm, còn có mùi máu, dù thế nào cũng không phải vừa bắt đầu đau.

“Bắt đầu từ lúc nào?” Cốc Duy Kinh tức giận hỏi, tên này, không hề biết nghĩ cho bản thân, ưỡn cái bụng to chạy loạn khắp nơi.

“Lúc, lúc vừa mới đến, có lẽ là giữa đường... Hư hư...” Thập Thất vừa thở dốc vừa nói, khiến sắc mặt người sau lưng phức tạp hẳn lên.

Hình Bắc Minh ôm lấy nửa người trên của Thập Thất, nghe tiếng thở dốc đau đớn của hắn, nhìn đôi môi đã trắng bệch, cảm giác như có người cầm dao cắt từng mảnh tim mình xuống, muốn mắng lại không nổi, chỉ có thể nắm chặt lấy bàn tay đang bấu chặt vào lớp chăn, thỉnh thoảng lại hôn trên khuôn mặt đầm mồ hôi lạnh.

Cốc Duy Kinh kiểm tra thân thể Thập Thất, thở phào một tiếng: “Đây là dấu hiệu trở dạ, thời gian gần đây phải bồn bực nhọc chưa nói, tâm trạng còn cực kỳ kém, nếu không phải thể chất của hắn tốt, lại có ta bên cạnh, có giữ được hài tử không rất khó bảo đảm. Huyết khẩu của Thập Thất ra một ít máu, tuy

không phải vấn đề nghiêm trọng, nhưng khi trở dạ thật sự tuyệt đối không được di chuyển, ta đi sắc thuốc, cầm máu trước đã. Đám người bên ngoài đã chuẩn bị đầy đủ rồi.”

Lúc này trái tim Hình Bắc Minh mới dần bình tĩnh lại, cầm lấy vải mềm thấm nước ấm Ảnh Thất đưa đến, lau người cho Thập Thất. Nhìn tấm chăn nhàn nhạt mùi cá của nhà ngư dân, Hình Bắc Minh cau chặt mày, bụng Thập Thất vẫn còn đau, đưa tay qua nắm chặt lấy tay hắn: “Chủ tử... Ra bên ngoài...”

“Đừng nói những chuyện đó.” Nắm chặt bàn tay lạnh buốt, vừa lúc đó bên ngoài có tiếng các ảnh vệ bấm báo.

Thế là, từ gian phòng tồi tàn nhà ngư dân, chỉ phút chốc đã thay hình đổi dạng, thật ra chỉ là vứt hết chăn nệm trên giường Thập Thất nằm, đổi sang chăn nệm mới vừa dày vừa êm, vì huyết khẩu Thập Thất có sản dịch chảy ứ, cho nên còn chuẩn bị thêm rất nhiều khăn lông mềm mại hút nước, sẵn sàng thay đổi. Gói đầu thường bị mồ lạnh vì đau đớn thấm ứ, cho nên cũng chuẩn bị rất nhiều, chỉ sợ Thập Thất không được thoải mái. Sản phẩm trong làng chài phần lớn là cá tôm cua các loại, các ảnh vệ còn không ngại cực nhọc mua về rất nhiều rau thịt bổ dưỡng, nhờ vả bách tính trong thôn nấu giúp. Xem như đã cố gắng hết sức.

Kha Vi Khanh ngồi sau hàng rào trong vườn, nhả mặt: “Làm sao bây giờ, bản thiếu cũng rất là căng thẳng! Khi này cứ tưởng là sắp sinh rồi, làm rớt mất mười năm thọ của bản thiếu!”

Thập Nhị đã kích hắn: “Kha thiếu, cũng đâu phải ngài sinh, ngài căng thẳng cái gì? Hơn nữa cũng không tới lượt ngài căng thẳng!”

Kha Vi Khanh lườm, khinh miệt nói: “Người có tư cách gì nói bản thiếu, khi này bản thiếu thấy người căng thẳng tới mức bóp chặt cánh tay tên bên cạnh, có lẽ đã bầm rồi đấy, hay là bảo hắn cho chúng ta xem thử đi.”

Thập Nhị nghiêng răng nghiêng lợi, Thập Nhất kéo kéo tay áo vốn đã che chắn rất kín của mình.

Ảnh Bát tròn mắt ngơ ngác, hoàn toàn không còn vẻ khôn khéo chín chắn thường ngày, Ảnh Thất vỗ vai hắn: “Sao vậy, vẫn không tin được sao?”

“Không, chỉ là...” Ảnh Bát cuối cùng cũng có thái độ và ngữ khí phù hợp với độ tuổi: “Thập Thất là một nam nhân đó, mọi người cùng sống chung nhiều năm như vậy, đột nhiên có một ngày hắn có được loại thể chất đặc biệt như vậy, còn cùng chủ tử...”

Nói tới cùng, người vẫn chưa thích ứng được với sự thật rằng chủ tử và huynh đệ nhà mình trở thành phu phụ sao, Tiểu Bát?

Thập Thất nằm trong ổ chăn mềm mại, bụng cách một chút sẽ đau một cơn, Hình Bắc Minh cũng dìu hắn xuống giường đi một lúc, để huyết khẩu dễ dàng mở ra hơn, thuận lợi sinh sản. Nhà bếp bên ngoài đang nấu cơm tấm bổ thể lực, ăn no rồi mới có sức sinh con, tuy Thập Thất không đói chút nào, cũng bị ép ăn hết mấy bát.

Người trong làng tuy rất hiếu kì với thân phận lai lịch của đám người này, nhưng dân phong chất phác khiến bọn họ thức thời mà im miệng, không nhìn cũng không hỏi, tiếp tục làm công việc ngày thường của mình.

Nhà của Đào Hoa, cũng chính là ngôi nhà Hình Bắc Minh cưỡng chế mượn dùng, Đào Hoa cô nương đã thờ đầu vào mấy lần rồi, đám người này chiếm đóng nhà mình, tuy đã đưa bạc cho bọn họ làm bồi thường, nhưng mà! Nhưng mà! Nhưng mà rốt cuộc thì người đó đang làm gì vậy, người chàng đang ôm chẳng lẽ là phu nhân của chàng sao? Chẳng lẽ chính là đại phu nhân sau này mình phải hầu hạ sao? Đường như vẫn chưa sinh, tính tình có cấu kình không, mình vừa rồi có khi nào sẽ bị đem ra mắng trút giận không? Oa... Mạng mình thật khổ quá...

Mọi người đã quen với chuyện cô nương kia thường xuyên lên cơn động kinh, chỉ cần nàng ta không đến gần phòng này, mặc kệ nàng ta đi. Hình Bắc Minh lâu lắm mới đi ra một lần lại bị nàng ta nhìn chăm chăm chăm chẳng hiểu vì sao, lạnh lùng liếc nhìn nàng ta một cái, tỏ ý muốn mọi người trong sân quan sát nàng ta, đừng thả vào làm Thập Thất sợ.

Nửa đêm, Hình Bắc Minh nằm ngủ tạm phía rìa giường bị tiếng rên rỉ khe khẽ đánh thức, lập tức ngẩng đầu dậy, Thập Thất đang đưa tay chuẩn bị gọi hắn dậy, nắm chặt lấy bàn tay đó, lo lắng hỏi: “Là đau hay

đã sắp sinh rồi?”

Thập Thất có lẽ đã đau đến cực độ rồi mới gọi hân, hít một hơi thật sâu, run rẩy nói: “Dường, dường như sắp sinh rồi...”

Hình Bắc Minh nhảy dựng lên định chạy ra ngoài, Cốc Duy Kinh đã sớm được các ảnh vệ canh giữ bên ngoài gọi vào, không nói nhiều, vén tay áo sẵn sàng. Tất cả đã được chuẩn bị đầy đủ, nước nóng lúc nào cũng sôi trong nhà bếp, những thứ cần thiết thì chỉ cần đưa tay ra là lấy được.

Dường như lúc trước luôn cắn răng nhịn đến cực hạn, tiếng rên rỉ của Thập Thất càng lúc càng khiến người ta kinh hãi, lại được thêm tiếng thở dốc, nắm chặt tay Hình Bắc Minh đến mức gần như bóp nát xương tay hân, thỉnh thoảng trán lại toát mồ hôi lạnh, lăn xuống cổ, từng lọn tóc rối dần xuôi theo gò má, lại càng khiến hân trông yếu ớt.

Tay Cốc Duy Kinh không rời khỏi người Thập Thất, từ vị trí của Hình Bắc Minh chỉ có thể nhìn thấy Thập Thất mở rộng hai chân, mà đôi chân đó cũng run rẩy không thôi, khiến hân không đành lòng nhìn tiếp. Cốc Duy Kinh hô lớn bảo ra sức, vì gần đây phải bồn ba, hôm nay lại chạy mấy canh giờ, hài tử xuống rất nhanh, gần như đã đến huyết khẩu rồi, nhưng dù sao vẫn là cấu tạo thân thể nam tử, dù dùng ngọc thể mở rộng qua một thời gian dài, vẫn không thể thuận lợi sinh hài tử. Hơn nữa gần đây xảy ra nhiều chuyện, đầu óc Thập Thất đã sớm bay hết đến chỗ chủ tử, làm sao còn nhớ được là phải dùng ngọc thể.

“Dồn sức! Nam tử khỏe mạnh như ngươi chẳng lẽ chỉ có chút sức lực vậy thôi sao? Nhanh, mau dồn lực xuống, hài tử ra được là xong rồi!” Cốc Duy Kinh nhìn sản dịch tuôn ào ạt và những sợi tơ máu mỏng cuộn theo, trán toát mồ hôi lạnh, lần đầu tiên hộ sản cho nam tử, tuy biết cách, hiểu quá trình, nhưng nhìn thế này vẫn phải giật mình.

Được khích lệ khiến Thập Thất hít sâu một hơi, sau đó dồn lực, kết quả là đau đến nỗi gần như kêu ra tiếng, cắn chặt răng mới ức chế được, Cốc Duy Kinh quát to: “Chú ý đừng để hân cắn vào lưỡi, truyền nội lực cho hân! Đừng có ngăn người ra!”

Hình Bắc Minh nhất thời tay chân luống cuống, lần đầu tiên bị quát, không nổi giận, chỉ biết tuân lệnh. Cúi xuống hôn hôn lên môi người nào đó, bị dính một ít máu, khàn giọng nói: “Thập Thất, nghe lời, cứ như khi nãy, hài tử của chúng ta đã nóng lòng muốn ra đời rồi, nhất định phải ra sức! Ngươi không muốn sớm được nhìn thấy nó sao? Đừng sợ, ta ở ngay bên cạnh ngươi.”

Lời cổ vũ dịu dàng như thế thật sự là lần đầu tiên Cốc Duy Kinh nghe được trong lúc hộ sản, nhưng đối với Thập Thất mà nói, cổ vũ như thế là cực kỳ hữu dụng, những lần ra sức vốn cách nhau rất xa trở nên liên tục, Cốc Duy Kinh nhìn đôi chân căng cứng trước mắt, người này quả thật như đang mang mạng mình ra cược...

Người bên ngoài toàn bộ đều đang căng thẳng chờ đợi, người vắt trên mái nhà nín thở, người đi đi lại lại liên tục trong sân, còn có người ngồi trong góc lo sợ hãi hùng... So với những lần nghe tiếng các nữ tử la hét thảm thiết trước đây, tiếng thở dốc thỉnh thoảng chèn theo tiếng hừ khê đau đớn khi Thập Thất cắn răng chịu đựng lại càng khiến người ta đau lòng.

Đột nhiên, tiếng thét đau đớn không nhịn nổi như phải chịu loại cực hình tàn nhẫn nhất vọng ra, âm thanh rất trầm, khàn đặc, như bị thứ gì chặn lại, nhưng đó vẫn là âm thanh khi đau đớn đến cực hạn không thể dằn nổi, người ở đây ai lại không biết? Gần như tất cả mọi người đều gồng cứng cả người, chờ đợi thần linh an bài thời khắc tiếp theo...

48. Chương 48: Bánh Bao Nhỏ Xuất Thế Rồi

Tuy đã vào xuân, nhiệt độ về đêm vẫn rất thấp, nệm dưới người Thập Thất đã sớm ướt đẫm, ngay cả tấm chăn được đắp cẩn thận lên người cũng không thoát. Từ đôi bàn tay nắm chặt của hai người thậm chí đã có máu chảy xuống, nhưng không có ai để tâm, sức của Thập Thất càng lúc càng yếu, Hình Bắc Minh lại truyền nội lực của mình sang cho Thập Thất, nội lực của hân vốn có thuộc tính âm hàn, chuyển thành nội tức phù hợp với Thập Thất cũng mất không ít nội lực, qua vài lần, sắc mặt cũng dần tái đi.

“Chủ tử... Đừng...” Thập Thất ngọ nguậy, đôi môi đã bị cắn đến rách tươm trông cực kỳ thê thảm.

“Đừng nhúc nhích, tập trung sinh hài tử. Nhất định phải kiên trì!” Hình Bắc Minh ôm chặt hân, không lơ lỏng chút nào.

Cốc Duy Kinh vốn định nói, hân có vũ khí bí mật Kha thiếu cho, nhưng nhìn dáng vẻ thâm tình của bọn họ, nghĩ cứ như vậy sẽ có tác dụng gia tăng tình cảm hai người, vậy là im lặng. Cầm con dao bén nhỏ nung trên ngọn đèn dầu trên bàn, Hình Bắc Minh thấy vậy lập tức biến sắc: “Tiền bối đang làm gì?”

Cốc Duy Kinh lật dao lại, khuôn mặt tuấn mỹ dưới ánh đèn lấp lóe vẻ âm u, “Đương nhiên là phải rạch mở rộng huyết khẩu, nếu không cứ để bị kẹt thế này chỉ khiến tiêu hao sức lực. Tuy là bất đắc dĩ mới phải làm, nhưng rất hiệu quả, yên tâm, ta sẽ không để hân có hậu hoạn gì.”

Y thuật của Cốc Duy Kinh đương nhiên khiến người khác yên tâm, nhưng lo lắng vẫn không thể giảm bớt, nghĩ đến lưỡi dao bén sẽ rạch mở nơi yếu ớt như thế, sẽ đau biết bao nhiêu, tai nghe lời Cốc Duy Kinh dặn dò Thập Thất, và tiếng đáp khàn khàn của Thập Thất, không hề có chút do dự: “Được... Ta chịu được... Chủ tử, đừng... Đừng lo lắng...”

Hình Bắc Minh vốn nhìn quen cảnh giết chóc lúc này cũng không dám tiếp tục nhìn Thập Thất nữa, chỉ biết ra sức ôm chặt lấy hân, nhét một mảnh gỗ bàn vào miệng Thập Thất theo lời Cốc Duy Kinh căn dặn, để hân không tự làm mình bị thương. Sau đó... Là tiếng kêu đau đớn bóp chặt tim những người bên ngoài, cho dù đang phải chịu cảm giác đau đớn chưa từng thấy, Thập Thất vẫn không thôi gắng sức, mãi cho đến khi... Tiếng hài nhi khóc vang lên trong phòng, mọi người mới phát giác mồ hôi lạnh đã thấm ướt cả sống lưng.

Ảnh Thất được gọi vào tắm rửa cho tiểu hài nhi, Cốc Duy Kinh phải nhanh chóng khâu huyết khẩu lại, để tránh cho máu chảy quá nhiều, hân nhìn Hình Bắc Minh sắc mặt đã trắng bệch đang ngơ ngác nhìn Thập Thất đang tạm thời hôn mê, thở dài ném một cái hộp nhỏ qua, “Đây là thứ Kha thiếu cho, Linh Châu Quả, tuy hân không bị nguy hiểm đến tính mạng, chỉ có phía sau sẽ hồi phục hơi chậm, nhưng thôi, dùng hay không tùy người quyết định.”

Hình Bắc Minh mở hộp không chút do dự, cho dù không nguy hiểm đến tính mạng, vẫn sợ sinh hài tử sẽ làm tổn hại đến thân thể Thập Thất, thuốc này, đến vừa đúng lúc. Cầm Linh Châu Quả, áp môi mớm cho Thập Thất, nhìn khuôn mặt tái nhợt dần hồng hào, nội lực cũng tăng lên một chút, cuối cùng trái tim bị siết chặt của Hình Bắc Minh cũng thả lỏng.

Cốc Duy Kinh bận rộn dọn dẹp, thu thập dụng cụ, cẩn thận dặn dò những việc phải chú ý sau này, Hình Bắc Minh nhớ kỹ từng thứ một. Dùng nước nóng trong bồn lau rửa cho Thập Thất, gọi các ảnh vệ vào cấp tốc thay chăn nệm gối đầu, mang gần mười ngọn đèn dầu và những viên dạ minh châu treo kín trên màn giường để chiếu sáng đi. Cẩn thận dời Thập Thất vẫn đang ngủ say vào ổ chăn, chăm chú nhìn một lúc lâu mới dời mắt sang tiểu hài nhi đã sớm được tắm rửa sạch sẽ gói lại gọn gàng, Ảnh Thất đưa tiểu hài nhi cho Hình Bắc Minh, nói nhỏ: “Cung hỉ chủ tử, là nhi tử.”

Hình Bắc Minh đưa tay ra, rồi lại hạ xuống, “Ta đi tắm rửa trước đã, người giúp ta bế một lúc. Ngày mai tìm một bà vú đến, chúng ta còn phải ở lại đây một thời gian nữa.”

Ảnh Thất nhẹ giọng nói tuân lệnh, bế tiểu hài nhi đang ngủ say sưa ra cho đàn người đang lo lắng bên ngoài xem.

“Oa, xấu quá vậy!” Đây là tiếng lòng của Kha thiếu, chỉ có điều không dám nói ra, sợ bị vây đánh, Thập Nhị thì chẳng e dè chút nào, gõ gõ cái mũi nhỏ xíu: “Nhỏ như vậy, còn nhăn nhúm, thật là xấu!”

“Thật là, ai vừa ra đời cũng thế cả, lớn một chút thì sẽ đẹp.” Ảnh Thất cười hân.

“Thật sao, có thể đẹp đến mức thiên địa biến sắc như ta không?” Thập Nhị tự hào ngửa mặt, bị cười nhạo, nhi tử của chủ tử và Thập Thất đương nhiên đẹp đến thiên địa biến sắc, còn người, là nam nhân có dung mạo nữ tử, sau đó lần lượt được Thập Nhị đuổi giết.

“Tiểu Bát, muốn bế không?” Ảnh Thất thấy Ảnh Bát không theo bọn họ ồn ào, chỉ hiếu kỳ đứng một góc nhìn tiểu hài nhi.

“Đừng đừng! Huynh xem nó yếu ớt như vậy, để bế sợ sẽ hư mất! Để nhìn là được rồi, nhỏ quá!” Ảnh Bát xua tay liên tục, rất sợ Ảnh Thất đưa tiểu hài nhi vào tay mình.

Thập Thất mơ màng mở mắt, nhúc nhích nhúc nhích, lập tức bị cảm giác đau buốt ở huyết khẩu kích tỉnh, bình tĩnh lại, cảm giác bên cạnh có người, xoay đầu nhìn sang thì ngáy ngẩn cả người, chủ tử đang ngủ say bên cạnh, vành mắt thâm rõ, hốc hác tiêu tụy, còn bản thân thì tụy thân dưới rất đau, nhưng tinh thần không tệ, nghĩ đến khi chủ tử truyền nội lực cho mình, không khỏi muốn đưa tay sờ lên khuôn mặt khiến mình yêu thương không dứt.

Không ngờ, tay bị người kia nắm lại, chỉ hơi cử động, Hình Bắc Minh đã tỉnh giấc rồi. Bốn mắt nhìn nhau, vừa nãy đã sinh cả hài tử rồi, hai kẻ đã thân thiết không ít lần bỗng dưng thấy xấu hổ. Hình Bắc Minh ngồi dậy, ho nhẹ một tiếng, nhanh chóng hồi phục lại trạng thái bình thường, nhẹ nhàng nhắc chân lên kiểm tra huyết khẩu của Thập Thất, để tiện kiểm tra, vẫn chưa mặc khó cho Thập Thất. Đã không còn chảy máu nữa, nhờ tác dụng của Linh Châu Quả, tinh thần hồi phục cũng không tệ.

Thập Thất sờ sờ bụng mình, hài tử biến mất rồi, trong thoáng chốc có chút không quen, nhưng nhớ lại rất nhanh: “Chủ tử, hài tử đâu?”

“Nằm chờ một lát.” Hình Bắc Minh vén góc chăn cẩn thận, xuống giường mặc y phục, quay lại hôn lên môi Thập Thất một cái, nói: “Cốc tiên bồi nói trước mắt ngươi không nên di chuyển, cho nên chúng ta ở lại đây thêm một thời gian, điều dưỡng thân thể, ngàn vạn lần không được chạy ra ngoài, có nghe không?”

Thập Thất nhìn theo bóng lưng Hình Bắc Minh đi ra ngoài, sờ sờ đôi môi bị hôn, chậm chậm cong lên thành nụ cười.

Một lúc sau, Ảnh Thất bế tiểu hài nhi đi vào, cẩn thận đặt xuống cạnh gối đầu của Thập Thất, cười nói: “Chủ tử đi gặp Lâm minh chủ rồi, bảo ta bế hài tử đến. Để xem xem, ngủ ngon chưa kìa.”

Thập Thất chăm chú nhìn hài tử, tiểu hài nhi mặt hồng hồng, vẫn còn hơi nhăn, hiện tại vẫn chưa thể nói là xinh đẹp đang nhắm mắt ngủ. Dù là thế, Thập Thất vẫn nhìn không chớp mắt, muốn đưa tay đến lại sợ làm hài tử tỉnh giấc, một lúc sau mới nhìn sang Ảnh Thất: “Thất ca, là nam hài phải không?”

Ảnh Thất gạt đầu, tỉ lệ hai nam nhân sinh ra nữ nhi tương đối nhỏ. “Còn đau nhiều không?” Tuy không nhìn thấy, nhưng nhớ đến tiếng kêu đau đớn khiến bọn họ ướt mồ hôi lạnh vẫn thấy rất lo lắng.

Thập Thất lắc đầu: “Không cử động thì không đau. Thất ca, nói bọn họ đừng lo lắng.”

Qua vài ngày, Thập Thất đã có thể xuống giường vận động, mấy ngày gần đây, nhờ Kha thiếu và Thập Nhi ra sức làm thân, bách tính trong làng chài đã thôi dè chừng bọn họ, xem bọn họ như một đôi phu thê chạy nạn đến, vì thế tử mang thai, đành phải làm ác bá có trả tiền, phụ mẫu của Đào Hoa tạm thời bị mượn nhà cũng không oán hận câu nào.

Vì đồng cảm với đôi phu thê này, khi bọn họ nói sẽ trả nhiều bạc để tìm một bà vú, những người vừa sinh con, thậm chí con đã một hai tuổi, cũng chen lấn đến đăng kí. Bọn họ chọn một nữ tử dung mạo thanh tú, tính cách tương đối dịu hiền làm bà vú cho hài tử, bảo bảo nhà nàng ta vừa cai sữa, vừa hay sẽ không ăn tranh với bảo bối của bọn họ.

Dần dần, lại có các nhà lân cận đến tặng trứng gà các thứ, nói là rất tốt cho người đang ở cữ. Bị cười trộm mấy tiếng, Thập Thất xấu hổ không thôi, nhìn chén canh trứng không biết nên ăn hay không, rốt cuộc bị người nào đó cưỡng chế nuốt vào miệng.

Những ngày nhàn nhã qua rất nhanh, thân thể Thập Thất đã hồi phục tương đối rồi, thỉnh thoảng sẽ so vài chiêu với các ảnh vệ khác trong sân, rèn luyện thân thể. Tiểu hài nhi cũng biến từ đáng vẻ đỏ bừng nhăn nhoe ban đầu thành béo trắng đáng yêu, bế tới trước mặt người khác, hài tử sẽ vẫy tay cười ngốc.

“Đặt tên hài tử là gì đây, vừa trắng vừa béo như cái bánh bao, vậy gọi là bánh bao nhỏ đi! Được không? Bánh bao nhỏ~” Kha Vi Khanh nghịch nghịch bảo bảo béo đang cười rất là vui vẻ, cười gian nói.

Đôi mắt lạnh băng của Hình Bắc Minh liếc nhìn hắn, giáng một chưởng vút hắn ra sân, Kha Vi Khanh kêu thảm thiết hạ cánh an toàn, miệng vẫn không chịu tha: “Bản thiếu là nghĩa phụ của bảo bảo, đại danh người đặt, nhũ danh để bản thiếu đặt!”

Cốc Duy Kinh ngồi trong sân, đề xuất: “Hay nghe nói tiểu hài tử đặt tên xấu dễ nuôi, ta thấy cứ đặt là Cầu Oa hay Cầu Thặng đi, người xem hài tử các nhà lân cận không tên Cầu Mao thì tên Cầu Đản.” Tiếng

cười khúc khích truyền từ góc nào đó đến, ngay lúc ấy, từ xa xa có tiếng nữ nhân gào thét: “Thối Cầu Đản, mau về nhà ăn cơm cho lão nương! Nếu còn dám làm dơ quần áo xem xem lão nương trừng trị thế nào!”

Thập Thất đang học cách bế hài tử, nghe vậy dừng lại, dùng ánh mắt cầu cứu nhìn Hình Bắc Minh, như đang nói, đừng mà, tên khó nghe như vậy, chủ tử mau đặt một cái tên đi! Hình Bắc Minh chẳng hề nghĩ nhiều, dứt khoát: “Không phải tiểu oa oa sao, gọi là Bảo Bảo được rồi.”

Kha Vi Khanh chế nhạo hần: “Cái tên tục như vậy chỉ người mới nghĩ ra được, bản thiếu cứ gọi là bánh bao nhỏ.”

Ảnh Thất thì lại tán thành: “Đặt tên văn hoa quá cũng không làm được gì, yêu thương là được, Bảo Bảo, thật hay. Chủ tử, đại danh của Bảo Bảo ngài thông thả nghĩ.”

Hình Bắc Minh lắc đầu: “Không, ta đã nghĩ xong rồi, đặt là Hình Lạc.”

Thập Thất và Ảnh Thất sững sờ, Kha Vi Khanh tỉ mỉ ngẫm xem tên này có hàm ý gì, các ảnh vệ khác chỉ cảm thấy tên này không tệ, Cốc Duy Kinh nhìn đáng vẻ không nói nên lời của Thập Thất, nhướn mày hỏi: “Tên này có hàm ý gì? Có thể nói với chúng ta không?”

Ảnh mắt Hình Bắc Minh dán chặt trên người Thập Thất, hỏi: “Thập Thất, còn nhớ tên thật của mình không?”

“Nhớ... Đương nhiên là nhớ.” Thập Thất nghèn nghẹn trả lời: “Ta tên Vân Thành, Lạc Vân Thành.”

49. Chương 49: Phu Phu Dưỡng Bệnh

Khi các ảnh vệ gia nhập Ảnh Vệ Doanh, thì đã từ bỏ tên họ của mình, lấy thứ tự để xưng hô, nhỏ nhất trong bọn họ là Ảnh Bát, khi được Ảnh Nhất bế về vẫn chưa có tên, người gia nhập sau cùng là Thập Thất, nếu không phải bất đắc dĩ cũng sẽ không từ bỏ tên họ, quá khứ của mình để trở thành ảnh vệ chỉ có thể trốn trong bóng tối.

“Lần đầu gặp, ta tên Vân Thành, Lạc Vân Thành.”

“Từ nay về sau, người là ảnh vệ thứ mười bảy, nhớ kĩ, tên của người là Thập Thất.”

Những câu nói năm ấy ghi sâu trong đầu thật rõ ràng, hần vốn nghĩ chủ tử chẳng để trong lòng, không ngờ... Chuyện không ngờ được thật nhiều, trước mắt là ví dụ to nhất, Thập Thất chăm chú nhìn Bảo Bảo đang ngủ say trước mắt, khuôn mặt tròn tròn, thật sự giống hệt như bánh bao mới ra lò, nhưng hồng hơn một chút, thân thể nhỏ xíu được gói trong chăn, chỉ chừa hai nắm tay tròn vo nhỏ xíu ra, một bàn tay của mình cũng đủ bao hết lại.

Dường như Bảo Bảo đang nằm mơ, đột nhiên cười toe một cái, bàn tay nhỏ cũng giật giật vài cái, Thập Thất thấy thú vị, cuối cùng cũng nhìn không được đưa tay chọt chọt cái má trắng mềm của Bảo Bảo, cái má nhỏ béo tròn chọt một cái là lún một cái, khoe môi Thập Thất bất giác cong lên, lại chọt chọt, đến khi má của Bảo Bảo đỏ hồng lên mới bịn rịn buông tay.

“Đang làm gì vậy? Vui như thế?” Giọng nói còn đang nhập nhèm buồn ngủ từ sau lưng truyền tới, sau đó một đôi tay choàng tới ôm lấy mình cọ cọ, bàn tay vừa rụt về cũng bị nắm chặt.

“Đang nhìn Bảo Bảo, chủ tử, mặt Bảo Bảo mềm lắm.” Thập Thất cười nói, vì chân của chủ tử vẫn chưa hồi phục, nên từ khi trở về từ Ly Hải đến nay vẫn ở trong bảo tỉnh dưỡng cùng hần, toàn bộ việc trong bảo được giao cho Trình bá và Ảnh Nhị, xem như nhân nhả làm ông chủ một thời gian.

“Chỗ nào mà nó không mềm? Nhưng thật sự là rất đáng yêu, Cầu Nha Tử đen như nắm than.” Hình Bắc Minh thần nhiên nói xấu hài tử nhà người ta. Thập Thất nhìn cười, Cầu Nha Tử là hài tử nhà Phương đại trù, vừa biết bò, rất đáng yêu, chỉ có điều giống hệt phụ thân, vừa đen vừa béo, từ khi thấy hai tiểu hài, chủ tử thường xuyên so sánh cả hai, rất đặc ý.

“Chủ tử, chân thế nào rồi?” Thập Thất ngọ ngoạy bò dậy, lật chăn lên xem bên chân bị băng kín của Hình Bắc Minh. Ngay cả Cốc Duy Kinh khi thấy vết thương trên chân chủ tử cũng nghiêm mặt, may mà sau đó

hắn không nói gì, chỉ bốc thuốc bảo Hình Bắc Minh nghỉ ngơi nhiều, Thập Thất tuy đau lòng, nhưng cũng cảm thấy may mắn, chủ tử chỉ bị thương ở chân, nếu như... Thật không dám nghĩ tiếp, định đi tìm thuốc thoa thêm một lần.

Hình Bắc Minh không vui nhìn Thập Thất giãy ra khỏi ngực mình, kéo hắn xuống lại: “Khỏi rồi, chạy được nhảy được, mặc kệ nó đi! Vết thương đang sưng đau thế nào rồi? Ta xem thử.”

Thập Thất đẩy hắn, chân phải được chăm sóc tốt, sao lại có thể mặc kệ như thế? Nhưng ngay sau đó lại bị đè xuống giường, bên dưới lạnh lạnh, khó bị lột rồi... “Chủ tử!” Cảm giác được ngón tay ấm nóng chuyển động phía sau, mặt Thập Thất nóng lên, xoay sang thì thấy Bảo Bảo đang ngủ ngoan, xấu hổ, ngay trước mặt hài tử... Thật mất mặt...

Hình Bắc Minh nghiêm mặt, tuy vết thương trước mắt đã khép miệng, nhưng vết thương rõ ràng vẫn như có thể kéo hắn về khung cảnh Thập Thất đau đớn đến cực điểm, nếu có thể, sẽ không để Thập Thất chịu thêm một chút đau đớn nào nữa. Ngón tay nhẹ nhàng vuốt lên những nếp nhăn nhạy cảm, nhìn huyết khẩu đỏ sẫm vô thức khép mở, mặt Hình Bắc Minh sầm xuống, nhưng cổ nín dục vọng đang cuộn trào xuống, đóng khố lại, sau đó ôm người nào đó vào lòng: “Nằm với ta thêm một chút, ăn cơm xong rồi hẵng lo cho chân của ta.”

Thập Thất nghe lời thả lỏng cơ thể, đầu óc lại chạy đến chuyện khác: “Chủ tử, tiếng nổ trong sơn cốc hôm đó là chuyện gì? Kha công tử nói có thể chủ tử đi cùng với Ân Giới, còn La Văn Kinh...”

Hôm đó, lẽ ra đã có thể dễ dàng tránh được Nghiêm Văn Thăng ám toán, không ngờ trong phút chốc đột nhiên chân không nhúc nhích nổi, chuyện mất mặt như vậy làm sao Hình đại bảo chủ có thể nói với ảnh vệ nhà mình, chỉ nói từ khi cùng rơi xuống biển với La Văn Kinh... Kể là, tên La Văn Kinh đáng chết nhờ vận công hộ thể kịp thời nên chỉ bị thương, khi rơi xuống biển thì liều mạng ôm chặt bên chân bị thương của Hình Bắc Minh, đây chính là nguyên nhân khiến đến nay chân hắn vẫn chưa lành, ôm tư tưởng ta chết cũng phải kéo người theo, La Văn Kinh ra sức ghì chặt cái chân bị thương, chân Hình Bắc Minh không dùng lực được, La Văn Kinh thì dù đã bị đánh đến hộc máu vẫn không chịu buông, chỉ muốn ôm hắn cùng chết.

Hình Bắc Minh đành phải cố hết sức trôi lên mặt nước, bơi về bờ ở phía xa, nội lực của hắn gần như không còn, nếu giải quyết La Văn Kinh giữa biển thì còn một đường chôn thây dưới biển, dồn hết sức lôi theo một cái đuôi bò lên bờ, ngã nằm trên mặt cát thở dốc, La Văn Kinh cười tàn nhẫn, run rẩy bò dậy: “Hình Bắc Minh, vừa nãy ngươi không đánh chết ta là thất sách, ta còn phải tạ ngươi đã mang ta lên bờ, xuống địa ngục mà hối hận đi!”

Hình Bắc Minh cười lạnh, đã biết tên cặn bã này sẽ trở mặt, nếu để hắn đắc thủ thì Hình Bắc Minh thật đã phí công lẫn lộn trên giang hồ từng ấy năm, hổ thẹn cho danh hiệu bảo chủ Thiên Hạ Đệ Nhất Bảo, tháo đai lưng ngọc bích khâu xuống, vạt áo lập tức buông rộng, lớp áo trong ướt đầm dán chặt vào cơ bắp săn chắc trên cơ thể, mái tóc ướt rũ xuống trước người, khuôn mặt vốn anh tuấn vô song lại càng mê hoặc. La Văn Kinh bắt giác nuốt nước bọt, nhưng lập tức cười to che giấu: “Ngươi định làm gì? Chẳng lẽ định dùng mỹ nhân kế sao?”

Kinh ngạc ngẩn đầu, Hình Bắc Minh thật không biết chỗ nào trong đầu tên man di này có vấn đề nữa, nghĩ ra được thứ như thế, “Ngươi, đủ tư cách sao?” Ngữ khí bay bổng nhẹ nhàng, khiến máu huyết La Văn Kinh dâng cao, cái đầu vốn bị nổ choáng váng lại càng mơ hồ, chỉ nghĩ được một thứ, chính là: giết hắn!

“Ngươi nạp mạng! Hình Bắc Minh!” La Văn Kinh nghiêng răng cắn thù, tay co thành trảo móc vào tim Hình Bắc Minh, không thấy được tay phải người trước mắt đang phóng khí lạnh ngùn ngụt.

“Phập...” Là tiếng thứ gì đó đâm vào da thịt, La Văn Kinh trợn to mắt, hoàn toàn không thể tin được, cúi đầu nhìn lồng ngực bị một thứ như thanh kiếm băng xuyên qua của mình, bên trên còn có mảnh bích ngọc khâu quen mắt, chính là sợi đai lưng khi này, thì ra Hình Bắc Minh vẫn còn có nội lực mạnh đến mức có thể khiến vật thường đóng băng, mình đánh giá hắn quá thấp rồi...

“Phụt...” La Văn Kinh phun máu, bị Hình Bắc Minh dùng lực nhẹ đánh rơi xuống biển, chết không nhắm mắt... Sau đó, Hình Bắc Minh đã dùng cạn kiệt sức lực đứng lên đi được vài bước thì vinh quang ngã xuống bãi cát, y phục xộc xệch, được Đào Hoa cô nương đeo gùi cá nhặt được cứu về nhà.

Thập Thất nghĩ chuyện hẳn không đơn giản như thế, trước khi La Văn Kinh chết nhất định đã dằn vặt một phen, chủ tử không nói... Thôi vậy, chủ tử bình an là tốt rồi, nghĩ đến sắc mặt của chủ tử khi nhắc đến chuyện được Đào Hoa cứu, cảnh tượng trước khi đi lại hiện ra: “Chủ tử, Đào Hoa cô nương đó bảo thuộc hạ phải chăm sóc ngài thật tốt! Có khi nào cô nương ấy...”

Câu nói chưa dứt biến mất giữa hai đôi môi dán chặt, Hình Bắc Minh cầm phần cần một lúc lâu, nhéo cái lông mày dài dể dãi nói dối: “Dám trêu chọc chủ tử rồi sao? Coi chừng ta khiến nơi này của ngươi đau! Đúng rồi, nhiệm vụ ta giao cho ngươi trước khi đi thế nào rồi?”

Ồ? Thập Thất ngơ ngác, nhiệm vụ nào? Hình Bắc Minh sầm mặt, bế Thập Thất ngồi lên hông mình, ngón tay nhúc nhích bên dưới: “Đã nghĩ ra chưa, nghĩ không ra thì phải thử hết các tư thế trong đó, không được xin tha.”

Đầu óc Thập Thất cuối cùng cũng bay đến được chuyện mà Hình Bắc Minh giao cho hẳn trước khi đi, cuốn xuân cung ấy vẫn được hẳn đặt ở nơi dễ thấy nhất trên giá, sợ bản thân sẽ quên, nhưng, sau đó xảy ra nhiều chuyện, thật sự quên mất.

“Y y a nha~” Bảo Bảo một ngày ngủ hơn sáu canh giờ tỉnh lại kịp thời, vung cái tay nhỏ kêu nha nha, động tác không mấy hài hòa của hai phụ thân dừng lại, Thập Thất cấp tốc lùi xuống khỏi người Hình Bắc Minh, ôm cục chặn nói với chủ tử đang không vui nhà mình: “Chủ tử, thuộc hạ đưa Bảo Bảo đến chỗ bà vú, sẽ về thay thuốc cho chủ tử ngay.”

Hình Bắc Minh phát tay, thấy Thập Thất biến mất sau khung cửa rồi mới suy nhược nhoài lên giường, hẳn có thể cảm nhận được ảnh vệ nhà mình thay đổi, hẳn thích, nhưng vẫn cảm thấy còn thiếu gì đó, là thứ gì? Hình đại bảo chủ ưu sầu.

Gần đây Kha thiếu càng lúc càng cần mẫn, trực tiếp xem Thiên Hạ Đệ Nhất Bảo như nhà mình, nguyên nhân thì không nói mọi người cũng biết, kìa, đã lấp lánh mắt không biết đang âm mưu thứ gì mà tìm đến rồi. “Bánh bao nhỏ~ Nghĩa phụ tới rồi~ Hôn một cái~” Cái miệng chu ra chuẩn bị đụng tới khuôn mặt mịn mịn của Bảo Bảo thì bị Thập Thất đưa tay đẩy ra, “Kha công tử, trên mặt ngài có thứ gì?”

Kha Vi Khanh chùi mắt, tay dính một ít son, cười trộm đến gần Thập Thất: “Thập Thất, chẳng lẽ ngươi không biết đây là gì? Nào nào, để bản thiếu nói cho ngươi nghe.”

“Không cần đâu.” Thập Thất đen mặt, giao Bảo Bảo cho bà vú, cho ra ngoài ngắm nghĩ liền đến Ảnh Vệ Doanh. Đã diệt được La Văn Kinh, Ảnh Bát đương nhiên sẽ về Ảnh Vệ Doanh, nhưng khi hẳn đi vào thì lại không thấy ai, chờ một lúc thì thấy Ảnh Thất đi ra từ một căn phòng tối khuất trong góc, “Thất ca.”

“Sao lại đến đây?” Ảnh Thất cười hỏi, âm thầm nhét tờ giấy đang cầm vào tay áo.

“Đưa Bảo Bảo đến cho bà vú.” Thập Thất hỏi nhỏ: “Tiểu Bát đâu?”

“Đang xử lý tin tức, đệ làm gì lại như có tật giật mình như thế?” Ảnh Thất thấy dáng vẻ lén lút của hẳn, buồn cười.

Sắc mặt Thập Thất có thể không được tự nhiên, nhỏ giọng giải thích: “Thất ca, trước mắt thân phận của đệ không còn là người của Ảnh Vệ Doanh nữa, đương nhiên không thể tự ý ra vào nơi này thu thập tin tức, nhưng đệ vẫn muốn hỏi, có tin tức của Nghiêm Vân Thăng không?” Chủ tử nhắc rất ít về Nghiêm Vân Thăng, nhưng gần như từ đầu đến cuối hẳn đều có can thiệp, lần này lại làm chân chủ tử bị thương, La Văn Kinh chết rồi, hẳn thì vẫn chưa, không trừ hẳn, khó bảo đảm sau này trong bảo sẽ không xảy ra chuyện.

Ảnh Thất lắc đầu: “Đây cũng là chuyện chủ tử muốn biết, chỉ cần có tin tức, chúng ta nhất định sẽ lập tức báo cho chủ tử xem phải xử lý hẳn thế nào, đệ đừng sốt ruột, Nghiêm Vân Thăng chỉ là một con cờ của La Văn Kinh, không gây được sóng gió gì. Thất ca biết đệ muốn báo thù cho chủ tử, nhưng không thể nóng lòng, đã sắp đến tiệc đầy tháng của Bảo Bảo rồi đúng không, còn chưa đi chuẩn bị?”

Bọn họ phải vội vã về Thiên Hạ Đệ Nhất Bảo như thế, cũng là vì muốn chúc mừng đầy tháng cho Bảo Bảo. “Vậy, Thất ca giúp đệ chú ý, đệ muốn...” Thập Thất dùng ánh mắt cầu xin nhìn Ảnh Thất, dù không nói hết Ảnh Thất nhất định cũng hiểu được ý Thập Thất, vỗ vỗ vai hẳn: “Trở về đi, Thất ca hứa với đệ.”

Thập Thất đi rồi, Ảnh Thất nắm chặt mảnh giấy trong tay, trong lòng thầm nói: “Xin lỗi, Thập Thất, nhưng, đây là cơ hội duy nhất của Thất ca.”

50. Chương 50: Tiệc Đây Thằng

Đây tháng nhi tử của bảo chủ Thiên Hạ Đệ Nhất Bảo Hình Bắc Minh, mở tiệc chiêu đãi nhân sĩ giang hồ Trung Nguyên, tin tức này được lan truyền rộng rãi trên giang hồ, người người xôn xao, chẳng mấy chốc đã trở thành tin nóng hổi. Thậm chí ngoại trừ những người liên quan, chẳng ai cần biết yến tiệc này có phải là dành cho các danh sĩ võ lâm hay không.

“Ai da, Hình bảo chủ có quý tử, cung hỉ cung hỉ!” Kha Vi Khanh ra vẻ vỗ vỗ vỗ tay, ra lệnh mang bức tượng ngọc kích thước đúng bằng Bảo Bảo hân đặc biệt tìm người điêu khắc lên, tiểu hài nhi bằng bạch ngọc trong suốt cười híp mắt, cực kì đáng yêu, Hình Bắc Minh gật đầu vừa ý: “Kha thiếu, nhọc công rồi!” Xoay người nói với Trình bá: “Mang vào trong.”

Kha thiếu gia cực kì đắc ý, ngồi xuống ghế chủ vị, liếc mắt đá mày với Tương Diệu phía sau, Tương Diệu lắc đầu bất đắc dĩ, vỗ vai Hình Bắc Minh: “Minh đệ, cung hỉ. Thời gian gần đây đại ca bận việc riêng, có phần không quan tâm đệ, lượng thứ cho đại ca!” Ngay cả huynh đệ có nhi tử khi nào cũng không biết, thật sự là phí công làm đại ca.

Hình Bắc Minh nắm chặt hai bàn tay vững vàng đáng tin kia, trên mặt là nét cười khó thấy, “Vì biết huynh có việc nên mới không làm phiền huynh, huống chi hiện tại đệ rất tốt, ngồi xuống trước, một lát nữa chúng ta phải cùng uống rượu.” Đại tẩu “tương lai” không có bên cạnh, xem ra quãng thời gian này đại ca đi đi về về kinh thành mà vẫn chưa thu phục được, nghĩ đến ảnh vệ nhà mình, đột nhiên Hình Bắc Minh có cảm giác “may mà là hân”, cả người sáng khoái dễ chịu.

Lâm Thương Hải là người dĩ nhiên phải được mời, nếu không mời, có lẽ hân cũng sẽ tìm đủ loại lý do để xuất hiện ở đây, hôm nay hân lại mang thiên kim bảo bối của mình đến, tiểu nha đầu ê ê a a tặng cho Hình Bắc Minh một quả hoa cầu thủy tinh: “Thúc thúc, cái này Linh Đang tặng cho tiểu đệ đệ, đây là thứ Linh Đang thích nhất đó!”

Hình Bắc Minh đưa tay nhận lấy, sau đó đưa cho Trình bá: “Cảm tạ Linh Đang, thật thông minh.” Bản bảo chủ vốn sinh được nhi tử, sẽ thích thú đồ chơi của nữ hài này sao? Lâm Thương Hải cười hắc hắc, bẻ Linh Đang nhập tịch, nữ nhi bảo bối nói cái gì tốt thì tặng cái đó, cái hân tặng là hoa cầu rất lớn đó!

Đoàn người của Trâu lão gia tử đi đến gần Hình Bắc Minh dưới ánh mắt ngạc nhiên lẫn mừng rỡ của mọi người, ngoại trừ khí chất cao nhân của Trâu lão gia tử, Ly Uyển Nhi xuất hiện cũng khiến rất nhiều người không khỏi nhón nhạo. Hình Bắc Minh tôn kính hành một lễ, khi ở Thục Xuyên Trâu lão gia tử đã giúp mình rất nhiều, rất xứng với một lễ này. Trâu lão gia tử cười nhận lễ, mắng: “Hình Tiềm, ngày đó người giấu diếm thân phận, hôm nay lão phu phải phạt người thêm vài chén!”

Hình Bắc Minh gật đầu: “Đương nhiên phải phạt, Trình bá, đưa Trâu lão gia tử thượng tọa.”

Ly Uyển Nhi đi đến trước mặt Hình Bắc Minh, nhẹ nhàng cúi người một cái: “Cung hỉ Hình bảo chủ.” Hình Bắc Minh đưa tay đỡ nhẹ một cái, không đáp lời.

Tất cả được tiến hành trong bầu không khí náo nhiệt, ngoại trừ một tiết mục nhỏ xen giữa, Tả Vô Tiểu cầm theo lễ vật, nghênh ngang không coi ai ra gì bước vào cửa, không có tiếng quát mắng giận dữ, chỉ e dè phòng bị. “Không cần phòng bị như vậy đâu, tại hạ chỉ thay mặt cung chủ đến tặng lễ mà thôi.” Tả Vô Tiểu nhẹ nhàng đặt món quà vào tay Trình bá, đến gần nói khẽ với Hình Bắc Minh: “Hình bảo chủ, cung chủ muốn ta nhắc ngài, đừng quên lời hẹn tháng sáu.”

Hình Bắc Minh hướng tay ra cửa: “Đương nhiên sẽ không quên, không tiễn.”

Tả Vô Tiểu lắc đầu: “Hình bảo chủ thật không khách sáo chút nào, ngày đại hỉ mà lại xua khách ra cửa, may là tại hạ không phải kẻ không thức thời, cáo từ!”

Kha Vi Khanh nhìn hân tiêu sái mà đi, hừ lạnh một tiếng, Tương Diệu khó hiểu nhìn hân: “Sao vậy A Xuân? Đệ có thù oán với hân sao?”

Kha Vi Khanh nghiêng rằng: “Sao bản thiếu lại có quan hệ với loại người như thế! Còn nữa, đừng gọi bản thiếu như thế, con người tiêu sái vô văn như bản thiếu bị huynh gọi thành kẻ dung tục rồi!”

Khi Thập Thất bế Bảo Bảo ra, một nửa số ánh mắt bắn lên người hắn, nửa còn lại bắn lên Bảo Bảo, bọn họ vẫn nghĩ tin bảo chủ Thiên Hạ Đệ Nhất Bảo mang một nam phụ nhân về là lời đồn thổi không thể tin hoàn toàn, hôm nay nhìn hai người, lời đồn chưa hẳn là giả. Không biết người trẻ tuổi này là người phương nào, lại có thể được bảo chủ Thiên Hạ Đệ Nhất bảo nhìn trúng. Còn có bảo bảo kia, là do ai sinh, nếu không phải e dè thân phận của Hình Bắc Minh, sợ là đã có người nhịn không được hỏi ra rồi.

Lâm Thương Hải tự cho là mình hiểu được nguyên nhân bên trong, khi còn ở thành Ly Hải, tuy Thập Thất mặc áo choàng, nhưng vẫn có thể thấy được hắn không bình thường, nhưng Lâm Thương Hải cũng đã thành tinh, dù biết hắn cũng sẽ không nói ra, trên giang hồ, ai lại không có một hai bí mật? Không phải thứ ai cũng đào khoét được.

Bảo Bảo còn nhỏ, phải ngủ nhiều, chỉ thức được một lát đã đuối hai mắt lại ngủ ngoan rồi, Hình Bắc Minh sợ Bảo Bảo bị ồn, hơn nữa lại có không ít ánh mắt khi gần khi xa nhìn chằm chằm người bên cạnh mình, liền nhỏ giọng giục Thập Thất về phòng. Thập Thất trước khi đi vẫn không quên dặn dò chủ tử chưa khỏe hẳn uống ít rượu, bị Hình Bắc Minh hôn lên môi một cái trước mắt bàn dân thiên hạ, cảm giác được quan tâm thật dễ chịu!

Thập Thất cứng người ra khỏi đại sảnh, ra sân, bất ngờ thấy Ảnh Thất đang đứng trong sân, “Thất ca?”

Trời quá tối, không nhìn rõ được biểu cảm trên mặt Ảnh Thất, trong giọng nói có ý cười nhàn nhạt: “Đã đoán được đệ sẽ không ở lâu trong đó, để Thất ca bế một chút.”

Thập Thất đưa Bảo Bảo qua, Ảnh Thất cẩn thận đón lấy, ngón tay vẽ vẽ trên cái má trắng mềm, cảm thán: “Vừa sinh ra thì hồng hồng tròn vo, mới một tháng đã đáng yêu thế này, có thể nhìn thấy Bảo Bảo lớn lên thật sự là một niềm vui lớn trong đời, Thập Thất, Thất ca thật ngưỡng mộ đệ.”

“Bảo Bảo cũng là nghĩa tử của Thất ca, Thất ca nhất định cũng sẽ được nhìn nó lớn lên, sao vậy, huynh không muốn nhận đứa nghĩa tử này sao?” Thập Thất nhận ra trong lời Ảnh Thất có ý khác, đột nhiên thấy lo lắng.

“Sao có thể? Khoan hãy nói Bảo Bảo, thân thể của đệ thế nào rồi?” Ảnh Thất cười chuyển đề tài.

“Gần như đã khôi phục rồi, may mà có Cốc tiền bối, còn có Mai Châu Quả Kha công tử tặng, muốn không khỏe lại cũng khó, Thất ca đừng lo cho đệ nữa!”

“Thập Thất, tuy cảm thấy có hơi dư thừa... Thất ca vẫn muốn hỏi đệ một câu, hiện tại đệ hạnh phúc chứ?”

“... Thất ca.” Thập Thất có phản xúc động, từ khi mình gia nhập Thiên Hạ Đệ Nhất Bảo, quan hệ giữa mình với Thất ca tốt nhất, những chuyện xảy ra với mình trong thời gian gần đây quá lạ lùng, nhất định đã thâm lo lắng rất nhiều, “So với những ngày chỉ dám len lén nhìn từ chỗ tối trước đây, hiện tại đệ thật sự rất thỏa mãn...”

“Thì ra đệ...” Ảnh Thất không ngờ hắn sẽ trả lời như thế, kinh ngạc một lát mới gạt đầu: “Khó trách sao tình cảm của đệ và chủ tử lại có thể phát triển tự nhiên như vậy, thì ra đã có nền móng từ trước.”

Tuy Thập Thất cảm thấy việc này chẳng có gì khó nói, nhưng vẫn cảm thấy xấu hổ: “Thất ca, trước đây đệ vẫn không hiểu, nhưng rồi xảy ra nhiều chuyện như thế, chủ tử... Đệ cũng không phải gốc cây thật...”

“Vậy thì tốt, chỉ xem những điều chủ tử làm cũng biết trong lòng chủ tử đã có đệ, vì sự bình an của đệ và Bảo Bảo mà bỏ công đến Thục Xuyên tìm Cốc tiền bối, vì muốn hiểu được thói quen của người mang thai mà mua rất nhiều tư liệu y thuật, chủ tử hiểu rõ thói quen ăn uống và sở thích của đệ hẳn đệ là người được trải nghiệm rõ nhất? Lần này chủ tử tổ chức tiệc đầy tháng, là để tuyên bố thân phận của Bảo Bảo, không còn ai khác... Thập Thất, sau này đệ và chủ tử nhất định sẽ hạnh phúc...” Chủ tử thật sự đã thay đổi rất nhiều, trước đây nhất định sẽ không tự cường ép bản thân làm chuyện không thích, như lần trả lời cho Ân Giới về sinh tử được, hiện tại bọn họ rõ ràng đã hạnh phúc viên mãn rồi, nếu như không có mình...

“Thất ca! Thất ca!” Thập Thất lo lắng lắc vai Ảnh Thất, bản thân vốn rất ít thấy hình ảnh Thất ca ngăn người mất hồn, từ sau khi gặp được Ân Giới, hắn biết đó vẫn luôn là một cái cọc trong lòng Thất ca, nhưng

lại không biết làm cách nào để nhỏ bỏ.

“... Không sao, chỉ là hơi mệt, vào phòng nghỉ ngơi đi, yến tiệc này sẽ không kéo dài quá lâu.” Ảnh Thất cẩn thận thả Bảo Bảo vào lòng Thập Thất, vỗ vỗ vai hắn, biến mất trong bóng đêm.

Chẳng biết vì sao, Thập Thất rất muốn đuổi theo giữ bóng dáng Ảnh Thất đang khuất dần lại, trong lòng hắn đột nhiên có một cảm giác nói cho hắn biết rằng sắp có một chuyện mà mình không hề mong muốn xảy ra...

Ngày hôm sau tiệc đầy tháng, vì các vị khách đường xa nghỉ lại lần lượt cáo từ, Cốc Duy Kinh cũng đi cùng Trâu lão gia tử, Hình Bắc Minh trịnh trọng cảm tạ Cốc Duy Kinh, vì hắn đi quá đột ngột, tiệc đầy tháng ngày hôm qua cũng xem như tiệc tiễn đường. Cốc Duy Kinh thoải mái phát tay: “Đều là người giang hồ, không cần những thủ tục đó! Sau này khi ta đến thăm Bảo Bảo cửa của Thiên Hạ Đệ Nhất Bảo mở rộng là được... Ai, ta nói, Tứ Phương đâu?”

Tứ Phương một thời gian chưa xuất hiện đang mở to mắt lấp lánh nhìn Bảo Bảo nhú nhú cái mày nhỏ, chọt chọt vào cái mặt trắng nõn, cho đến khi Cốc Duy Kinh đến túm kéo ra ngoài, mới vội mở miệng: “Sau này sinh thần mỗi năm của Bảo Bảo ta đều đến thăm, có được không?”

Lời đáp đương nhiên là được, Bảo Bảo dường như đang trả lời Tứ Phương, tay chân vung vẩy, vui vẻ thoải bong bóng bằng mũi.

Rất nể tình chống qua được quá trình đưa tiễn, Bảo Bảo lại bắt đầu hí hóp mắt ngủ gật, Thập Thất đưa Bảo Bảo về phòng, vừa ra đã bị Hình Bắc Minh áp xuống giường, đây đó chồng lên nhau, trên mặt Hình Bắc Minh có một vẻ đắc ý khó nhận ra, Thập Thất ngơ ngác: “Chủ tử, ngài sao vậy?”

Hình Bắc Minh cố vờ như không mấy quan tâm, nhưng thất bại, ngữ khí vội vàng, hỏi: “Thập Thất, người đã yêu thăm bản bảo chủ từ bao giờ, trả lời thành thật, không được che giấu!”

Sao? Chủ tử hỏi như vậy, chẳng lẽ... Những lời dễ dàng nói với Ảnh Thất hôm qua nay lại khiến Thập Thất xấu hổ đỏ bừng mặt: “Không, không biết... Khi cảm nhận được thì... Đã... Chủ tử...” Khi nhận ra mình thật sự thích chủ tử, mới hiểu được trước đây mình quan tâm như thế là vì vốn đã thích.

Hình Bắc Minh đắc ý đến nỗi muốn cười to, cảm giác khi ảnh vệ nhà mình thừa nhận đã thích mình từ lâu thật sướng khoái! Đang định chọc ghẹo một lúc, đột nhiên tiếng động biểu thị các ảnh vệ bên ngoài có việc cần bẩm báo vang lên, đành phải hậm hực cắn lên cổ Thập Thất một cái, đứng lên đi đến thư phòng.

Thập Thất xoa cổ, thật ác độc! Tiếng cười hím hím không nhịn được của Thập Nhị chui vào lỗ tai, Thập Thất bất lực, có những chuyện không thể giấu được các ảnh vệ có mặt ở mọi chỗ, chợt nhớ ra một chuyện, Thập Thất hỏi: “Thập Nhị, Thất ca đang ở đâu?”

Tiếng cười của Thập Nhị im bặt, rất lâu sau vẫn không có động tĩnh, cảm giác bất an của Thập Thất ngày hôm qua lại nổi lên, đang định hỏi lại, ngữ khí nghiêm túc ít thấy của Thập Nhị truyền đến: “Nhiệm vụ truy sát Nghiêm Vân Thăng, Ảnh Thất đã nhận rồi, đêm qua đã lên đường.”

Thập Thất ngơ ngẩn: “Mọi người đã sớm tìm ra hành tung của Nghiêm Vân Thăng?”

Thập Nhị nói: “Cũng mới trong hai ngày này, Tiểu Thất biết tin trước, khi chúng ta biết thì mọi chuyện đã được quyết định rồi.”

Tại sao, rõ ràng có tin tức, rõ ràng đã quyết định xuất phát mà lại giấu mình? Rõ ràng hôm đó đã dùng ngữ khí thường ngày nói sẽ báo ngay cho chủ tử... Chủ tử, nếu không có sự cho phép của chủ tử Thất ca sẽ không tự ý hành động! Thập Thất không màng đến tiếng gọi sốt ruột của Thập Nhị, biến đi như một trận gió.

51. Chương 51: Chiến Tranh Lạnh

“Chủ tử!” Hình Bắc Minh đang nghe Ảnh Nhị bẩm báo, chợt Thập Thất ập vào như trận gió, ra hiệu cho Ảnh Nhị lui xuống trước, liền nghe Thập Thất hỏi chuyện mà mình đã biết từ lâu.

“Không sai, đương nhiên là ta biết.” Hấn đương nhiên phải nắm được hành tung của các ảnh vệ.

“Chủ tử, ngài vốn biết Ân Giới đang như hổ rình mồi bên ngoài! Lại còn để Thất ca nhận nhiệm vụ ấy? Nếu chẳng may...” Nghĩ đến những chuyện Ân Giới đã làm trước đây, giọng nói của Thập Thất bất giác to lên.

“Hấn muốn đi, sao ta lại ngăn? Nếu hấn đã muốn nhận nhiệm vụ này, đương nhiên là có suy nghĩ của hấn, nếu ta không cho phép, người chắc hấn sẽ không tìm cách khác?”

“Gọi Thất ca về đi, quá nguy hiểm...”

“Người muốn tìm hấn về, sau đó dùng quy tắc của ảnh vệ xử phạt hấn sao?” Hình Bắc Minh hừ lạnh một tiếng: “Không còn việc gì thì lui xuống đi.”

“... Thuộc hạ... Cáo lui...” Thập Thất ngẩn người, hành lễ, dùng vẻ mặt xa lạ cáo lui, không thấy được Hình Bắc Minh phía sau đang giận đến mức ném luôn tin tức tình báo trong tay.

Thập Thất ngồi trên giường nắm cái tay nhỏ xíu của Bảo Bảo ngẩn người, Thập Nhị thò đầu xuống, hiểu kì hỏi: “Chạy ra ngoài tìm chủ tử đúng không? Nói gì rồi, sao lại thành ra thế này?”

Ngơ ngẩn nhìn mặt đất một lúc, Thập Thất kể lại chuyện lúc này. Thập Nhị thở dài, tiểu tử này chán sống rồi sao, nhưng mà... “Người không cảm thấy người phản ứng như vậy là quá mạnh sao? Ảnh Thất là người thế nào chứ, đi trong gió về trong máu, nhiệm vụ này còn chưa đủ để làm khó hấn.”

Thập Thất ỉu xiu: “Không phải lý do này.”

Thập Nhị phần hện bắn một hạt đào đi, trúng vào đầu Thập Thất, hấn cũng không tránh, hứng lấy cầm trong tay. “Sinh tử được, người cho rằng ai cũng lấy đùa được sao, nếu như không quá dễ tâm, sao lại chấp nhận lời hẹn này? Ân Giới cũng vậy, chủ tử cũng vậy, nếu như không phải Ân Giới trêu chọc người trước, chủ tử cũng sẽ không định dạy dỗ hấn. Tình lộ thì phải tự đi, người cho là Thiên Hạ Độ Nhất Bảo không thể bảo vệ Ảnh Thất cả đời sao, hấn không phải loại người thích được che chở... Có hiểu không?”

Ảnh Thất không phải người hành động theo cảm tính, chắc chắn huynh ấy đã nghĩ kĩ mới bước trước một bước, mình không nên... Nói thật ra, chuyện đêm đó cũng đã như một cây cọc trong lòng mình...

Thập Nhị cười khê: “Hiện tại người không nên lo chuyện Ảnh Thất, người vừa đắc tội với chủ tử, nếu không mau nghĩ cách xin tha làm chủ tử vui vẻ, hừm hừm!” Cái mông của người nào đó sắp gặp nạn rồi!

Thập Thất sững người.

“Lại nói, người to gan hơn rồi? Dám nói với chủ tử như thế?” Thập Nhị chắc chắn chắc, đây không giống tác phong của Tiểu Thập Thất chút nào, ngày thường ngơ ngơ ngốc ngốc, hôm nay còn dám giận đối chủ tử.

Trong đầu Thập Thất đột nhiên xuất hiện từng chút từng chút những chuyện hấn đã trải qua cùng chủ tử, đêm qua Thất ca nói không sai, chủ tử thật sự đã làm rất nhiều vì mình. Sự quan tâm của chủ tử, từ lo sợ hỏi hớp tiếp nhận đến đáp lại, khi nói chuyện, cũng dần mất khoảng cách chủ tớ, hấn thừa nhận, mình đã lộ quyền rồi. Nhưng, chủ tử sẽ cho hấn cơ hội để lộ quyền lần này chứ?

Ngày hôm sau, Thập Thất đã rối rắm cả một buổi tối gặp Hình Bắc Minh trên cầu, đêm qua chủ tử không về chủ ốc, khiến Thập Thất đã quen ngủ cùng chủ tử hơi sợ một chút, “Chủ tử...”

Hình Bắc Minh ngẩng đầu nhìn hấn một cái, nhàn nhạt đáp một tiếng “Ừm”. Sau đó, xoay người đi.

Thập Thất ủ rũ ngồi xuống, thật giống như, đã bị mình làm hỏng rồi.

Hình Bắc Minh đi mãi chưa được bao xa nghiêng răng ken két, đồ ngu ngốc kia chỉ biết ngồi chồm hổm ở đó ngơ ngác, không biết đuổi theo tới đây! Hôm qua rốt cuộc là ai sai? Vì người khác mà lớn tiếng với ta, hừ hừ! [thật ra là đại ca thương muốn dứt ruột đi nhưng mà phải làm giá =.=!]

Thập Thất đã hồn lìa khỏi xác bay ra khỏi Thiên Hạ Độ Nhất Bảo, tuy trong tiệc đầy tháng của Bảo Bảo nhận được rất nhiều lễ vật, nhưng Thập Thất vẫn muốn tự mua quà cho Bảo Bảo, vốn nghĩ chủ tử sẽ đi cùng mình, không ngờ... Mấy đen vân vũ khắp người Thập Thất, làm người đi đường kinh hãi không dám đến gần.

“Chè trà dầu, bánh bao...” “Bánh mè nướng, canh trứng...” Đang trong giờ cơm trưa, tiếng gọi hàng ồn ã trên đường, Thập Thất xoa xoa bụng, hình như tối qua không ăn cơm, đói rồi.

Gọi một lồng bánh bao nhỏ, một chén cháo, Thập Thất cầm đĩa lên chuẩn bị ăn. “Cạch” một cây dao bạc ngọc nhỏ được đặt xuống đối diện, một người ngồi xuống không chút khách khí, lớn giọng: “Tiểu nhị, hai lồng bánh bao, một chén gì đó... Cháo giống hần! Nhanh lên!”

Thập Thất cảm thấy giọng nói này hơi quen tai, nhưng chuyện của người khác đâu liên quan đến mình, gấp một cái bánh bao trắng béo lên định cho vào miệng, người đối diện đột nhiên đưa tay định vỗ vai hần, phản xạ có điều kiện, tránh, dùng ánh mắt sắc bén nhìn đối phương, người kia sửng sốt, sau đó bật cười: “Ai nha nha, không ngờ một người tình cờ gặp được trên đường cũng có công lực không thường, thành Nguyệt Minh này quả nhiên là nơi đại gia thích nhất! Đây, ta hỏi ngươi, ngươi có biết bảo chủ Thiên Hạ Đệ Nhất Bảo Hình Bắc Minh không?”

Thập Thất khựng lại, thầm cảnh giác: “Ngươi hỏi Hình bảo chủ làm gì?” Thiếu niên trước mắt diện mạo khá ái, tinh ma ranh mãnh, hỏi chủ tử làm gì?

Thiếu niên kia cười híp mắt nói: “Trên giang hồ đều đồn Hình Bắc Minh anh tuấn tiêu sái võ công cái thế, còn nghe đồn nữ nhân muốn được gả cho hần chất thành đồng, có phải thật không? Đại gia... Không phải, ta rất ngưỡng mộ hần, ngươi nói cho ta biết, hần đã có người trong lòng chưa?”

Thập Thất thầm bảo không ổn, để cái bánh bao chỉ mới cắn một miếng xuống, lắc đầu: “Không rõ lắm, ngươi không phải người của thành Nguyệt Minh?”

Thiếu niên kia cười to: “Xí! Nếu ta là người thành Nguyệt Minh, không thành còn có thứ gì có thể thoát khỏi lòng bàn tay ta, không phải hù dọa ngươi đâu! Đây ngươi có phải người thành Nguyệt Minh không, sao lại chẳng biết gì hết!”

Thập Thất không để ý đến hần nữa, nhưng thiếu niên kia lại không tha: “Vậy nói hết những gì ngươi biết cho ta nghe đi, khi ta vừa đi qua nghe có người nói tiệc đầy tháng của Thiên Hạ Đệ Nhất Bảo gì đó, không phải là nhi tử của Hình Bắc Minh chứ? Hần đã có nhi tử rồi, thật không cam lòng...”

Hết muốn ăn rồi, nhai nhai món cháo đã hơi lạnh, Thập Thất đứng lên, vút cho thiếu niên một câu: “Không sai, cho nên ngươi hết cơ hội rồi.”

Sao? Thiếu niên ngơ ngác nhìn theo bóng lưng hần, chẳng lẽ khuôn mặt tuấn mỹ không chút tì vết của hần còn có lúc không được yêu thích sao? Nhưng, chuyện hần muốn biết, hắc hắc, chưa từng làm không được! Hần mở một tờ giấy không biết viết gì trong tay ra, cười trộm.

Thập Thất không mua được gì, lại đeo theo tâm trạng bị chọc cho chua xót cực kì về bảo, vừa qua cửa, đã được một gương mặt tối sầm đón, Hình Bắc Minh nghênh mặt hỏi: “Đi đâu về?”

Thập Thất cứng người, nói lại nguyên nhân ra ngoài.

Được lắm, chuyện quan trọng như vậy cũng không đi cùng mình, có còn để bản bảo chủ vào mắt không, cần phải dạy dỗ! Hình Bắc Minh lạnh mắt, xách ảnh vệ nhà mình lên tiến thẳng chủ ốc, Thập Thất luống cuống: “Chủ tử? Ngài đang...”

Hung hăng đánh mạnh lên cái mông vừa bị thương nặng một tháng trước, Hình Bắc Minh cố nhịn cảm giác muốn xoa xoa nó lại, lạnh giọng nói: “Hừ, xem ra ngươi đã quên mất uy nghiêm của bản bảo chủ rồi!”

Các ảnh vệ trong chỗ khuất đều che mắt, không nỡ xem tiếp.

Thập Thất bị vút lên giường, nhưng chần nệm mềm mại, không đau chút nào, vừa ngẩng đầu, Hình Bắc Minh đã đề xuống, ngón tay thon dài nhéo má hần, giọng nói mang theo ý giận: “Đêm qua ngủ rất ngon, nhỉ?”

Không ngon chút nào, Thập Thất nghĩ, nhưng miệng bị kéo giãn, nói không được. Mắt Hình Bắc Minh tối sầm lại, cúi đầu dán lên đôi môi đang mở to, cắn cái lưỡi đang không biết trốn đi đâu lại mút vào, rất nhanh đã có nước bọt không thể nuốt kịp chảy xuôi thì cắn xuống cổ, trong phòng chỉ còn tiếng hai đôi môi đang quần vào nhau. Thân thể đã gần ba tháng chưa hoan ái nóng lên, cọ cọ xoa xoa quỵên vào nhau.

Vạt áo buông lỏng, bờ ngực nóng bừng chạm vào nhau, hai người gần như đều hít sâu một hơi, ngón tay lướt qua điểm hồng trước ngực, cảm nhận được nó đang đứng lên, đôi môi vốn lưu luyến trên cổ Thập Thất chuyển ra phía trước, xấu xa lướt đến, sau đó, cắn!

Thập Thất hít nhẹ, đưa tay muốn ngăn cảm giác vừa đau vừa nhột kia lại, nhưng lại bị đè xuống gối, lời Cốc Duy Kinh dặn dò lướt qua đầu Hình Bắc Minh: Nếu muốn sau này thân thể Thập Thất không có bất trắc gì, không thể hành phòng quá sớm, nửa tháng một lần là đủ, tốt nhất là hai tháng sau. Thở dài một hơi, vốn chỉ định để hai người bắn ra một lần rồi thôi, kết quả...

Ọt ọt ọt... Bao tử của người nào đó không chịu được cô đơn, kháng nghị, Hình Bắc Minh cảm giác cả người kiệt sức: “Sáng sớm chưa ăn gì?”

Thập Thất gật đầu, nhớ đến sáng nay chỉ cắn một miếng bánh bao, lại nghĩ đến thiếu niên kia, nghĩ một lúc, vẫn là nói cho Hình Bắc Minh nghe, không biết thiếu niên kia có ác ý không. Hình Bắc Minh không để tâm chút nào, nghe thấy tiếng bụng người nào đó lại kêu ọt ọt, nhũu mảy: “Rốt cuộc đã bao lâu chưa ăn cơm, đói đến thế này?”

Thập Thất vốn định nói sáng hôm nay, nhưng nếu để chủ tử biết chân tướng sẽ thêm một tội nữa, thế là Thập Thất thành thật nói: “Tối qua cũng không ăn.”

Hình Bắc Minh kéo hán dậy, chỉnh y phục lại, giận dữ nói: “Đi ăn cơm.”

Thập Thất nhìn ánh mắt hần, lo sợ hỏi: “Chủ tử, không giận nữa?”

Hình Bắc Minh đang nghĩ bản thân nằm trong thư phòng trần trổ ngủ không được là tên ngớ ngẩn, lại đi bực bội với tên ngu ngốc này, “Giận cái gì? Giận người xem Ảnh Thất quan trọng hơn bản bảo chủ? Giận người chất vấn ta vì hần? Hay là giận người cuối cùng cũng có được bộ dáng cha của Bảo Bảo?”

Mỗi lần Hình Bắc Minh nói giận là đầu Thập Thất lại cúi thấp xuống một chút, đến lúc gần như chỉ có thấy được phần ót, tuy không hiểu ý trong câu cuối của chủ tử lắm, nhưng vẫn đáp lời: “Chủ tử, xin lỗi.”

Trong lòng Hình Bắc Minh trầm xuống, nhưng lại thấy Thập Thất ngẩng đầu lên nghiêm mặt nói: “Xin lỗi, chỉ vì ta quá lo lắng cho Thất ca, nhưng ta đã hiểu được tại sao chủ tử làm vậy... Nhưng, khi này chủ tử nói không đúng, Thất ca là Thất ca, chủ tử là chủ tử, không giống nhau, hoàn toàn không có...”

Vụng về nói ra ý mình, không biết chủ tử có hiểu được không. Cảm giác ầm áp trên môi làm hần thâm thở phào, lập tức... Cảm thấy càng đói hơn rồi... Hình Bắc Minh nghe tiếng kêu như trống đánh, cười to: “Yên tâm, ta đều hiểu! Đi, đem ảnh vệ của bản bảo chủ đi cho ăn no trước!”

52. Chương 52: Phiên Ngoại Đường Tự Ở Thục Xuyên Báo Thù

Thông báo: Thiên Hạ Đệ Nhất Bảo tuyển hai nha hoàn, phẩm hạnh đoan chính, thông minh nhanh nhẹn, một tháng mười lăm lượng, ai có ý định đến ghi danh với Trì đại gia ở phòng gác cổng, tuyển đủ sẽ dừng.

Đường Tự nhìn bản thông báo trước mắt, xem ra không phí công đến, sở trường của hần là dịch dung, xem đại gia ta quang minh chính đại bước vào hành chết người đây, Hình Bắc Minh!

Cửa trước của Thiên Hạ Đệ Nhất Bảo rất lớn, rất hoành tráng, Đường Tự tự so sánh với cửa nhà mình, lập tức nghe mùi chua bốc lên. Nói với hai thị vệ đại ca lý do mình đến, sau đó được đưa đến nơi ghi danh, nhìn sang bên cạnh, há! Một hàng cô nương dài thật dài, hết y tuyển mỹ. Trì đại gia đang vuốt râu hỏi thông tin cơ bản của cô nương trước mặt, thỉnh thoảng lắc đầu gật đầu, có vẻ rất nghiêm túc.

Đường Tự đi bước nhỏ đến xếp hàng sau cùng, khinh miệt nhìn các cô nương xung quanh, đại gia ra tay, các người tránh đường hết đi!

Quá xấu, không được, nếu không dẫn ra ngoài sẽ rất mất mặt; quá đẹp, không được, sợ sau này sẽ vọng tưởng bấy bọ; quá cao, từ từ xét lại; quá lùn, không được, còn chưa cao đến mặt bàn làm sao làm việc được; ngón tay vừa nhỏ vừa mềm, vừa nhìn đã biết chưa từng làm việc, không được; ngón tay vừa ngắn vừa to, xét lại sau, nói không chừng làm việc sẽ nhanh nhẹn... hết một vòng, không còn được mấy người, Đường Tự đến đứng trước mặt Trì đại gia, cười ngọt: “Trì đại gia.”

Giọng nói trong veo, mắt Trì đại gia sáng lên, dung mạo thanh tú, dáng người không cao không thấp, ngón tay thon dài nhưng có vết chai, quan trọng nhất là giọng nói cực kì êm tai, khi nói chuyện mỉm cười khiến người khác không thể ghét bỏ, không tẻ! Chỉ không biết làm việc có giỏi không? Đường Tụ phất tay áo một cái, lấy ấm trà bên cạnh lên pha trà, chỉ dùng loại trà thông thường, mà Trì đại gia lại nghe được hương thơm nồng nàn, ô, còn là một cao thủ trà đạo? Tuyền!

Thế là, Đường Tụ đắc ý trở thành nha hoàn mới của Thiên Hạ Đệ Nhất Bảo, hếch cái mặt nhỏ xinh xắn lác lư trong bảo, thu hút không ít ánh mắt thèm muốn.

Không được mấy ngày, Đường Tụ đã phát hiện vị trí của nha hoàn còn chưa đủ lớn, ngay cả nội viện cũng không được vào, càng đừng nói đến chuyện thấy bóng Hình Bắc Minh, chỉ vừa đến gần nội viện, đã bị mấy vị thị vệ mặc áo giáp oai phong lẫm liệt chặn lại, sầm mặt bảo hẩn tránh xa, Đường Tụ buồn bực giậm chân bịch bịch, nhưng chuyện càng khiến hẩn bực tức là, hẩn bị ăn đậu hủ (o)

“Tiểu Tụ cô nương, định đi đâu vậy? Chúng ta cùng đi đi?” Gia nhân giáp đi đến hỏi han, mẹ nó, đừng có đến gần vậy được không? Thấy được cả lông mũi rồi, buồn nôn quá!

“Tiểu Tụ à, bây giờ trong có việc, hai chúng ta cùng vào thành đi dạo đi, nghe nói vừa có một loại phần thơm mới, các cô nương rất thích, đi đi?” Gan của gia nhân ắt không phải loại to bình thường, tay đã đập xuống vai mình rồi! Con mẹ ngươi, bình thường đại gia cười với các người là do muốn thăm thính tin tức, ai muốn đi mua phần thơm cùng bãi phân trâu như ngươi, đại gia không dùng phần thơm cũng thơm sẵn rồi!

“Tiểu Tụ ơi...” Được rồi, thấy tốt thì nhận đi, đừng có được voi đòi tiên, còn muốn sờ ngực đại gia sao? Không thể nhin nổi nữa, Đường Tụ phóng ra một cước đá xủ gia nhân Ất, tung một gậy đánh xủ gia đình giáp, còn rải thêm một bao thuốc bột làm các gia nhân khác ngất xủ... Nhìn đồng người trên đất, Đường Tụ như bôi dầu vào chân, chuồn mất.

Nha hoàn Tiểu Tụ mất tích, các gia nhân ngất xủ, trở thành một bí ẩn trong bảo.

Hừ! Đám gia nhân đều dung tục vậy sao? Quả nhiên Thiên Hạ Đệ Nhất Bảo không chứa được loại dung tục như vậy! Đường Tụ nhìn thông báo tuyển người mới: Thiên Hạ Đệ Nhất Bảo tuyển bốn gia nhân, yêu cầu phẩm hạnh tốt, không có sở thích bất lương, thái độ tích cực cầu tiến, siêng năng tài giỏi, một tháng hai mươi lượng, ai có ý định đến ghi danh với Trì đại gia ở phòng gác cổng. Tuyển đủ sẽ dừng.

Quen đường đi thẳng đến phòng gác cổng, toàn là nam tử cường tráng, Trì đại gia nhìn trái ngắm phải, còn bóp bóp cơ bắp, Đường Tụ vừa xuất hiện, mọi người lập tức cười ồ, dáng vẻ gầy yếu như thế mà cũng làm việc được sao? Xí! Đường Tụ nhìn khinh miệt bọn họ một cái, đi đến gần bức tượng sư tử cạnh luống hoa, dùng hai tay nâng lên, sau đó... Thả một tay xuống.

Người xung quanh đều hít sâu một hơi, mắt Trì đại gia sáng lên, tuy dáng người không nở nang lắm, nhưng đủ sức khỏe, dung mạo cũng không tẻ, tuyền!

Sau khi Đường Tụ hùng dũng oai phong chọc ghẹo một tiểu nha hoàn hai ngày, dẫn đến vô số nợ đào hoa, hẩn hối hận rồi... Thì ra làm gia nhân có việc làm không nổi... Y phục chất thành đống, chén bát cao thành núi... Cái gì? Đây không phải việc của gia nhân? Không làm nữa, dứt khoát bỏ đi! Đường Tụ nổi giận, người trực tiếp tuyển lao công đi, tuyển gia nhân cái gì?

Cuối cùng, năm ngày sau, Đường Tụ phất tay áo, xé rách một đồng y phục, đá vỡ một núi chén bát, không làm nữa, bỏ đi!

Gia nhân Tiểu Đường mất tích, nhà bếp và phòng giặt hỗn loạn trở thành bí ẩn thứ hai trong bảo.

Trốn trong thành Nguyệt Minh hai ngày, nhìn thông báo mới nhất: Thiên Hạ Đệ Nhất Bảo tuyển một đầu bếp, tay nghề giỏi, biết làm món cay Tứ Xuyên, một tháng ba mươi lượng. Ai có ý định đến ghi danh với Trì đại gia ở phòng gác cổng.

Mắt Đường Tụ sáng lên, rất có khả năng Hình Bắc Minh sẽ ăn thức ăn do đầu bếp làm, mình ăn món cay Tứ Xuyên nhiều năm như thế, chưa từng thất bại, đến lúc đó sẽ thêm vài thứ vào thức ăn của Hình Bắc Minh, hừ hừ hừ hừ! Xé xuống ghi danh!

Ngày đầu tiên, Đường Tụ rải bột cay siêu hạng vào thức ăn, mùi cay bay vào mũi mọi người trong bếp, phụ bếp chảy nước miếng nói: “Đại Đường, thức ăn người làm mùi thật thơm, không biết mùi vị khi ăn thế nào?” Đường Tụ nhìn khinh bỉ, hừ, như người mà cũng muốn ăn thức ăn đại gia ta làm? Kết quả hỏi bà bếp, thức ăn có mang cho bảo chủ không, bà bếp phùng bị thấy rõ: “Hỏi cái này làm gì? Đại Đường à, tuy tay nghề của người không tệ, nhưng làm người phải biết sống thực tế, không nên mơ giấc mơ một bước thành tiên, một bữa cơm không đủ để lấy lòng chủ tử đâu!”

Ngày thứ hai, Đường Tụ thám thính cận kề sở thích của Hình Bắc Minh, thức ăn mang đến từng viện đều được nấu cho người người chảy nước miếng, thời gian không phụ lòng người, cuối cùng hẳn cũng nghe được tin đồn, thức ăn tối nay sẽ được đưa đến chủ ốc, cũng chính là nơi ở của Hình Bắc Minh. Đường Tụ cười tà, lấy một bao thuốc bột ra, cho người biết tay. Buổi tối sau khi thức ăn được chuẩn bị kỹ càng được đưa tới chủ ốc, Đường Tụ bắt đầu chờ, kết quả chờ đến lúc ngủ gật vẫn không thấy có gì bất thường.

Ngày thứ ba, cuối cùng Đường Tụ cũng chịu hết nổi, âm thầm lẻn vào nơi gần nội viện dò thám, sóng yên bể lặng... Không thể nào, chẳng lẽ có nhầm lẫn? Đường Tụ quay về hành lang, tránh vài nha hoàn, cực kỳ khó hiểu ngồi lại trong trường đình, ngón tay đập xuống trên thứ gì đó... Bằng bì tờ? Óa há há! Thứ đại gia thích nhất, thì ra thứ nha hoàn đó bưng khi này là bằng bì tờ, không biết ai sắp đến, thật ngại quá đại gia dùng trước đây! Đường Tụ cầm một cái lên nhét vào miệng, ngon! Nhai nhai rồi nuốt, lấy thêm cái nữa... Ừ, không nhúc nhích được nữa? Đường thiếu gia đang khó hiểu, mắt đột nhiên trợn trắng, cả người cương cứng như đá, mẹ nó, sao Thạch Hóa Tấn lại chạy vào bánh của đại gia, không phải đêm qua đã cho Hình Bắc Minh ăn rồi sao?

Đường Tụ nằm trong trường đình suốt hai canh giờ hùng hổ đập nát nhà bếp, sau đó tay chân cứng đờ bỏ đi.

Hai ngày sau, một thiếu gia dung mạo thanh tú, khí chất xuất chúng nói với hai thị vệ gác cổng: “Hai vị đại ca, tại hạ Đường Tụ, ngưỡng mộ Hình bảo chủ đã lâu, hôm nay đặc biệt đến bái kiến, làm phiền hai vị đại ca thông báo một tiếng.”

Thị vệ nói: “Xin chờ một chút, ta đi hỏi ý của quản gia.”

Quản gia? Nếu có quản gia sao trước đây hẳn chưa từng gặp qua, quản gia không phải người quản lý mọi chuyện lớn nhỏ trong bảo sao? Xí, quản gia trong bảo cũng có thân phận như vậy, có lẽ chỉ quản lý những chuyện liên quan đến Hình Bắc Minh, khó trách sao vào bảo đã lâu như thế mà chưa từng được gặp Hình Bắc Minh, thì ra là một tên kiêu ngạo không bao giờ nhìn tới hạ nhân.

Lời thị vệ nói cắt ngang suy nghĩ của Đường Tụ, sau lưng hẳn còn có một nha hoàn: “Mời vào, đưa Đường công tử đến Vân Thủy Các.”

Đường Tụ biểu xử sự như một công tử tiêu sái xuất chúng, khiến nha hoàn kia xao xuyến không thôi, mặt đỏ bừng, đến Vân Thủy Các, nha hoàn kia liếc mắt nhìn hẳn: “Đường công tử, mời vào, nô tỳ lui xuống trước.”

Đường Tụ nói cảm tạ, sau đó hùng hổ ngẩng đầu ưỡn ngực vào Vân Thủy Các...

“Đại ca nhị ca! Sao hai người lại ở đây?” Nhìn rõ hai người đứng trong các, mắt Đường Tụ trợn to hơn cả mắt trâu, vừa định chạy ra ngoài, bị Đường Đại túm lại, xách cổ áo nhấc lên: “Hình bảo chủ gửi bồ câu đưa thư, nói đệ làm khách ở đây, đại ca nhị ca đặc biệt đến đón đệ! Chơi đã lâu như vậy, nên về nhà rồi chứ? Roi của cha đã lâu không được ngửi hơi thị vệ rồi.”

“Không muốn òa...” Đường Tụ hoảng loạn túa nước mắt, ngày trước hẳn bỏ sức của chín trâu hai hổ mới trốn nhà đi được, vừa mới bước chân vào giang hồ, trở về không bị đánh chết cũng bị chế nhạo chết, ta không muốn về, Hình Bắc Minh đáng ghét, người, ác độc...

Mặc kệ tiểu tử còn đang oán thán, Đường Đại lấy dây thừng cột vào thắt lưng, khoác lên vai, cùng Đường Nhị lên đường, thúc ngựa đến ngoại ô thành Nguyệt Minh, từ xa một chiếc xe ngựa thông thả chạy đến, chạy ngược hướng với ngựa của Đường Đại, gió thổi tốc màn xe lên, người bên trong lộ mặt.

Đường Tụ trợn to mắt, cái mặt, cái mặt quen mắt đó không phải Hình Bắc Minh sao? Hẳn, hẳn không ở trong bảo? Chẳng lẽ đại gia bị chơi xỏ?

Cái mặt than lạnh như băng đó dường như liếc nhìn hắn một cái, sau đó đưa tay nâng cằm người bên cạnh lên, yêu thương hôn xuống... Hình ảnh chỉ kịp lóe qua, đó rõ ràng là hai nam nhân, Đường tự há hốc mồm, hơn nữa, người bên cạnh còn có vẻ quen, từng gặp ở đâu chứ? Cái này không quan trọng, quan trọng là, không ngờ Hình Bắc Minh là một tên đoạn tụ, khi đó trong thuyền hoa Túy Mỹ quả nhiên không nhìn lầm hắn, là một tên quý đỏi háo sắc, không ngờ lại bị loại người như thế chơi xỏ...

Trong xe ngựa, “Chủ tử, tiếng kêu của người khi này có vẻ quen.”

“VẬY sao, chỉ là con khỉ con bị bồn chột mà thôi, không cần để tâm, để ta hôn thêm cái nữa...”

Cho nên mới nói, đây là câu chuyện cáo già đầu khỉ con, tuy là con khỉ con đó nghĩ mình cũng là cáo...

53. Chương 53: Yêu Đường Trong Biệt Viện

Ánh mặt trời tươi sáng xuyên qua cửa sổ mở rộng chiếu lên người một lớn một nhỏ đang ngủ ngoan trên giường, Thập Thất với mái tóc hơi rối đang nằm nghiêng xoay mặt vào trong, chỉ đắp một góc chăn ngang hông, áo trong không biết vì sao mà mở rộng, ngực lộ một mảng lớn, một tiểu hài nhi nho nhỏ nhắm hai mắt ngủ say trên cánh tay Thập Thất, thuận theo cánh tay Thập Thất di động trong lúc ngủ mơ mà cả thân thể nhỏ xíu nhúc nhích đến gần dựa vào ngực Thập Thất, miệng mút mút ngón tay nhỏ trắng trẻo mềm mềm, thỉnh thoảng lại chảy chút nước miếng.

Tiểu hài nhi dường như đang mơ thấy thứ gì ngon, ăn ngón tay chưa đủ, như cảm giác được mùi hương quen thuộc cạnh mình, cái đầu nhỏ dụi dụi vào khuôn ngực bên cạnh, cái miệng chum chím đóp đóp vài cái chạm vào làn da ấm áp, như tìm được nguồn thực phẩm, sau khi gian nan lúc nhúc chui chui, cuối cùng cũng tìm được nơi có thể hút ra nước, bắt đầu cố sức mút.

Ngực vừa nhột vừa đau khó chịu khiến Thập Thất bưng tỉnh, đỡ khóc đỡ cười nhìn tiểu hài nhi đang cố sức mút, giọng nói mang theo vài phần bất đắc dĩ: “Bảo Bảo, nếu đói cha mang con đi tìm bà vú có được không, nhè ra.”

Đương nhiên Bảo Bảo không hiểu, hiện tại nó còn đang ngọt ngào trong mộng, Thập Thất cẩn thận định bế Bảo Bảo xuống, ư... Cẩn chặt quá!

Thế là khi Hình đại bảo chủ đẩy cửa đi vào lập tức thấy được hình ảnh như trên, vị trí độc quyền của mình bị Tiểu Bảo Bảo háo sắc cắn chặt, còn mút đến mức “ngây ngất”.

Xông đến như cơn bão, đen mặt dùng chút xíu lực lột Bảo Bảo ra khỏi người Thập Thất. Bảo Bảo bị mất thức ăn ngay bên miệng nhăn nhó cái mặt nhỏ, sau đó mở đôi mắt long lanh nước ra, nhìn khuôn mặt kinh khủng trước mắt, lớn giọng khóc, òa...

Thập Thất mặc kệ vạt áo mở rộng, vội bật dậy: “Chủ tử, sao lại khóc rồi, đói bụng sao?”

“Không phải ta, là nó.” Hình Bắc Minh lạnh mặt: “Thập Nhị, đem đưa Bảo Bảo cho bà vú.”

“Vâng.” Thập Nhị nhảy vào, nhận lấy Bảo Bảo, nhìn nhìn Thập Thất đang như cảnh xuân phơi phới trước mặt, mắt lóe lên ánh nhìn trên chọc, sau đó chạy.

“Chủ tử, người... Ừm...” Lời nói vừa ra khỏi miệng của Thập Thất bị hành động của cái đầu chôn trước ngực ngắt ngang, tiếng rên rỉ tràn ra. Hình Bắc Minh liếm kĩ càng điểm nhỏ nhỏ vừa bị Bảo Bảo ngậm mút, sau đó hút vào gặm cắn, vì quá nhỏ, cho nên thường trượt ra khỏi miệng, thế là Hình đại bảo chủ lại ra sức hút trở lại, tiếng nước tách tách vang vọng trong phòng, ngực vừa ngứa ngáy vừa tê dại khiến Thập Thất nhìn không được đỏ mặt, lại nhìn không được ưỡn nửa bên người kia lên.

Mút đủ bên này rồi, Hình Bắc Minh lại chuyển hướng sang bên bị lạnh nhạt, sau khi chăm sóc chu đáo cả hai rồi mới vừa lòng hả dạ đứng lên, nghiêm mặt nói: “Chỗ này, chỗ này đều là địa phận của bản bảo chủ, sau này không ai được chạm vào, kể cả Bảo Bảo.” Đầu ngón tay lên lên xuống xuống chỉ hết toàn thân Thập Thất, Hình đại bảo chủ thấy Thập Thất đỏ bừng gật đầu, thỏa mãn gấp đôi. Ánh mắt lạc xuống thân thể y phục xộc xệch, cảm giác được nơi nào đó trên thân thể lại nóng lên.

Thử tính thời gian, ánh mắt người nào đó nguy hiểm lên: “Thập Thất, ta muốn người.”

Trước nay chưa từng nghe qua lời tuyên bố thắng thường như thế, Thập Thất há hốc miệng sửng sốt một lúc mới ngơ ngẩn gật đầu, đôi môi vẫn chưa kịp khép lại bị người nào đó lấp lên, lưỡi luồn vào trong bắt đầu đánh chiếm. Hai tay cũng không rảnh rỗi, không bao lâu sau y phục đã phủ đầy trên đất, hai người bình thân đối diện nhau, Hình Bắc Minh phát tay trái một cái, cửa sổ lập tức đóng lại, che lấp cảnh xuân bên trong.

Cong một chân gác lên vai Hình Bắc Minh, Thập Thất đang chìm đắm trong hoan lạc bất giác nhúc nhích cơ thể để hai người càng áp sát vào nhau hơn, nhưng động tác này lại khiến Hình Bắc Minh hít sâu một hơi, tình cảm trong mắt lại càng sâu hơn, động tác bên dưới cũng kịch liệt hơn, dục vọng tích tụ đã lâu trở thành chuyển động kịch liệt, một tay đè chân người nào đó lại, một tay nắm chặt phần eo đang hơi nhếch, gần như rút ra hoàn toàn rồi lại lao vào thật sâu. Tiếng rên rỉ mê hoặc hỗn loạn trong tiếng thở dốc, hơi thở quện vào nhau, Hình Bắc Minh lại mất khống chế cúi đầu xuống, lưỡi hai người lại quấn vào nhau.

Cuối cùng, giữa hai đôi môi dán chặt bật ra tiếng rên rỉ cực khoái, thân thể hai người cùng căng cứng, Hình Bắc Minh hạ cánh tay đang đỡ lấy chân Thập Thất xuống, đặt lên hông mình, siết chặt vòng eo dẻo dai của Thập Thất, để phần ngực cùng ướt đầm của hai người dán chặt vào nhau, tay phải tìm đến kích thích nơi nóng bỏng vẫn bị lạnh nhạt...

Hai thân thể đầm mồ hôi thở dốc chồng lên nhau, Hình Bắc Minh hôn hôn gò má lấm tấm mồ hôi của Thập Thất, tay đưa ra phía sau chạm vào nơi vẫn nổi lên của hai người, “Có đau không? Có bị thương không?”

Thập Thất lắc đầu, chủ tử rất cẩn thận, tuy trong quá trình quả thật có hơi kịch liệt một chút... Hình Bắc Minh cẩn thận rút ra, cảm nhận được vòng eo trong tay mình nhẹ nhàng run rẩy, Thập Thất vì bị ma sát ở nơi nhạy cảm mà bật ra tiếng rên khẽ, gần như không nhận được lại duỗi người xông vào, may mà lý trí rất mạnh, Hình Bắc Minh tự bội phục bản thân. Cái nơi khiến đầu óc người khác nóng bừng kia đồ tươi, dịch thể chảy ra theo hướng mình rút ra, là dầu trơn và cả... gì đó của mình, Hình Bắc Minh nuốt nước bọt, gian nan chuyển mắt đi, đứng lên dặn dò hạ nhân nấu nước nóng, tắm rửa cho mình và Thập Thất, sau đó mới ôm ai đó thỏa mãn nằm lên giường.

“Ngày mai theo ta đến biệt viện Đông Hồ vài ngày, mấy ngày nay bị đám người đó làm phiền đau cả đầu.” Sau khi công khai thân phận của Bảo Bảo, ngày nào cũng có người đến cửa bá kiến tặng lễ, đuổi cũng không đi.

“Vậy, chủ tử, còn Bảo Bảo thì sao?”

“Cứ giao cho Trình Bá giữ, nếu đem nó theo, còn phải đem theo cả bà vú và các ảnh vệ, chẳng khác gì hiện tại.” Thế giới hai người đang tốt đẹp đem cái bánh bao theo làm gì để bị phá hỏng, nhi tử, không phải phụ thân không thương con, hiện tại phụ thân mới là người cần được an ủi nhất, Hình đại bảo chủ thất đức nghĩ.

Anh vệ Thập Thất thông thường luôn sống theo câu chủ tử nói cái gì thì là cái đó, tuy có hơi không nở xà cách Bảo Bảo trắng nõn non mềm, nhưng vẫn hiên ngang không chùn bước theo chủ tử đến biệt viện Đông Hồ, ngoại trừ người gác cổng thỉnh thoảng vào quét dọn, trong biệt viện không còn bóng người nào khác. Thập Thất lại về với gian phòng ngày trước của mình, trong phòng đã được quét dọn sạch sẽ cẩn thận, chăn nệm cũng phơi nắng, trong sân hoa nở, phong cảnh khác hẳn ngày đông.

Nhàn nhã đi hết một vòng, Thập Thất đi đến gian phòng cấm địa của Cốc Duy Kinh trước đây, bên trong đã được quét dọn sạch sẽ, mùi máu đã sớm tan hết, Hình Bắc Minh kéo người đi: “Nhìn gian phòng này làm gì?”

Thập Thất thành thật trả lời: “Trước đây vẫn luôn hiểu kì không biết Cốc tiên bối làm gì trong này, nhưng tiên bối vẫn không cho ta vào, sau đó mới biết thì ra là tiên bối dùng động vật thử nghiệm. Cốc tiên bối vốn đã ẩn cư, lại nhận lời xuống núi cùng chúng ta, còn vất vả khắp nơi vì chúng ta, thật sự đã rất cực khổ.”

Hình Bắc Minh là người đã chứng kiến cảnh tượng đau đớn kia, tuy đồng ý với lời Thập Thất, nhưng vẫn cảm thấy người trước mắt mới càng cực khổ, kéo hẳn chậm chậm đi về phía đình Thanh Phong Trục Nguyệt giữa hồ, gió mát thổi nhẹ nhàng, khiến tâm trạng người đi cực kì thoải mái dễ chịu. Hình Bắc Minh ngồi xuống trong đình, sau đó kéo người ngã vào lòng mình, khó thấy người trong lòng không tránh né, khiến Hình đại bảo chủ ngạc nhiên vô cùng, hôn mạnh một cái lên gò má kề bên cạnh, nói: “Hôm nay sao lại ngoan như

vậy? Chẳng lẽ là vì trong biệt viện này không có người ngoài?” Vậy thì thật sự quá tốt rồi, sau này ngày nào chúng ta cũng ở đây

~Thập Thất hơi căng thẳng nắm chặt bàn tay đang vòng qua hông mình, nói ra thắc mắc trong lòng: “Chủ tử, có phải, có phải sẽ đến nơi hẹn với Ân Giới?”

Hình Bắc Minh bật cười: “Người quả nhiên không khiến ta thất vọng, ta đã sớm đoán được. Không sai, cái hẹn tháng sáu, ở Ly Hải ta và Ân Giới đã định rõ. Vài ngày nữa ta sẽ xuất phát, cho nên muốn ở riêng nơi này cùng với người, đừng làm ta mất hứng.”

“Chủ tử không định đem Thập Thất theo?” Là ta, không phải bọn họ, tìm Thập Thất lập tức rơi xuống hầm băng, giọng nói rất căng thẳng.

“Chỉ là một trận đánh đã biết trước kết quả mà thôi, đánh xong ta sẽ về, không cần mang nhiều người theo, nếu người cũng đi, ai chăm sóc Bảo Bảo, người yên tâm giao Bảo Bảo cho người khác?” Bất đắc dĩ, Hình Bắc Minh tung chiêu Bảo Bảo, nếu có thể, đi đến đâu cũng muốn đem người này theo, nhưng, tính tình Ân Giới khác người, Hình Bắc Minh không dám đảm bảo hẳn sẽ không giở trò mờ ám, bọn họ thuộc cùng một loại người, vì thứ mình muốn có mà có thể hủy hoại tất cả.

“Chẳng lẽ chủ tử yên tâm để ta và Bảo Bảo lại thành Nguyệt Minh? Ân Giới bắt ta một lần, thì có thể bắt lần thứ hai, trừ phi ta trốn trong phòng cả ngày, nhưng đâu thể nào...” Thập Thất im lặng một lúc lâu rồi đột nhiên nhả ra một câu như vậy, Hình Bắc Minh hơi sửng sốt, xoay người ngồi quay lưng về phía mình lại, không chuyển động... Dứt khoát ngồi xuống trước mặt hắn, lạnh mặt chất vấn.

“Người đang uy hiếp ta, Thập Thất?” Cảm giác bị ảnh vệ nhà mình uy hiếp lần đầu trong đời thật quá kỳ diệu, Hình Bắc Minh híp mắt, bên trong là tia nhìn nguy hiểm đang âm thầm vằn vữa.

“Không dám, chủ tử, ta chỉ nói... Ta nghĩ sao thì nói vậy, ta không dám bảo đảm yên tâm ở lại trong Thiên Hạ Đệ Nhất Bảo, nếu chẳng may trong bảo xảy ra chuyện gì, chủ tử... Người, người sẽ hối hận!” Đã làm phải làm cho trót, nói ra những lời mà trước đây nhất định đã tự mắng là đại nghịch bất đạo, mặt Thập Thất như viết đầy mấy chữ “thấy chết không sờn”.

“Còn nói là không uy hiếp ra? Càng lúc càng không để ta vào mắt rồi!” Véo má người nào đó, trong lòng Hình Bắc Minh chua ngọt hỗn tạp, tên ngu ngốc này, nói không yên tâm muốn theo mình không phải được rồi sao, nói vòng vo nhiều thứ như thế, có điều, tên ngu ngốc này lấy an nguy của bản thân ra uy hiếp mình... Hắn đã có tự giác của bảo chủ phu nhân rồi? Tuy chưa danh chính ngôn thuận, nhưng chỉ là vấn đề thời gian, có lẽ đẩy nhanh tiến trình một chút cũng không sao... “Trực tiếp nói người không nỡ rời xa bản bảo chủ, nói không chừng ta vui vẻ thì sẽ dẫn người theo.”

Thập Thất dường như đã dùng hết dũng khí để nói mấy câu khi nãy, không dám đối mặt với Hình Bắc Minh, “Ta, ta quả thật... Không nỡ... nỡ, nỡ...”

Cầm bị nhắc lên, mắt gần như đối diện đôi mắt rực lửa, Hình Bắc Minh chuyên chế ra yêu cầu: “Nói, người thích ta!”

54. Chương 54: Hẹn Ước Lên Đường

Ngực trái đập mạnh đến mức gần như không chịu nổi, Thập Thất đưa tay nắm chặt vạt áo trên ngực trái, muốn mở miệng nói chuyện, nhưng cổ họng lại khô ran không nói được nên lời, Hình Bắc Minh thì đã hơi mất kiên nhẫn, đề ai đó lên cọt đình, “Nói mau!”

Môi Thập Thất run rẩy: “... Thích, thích thích người...” Trán gần toát mồ hôi. Người nào đó thì thỏa mãn rồi, vội vã cắn lên đôi môi run, lại một nụ hôn sâu. Say mê, cuối cùng Thập Thất cũng ngừng run, nghênh đón nụ hôn nóng rực mãnh liệt. Tuy gió lạnh hiu hiu, nhưng không khí giữa hai người vẫn nóng hầm hập.

Ngồi khóa trên đùi Hình Bắc Minh, Thập Thất còn giữ được chút tỉnh táo cuối cùng nhìn quanh, bị nhất cảnh mạnh trước ngực kéo trở lại, Hình Bắc Minh bắt mắt: “Ta đã nói rồi, sẽ không có kẻ lớn gan nào dám vào, yên tâm hưởng thụ là được rồi.” Thứ cực đại của mình chen vào huyết khẩu đã được khai phá cẩn thận,

chưa kịp đợi Thập Thất thích ứng đã mãnh liệt ra vào, tư thế như thế này vào quá sâu, tiếng thở dốc rên rỉ khó nén của Thập Thất ngân nga trong phòng...

Hình Bắc Minh vừa được nghe Thập Thất nói thích ôm người ta vận động một lúc lâu, xem như đã tạm thỏa mãn, hôn hôn đường cổ ẩm mồ hôi của Thập Thất, đột nhiên nảy ý xấu. Châm chậm dần động tác, Thập Thất khó chịu, mồ hôi mắt đầm nước ra nhìn Hình Bắc Minh đang có vẻ rất nhàn nhã, “Chủ tử?”

Hình Bắc Minh nhịp nhịp chân, khiến Thập Thất nhìn không được rên một tiếng: “Tư thế này vừa hay, hay là người tự chuyển động? Bản bảo chủ cũng nên kiểm tra cuốn xuân cung lần trước rồi, ngoan nào!”

Chủ tử đang tính nợ với mình! Thập Thất gần như có thể tưởng tượng được những ngày sau này của mình cực kì không ổn, cuốn xuân cung đó... Dường như rất dày... Đam mạnh một cái, Thập Thất hoàn hồn lại, nghe chủ tử bất mãn nói bên tai: “Còn dám thất thần, xem ra lực uy hiếp của bản bảo chưa đủ mạnh~ Cần thận coi chừng chúng ta sẽ ở trong này cả ngày hôm nay! Nhanh lên, chuyển động thế nào để dễ chịu, hẳn là dưới tranh có chú giải.”

Cái đầu đã như nhũn ra làm sao còn nhớ được, nhưng bị kẹp một nửa rất khó chịu, Thập Thất đành phải dựa theo hình vẽ, châm chậm nhắc người lên rồi hạ xuống, cảm giác khi tự chuyển động quả nhiên khác khi bị động! Đây là suy nghĩ thật trong lòng hai người. Chỉ có thể, ở phương diện này nam tử vẫn luôn làm theo bản năng, dần dần, Thập Thất đã tìm được then chốt bên trong, mỗi lần lên xuống dường như đều có thể chạm đến điểm nhạy cảm bên trong, hai má bị lửa dục hun đỏ, nhiệt khí tỏa ra cũng cuốn lấy người bên dưới.

Hình Bắc Minh cũng không rảnh rỗi, môi không ngừng châm lửa khắp nơi trên người Thập Thất, điểm đứng thẳng trước ngực Thập Thất đã bị liếm cắn vờn về đến sưng đỏ, mỗi lần chạm vào lại khiến cả người run rẩy.

Tốc độ lên xuống càng lúc càng nhanh, mồ hôi trong suốt rơi xuống y phục, tay vịn theo nhịp chuyển động, mái tóc dài xỏa dần trên lưng, vai, còn có một ít dán bên má, thứ vốn nóng bỏng lại càng cứng rắn nóng rất, ma sát giữa phần bụng gần như dán chặt của hai người, dịch thể chảy ra dính ướt làn da cả hai, châm chậm chảy xuống, thấm đẫm nơi đang gắn bó chặt chẽ. Thập Thất thở dốc, tình dục mãnh liệt mang theo tình cảm sâu đậm, tim đập như muốn vỡ tung, mơ hồ nhìn chủ tử đã không còn cách xa, cúi người tìm kiếm đôi môi hắn.

“Ừ... Chủ tử, chủ tử...” Tiếng gọi chủ tử ngập đầu tình cảm khiến người nào đó kích động lên, đón lấy đôi môi tìm đến, mặc sức triền miên quấy nhiễu, đôi tay vốn đang vuốt ve khắp nơi siết chặt lấy hông Thập Thất, ngay khi hắn nâng cao thân thể lên thì kéo mạnh xuống, hung hăng xông vào bên trong nơi nóng bỏng siết chặt, bức ra càng nhiều tiếng rên rỉ không thể kiềm chế.

“A...” Đôi môi vừa hơi rời lại dán chặt, nuốt tiếng kêu không cần thận để lộ xuống.

Động tác kịch liệt, thân thể và thân thể quấn chặt, tiếng xác thịt đánh vào nhau lẫn với tiếng nước khiến người khác mặt đỏ tim đập không ngừng vang vọng trong phòng nghỉ chân vốn yên tĩnh, mùi hương đầy sắc dục tràn ngập trong không khí, không khí lành lạnh thổi quanh như muốn mang âm thanh ra hồ, truyền đến nơi xa hơn nữa...

Đột nhiên, nội bích siết chặt, Hình Bắc Minh tiếp tục ra vào thân tốc, đồng thời đưa tay cho nơi nóng bỏng sắp bùng phát một kích cuối cùng, Thập Thất hừ một tiếng, siết chặt cánh tay vòng trên cổ Hình Bắc Minh, hai chân cũng siết chặt thắt lưng rắn chắc của hắn. Cùng lúc ấy, Hình Bắc Minh vào sâu một lần cuối, đạt đến độ sâu chưa từng có, phun trào toàn bộ dịch thể vào nơi sâu nhất.

Thở dốc chưa ngừng, Hình Bắc Minh bế người đã hơi nhũn chân về phòng, hai người tiếp tục hoạt động khi này, ngày đêm mê mẩn bên nhau đầu tiên trôi qua...

Nắng sớm yếu ớt, mi mắt người ngủ say nảy vài cái, vừa hé mắt đã nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc, nhắm mắt ngủ rất trẻ con, đôi môi cong thành nụ cười thỏa mãn. Ánh sáng lọt lên trong đầu Thập Thất, cân nhắc một lúc lâu, cẩn thận hôn một cái thật nhanh lên đôi môi khép, sau đó...

“A...” Eo đau quá, Thập Thất cắn răng rơi xuống lại, khi nằm không cảm thấy, vừa cử động, eo như vừa bị bẻ gãy, còn cả nơi đó, nơi ngày thường không cảm nhận được sự tồn tại của nó hiện đang đau buốt, kháng

ngiht rõ ràng rằng hôm qua đã bị sử dụng quá độ, thật sự quá càn quấy...

Đột nhiên có hai bàn tay, nhẹ nhàng xoa bóp, Thập Thất kinh ngạc ngẩng đầu, gặp phải một đôi mắt đong đầy ý cười, hai má lập tức đỏ phừng. Hình Bắc Minh trêu ghẹo: “Lén lén lút lút làm gì, nếu người có thể hiên ngang hôn ta sẽ càng vui hơn.” Nói xong thì bàn tay dời xuống vỗ một cái đầy mỡ ám lên cái mũi trần.

Mặt Thập Thất chín đỏ, hưởng thụ sự phục vụ chu đáo của chủ tử, thỉnh thoảng lại thỏa mãn hừ ra tiếng, Hình Bắc Minh cảm nhận được vật nào đó của mình lại đang chuẩn bị ngẩng đầu, cảm thấy đây quả thật không phải ý hay.

Có người mang cơm sáng trưa chiều đến phòng lớn, hai người ăn ăn ngủ ngủ đùa đùa rồi nhận tiện vận động, kết quả đến ngày thứ tư, Thập Thất vẫn không biết rốt cuộc chủ tử có đem mình theo không. Thời điểm sắp đến, Thập Thất sốt ruột, cơm tối ăn không vào, Hình Bắc Minh biết rõ khẩu vị của Thập Thất, cuối cùng cũng đại phát từ bi mà nói: “Ngày mai xuất phát cùng ta, ta đã ra lệnh chuẩn bị sẵn mọi thứ rồi.”

Thập Thất cuối cùng cũng yên lòng.

Hai người trực tiếp xuất phát từ biệt viện Đông Hồ, khi Thập Nhị mang Bảo Bảo đến, dường như biết tin hai phụ thân sắp đi xa, Bảo Bảo vùng vẫy chân nhỏ khóc cực kì nhập tâm, Thập Thất ôm lấy Bảo Bảo dỗ, nhưng hiệu quả không lớn, Bảo Bảo túm lấy vạt áo trước của hắn ra sức chui, như là làm như thế có thể trốn vào để đi chung. Nhưng, Hình Bắc Minh đen mặt lột Bảo Bảo xuống, tiểu tử này thật sự không phải đang nhận cơ hội ăn đậu hủ cha nó chứ? Chết lòng khả nghi bên mép là cái gì?

Thập Nhị nhịn cười đón lấy Bảo Bảo, làm mặt quỷ, chỉ khiến Bảo Bảo mất chú ý trong giây lát, ngay sau đó lại bắt đầu ra sức khóc, Hình Bắc Minh nhíu mày, ý bảo Thập Nhị mang nó về, cứ tiếp tục thế này làm sao đi được? Hình Bắc Minh lên ngựa, vẫy tay với Thập Thất vẫn đang nhìn ra phía sau: “Lên ngựa! Nếu không thì để người lại chăm sóc Bảo bảo, thế nào?”

Thập Thất lập tức hoàn hồn, “Không!” Khó khăn lắm mới được theo, sao có thể dễ dàng từ bỏ cơ hội này! Thập Thất không hề nhìn thêm, nắm dây cương lên ngựa, hai người, hai con ngựa, chạy như bay về phía nam.

Màn đêm buông xuống, mây đen che trăng, tiếng sần sạt vang lên trong rừng cây tối, là tiếng ai đó đang chạy, sau đó ánh lóe của hai mũi ám khí, có tiếng người hừ một cái, ngã xuống ở bìa rừng. Lau vết máu bên khóe môi, trong mắt Nghiêm Vân Thăng lóe sát ý, rốt cuộc là ai, Ân Giới? Hoặc là thủ hạ của Hình Bắc Minh? Đuổi tận giết tuyệt, mình đã sa sút đến mức này, chết cũng phải kéo hắn theo làm đệm lưng, nhưng người đó vẫn không để lộ hành tung, nếu không phải đã khổ luyện võ công của Huyết Ma Cung, đã sớm mất máu mà chết.

Nhất định không thể uất ức mà chết, La Văn Kinh, hừ! Tên tiểu nhân đó hẳn đã chết không có chỗ chôn, đáng chết, không nghe được tin Hình Bắc Minh đã chết, hẳn quả thật lớn mạng! Nói muốn báo thù cho phụ thân, buồn cười, lão già đó trước đây không hề để hắn vào mắt, lão đại lão nhị thì dùng mọi cách lăng nhục, đã sớm muốn diệt trừ bọn họ. Bản thân luôn muốn làm người trên vạn người, hận không thể giẫm tất cả những kẻ có quyền có thế xuống chân, kết quả... Nghiêm Vân Thăng cảnh giác nghe được tiếng đoàn xe đi đường cách đó không ca, lòng thầm cười lạnh, được cứu rồi! Mặc kệ là ai? Chỉ xem người có đủ đức không!

Nghiêm Vân Thăng trốn trong chỗ tối, sợ kẻ kia giết mình ngay trước khi thành công, cho đến đi tiếng đoàn xe đến gần, Nghiêm Vân Thăng thi triển toàn bộ nội lực, nhảy ra ngã trước đoàn xe, hét lớn: “Cứu ta! Có sơn tặc!”

Đây vốn là một thương đoàn, thuê những hảo hán trong giang hồ làm người hộ tống, nghe có người hét báo sơn tặc, toàn bộ lập tức đẩy cao đề phòng, đoán là chúng đến vì hàng hóa bọn họ hộ tống, với Nghiêm Vân Thăng trước mặt cũng không dám lơ là, ai biết được hắn có phải kẻ đánh lạc hướng không!

Nghiêm Vân Thăng nhăn mặt nhăn mày cố thuyết phục, còn nói nếu không tin thì chỉ cần cho hắn theo đi tới không xa phía trước, lũ sơn tặc không đông, nhất định bị đoàn người lợi hại như bọn họ dọa chạy, thương đoàn cũng sợ sẽ dẫn thêm nhiều người tới, cho hắn theo một đoạn thì vội vã lên đường, đương nhiên còn phái người canh giữ Nghiêm Vân Thăng.

Ngay khi Nghiêm Vân Thăng nhảy ra, đã biết người đang trốn e ngại, đám người kia quan sát chặt lại vừa ý hấn, chỉ cần cho hấn thời gian nghỉ ngơi, nhất định, nhất định sẽ có cơ hội lật ngược tình thế.

Trong rừng cây, một hắc y nhân đứng trên cành cây to, toàn thân chìm trong bóng tối, chỉ có ánh sáng phản chiếu từ tấm mặt nạ đồng của hấn, nhìn đoàn xe phía xa, ánh mắt không hề dao động, chạy sao, tội của người không đơn giản là giết một lần thì có thể hết, hằng ngày sống trong cảm giác kinh hãi bị truy sát mới là sự dày vò tâm linh kinh khủng nhất.

Nghiêng thân một cái, hắc y nhân biến mất, cành cây, lá cây không hề lay động.

Không lâu sai, tiếng sần sạt lại vang lên trong rừng cây, một chiếc xe ngựa lộng lẫy và đội xe hoành tráng phía sau khiến đêm tối trở nên thật rực rỡ, như cảm nhận được gì đó, màn xe được một bàn tay thon dài trắng nõn nâng lên, một bạch y nhân thúc ngựa đến cạnh, thấp giọng gọi: “Cung chủ, chuyện gì?”

Trong xe ngựa im lặng một lúc, mới có giọng nói trung tính biếng nhác quẩn rũ vang lên: “Không có gì, lui xuống đi.” “Vâng, cung chủ.” Sau khi nghe lệnh lui xuống, thu ánh mắt nhìn chăm chăm vào một điểm ngoài xe ngựa lại, nơi đó, giữa lùm cây um tùm thấp thoáng có màn nước phản chiếu ánh trăng, hòa trong mùi máu nhân nhát. Màn xe lập tức buông xuống, môi nhếch thành nụ cười tự giễu: “Vì sao nhìn thấy thứ gì cũng nghĩ đến người? Nếu người thật sự đã bị thương, bản cung chủ sẽ rất đau lòng rất đau lòng, đương nhiên cũng cực kì không vui, bởi vì, chỉ bản cung chủ mới có thể để lại vết thương trên thân thể người...”

55. Chương 55: Huynh Muội Như Thế Này

Hu hu hu... Sao ta lại thê thảm thế này... Cha chết rồi, còn bị người khác mắng là yêu nhân ma giáo, ca ca thì từ khi xảy ra chuyện không còn thấy bóng, đại ca nhị ca đã sớm thấy nàng ta và ca ca không vừa mắt, lại thêm hại bọn họ phải vào tù suýt chút bị chém đầu, càng không có cảm tình với nàng ta, hờ chút là nói bóng nói gió, còn nói ca ca mình cũng là yêu nhân ma giáo, đã bị nhân sĩ vô lâm diệt trừ rồi. Nương tựa ở nơi như thế, nàng ta sớm bị trục xuất, lưu lạc đến một nơi xa lạ, trên người không chút của cải, chỉ mong sớm ngày tìm được ca ca, thoát khỏi những ngày tháng đau khổ này.

Nghiêm Thái Hà bước đi, nước mắt rơi không ngừng. Nàng ta đã sớm không còn dáng vẻ đại tiểu thư yếu điệu khi xưa, mặc y phục bằng vải bố, vì trên đường phải làm ít việc nặng nên tay đã có vết chai, ôm theo một ít bạc đến trấn Cảnh Tân, nghe ca ca nói trước đây khi buôn bán làm ăn ở đây đã tích trữ một ít tài sản, nói không chừng còn có thể tìm thấy ca ca.

Ôm trái tim tràn trề hy vọng, Nghiêm Thái Hà vừa đi vừa hỏi, đi hết một con đường cũng không có chút manh mối, Nghiêm Thái Hà tuyệt vọng ngồi sụp xuống, nước mắt rơi tí tách trên đất... Đột nhiên, một bóng đen phủ lên người nàng ta, Nghiêm Thái Hà hoảng hốt quay đầu đứng lên, lập tức bị bịt miệng kéo vào ngõ vắng, là ai? Vùng vẫy hai chân, Nghiêm Thái Hà cố sức muốn giãy ra.

“Đừng la, là ca!” Giọng nói trầm khàn vang lên bên tai, Nghiêm Thái Hà bất động.

Sau ngã rẽ có một gian phòng nhỏ, rất khác lạ, dường như rất lâu trước đây từng có người ở, nhưng đã bị bỏ hoang. Nghiêm Thái Hà nhìn Nghiêm Vân Thăng tiều tụy sa sút trước mắt, nước mắt lại rơi lã chã. Nghiêm Vân Thăng không vui nhìn nàng ta, nghĩ nghĩ một lúc vẫn xoa đầu nàng ta, an ủi: “Đừng khóc nữa, không phải huynh vẫn khỏe mạnh sao, sao muội lại chạy đến đây?”

“Hu hu... Muội bị đại ca nhị ca đuổi đi... Ca ca rút ruột huynh đang làm gì, tại sao bọn họ đều nói...” Nghiêm Thái Hà kể lại một lượt những lời của Nghiêm đại Nghiêm nhị, sau đó nhin không được hỏi.

“Khốn kiếp!” Nghiêm Vân Thăng cảm phần mắng, trong lòng thầm đem bọn họ ra lăng trì, “Chuyện của huynh muội đừng hỏi nhiều, nữ hài tử thì nên ở trong nhà, càng ít biết chuyện giang hồ càng tốt, nghe lời, mấy ngày này bớt ra ngoài, huynh phải trị thương, muội giúp huynh một chút.” Nếu ca ca đã nói vậy, Nghiêm Thái Hà tự an ủi mình đừng lo, gật đầu.

Những ngày này Nghiêm Vân Thăng cũng không được an lành, tuy tạm thời có nơi nghỉ chân, nhưng gần như không dám ra cửa, lần trước bị Hình Bắc Minh đánh bị thương quá nặng, lại phải chạy trốn không có cơ hội trị thương, gần đây lại bị kẻ giấu mặt truy sát, thần kinh đã căng thẳng đến cực độ, hơn nữa mấy

ngày nay người giấu mặt lại không có chút động tĩnh, không biết là đang theo dõi mình, hay vẫn chưa tìm được mình, thật dần vặt...

“Ô? Ở trấn Cảnh Tân có người dùng Huyết Ma Chương? Chúng ta có người ở đó?” Ân Giới nhận được tin tức, tay chống cằm suy tư.

“Không, tuy ở Trung Nguyên có rất nhiều phân đà, nhưng trấn Cảnh Tân không có.” Tả Vô Tiểu tay cầm tin tình báo thuộc hạ đưa đến, mắt viết rõ ràng muốn điều tra ngọn nguồn.

“Thú vị, truyền lệnh xuống, tìm kẻ đó, xem lai lịch thế nào? Bản cung chủ nhớ dường như trong cung có phản đồ, còn dám quay ngược lại cắn bản cung chủ, làm sao có thể để hân yên lành được?”

“Vâng, cung chủ.” Kỳ thật trong lòng đã thầm hiểu phương pháp hút máu trị thương này là từ ai, nói vậy Thiên Hạ Đệ Nhất Bảo cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua người này. Nếu rơi vào tay bọn họ thì còn mong được chết để chịu một chút, nếu để cung chủ bắt được, ô hô ai tai, chỉ mong được chết không quá thê thảm.

Sau khi Nghiêm Thái Hà tìm được ca ca rồi thì yên tâm hơn nhiều, đi đường cũng đã có thể ngắm nghía những thứ mình thích, khi nàng ta đi qua hàng trái cây, chợt nghe nói về những chuyện xảy ra gần đây trong trấn, bất giác nhớ đến dấu máu đỏ sẫm trong vườn nhà mình, nàng ta vốn chỉ cho là máu động vật hay sơn đỏ gì đó, hiện tại càng nghĩ càng sợ, ca ca nhà mình làm đến như thế, cũng đâu thể trách mình nghĩ lung tung.

Tuy trong trấn xảy ra chuyện, nhưng cũng không ảnh hưởng đến những chuyện thú vị, Nghiêm Thái Hà nhìn một chiếc kiệu đỏ rầm rộ đi qua trước mặt, lòng thầm buồn bã, nếu còn cha, mình còn là tiểu thư của Nghiêm gia trang, nhất định hoành tráng hơn nàng ta gấp bội. Phu quân của mình nhất định phải là vạn người chọn một, giống như... Giống như Hình bảo chủ, phong trần tuấn lãng, khí chất phi phàm, nhân phẩm gia thế đều đứng đầu, không biết chàng còn nhớ mình không?

Nghiêm Thái Hà nghĩ nghĩ một lúc lại đỏ mặt, cứ như bản thân đã bước lên tới kiệu hoa, tiếng pháo nổ bất ngờ đánh thức nàng ta, ôm giấc mộng đẹp về tiểu viện, không biết Nghiêm Vân Thăng làm gì trong phòng, đã lâu chưa ra. Vì có lệnh tuyệt đối không cho mình ra vào phòng ca ca, cho nên Nghiêm Thái Hà cố giữ cho chân mình không thỏa mãn mối lo và tò mò trong lòng.

Sắc trời dần tối, ngồi bên bờ hồ, Nghiêm Thái Hà cầm một đoạn cây vẽ nửa còn lại trong mắt mình, không bao lâu sau, một nam tử anh tuấn tóc dài xuất hiện bên bờ hồ, Nghiêm Thái Hà còn chưa kịp vui vẻ, đã nghe tiếng ca ca cười chọc ghẹo phía sau: “Muội muội, muội vẽ vị công tử nào vậy? Chẳng lẽ là người trong lòng muội?”

Nghiêm Thái Hà đỏ mặt, đứng lên sẵn giọng: “Ca, đừng nói vậy! Thật ra, muội vẽ không giống chút nào, chàng đẹp hơn thế này rất nhiều!”

Nội thương của Nghiêm Vân Thăng cuối cùng cũng tốt lên, có tâm trạng nói chuyện với nàng ta: “Vậy nói với huynh, là ai vậy? Chờ huynh khỏe rồi sẽ thay muội đi cầu thân?”

Nghiêm Thái Hà nũng nịu nói: “Huynh nói gì vậy? Người ta là bảo chủ của Thiên Hạ Đệ Nhất Bảo, sao có thể nhìn đến muội?”

Nghiêm Vân Thăng biến sắc: “Muội nói cái gì? Thiên Hạ Đệ Nhất Bảo?”

Nghiêm Thái Hà giật nảy người: “Ca, huynh làm sao vậy? Sắc mặt xấu quá? Hình bảo chủ làm sao rồi?”

Nghiêm Vân Thăng cười lạnh, nhắc chân đạp nát hình vẽ dưới đất, giận dữ nói: “Làm sao ư, ta muốn hân chết!”

“Ca! Huynh làm gì vậy?” Nghiêm Thái Hà ngăn hành động điên cuồng của Nghiêm Vân Thăng lại: “Hình bảo chủ là người tốt như thế, ngày đó...”

“Muội biết cái gì! Hân là đầu sỏ hại chúng ta nhà tan cửa nát! Là hân hại cha chết hại ca ca muội trở thành như bây giờ! Thích ai cũng không thể thích tên hỗn đản đó!” Hận ý trong lòng Nghiêm Vân Thăng bỗng chốc tuôn trào hết ra.

Nghiêm Thái Hà sững sốt, ngây ngẩn một lúc lâu, nói như tan vỡ, “Huynh nói vậy!”

Nghiêm Vân Thăng cười lạnh: “Ta nói bậy? Không bằng muối vào giang hồ tìm một người tùy tiện hỏi thử xem, nếu cha biết được, nhất định sẽ đội mồ sống dậy, hừ!”

Nghiêm Thái Hà nhớ đến những lời đồn, lau lau nước mắt bị dọa chảy ra, cắn hận nói: “Huynh nghĩ tiểu muối chưa từng hỏi thăm sao? Bọn họ đều nói cha là người của ma giáo, hại chết rất nhiều người, Hình bảo chủ chỉ thay trời hành đạo! Bọn họ nói có đúng không? Còn nữa, huynh trốn ở đây làm gì? Có thể nói với muối muối được không?”

Nghiêm Vân Thăng kinh ngạc trợn to mắt: “Hỗn trướng! Muối dám nói huynh và cha như vậy! Muối bị ma quỷ mê hoặc rồi! Cho dù cha làm sai, cha vẫn là cha của muối, đây là sự thật không thể thay đổi!”

Nước mắt Nghiêm Thái Hà đã khô, nhìn Nghiêm Vân Thăng, chỉ vào mặt đất ở khúc ngoặt: “Vây huynh nói cho muối biết, máu đó là gì, muối tuy là nữ nhi yếu đuối, nhưng những chuyện này vẫn phân rõ phải trái được, huynh đừng mong gạt muối!”

Sắc mặt Nghiêm Vân Thăng cực khó coi, hận không thể chưởng cho nàng ta một cái, đã là lúc nào rồi còn về phe người ngoài!

Bốp bốp... Đột nhiên có tiếng vỗ tay, giọng nói mang theo ý cười bay đến: “Thật đặc sắc, hai huynh muối trở mặt thành thù rồi sao? Nghiêm Vân Thăng, người làm người được đến mức này, không bằng sớm tự sát đi, nói không chừng vị muối muối lạnh lợi này còn có thể rơi cho người vài giọt nước mắt, nhưng trễ rồi, thành thù rồi~”

Nghiêm Vân Thăng đề cao cảnh giác, Nghiêm Thái Hà sợ hãi trốn vào một góc, nhìn chằm chằm nam tử bạch y trước mắt, Nghiêm Vân Thăng nói: “Hừ! Sớm biết chuyện ở đây không giấu được các người, nhưng không ngờ lại đến sớm như thế! Thế nào, Ân Giới dự định để người giết ta?”

“Đó là vì người trốn quá gần cung chủ.” Tả Vô Tiểu cười nói: “Cung chủ đương nhiên sẽ không buông tha cho phản đồ, huống chi người còn to gan làm cung chủ bị thương, nếu không muốn chết quá khó coi, vậy tự sát trước đi, thế nào?”

Nghiêm Vân Thăng âm thầm vận khí, hồng quang xuất hiện trong tay: “Có ngu ngốc mới ngồi chờ chết, chết cũng phải kéo người theo lót lưng!” Nói xong tung chưởng đến.

Tả Vô Tiểu cười tránh: “Đây là lần đầu có người muốn kéo ta lót lưng, thú vị! Người nghĩ võ công của người có thể so với ta sao?” Khuôn mặt vốn tràn đầy ý cười biến thành âm u, đầu cây quạt bạch ngọc lóe sáng, một sát chiêu bị đỡ lại, hắc y nhân ẩn mình trong bóng tối trầm giọng nói: “Thứ lỗi, đây là nhiệm vụ của ta.”

Tả Vô Tiểu kinh ngạc nhìn sang, tuy mặt đeo mặt nạ đồng, nhưng... Lòng thầm tính toán: “Được, tên này nhường cho người, không được nhẹ tay đâu nha~” Lui sang một bên, đầu ngón tay điểm lên cổ Nghiêm Thái Hà đang ngây ngốc, Nghiêm Thái Hà không kịp hừ một tiếng, ngã xuống, Tả Vô Tiểu làm xong việc này thì lập tức ra cửa, trước khi đi còn không quên xác nhận người kia vẫn còn tại đó.

Vạt áo hoa mỹ nhẹ nhàng đáp xuống giữa không trung mờ mịt, Ân Giới túm lấy Tả Vô Tiểu: “Người đâu?”

Tả Vô Tiểu đưa tay chỉ ra phía sau, Ân Giới vút hần ra đi thẳng vào, nhưng chỉ còn thấy Nghiêm Vân Thăng thê thảm nằm trên đất, chết rất triệt để, nhưng, ngoại trừ thi thể của Nghiêm Vân Thăng và Nghiêm Thái Hà ngất bên cạnh, trong sân không còn bóng ai khác. Ân Giới sầm mặt nhìn Tả Vô Tiểu, Tả Vô Tiểu cười e ấp: “Thuộc hạ, thuộc hạ thật sự không nghĩ võ công của hần cao như vậy, quá coi thường hần rồi.” Không ngờ với thời gian ngắn như vậy đã xử lý xong Nghiêm Vân Thăng rồi, nên khen ngợi thủ hạ của Hình Bắc Minh chỉ toàn cao thủ không nhỉ?

Ân Giới nhìn ra bên ngoài một cái, vờ như không để tâm: “Thôi đi, sắp đến cái hẹn tháng sáu rồi, bản cung chủ cũng chẳng quan tâm chút ít thời gian ấy, mang thi thể của hần về, chết dễ dàng như thế...”

Tả Vô Tiểu lập tức gật đầu tuân mệnh, nếu người không quan tâm, thì sốt ruột cuống cuống vội vã chạy đến đây để làm gì? Nhưng hần không ngốc đến mức tự vạch áo cung chủ nhà mình, kéo Nghiêm Vân Thăng đi, mặc kệ khi tỉnh lại Nghiêm Thái Hà sẽ khóc lóc thế nào.

Hai người ra bên ngoài, người bên ngoài bức tường cuối cùng cũng học ra hơi thở đã nín từ lâu, hần đoán Tả Vô Tiểu dễ dàng buông tay như vậy hẳn có hành động khác, quả nhiên... Cái hẹn tháng sáu mà hần nói chính là cái hẹn với chủ tử sao? Ánh mắt kiên định, thân hình khẽ động, bóng đen biến mất.

Đường núi gập gềnh, lại gặp phải trận mưa dữ, xung quanh lại không có thôn trang để tránh mưa, Hình Bắc Minh rút một tấm áo choàng trong bao da ra, phủ lên đầu Thập Thất, suy tư hỏi: “Nơi này, có vẻ quen? Đã lâu không hành tẩu giang hồ, xa lạ cả rồi.”

Nhìn kĩ địa hình quả núi, liên hệ đến thành trấn phía trước, Thập Thất ngáp ngừng mở miệng: “Chủ tử, đây là địa giới của Phù Phong Phái.”

56. Chương 56: Phù Phong Sinh Tử Dục

Phù Phong Phái? Nghe đến ba chữ này, ban đầu Hình Bắc Minh nghĩ đến chuyện không hay, sau đó đột nhiên vui mừng, chuyện không hay là quen biết với nữ nhân họ Bạch ấy, khiến bản thân bị ám toán, còn vì sao lại vui mừng, đương nhiên là vì người bên cạnh, nếu không gặp phải Bạch Ngọc Cẩm, nàng ta sẽ không nghĩ đến chuyện cho mình uống Sinh Tử Dục, không có Sinh Tử Dục, Thập Thất sẽ không có hải tử, mình có lẽ cũng sẽ không chú ý đến hần... Chỉ vừa mới nghĩ vậy, Hình Bắc Minh đã cảm thấy cả người bứt rứt, xách người nào đó từ lưng ngựa qua vãn về nhào nặn một lúc mới dừng tay. [thăng nhỏ thành cục bột để dành lâu lâu đem ra nhào rồi à ;____;]

Thập Thất đương nhiên không biết chủ tử nhà mình đang nghĩ gì, hần cũng nhớ đến nữ nhân họ Bạch kia, nàng ta cũng được tính như mắc xích quan trọng nhất trong cả câu chuyện, nếu không có nàng ta, hần mình và chủ tử không thể có khả năng trở thành như hiện tại...

“Đi, vào nghỉ ngơi.” Hình Bắc Minh kéo cương, dẫn ngựa vào địa bàn của Phù Phong Phái.

Với danh tiếng của Hình Bắc Minh, Phù Phong Phái ân cần giúp bọn họ chuẩn bị phòng, còn nói buổi tối phải đãi tiệc lớn. Trên dưới Phù Phong Phái toàn bộ là các cô nương, ai nấy đều liếc mắt đưa tình với hai người, chỉ ngoại trừ vị chưởng môn tuổi tác đã hơi lớn. Có lẽ khi Bạch Ngọc Cẩm trở về không kể nhiều về chuyện tình cảm của mình, không thấy thái độ chỉ trích sôi sục cảm hờn xuất hiện.

“Bảo chủ Thiên Hạ Đệ Nhất Bảo đỉnh đỉnh đại danh trên giang hồ đến, Phù Phong Phái ra thật sự là, Hình bảo chủ, ngài nghỉ ngơi trước, có gì cần xin cứ nói.” Chưởng môn Phù Phong Phái Liễu Tâm Mi là một nữ nhân tuổi đã cao dung mạo hòa nhã, ánh mắt nhìn Hình Bắc Minh chỉ có kính nể.

“Đa tạ Liễu chưởng môn.” Hình Bắc Minh gật đầu cảm tạ, dẫn Thập Thất vào phòng, Liễu Mi Nhân nhìn gian phòng còn lại đã được chuẩn bị sẵn sàng nhưng không ai vào, khó hiểu nhíu mày.

Cuối cùng vẫn là nữ tử tinh tế, vì cả hai người ướt đầm, nên có người mang nước nóng đến, đóng cửa phòng, Hình Bắc Minh nhìn bồn nước không mấy to trước mắt, âm thầm thở dài, rốt cuộc vẫn là ở nơi khác, không tiện chút nào! Uyên ương dục gì đó, chỉ có thể tưởng tượng... Thập Thất nhìn ánh mắt ai oán của chủ tử, không khỏi giật run một cái, chủ tử đang nghĩ gì vậy?

Ở chỗ người khác không thể quá phóng túng, Hình Bắc Minh nghĩ vậy, tay lại không ngừng lột y phục Thập Thất, thỉnh thoảng lại véo lên điểm nhạy cảm một cái, Thập Thất bị hành vi lưu manh của chủ tử quấy nhiễu đến đỏ khốc đỏ cười: “Chủ tử, ta tự cởi, ngài mau vào đi.”

Mắt Hình Bắc Minh lóe màu tàn ác: “Vào? Vào đâu? Đây sao?” Bàn tay lột y phục nhanh đến mức đã tháo xong khoé chọc chọc vào nơi bí mật nào đó, ý tứ sâu xa.

Hai chân Thập Thất run run, đè bàn tay đang làm ác lại: “Chủ tử, chỗ đó... Không được...”

Không có lời hần nói, Hình đại bảo chủ vẫn rất có tự giác, chỉ lột sạch y phục của người nào đó giúp hần tắm rửa mà thôi, cái này... Thập Thất khó xử, tuy không phải lần đầu, nhưng đều là sau khi làm việc đó rồi mất ý thức, hiện tại thân thể khỏe mạnh tỉnh táo, lại để chủ tử mặc y phục ướt tắm rửa cho mình thật quá...

Tắm rửa sạch sẽ rồi, giữa đường sẵn tiện ăn thêm vô số đậu hũ, rồi mới lấy áo choàng sạch sẽ gói lại, bế ngang để lên giường, sau đó thần tốc tự xử lý bản thân, trườn lên giường ôm lại: “Nghỉ ngơi trước, chuyện về đêm để đến đêm nói.”

Trong lúc đó, vô số nữ nhân đẹp có xấu có vờ như vô tình đi ngang, nhưng vẫn không ai thấy hai người trở ra...

Sẩm tối, hai người thức dậy, vừa mặc xong y phục, đã có tiếng gõ cửa đều đều, Hình Bắc Minh trầm giọng nói: “Vào đi.”

Bạch Ngọc Cầm đeo khuôn mặt vừa u oán vừa vui mừng xuất hiện trước mặt hai người, nhưng không còn vẻ hận thù điên loạn như trước khi đi, uyển chuyển bái một cái: “Bảo chủ, đã lâu không gặp.” Nhưng khi nhìn thấy Thập Thất đứng bên cạnh thì sắc mặt lại cứng lại.

Gật đầu, Hình Bắc Minh hoàn toàn không có chút tự giác rằng mình từng vứt bỏ người ta: “Đã lâu không gặp, đi đường ngang qua đây, bắt đắc dĩ đến làm phiền.”

Bạch Ngọc Cầm buồn bã nói: “Bảo chủ không phải giải thích, Ngọc Cầm vốn không dám mong là bảo chủ cố ý đi qua nơi này, nhưng lúc này nhìn thấy, vẫn cảm thấy vui mừng, nhớ đến tình cũ, cho nên cố ý đến chào hỏi, xin bảo chủ đừng trách tội Ngọc Cầm.”

Hình Bắc Minh lắc đầu: “Đương nhiên không.”

Bạch Ngọc Cầm định nói rồi lại thôi, như có lời muốn nói, mắt Hình Bắc Minh lóe ra ánh nhìn gian xảo, Thập Thất chẳng hiểu gì, chủ tử đối xử với Bạch Ngọc Cầm này vẫn... Rất tốt... Nhưng chợt nghe Hình Bắc Minh lên tiếng trước: “Muốn hỏi gì, nhân lúc bản bảo chủ còn ở đây, cho người thỏa lòng một lần.”

Bạch Ngọc Cầm lấy dũng khí, hỏi ra những lời đồn nghe được trước đây: “Bảo chủ, nghe nói ngài đã trực xuất hết các tỷ muội trong Hồ Tâm Tiểu Trúc ra ngoài tìm kế sinh nhai khác rồi?”

“Không sai.” Trả lời rất rõ ràng.

“Vì sao?” Hỏi có phần sốt ruột, mình làm sai bị đuổi đi, người khác chẳng lẽ đều vậy?

“Chẳng lẽ người không nghe thấy những lời đồn gần đây sao? Chuyện người tự làm ra không cần ta nhắc nhở nữa chứ?”

Bạch Ngọc Cầm lùi lại vài bước, sắc mặt rất khó coi, đương nhiên nàng ta biết những chuyện được loan truyền nhiều nhất gần đây là gì? Nàng ta tự tay cho bảo chủ uống Sinh Tử Dược, chẳng lẽ lại tác thành cho kẻ khác? Thật quá mỉa mai! Nhưng, bảo chủ chỉ thừa nhận hải tử ấy, không hề có tin tức về nữ nhân kia, lẽ ra nàng ta không có được trái tim bảo chủ mới đúng! “Bảo chủ, mẫu thân của hải tử đó là?”

Hình Bắc Minh tự cười một cái, khoảng cách nhợt nhạt vốn có trong giọng nói thoáng chốc như tan biến: “Hải tử không có mẫu thân, chỉ có phụ thân.”

Bạch Ngọc Cầm không hiểu ý Hình Bắc Minh, nhưng thấy hắn có vẻ không muốn nói nhiều thì không dám hỏi thêm gì nữa, chỉ nói chường môn mời hai vị đến đại sảnh của Phù Phong Phái, sau đó định lui xuống, bị Hình Bắc Minh ngăn lại: “Ngọc Cầm, bản bảo chủ có một chuyện muốn nhờ người giúp...”

Sau bữa tiệc, Hình Bắc Minh và Thập Thất đến hậu sơn Phù Phong Phái, sư thúc Ngũ Thanh Hà mà Bạch Ngọc Cầm nói ở đây, lâu nay vẫn bán ẩn cư như thế, không xuống núi cũng không ra mặt trong môn phái, chỉ vì một nam nhân không yêu mình, mà gần như hỏng cả một đời. Hình Bắc Minh không biết có đạt được nguyện vọng của mình không, chỉ mong lần này không phí công.

Hậu sơn không náo nhiệt ồn ào như phía trước, liễu thụ rợp bóng, cây cối vừa cao vừa to, bụi cây cũng rất nhiều, vào đêm lại càng âm u, gần như không thấy được đường đi, vì không có châu báu cũng không có mặt thất cầm địa các loại, cho nên nơi này không có ám khí trận pháp, hai người thuận lợi tìm được một gian phòng gỗ, ở ngay trong khoảng trống giữa núi đá.

Ngũ Thanh Hà trừng mắt nhìn hai nam tử trước mặt, thật sự không nghĩ ra hai người này đến tìm mình để làm gì? Cho dù là trước khi ẩn cư, trên giang hồ cũng không có mấy người quen biết mình. Hiện tại, cả năm lại càng không gặp được mấy người, “Các người, tìm ta có chuyện gì?”

Hình Bắc Minh cũng không vòng vo, nói thẳng không hề e dè: “Tại hạ đến đề thỉnh giáo tiền bối về Sinh Tử Được.”

Ngũ Thanh Hà sáng tỏ: “Là Bạch nha đầu nói với các người ta ở đây?” Quan sát người trẻ tuổi nhưng khí thế nổi bật bất phàm trước mắt, khó trách nha đầu đó liều mạng muốn thử một lần, chỉ tiếc sợ là đã không thành công: “Nó dùng Sinh Tử Được cho người rồi?”

Hình Bắc Minh gật đầu, không hề giấu diếm, “Không sai, tại hạ hiện có một nhi tử. Chỉ là có vài chuyện còn chưa rõ, cho nên muốn thỉnh giáo tiền bối về hiệu quả cụ thể của Sinh Tử Được.”

Ngũ Thanh Hà cười lớn: “Bất quá chỉ là Sinh Tử Được, có thể có tác dụng gì khác? So với những thang thuốc xằng bậy trong dân gian thì có hiệu quả chắc chắn, chẳng phải cứ tròn một đêm thì có rồi sao? Ha ha... Chẳng lẽ người sinh hài tử đã xảy ra chuyện?” Minh cũng gặp nha đầu đó vài lần, vốn nghĩ nó đã từ bỏ dùng sinh tử được, không ngờ lại tác thành cho người khác.

Hình Bắc Minh nhìn bà ta chăm chăm, hỏi từng chữ: “Tiền bối, thứ này có thể khiến nam nhân sinh con?”

Thập Thất bên cạnh giật mình, nhìn lại Ngũ Thanh Hà, cả người cứng lại tại chỗ, dường như đang nghĩ về ý nghĩa lời nói của hần, vài khắc sau, hơi ngáp ngừng hỏi: “Người nói, nam nhân? Sao lại hỏi như vậy, chẳng lẽ hài tử của người là do nam nhân sinh?” Nói xong tự bản thân cũng cảm thấy quá hoang đường, thật sự rất buồn cười, đây là truyền thuyết sao. Nghĩ như vậy, nhưng lại thấy nam nhân đứng trước mặt gật đầu, Ngũ Thanh Hà lại sững sốt, sau đó cười to: “Người trẻ tuổi, các người đến trêu chọc ta sao? Chuyện nam nhân sinh con ta chỉ mới thấy trong sách cổ, hơn nữa còn là truyền thuyết, người...”

“Đương nhiên không dám trêu chọc tiền bối, nếu không phải cần thiết, văn bối cũng không muốn nói chuyện này cho người ngoài biết, nhưng chuyện liên quan đến thân thể hần, phải bảo đảm không có sơ sót.” Trước khi Cốc Duy Kinh đi cũng đã nói chuyện này với hần, hần cũng thường xuyên xem các tư liệu liên quan, đây xem như một chuyện lớn quấy nhiễu hần không thôi. Hần ngàn vạn lần không muốn nhìn thấy tình cảnh thê thảm khi Thập Thất sinh con thêm một lần nữa, nghĩ đến đây, Hình Bắc Minh thầm giật mình, vài lần trước trong lúc kích động, quên mất chuyện này, lại bắn vào trong Thập Thất, sẽ không sao chứ.

May là tuy Ngũ Thanh Hà phải chịu khổ vì tình, nhưng tính tình chưa từng thay đổi, sau kinh ngạc là nghiêm túc cẩn thận, nếu loại thuốc ấy có công hiệu này, mình phải giữ gìn cẩn thận mới được. Hiện tại quan trọng nhất là, nam nhân đã sinh con kia, ánh mắt Ngũ Thanh Hà lướt đến Thập Thất bên cạnh: “Người đó hần là người bên cạnh người, có thể để ta xem thử được không?”

Bọn họ như thế, cũng khó trách người tinh mắt vừa nhìn đã hiểu, Thập Thất đi đến cạnh Ngũ Thanh Hà, bà quan sát sắc mặt Thập Thất, gật đầu nói: “Nữ nhân bình thường sinh con đã không phải chuyện dễ, rất dễ để lại mầm bệnh, hiện tại khí huyết hần thông suốt, nội công dường như cũng cao hơn trước, hần là có thần được giúp đỡ?”

Hình Bắc Minh gật đầu: “Tiền bối nói đúng, nếu không có linh dược, e là nội công của hần đã giảm sút.”

Ngũ Thanh Hà bắt mạch, kiểm tra kĩ thân thể Thập Thất, sau đó lắc đầu: “Thân thể người không có gì khác thường, không phải hậu duệ của tộc người có thể sinh con trong truyền thuyết, yên tâm.” Hình Bắc Minh kéo Thập Thất về cạnh mình, tạm thở phào được một hơi, nhưng Ngũ Thanh Hà thì lại băn khoăn, xem ra vẫn là loại thuốc đó có vấn đề. “Các người về trước, ta nghiên cứu lại Sinh Tử Được một lần nữa, còn nữa, nếu không thời gian người trúng thuốc còn xảy ra chuyện gì, nhớ lại rồi đến nói với ta.”

Ban đêm nằm trên giường, Thập Thất rất thắc mắc, thì ra trong lòng chủ tử vẫn nghĩ chuyện này, nếu cả Ngũ tiền bối cũng không biết nguyên nhân, vậy là vì thứ gì?

Hình Bắc Minh nhìn ai đấy trần trọc trần trở, túm người qua, nói nhỏ: “Đừng nghĩ lung tung, nếu đã không phải thân thể người có vấn đề, vậy yên tâm được rồi.”

Yên tâm? Hoàn toàn không có cảm giác yên tâm, ngược lại có chút thất vọng, Thập Thất nghĩ tới nghĩ lui, bất an hỏi: “Chủ tử... Không thích hài tử? Hay là...” Không thích hài tử do nam nhân sinh, Thập Thất buồn bực phát hiện mình thật sự đang bắt đầu nghĩ lung tung, không nên nghĩ như thế!

Hình Bắc Minh không ngờ Thập Thất đột nhiên lại hiểu lầm mình, oán hận nói: “Ta là vì không muốn thấy người đau đớn như thế nữa, người khi đó... Người nghĩ đi đâu vậy, ngu ngốc!” Nói xong chưa hả giận, đánh

một cái lên đầu tên nào đó.

A! Tuy Thập Thất bị đánh, nhưng trong lòng lại ngọt ngào, nhưng mà, mình hiểu lắm chủ tử rồi sao? Vội chuyển đề tài: “Chủ tử, có khi nào là do võ công, một vài loại nội công tâm pháp hoặc võ công có thể thay đổi thể chất người luyện, như loại cực âm hoặc cực dương gì đó.”

Mắt Hình Bắc Minh sáng lên: “Có thể, ngày mai đi nói với Ngũ Thanh Hà.” Trong lòng thầm nghi hoặc, Thập Thất không hề luyện loại võ công đặc biệt nào, ngược lại mình...

“Tình huống các người nói rất có khả năng, Nguyệt Minh Thần Công, một môn công phu cực kì âm độc, nghe nói thân thể người luyện loại võ công này lạnh như băng, rất sợ nắng, cách một khoảng thời gian toàn thân, thậm chí là xương cốt cũng cực kì đau đớn, ta thấy người không giống người đã luyện, có phải là có kì ngộ?”

Cảm nhận được ánh mắt lo lắng của Thập Thất, Hình Bắc Minh nắm lấy tay hắn siết chặt an ủi, nói: “Đúng vậy, khi còn niên thiếu gặp được một vị cao nhân, có được Hàn Phách Ngân Hoa từ nơi cực âm, có thể triệt tiêu hàn khí bên trong.”

“Hàn Phách Ngân Hoa?” Ngũ Thanh Hà lầm bầm vài lần, đột nhiên cười lớn, Thập Thất sốt ruột hỏi: “Tiền bối, chẳng lẽ hoa này có vấn đề?”

Ngũ Thanh Hà cười một lúc, mỉm cười nhìn bọn họ, lắc đầu: “Có vấn đề, vấn đề lớn! Ta vốn nghĩ trên đời không có thứ ấy, quả thật là vận may của các người. Hàn Phách Ngân Hoa cộng thêm Sinh Tử Dược của ta, có lẽ nam nữ đều không thành vấn đề, lợi cho các người rồi!” Ngũ Thanh Hà không nói thêm, vứt cho bọn họ một cái bình nhỏ: “Bên trong là thần dược ta luyện thành, Ngâm Phong Thảo có thể giải dược hiệu của Vong Trần Tác, dùng hay không tùy các người, thật ra, người đã luyện Nguyệt Minh Thần Công, lại có Hàn Phách Ngân Hoa hộ thể, nếu ở bên dưới, cho dù mang thai cũng sẽ giúp nâng cao công lực! Suy nghĩ thử xem?”

Mắt Hình Bắc Minh tích tắc thành đen: “Đa tạ tiền bối, không cần phải suy nghĩ, văn bối cáo từ.”

Cáo từ chương môn Phù Phong Phái, cười ngựa lên đường dưới ánh mắt luyến tiếc của bảy đàn nữ tử, tuy còn có chuyện chưa hoàn toàn rõ ràng, nhưng thế gian vốn đã có rất nhiều bí ẩn không thể giải thích, để lại một chút nghi ngờ khó hiểu cũng không phải không được. Nhưng, bình thuốc giấu trong ngực là thứ bồng tay, Hình Bắc Minh xoay sang nhìn khuôn mặt suy tư của Thập Thất, còn cười khúc khích nữa.

Hình Bắc Minh đen mặt: “Đang nghĩ gì? Cảnh cáo người, không được nghĩ chuyện kì dị!”

Thập Thất lắc đầu: “Ta không nghĩ chuyện kì dị, chỉ cảm thấy tuy tiền bối Ngũ Thanh Hà đã phải chịu đả kích lớn như vậy, mà vậy hòa nhã như thế, thật khó thấy!” “So với những chuyện mà đám si nam oán nữ kia từng làm, thật sự là một nữ nhân không đơn giản!” Thập Thất gật đầu, biểu hiện mình thật sự rất ra sức nghĩ chuyện này, không có nghĩ tới chuyện kì dị, hơn nữa... Áo tưởng đến hình ảnh chủ tử to bụng làm sao có thể tính là chuyện kì dị được?

Còn nói không nghĩ? Miệng sắp toét đến tai rồi! Hình Bắc Minh không khỏi thầm mắng nữ nhân nào đó, nói năng lung tung! Âm u gọi: “Thập Thất...” Giọng bão đến rồi. Thập Thất kinh hãi, vội vàng thúc ngựa chạy.

Dám chạy? Ra sức quật vào mông con ngựa vô tội một cái, lướt theo gió lạnh mà đi.

57. Chương 57: Núi Lạc Thông

Núi Lạc Thông, ngọn núi nổi tiếng cạnh Cán Giang, là điểm hẹn của Hình Bắc Minh và Ân Giới, nơi cách thành Nguyệt Minh và thành Ly Hải gần nhất, hai đoàn nhân mã vừa đi vừa nghỉ, nhưng rốt cuộc vẫn đến được Cán Giang trước ngày hẹn một ngày, tự tìm nơi nghỉ ngơi, chờ đến ngày hẹn.

Không ai biết sắp đến ngày hẹn ước, nhàn nhã sống qua ngày, nơi này không có thế lực nào lớn, chỉ có Lộc Sơn Phái vô danh tiểu tốt, cho nên xem như được yên tĩnh. Dưới chân núi Lạc Thông có một thôn trang nhỏ đã cổ xưa, vì ngọn núi nổi tiếng này, cho nên có mở vài tiểu điểm. Hai người Hình Bắc Minh Thập Thất

tìm đến một khách điểm yên tĩnh nghỉ lại, ở nơi sơn dã, không thể tìm được sơn trâm hải vị, cứ tùy tiện qua bữa thôi.

Bánh màn thầu lúa mạch, thịt băm chưng, thịt khô xào với loại rau không biết tên, chè trôi cơm rượu... Tuy nói là nơi sơn dã, nhưng thức ăn vẫn rất ngon, hai người ăn cơm trong phòng xong, xuống lầu đi bộ tiêu thực, đụng phải tiểu nhị đang dẫn theo một người đội nón tre, nghiêng người tránh, Thập Thất vô tình liếc nhìn mặt người đội nón, một khuôn mặt rất bình thường, không hiểu sao lại có cảm giác quen, còn đang nghĩ, lại bị Hình Bắc Minh kéo thẳng xuống lầu.

Người dưới lầu đa phần đều là thương nhân lang bạt khắp thiên nam địa bắc, từng gặp qua không ít thứ, cho dù gặp những nhân vật y phục bất phàm có vẻ là người trong giang hồ cũng không nhìn nhiều, bọn họ biết cái gì nên nhìn câu nào nên nói. Thời gian vẫn còn sớm, hai người đến khu rừng cạnh thôn làng phía sau đi dạo, nghĩ đến trận quyết chiến ngày mai, khuôn mặt Thập Thất thoáng vẻ âu lo.

Cho dù cực kì tin tưởng vào chủ tử nhà mình, nhưng lo lắng nên có vẫn không ít, hận không thể đánh thay, nhưng đáng tiếc võ công bản thân quá thấp. Hình Bắc Minh đương nhiên hiểu được ảnh vệ nhà mình đang nghĩ gì, mở lời nhắc đến trận quyết chiến ngày mai, nếu đã lo lắng, không bằng cứ nói ra tốt hơn.

“Thập Thất, ngươi có biết Huyết Ma Cung mà Ân Hạo Nguyệt sáng lập khi đó bị tiêu diệt thế nào không?”

“Biết.” Thập Thất gật đầu: “Là do tam đại cao thủ trên giang hồ liên thủ, vì thắng không mấy vinh quang, cho nên sau khi Ân Hạo Nguyệt chết bọn họ cũng thoái ẩn giang hồ, hiện tại không biết ở đâu.”

“Quả thật rất không vinh quang, sự thật chứng minh, chính tà đánh nhau, nhân sĩ chính nghĩa luôn chiếm thế mạnh, trước đây làm chuyện sai đến mấy cũng trở thành một thi thể dưới tay mọi người. Giáo chủ Huyết Ma Cung khi đó đã tử thương không ít, Ân Hạo Nguyệt rốt cuộc cũng chỉ là một nữ nhân, lợi hại mấy cũng không chống được nhiều người liên thủ như vậy, huống chi khi đó nàng ta còn đang mang thai.”

“Cái gì?” Thập Thất mở to mắt: “Vậy, vậy hài tử đó?”

“Đương nhiên đã chết rồi, ngay cả mạng nàng ta cũng không giữ được, làm sao còn bận tâm được đến hài tử. Nếu ta không đoán sai, hài tử đã chết đó chính là đệ đệ của Ân Giới, đệ đệ và mẫu thân đều chết dưới tay vô lâm nhân sĩ, khó trách sao hắn lại đối địch với toàn vô lâm.” Hình Bắc Minh nhẹ nhàng kể ra một câu chuyện tang thương như thế.

“Vậy phụ thân của bọn họ đâu? Vì sao không xuất hiện?” Ân Hạo Nguyệt bị giang hồ so sánh như ác quỷ cũng cam tâm tình nguyện sinh con cho người khác?

“Ai biết được? Không chừng đã chết rồi.” Hình Bắc Minh nặng nề nói, ngoắc ngoắc ngón tay với Thập Thất: “Đến đây, ta nói cho ngươi biết một bí mật.”

Sao? Thập Thất hiếu kì tiến tới, môi bị hôn một cái, sau đó Hình Bắc Minh bắt đầu cười ha ha. “Chủ tử! Tay che miệng, Thập Thất mới bị trêu ghẹo bất lực nghĩ, cái này có tính là thư giãn trước trận đấu không?”

Cười đủ, Hình Bắc Minh nghiêm túc nói: “Không đùa nữa, là có bí mật thật, có lẽ người trong lòng Ân Hạo Nguyệt chính là... Một trong tam đại cao thủ.” Nhẹ nhàng đặt môi bên tai Thập Thất, nói ra bí mật lớn khiến Thập Thất trợn mắt há mồm.

Thập Thất không dám tin, vậy chẳng phải là tự tay giết mẹ tử và nhi tử của mình sao, “Chủ tử, là thật sao?”

Hình Bắc Minh cười cười: “Có lẽ vậy, đoán từ lời Ân Giới nói, hắn cũng không cố sức giấu ra. Còn nhớ chuyện lần trước ta và hắn cùng bị ám toán không, khi tự chữa thương trong sơn động, mỗi người chúng ta kể một chuyện, vì không phải toàn bộ, cho nên ta không dám khẳng định. Đoán từ tuổi của Ân Giới, hắn hẳn là được sinh trước khi Huyết Ma Cung được sáng lập, có lẽ lại là câu chuyện về một nữ nhân yêu quá thành hận.”

Không có ai sinh ra đã là người xấu, những lời này lại ứng nghiệm với hắn. Nhưng không thể vì thù hận của bản thân mà làm hại người vô tội, những kẻ vô tội chết trong khoảng thời gian này phải biết đến tìm ai để báo thù?

“Đang nghĩ gì? Thật ra, nếu không có chuyện năm đó, ta cũng sẽ không thoát khỏi ranh giới chính tà.”

“Chủ tử?” Chẳng lẽ chủ tử cũng có liên quan đến chuyện khi đó, có lẽ nào phụ mẫu chủ tử...

“Nghĩ đi đâu vậy!” Hình Bắc Minh vỗ mạnh một cái lên đầu người đang cau chặt mày, “La Văn Kinh, tên tiểu tử này, khi đó đứng trong số người lên án phê phán Ân Hạo Nguyệt, hơn nữa còn hô rất lớn, cho nên liên đới khiến ta không có mấy thiện cảm với đám người đó. Có phải ta rất tùy tiện không?”

“Không có.” Thập Thất vô thức phản đối, khi còn trẻ chủ tử phải chịu khổ nhiều như vậy, đều là do La Văn Kinh và những kẻ đó hại, người giang hồ còn tôn sùng bọn chúng, có ai từng phán xét chuyện sai bọn chúng đã làm không?

“Vậy sao?” Hình Bắc Minh cảm thấy tâm trạng tốt hơn một chút: “Không nói những chuyện mất vui đó nữa, nói những chuyện vui vẻ được không? Người nghĩ Sinh Tử Được dùng thế nào, Kha thiếu thích Bảo Bảo như vậy, hay là để hắc tử sinh một đứa con?”

A... Trong đầu Thập Thất hiện ra hình ảnh Kha Vi Khanh to bụng vùng tay múa chân, cười khùng khục, rất thích chí: “Lúc đó Kha thiếu có thể giải được mối hận không thể gọi Bảo Bảo là bánh bao nhỏ rồi.” Nhưng nghĩ lại: “Chủ tử, ngàn vạn lần không được để những kẻ có âm mưu bất chính lấy được Sinh Tử Được.”

Hình Bắc Minh lấy bình thuốc ra: “Sợ là ngoài bình trong tay ta, thiên hạ không còn nữa. Nếu người không yên tâm, vậy tự giữ lấy đi.” Nhét bình Sinh Tử Được vào tay Thập Thất: “Ngày mai ta mang theo không được tiện lắm.”

Thập Thất cất kỹ bình thuốc vào ngực, dán vẽ thận trọng dè dặt khiến Hình Bắc Minh nhìn không được bật cười, kéo người đi về: “Ngày mai, người chờ trong khách điểm.” Nói xong không chờ Thập Thất phản đối đã nhủ mày: “Không được, Ân Giới này không làm việc không lẽ thường, ta sợ hắc tử biết không địch được, giở trò, người cứ theo ta vậy.” Hiện tại Ân Giới này còn chưa biết cái gì gọi là hai phía tình nguyện, nếu để hắc tử biết Ảnh Thất đã sớm được mình ngầm đồng ý rời khỏi Thiên Hạ Đệ Nhất Bảo, không biết sẽ phát điên thế nào!

Thật ra, khi Ảnh Thất khẳng khái đòi nhận nhiệm vụ Nghiêm Vân Thăng, thì đã biết hắc tử quyết tâm rời đi, nhưng hắc tử nghĩ sai một điểm, không chỉ vì Ảnh Thất mới có trận quyết đấu này, cho dù không có, với hai lần Ân Giới bắt được Thập Thất, còn thiếu chút nữa khiến hắc tử mất Bảo Bảo, mình cũng phải bắt hắc tử trả nợ. Bị người như Ân Giới bám lấy, tốt nhất phải mau tỉnh ngộ, Ảnh Thất vốn thận trọng, sẽ không hành động theo cảm tính, đường đi sau này cũng mong cho hắc tử đi không quá cực khổ, nếu không, không biết người trong tay sẽ đau buồn đến thế nào.

“Ta sẽ cẩn thận, chủ tử.”

“Chủ tử ta ngày mai phải lao tâm lao lực, tối nay không để ta thư giãn một chút sao?” Thập Thất trốn trong bồn ngâm nước nghĩ tới những lời đầy thâm sâu chủ tử nói trước khi ăn cơm. Thư giãn thế nào? Động viên chủ tử? Nhưng mình miệng lưỡi vụng về không nói được lời bùi tai... Vậy chủ tử muốn được động viên thế nào? Thập Thất nghĩ như vậy, mặt thì đã bắt giắc hồng lên, sờ sờ mông, có vẻ chủ tử rất thích cái này cái đó...

Nếu mình chủ động một chút, hắc tử là chủ tử sẽ rất vui, hạ quyết tâm, ánh mắt Thập Thất kiên định lên, trước tiên mình phải tự chuẩn bị tốt đã, sau đó chờ chủ tử đến, mình lại chủ động đẩy chủ tử lên giường, đè xuống...

Công tác chuẩn bị, làm làm nơi đó mềm ướt... Không có dịch thể làm trơn, dùng nước là được, Thập Thất ngồi trong bồn, hơi nhếch nửa cái mông lên, cẩn thận chạm vào nơi mình chưa từng chạm đến, tự chạm vào nơi đó, xấu hổ khó nói thành lời, Thập Thất đỏ mặt quyết tâm đưa ngón tay vào, tuy có nước làm trơn, nhưng vẫn hơi đau, nhưng có thể chịu được, dùng thêm lực, nửa ngón tay đi vào, Thập Thất thở một hơi, vậy mới phát hiện thắt lưng mình hơi đau, nửa bên mông cũng cứng lại rồi.

Tư thế này rất khó cử động, Thập Thất rút nửa ngón tay khó khăn lắm mới vào được ra, chống hông xoa xoa, nghĩ nghĩ, liền nhào người lên vất trên thành bồn, như thế này mông sẽ cong lên, đưa ngón tay vào huyệt khẩu lần nữa, Thập Thất nhủ mày, không biết bình thường chủ tử làm thế nào, khiến mình gần như không thấy đau? Chịu đựng để nước nóng ra vào vài lần, cả người Thập Thất toát mồ hôi.

Tóc dài hơi ướt xỏa một bên, đầu hơi ngẩng lên, cau mày vì tư thế khó chịu và đau đớn, hai má bị nước

nóng hun đỏ, sống lưng cong lộ trên mặt nước, động tác phía sau khiến cơ bắp chắc đẹp trên cánh tay nổi lên, nhưng, hấp dẫn nhất là bộ hông vênh vênh thỉnh thoảng lại nổi lên trên mặt nước, ngón tay thon dài đang chui trong nơi đỏ sẫm khiến huyết mạch người khác căng phồng...

Không biết ngón tay gian khổ cử động đụng vào đâu, chân Thập Thất nhũn xuống, rên khê thành tiếng, có lẽ là ở đây, lần nào chủ tử xấu xa cũng chọc vào nơi khiến người ta nhũn chân này, Thập Thất nỗ lực ấn lại lần nữa...

Hình đại bảo chủ bưng một chén táo đỏ chưng tảo mùi chua ngọt nức mũi đi đến phòng, khi nãy đi ngang quây, thấy chương quý bưng thứ táo đỏ căng rực khiến người chảy nước bọt vào đến hậu viện, hỏi thì biết là nường tử đang ở cử của hần muốn ăn, nhớ đến khẩu vị quái dị của Thập Thất khi mang thai, Hình Bắc Minh da mặt dày đòi một chén, vừa hay người thôn quê dễ nói chuyện, chương quý cũng không hỏi nhiều, múc từ bình ra một chén cho hần.

Vừa định vừa cửa, thính tai nghe thấy tiếng nước trong phòng vang ra, đúng rồi, trước khi đi nói muốn tắm rửa, thật không biết tình thú, bản bảo chủ nói muốn thư giãn một chút chính là muốn tắm uyên ương dục, vậy mà lại tự tắm trước! Hình Bắc Minh lạnh mặt định hù dọa tên ảnh vệ không biết tình thú một chút. Im lặng đi qua bình phong, đột nhiên lên tiếng: “Giỏi thật Tiểu Thập Thất, dám cho bản...”

Lời chưa nói hết ngưng bật khi vừa nhìn thấy khung cảnh phun máu mũi, ánh mắt mất khống chế trượt từ hai má hồng hồng đến nơi quan trọng, Hình đại bảo chủ run lên, ảnh vệ nhà mình đang làm gì...

58. Chương 58: Hai Bên Quyết Đấu

Tay Hình Bắc Minh giật một cái, vội giữ chén táo đỏ lại, hai mắt thì sáng quắc lên nhìn cảnh đẹp trước mắt. Bên kia, Thập Thất vừa nghe thấy tiếng chủ tử đã thần tốc rút ngón tay ra, ma sát do động tác quá nhanh khiến hần thiếu chút nữa rên ra tiếng, nắm chặt hai tay ngồi trong bồn tắm, mắt nhìn mũi, vờ như chưa từng xảy ra chuyện gì, hoàn toàn quên mất hùng tâm trắng chí khi nãy.

Bình tĩnh lại, cố hết sức kiềm chế bản thân mới không để thú tính đại phát bỏ nhào tới, Hình Bắc Minh giả vờ thần nhiên đi tới sau lưng Thập Thất, đưa chén qua: “Canh táo đỏ, có lẽ rất ngon.”

Khuôn mặt đỏ bừng bừng không biết vì nước nóng hay xấu hổ của Thập Thất ngẩng lên, nhận lấy chén táo đỏ còn đang bốc khói, uống hết gần nửa sau đó nhìn nhìn Hình Bắc Minh, uống hết, ánh mắt chủ tử như đang nói, Thập Thất uống một hơi cạn, chua ngọt vừa miệng, dư vị rất thơm, “Rất ngon...”

“Vậy sao?” Hình Bắc Minh nhìn nhìn đôi môi ướt nước của ai đó, cầm lấy chén vớt ra sau bình phong, rơi ngay ngắn xuống bàn: “Vậy để ta thử xem.”

Khi môi vừa cuốn lấy nhau, không khí lập tức nóng lên, dục vọng vừa ức chế xuống lại bộc phát, Hình Bắc Minh cởi y phục trong chớp mắt nhảy vào bồn nước, trong không gian nhỏ hẹp, Thập Thất chỉ có thể co co co, nhưng lại bị Hình Bắc Minh kéo lên đùi, nắm lấy cầm kéo qua: “Nhân tiện nói cho ta biết vừa nãy người đang làm gì được không?”

Thập Thất im lặng khác thường, tự làm là đã mất mặt lắm rồi, càng không có khả năng nói ra miệng.

Làm một chủ tử biết quan tâm săn sóc tình nhân, đương nhiên là Hình Bắc Minh sẽ không ép buộc, không cần nói, trực tiếp làm được rồi, thế là, Thập Thất vừa tự dâng mình lên miệng cạp dùng nơi vừa tự mở rộng tiếp nhận dục vọng của chủ tử, bị thể này thể kia, sau đó bị thể kia thể nọ, dần vật từ bồn tắm đến giường, đến lúc Thập Thất kiệt sức ngủ mất.

“Quả thật là ngu ngốc...” Chăm chăm nhìn khuôn mặt đang ngủ của người nào đó, Hình Bắc Minh lầm bầm.

Đêm ngọt ngào qua đi là đến ngày căng thẳng, có điều chỉ có một mình Thập Thất căng thẳng, Hình Bắc Minh thì lại rất an nhàn ung dung xuống lầu ăn điểm tâm, Thập Thất theo sau, đột nhiên cảm thấy có người quan sát mình, ngược mắt nhìn lên, vẫn là người đội đầu lập hôm qua, Thập Thất thăm nghi ngờ, nhìn thêm vài cái, người kia lại không nhìn hần nữa.

Hình Bắc Minh ngồi xuống gọi điểm tâm, thấy Thập Thất đứng yên tại chỗ ngăn người, “Làm gì đó, ăn điểm tâm.”

Thập Thất nghe lời ngồi xuống, nghĩ nghĩ một lúc vẫn quyết định nói với Hình Bắc Minh: “Chủ tử, ta cảm thấy ánh mắt người đó nhìn ta có hơi... Kì lạ...”

Hình Bắc Minh nhìn thoáng qua hắn một cái, không để ý nhiều, “Có lẽ là thấy hai nhân vật trong giang hồ chúng ta nên tò mò, mặc kệ hắn, ăn cơm.”

Ăn xong, lại nhàn nhá đi đến chân núi, Hình Bắc Minh nghĩ nghĩ, rốt cuộc vẫn ôm ai đó vào lòng: “Thân thể người không khỏe, ta đưa người lên.”

Thập Thất ngọ nguậy: “Chủ tử, phải giữ gìn thể lực, đừng vận nội lực, thuộc hạ tự đi được.” Hoảng hốt, cho nên hai từ thuộc hạ đã lâu không dùng lại buột ra.

Hình Bắc Minh không nhiều lời với hắn, trực tiếp choàng tay ôm người lên đỉnh núi, giữa đường mượn lực từ núi đá, tuy núi Lạc Thông không phải ngọn núi cao nổi tiếng, nhưng với người thường cũng không phải thấp, chỉ có những người nội công khinh công thượng thừa mới có thể phi thân một mạch lên đỉnh núi.

Trên núi vắng vẻ bất ngờ, hoàn toàn không um tùm đông đúc như vẻ ngoài, gió núi lạnh buốt, trong phạm vi nhìn thấy được có một đình nghỉ chân đơn giản do khách du ngoạn dựng lên, một bóng tím nhạt đang uống rượu một mình bên trong, xung quanh không có ai khác, Ân Giới ngẩng lên nhìn hai người: “Tiểu thị vệ ngon miệng này quả thật rất được Hình đại bảo chủ thương yêu, đi đâu cũng đem theo, sợ người khác giật đi~”

Hình Bắc Minh gật đầu: “Chính xác, dù một khắc bản bảo chủ cũng không muốn rời xa hắn, Ân cung chủ, tâm trạng này hẳn người chưa từng có, đáng tiếc.”

Sắc mặt Ân Giới cứng lại, lập tức cười nói: “Tâm trạng ấy, không mấy chốc bản bảo chủ sẽ có được rồi, Hình bảo chủ, mời, nhưng mà, tốt nhất là bảo tiểu thị vệ của người trốn xa một chút, chẳng may hắn thấy người bị thương xông đến, bản cung chủ không dám chắc sẽ không lỡ tay làm hắn bị thương đâu...”

“Yên tâm, trước mặt bản bảo chủ không có ai làm hắn bị thương được.” Hình Bắc Minh tự cao đến mức khiến người khác nghiêng rằng, nhưng vẫn quay lại nói với Thập Thất: “Một lát nữa nếu có nguy hiểm phải trốn xa một chút.” Đã sắp xếp ảnh vệ ở chỗ khuất, không sợ Ân Giới trở mặt giở trò.

Tuy mặt Thập Thất không biểu hiện gì nhưng trong lòng cực kì lo lắng, gật đầu, tim đập như sấm nhìn chủ tử nhà mình và Ân Giới đối mặt, khi chủ tử vừa xoay tay thì tim đã nhảy lên đến cổ họng. Ân Giới thì lại nhìn hai thanh kiếm đặt trên bàn đá trong đình, đề nghị: “Hình bảo chủ, hay là so kiếm trước, hai thanh kiếm đó đều là thượng phẩm, không dùng rất đáng tiếc.”

Đương nhiên là so thứ gì cũng chẳng sao, lại không sợ hắn giở trò, Ân Giới đưa tay cầm hai thanh kiếm lên, thuận tay vút cho hắn một cây, không nói một tiếng đã đánh tới, binh khí chạm nhau, ánh lửa tóe sáng bốn phía. Trong mắt người khác, một trắng một tím, tốc độ vờn bay, lại thêm cả hai đều là kẻ phong thái xuất chúng, cảnh tượng quyết đấu thật sự là lộng lẫy lóa mắt, chỉ có bản thân hai người và kẻ quan sát gần như Thập Thất mới biết được không khí căng thẳng bên trong.

Trong chớp mắt, đã hơn trăm chiêu, ánh kiếm bao phủ quanh hai người, mắt thường có thể thấy được đá vụn xung quanh đang nổ tung, gió kiếm sắc bén quét qua, Thập Thất cẩn thận lùi lại vài bước nấp sau một tảng đá lớn nhưng không ngăn cản tầm nhìn tiếp tục quan sát, kiếm pháp chương pháp của chủ tử mình đều đã từng thấy qua, lần nào cũng không kiếm được tán tưng, còn Ân Giới, thật không khó tưởng tượng ra phong thái của Ân Hạo Nguyệt ngày trước.

Thêm một lần giao chiến, thân kiếm không chịu nổi nội lực mạnh mẽ của hai người, gãy mất, Ân Giới thu kiếm, cười nói: “Hình bảo chủ quả nhiên lợi hại, hai thanh kiếm này là tác phẩm đặc ý của môn nhân bản cung, hôm nay lại gãy dễ dàng như vậy, bội phục.”

Vứt chuôi kiếm trong tay, Hình Bắc Minh chẳng quan tâm đến lời hắn ca ngợi: “Ân cung chủ đang thầm tự khen mình sao? Tiếp tục.”

“Được, sẵn khoái!” Ân Giới cũng vứt cây kiếm gãy đi, hai người trực tiếp dùng tay không so chiêu. Nguyệt Minh thần công đối Huyết Ma Công, đều là thần công cực kì thâm độc, Nguyệt Minh Thần Công dựa trên nội lực âm hàn của hắn, nhẹ thì làm tổn thương da thịt tứ chi, nặng thì khiến lục phủ ngũ tạng nội thương, Hình Bắc Minh đã luyện đến tầng cao nhất có thể làm đông tất cả mọi vật sống xung quanh chỉ trừ bản

thân, nhưng không thể tùy tiện dùng; Huyết Ma Công, công dụng thấp nhất cơ bản nhất là hút máu người để bản thân sử dụng, người có nội công càng cao lại càng có lợi, có điều lượng máu có thể hút được quyết định bởi cấp bậc, Huyết Ma Công còn có một công dụng là lấy máu trả máu, phương pháp này tàn ác, nếu dùng để cứu người thì có thể nói là kỳ tích y học, đáng tiếc những người biết cách này đều là người trong ma giáo bị gọi là yêu nhân.

Tránh được một kích sắc bén của Hình Bắc Minh, Ân Giới không chút quan tâm đến vết thương trên vai mình, đã lâu không có ai kích thích chiến ý của hắn, vài lần trước đều là chạm đến ngưỡng ngay, không thỏa mãn chút nào, nhưng lần quyết chiến này liên quan đến quyền sở hữu người nào đó, mình không thể thua! Cho dù có thua... Cũng quyết không từ bỏ...

Nghĩ đến người nào đó, ánh mắt Ân Giới đỏ lên, chưởng khí âm độc nhẹ nhẹ bốc lên giữa hai bàn tay, Thập Thất thâm kinh hãi, so với công lực của bọn Nghiêm Bách Hạc từng thấy trước đây, hiển nhiên là Ân Giới không chỉ cao hơn bọn họ vài tầng.

Trong chưởng mang độc, Hình Bắc Minh vừa so chiêu vừa trầm giọng nói: “Thập Thất, trốn xa một chút, nếu để bị thương, coi chừng cái mông gặp nạn.”

Thập Thất cắn răng lùi lại thêm một đoạn, may là ngọn núi này đủ rộng, nếu không thì đã lùi đến chân núi rồi. Khi nội lực mạnh mẽ đánh vào nhau, vạt áo hai người bay phần phật, tóc cũng bị gió dữ thổi rối tung, đá vụn đã sớm bị thổi ra khỏi vòng đấu của hai người, rơi xuống chân núi, trong phút chốc bụi tung bốn phía, đá núi đổ xuống. Âm thanh vang xuống chân núi, người nghe tiếng đều chạy ra xem, thấy đá lớn lăn xuống, kẻ nhất gan hô liên tục: “Núi sắp sụp rồi! Núi sắp sụp rồi! Chạy mau!”

Có những bách tính cư ngụ ở đây đã lâu thấy tình cảnh như thế, lắc đầu: “Sợ là lại có người xấu phá núi rồi, trên núi này không có đá quý, không biết đã nói bao lần, ai, nghiệp chướng!”

Nhân sĩ giang hồ lưng đeo kiếm thì hai mắt phát sáng, cảm thán: “Nội lực mạnh thật, ngọn núi cao như vậy cũng cảm giác được nội lực dồi dào tràn đến, lúc này lên núi e là khó giữ được mạng!”

Hai cai thủ quyết đấu, không nhất định phải đánh ba ngày ba đêm, trong một thời gian cũng đủ để phân thắng bại, tuy gặp được đối thủ khó thấy, nhưng Hình Bắc Minh và Ân Giới đều không phải võ si, không ai không muốn tốc chiến tốc thắng, một người có nỗi lo khác, một người lại nóng nảy khó kiềm.

“Phụt...” Hai chưởng đối nhau, hai người lui đến cự ly an toàn, Ân Giới xoay mặt phun ra một ngụm máu, khóe miệng Hình Bắc Minh cũng có tơ máu mỏng tràn ra, đưa tay lau, nhàn nhạt nói: “Người bị nội thương, còn muốn tiếp tục sao?”

Ân Giới đứng lên, trong nụ cười có vẻ không cam tâm: “Đương nhiên, bản cung chủ vẫn chưa thua.”

Trong thoáng chốc đất rung núi chuyển, Thập Thất vừa lo lắng quan sát tình hình hai người, vừa phải trụ vững, không để đá vụn văng trúng hay lăn ngã xuống chân núi. Không chú ý, đột nhiên bên cạnh có hai mũi ám khí bắn tới, trong lúc hoảng hốt, cả người Thập Thất ngã xuống chân núi, đập lên một nhánh cây mọc vươn ra ngoài, thuận thế tung người vào trong, nắp đi. Quả nhiên, Ân Giới có thâm giở trò mờ ám, muốn lấy mình để trao đổi sao?

Ngay sau đó có vài bóng người xông đến chỗ hắn vừa rơi xuống, trong số đó còn có vài bóng Thập Thất quen mắt, là Ảnh Ngũ Ảnh Bát, thấy bọn họ và các thủ hạ của Ân Giới đánh nhau, Thập Thất định nhảy lên trợ giúp bọn họ. Nhưng lại có hai cánh tay từ sau lưng vươn đến kéo hắn ra sau một tảng đá lớn, Thập Thất theo phản xạ vung tay tấn công người kia, nhưng lập tức bị hóa giải, chiêu thức rất quen, gần như đã kêu tên của hắn lên...

Thập Thất tập trung nhìn, nhưng lại thấy người đội đầu lập suốt hai ngày nay vẫn thấy, chiêu thức quen thuộc lại có lớp cải trang bắt mắt dĩ, còn có thể nói gì? Người kia bỏ đầu lập xuống, cười bắt mắt dĩ: “Là ta, Thập Thất.”

59. Chương 59: Độc Nhất Vô Nhị

“Thất ca!” Thập Thất vui mừng gọi. Dưới đầu lạp quả nhiên là khuôn mặt quen thuộc, hắc vốn nghĩ Thất ca đã quyết tâm không xuất hiện nữa rồi, nhưng đúng là Thất ca vẫn không nỡ bỏ mặt bọn họ.

“Im lặng, mục tiêu của bọn chúng là đệ.” Ảnh Thất kéo Thập Thất ra xa khỏi vòng đầu của bọn họ, Thập Thất nhìn theo bóng lưng của Ảnh Thất, lòng chua xót, mục tiêu cuối cùng của bọn họ là huynh, còn mặc kệ bao nhiêu nguy hiểm như thế đến đây, một ảnh vệ muốn giấu tung tích của mình, rất ít người có thể phát hiện được, có lẽ cách của chủ tử là đúng, ít nhất khi Thất ca ở bên ngoài, Ân Giới rất khó nắm được hành tung của huynh ấy.

“Thất ca, nhân lúc bọn họ còn chưa phát hiện, huynh mau đi đi.” Ngữ khí của Thập Thất cực kì kiên định.

Ảnh Thất im lặng một lúc, trầm giọng nói: “Ta sẽ đi, nhưng phải thấy được đệ và chủ tử an toàn, mục đích của Ân Giới là muốn lấy đệ đổi ta, đương nhiên không thể để hắc thực hiện được.”

Thập Thất không biết nên nói gì, nếu là người nào khác, có lẽ mình nên chúc phúc Thất ca, nhưng, không có ai dám bảo đảm hắc thật lòng, không có ai dám bảo đảm hắc sẽ chung thủy như một với Thất ca, dù thế nào Huyết Ma Cung cũng sẽ không giữ thể chân vạc bình yên trên giang hồ, nếu Ân Giới không giải tán Huyết Ma Cung, kết quả nhất định không tốt hơn Ân Hạo Nguyệt bao nhiêu, những kẻ tự xưng là võ lâm chính đạo sẽ không để mặc cho bọn họ tồn tại trước mặt mình.

Hai bên đối mặt, trên vạt áo tím của Ân Giới đã lấm tẩm máu đỏ, Hình Bắc Minh tốt hơn hắc một chút, nhưng áo trắng cũng đã xộc xệch, Hình Bắc Minh nghe âm thanh phía sau truyền đến, nói: “Ân Giới, quả nhiên ngươi không khiến ta thất vọng, không có được thứ gì thì phải lập mưu lấy vào tay, đáng tiếc Ảnh Thất không phải thứ ngươi nên có lúc này, chẳng lẽ ngươi chưa từng đặt tay lên ngực tự hỏi vì sao phải có hắc sao?”

Ân Giới cười lạnh: “Bản cung chủ muốn có thứ gì không cần nguyên nhân, cho dù hôm nay kế hoạch thất bại, bản cung chủ cũng sẽ không từ bỏ!”

Hình Bắc Minh lắc đầu: “Ngươi đã khẳng khẳng như thế, ta cũng không nói nữa, chỉ báo với ngươi một câu, Ảnh Thất đã sớm bị gạch khỏi danh sách các ảnh vệ của Thiên Hạ Độc Nhất Bảo, sau này dù chết dù sống đều không liên quan đến Thiên Hạ Độc Nhất Bảo, đương nhiên cũng sẽ không xuất hiện trong bảo, các thủ hạ ngươi phải ra nên truy tìm theo hướng khác đi.”

“Ngươi!” Ân Giới không ngờ Hình Bắc Minh lại làm thế, đột nhiên hiểu ra: “Là do ngươi không muốn bản cung chủ làm phiền tiểu thị vệ của ngươi sao, mới đuổi hắc ra khỏi Thiên Hạ Độc Nhất Bảo, hiện tại còn giả vờ với bản cung chủ, ngươi quá dối trá rồi! Không bằng ngươi trực tiếp tặng hắc cho bản cung, nói không chừng bản cung chủ sẽ nể tình ngươi mà về sau không làm khó Thiên Hạ Độc Nhất Bảo nữa.”

Hình Bắc Minh cảm thấy Ân Giới thật sự rất khó bảo, hắc vốn nghĩ trải qua một lần từ biệt có thể hắc sẽ hiểu ra, hắc đánh giá sai Ân Giới, tuy khi bọn họ còn trẻ đều có tử thù, nhưng Ân Giới sinh ra và lớn lên trong thù hận, chưa từng trải qua, và cũng không hiểu được rất nhiều loại tình cảm. Lười giải thích lại lần nữa, không biết ảnh vệ nhà mình thế nào rồi, hắc mới là thứ quan trọng của mình.

Ân Giới thấy Hình Bắc Minh xoay mình muốn đi, phần nộ cực độ, phun thêm một búng máu, trước khi đi Hình Bắc Minh vút lại cho hắc một câu: “Huyết Ma Công là cây kiếm hai lưỡi, Ân Hạo Nguyệt đi sớm, không kịp dạy cho ngươi cách tránh, ngươi bị ma công phản kích, nếu còn muốn giữ mạng thì sớm ngừng tay đi.”

Ân Giới gạt mình sững sốt, không biết qua bao lâu, Tả Vô Tiểu xuất hiện phía sau hắc, hơi lo lắng gọi: “Cung chủ.”

Dường như Ân Giới đã đoán được kết quả, “Không bắt được... Thôi đi, Hình Bắc Minh đã đề phòng trước các ngươi cũng không dễ gì thành công... Vô Tiểu, có thứ gì ngươi tâm tâm niệm niệm muốn có không?”

Tả Vô Tiểu không biết tại sao Ân Giới lại hỏi như thế, nhưng vẫn cung kính đáp: “Tâm tâm niệm niệm, dường như gần đây thuộc hạ cũng có tâm trạng này, chỉ có điều, không phải một thứ, mà là... một người.”

Ân Giới gạt đầu: “Người? Có lẽ bản cung hiểu rồi...”

Hình Bắc Minh đi thẳng xuống núi, thấy các ảnh vệ đã sớm kết thúc chiến đấu đang chờ, không thấy người vẫn nhớ mong, chưa kịp mở miệng, chợt một người chạy từ rừng cây ra, đến gần đánh giá trên dưới, đến lúc xác định bị thương không nặng mới yên tâm: “Chủ tử, đến khách điểm băng bó vết thương trước đã.”

Ánh mắt Hình Bắc Minh lướt qua bóng người vụt qua rồi biến mất trong chỗ tối, lòng thâm thở dài, nhưng trên mặt vẫn không biểu hiện gì, nhìn cho người nào đó chợt dạ rồi mới vác lên mang vào khách điểm trước mắt cả đám người, khiến bọn Ảnh Bát trợn trừng mắt.

“Chủ tử, chủ tử đây...”

Trong phòng khách điểm, Hình Bắc Minh bán khóa thân, Thập Thất cẩn thận xử lý sạch sẽ vết thương, sau đó băng bó lại, Thập Thất nhìn bờ vai rộng của Hình Bắc Minh, nói nhỏ: “Chủ tử, ta vừa gặp Thất ca, nếu có thể, ta không mong Thất ca rời khỏi Thiên Hạ Đệ Nhất Bảo, nhưng nếu như thế, chuyện của Thất ca và Ân Giới mãi mãi không thể kết thúc, ta... Vừa nói từ biệt với Thất ca, chủ tử, ta không muốn mất tin tức của Thất ca, nhưng...”

“Người nghĩ vậy là đúng.” Hình Bắc Minh ngắt lời hắn: “Ta vừa nói với Ân Giới, Ảnh Vệ Doanh đã khai trừ Ảnh Thất, chỉ là lừa hắn. Mười bảy người các người đều tự nguyện ở lại Thiên Hạ Đệ Nhất Bảo, nếu có một ngày muốn rời đi, đương nhiên ta sẽ không ngăn cản, các quy tắc của Ảnh Vệ Doanh lập ra cho các ảnh vệ. Nếu Ảnh Thất đã nói từ biệt người, hiển nhiên sẽ không muốn người điều tra tung tích của hắn, nhưng nếu người lo lắng, chỉ cần theo dõi Ân Giới... Hiện tại có thể người đã là bảo chủ phụ nhân của ta, nếu người muốn điều tra tin tức của ai, kẻ nào dám ngăn cản?”

Thập Thất vốn đang nghiêm túc nghe, không ngờ Hình Bắc Minh buông một câu kinh người, mặt lập tức đỏ bừng không biết làm sao: “Chủ, chủ tử? Cái gì, cái gì là bảo chủ phụ nhân...”

Hình Bắc Minh vờ sầm mặt, nhắc nhở người nào đó lên: “Hài tử của chúng ta cũng đã ra đời rồi, ta là bảo chủ, người nói xem ai là bảo chủ phụ nhân? Không được quỵt nợ!”

Thập Thất hơi choáng váng, bị nỗi oan lớn như vậy đè xuống, gần như không chịu nổi.

Không ngờ Hình Bắc Minh còn nói tiếp: “Bảo chủ cũng đến tuổi thành thân rồi, hay là chúng ta chọn ngày thành thân, mở tiệc lớn, được không?”

Thành thân? Tiệc lớn? Thập Thất choáng váng triệt để.

Nhận được tin Ân Giới đã rời đi, Hình Bắc Minh cũng chuẩn bị dẹp đường về bảo, vốn định vừa đi vừa du ngoạn, đột nhiên lại có ý định mới, hiện tại chỉ hận không thể bay ngay về thành Nguyệt Minh.

Ảnh Bát về trước để thông báo suốt chặng đường không thể ổn định được tâm trạng choáng váng như sấm giập, chủ tử nói sắp thành thân rồi, muốn mình về bảo thông báo mọi người chuẩn bị, tân nương ngoại trừ người đó thì còn có thể là ai? Chủ tử nghiêm túc, cuối cùng Ảnh Bát cũng có thể dẹp bỏ nỗi lo từ khi biết chuyện của Thập Thất và chủ tử, có thể bọn họ đều như thế, bọn đại ca cuối cùng cũng có thể về rồi, nhớ mọi người quá... [đáng yêu tóa~~]

“Thành thân?!” Thập Nhị kêu gào, sau khi biết mình không nghe lầm, bé Bảo Bảo đang hớn hở sắp thổi bong bóng xoay mấy vòng, “Tốt quá rồi, cuối cùng trong bảo cũng làm tiệc vui rồi! Bảo Bảo, hai phụ thân cuối cùng cũng nghĩ đến chuyện thành thân rồi, Bảo Bảo thật tốt số, có thể tận mắt nhìn thấy ngày đại hỉ của phụ thân!”

Bảo Bảo vỗ tay, cười khanh khách, không biết nghe hiểu không.

Trình bá vẫn bình thản như cũ, nhưng chỉ cần thấy thái độ tận tâm đẩy nhanh tốc độ, thì đã biết hắn đang bận sai người chuẩn bị làm tiệc vui. Phải viết thiệp mừng, đặt rượu mừng, chăm chút cho tiệc mừng, còn có thứ quan trọng nhất, hỉ phục phải may thế nào, chủ tử, ngài cho lão nô một vấn đề quá khó, đành phải chờ ngài về vậy...

Khi bóng hai người xuất hiện trong mắt mọi người, ngay cả Hình Bắc Minh cũng không chịu nổi bao nhiêu cặp mắt sáng quắc, đưa tay đón Bảo Bảo, nhéo má phính nộn một cái rồi đưa cho Thập Thất, rõ ràng tiểu tử không biết mọi người đang vui chuyện gì, người ta cười mình cũng cười, hai chân nhỏ tròn lẳn như ngó

sen đập đập lên ôm chặt lấy cổ Thập Thất, cái miệng nhỏ dán sát vào khoe môi Thập Thất hôn chụt một cái.

Hình Bắc Minh đen mặt, ánh mắt giết người bắn đi tìm Kha Vi Khanh, Kha thiếu không trốn kịp đành phải miễn cưỡng chào hỏi: “Ồ, chờ các người đã lâu rồi há há.. Người xem bản thiếu nuôi Bảo Bảo béo trắng béo tròn cho các người, đáng yêu chưa...”

Hình Bắc Minh dùng tay ra dấu, ý là: Người chờ xem.

Thập Thất dở khóc dở cười bị Bảo Bảo không biết vì sao hôn hờ ịn đầy hôn hôn dính kèm nước miếng lên mặt, nhưng cũng tốt, tạm thời giúp hấn bớt xấu hổ khi đứng trước nhiều người như vậy, xem ra bọn họ đã biết cả rồi, ánh mắt nhìn mình đều mang theo ý cười thiện ý, cuồng nhiệt và chúc phúc khiến người khác xúc động.

Vì tin tức bị người trong bảo ra sức giấu diếm, cho nên trong thành Nguyệt Minh vẫn không ai biết, cũng để tránh khi bọn họ ra ngoài bị vây xem, lặng lẽ bố trí, lựa đồ, đèn lồng đỏ..., các hạ nhân vẫn không ngừng bận rộn, ai bảo địa giới của Thiên Hạ Đệ Nhất Bảo rộng bao la, ai đó lại còn muốn làm thật hoành tráng náo nhiệt.

Hình Bắc Minh thỏa mãn vừa đi vừa nhìn qua một lượt, theo Trình bá đến phòng may hỉ phục, Trình bá giới thiệu một loạt y phục mới, trước tiên là hai bộ hỉ phục thêu long phượng nói: “Chủ tử, tuy hoa văn này không phải loại mới nhất, nhưng là do bỏ một số bạc lớn mời đại sư chuyên thiết kế hỉ phục làm, đơn giản phóng khoáng lại rất tinh tế.” Lại chỉ sang bộ khác: “Đây là kiểu kinh điển, số đo của chủ tử đã có sẵn, nhưng chưa có số đo của bảo chủ phu nhân, cho nên may theo số đo thông thường, tốt nhất là thử lại. Còn nữa... Chủ tử, may hỉ phục nam nam, hay là nam nữ...”

Hình Bắc Minh đang trầm ngâm, vừa nghe nói vậy, hồ hững liếc nhìn Trình bá một cái: “Trình bá, bản bảo chủ nhớ rõ không thú về một nữ chủ tử cho các người, người tuổi tác lớn rồi không nhớ rõ được nữa sao?”

Trình bá lập tức cúi mặt, gọi người mang toàn bộ hỉ phục kiểu nữ xuống, chấp tay mời Hình Bắc Minh vào trong xem, trong căn phòng nhỏ, chỉ có hai bộ hỉ phục nam, vừa nhìn, mắt Hình Bắc Minh đã sáng lên, khác với những bộ trước, chỉ cần là có thể nhận ra ngay chúng được may đặc biệt dành riêng cho hai người, Trình bá hăng hái nói: “Chủ tử, toàn Trung Nguyên cũng có một cặp này, thời gian có hơi gấp, nếu không sẽ càng hoàn mỹ.”

Hình Bắc Minh phát tay: “Rất tốt, Trình bá, phải là thứ độc nhất vô nhị, chuyện này người làm rất tốt, sau lễ thành thân cho người hai tháng đi du ngoạn thư giãn.”

Trình bá cúi người: “Là việc tiểu nhân nên làm, đa tạ chủ tử.”

Trình bá mời Thập Thất đến lấy số đo, nhân lúc còn kịp chỉnh sửa hỉ phục, Thập Thất vốn vừa thấy số hỉ phục nữ bị mang đi trong lòng liền lạnh toát, còn chưa kịp bài xích đã bị đưa vào phòng, nhìn hai bộ hỉ phục rõ ràng là dành cho nam nhân gây người, Hình Bắc Minh nói nhỏ vào tai hấn gì đó, trong mắt Thập Thất lập tức ngập tràn cảm động, hấn là độc nhất vô nhị đi!

Toàn bộ thiệp mời đã được đưa đến tay khách mời, chỉ phút chốc giang hồ dậy sóng! Bảo chủ Thiên Hạ Đệ Nhất Bảo Hình Bắc Minh sắp thành thân, tân nương tử không phải hồng nhan mà là lam nhan, Lạc Vân Thành là nhân vật nào, sao chưa từng nghe danh trên giang hồ, những kẻ tinh tế phát hiện, tên Hình Lạc của nhi tử Hình Bắc Minh là từ tên hai phu phụ ghép lại, thế là mọi người lại bắt đầu phỏng đoán lai lịch hài tử này.

Một ngày trước khi thành thân, khi các ảnh vệ muốn tìm trêu chọc một trong hai tân lang Thập Thất, lại phát hiện, hấn mất tích rồi...

60. Chương 60: Hạnh Phúc Kết Hoa

Thập Thất đi đâu rồi? Đương nhiên sẽ không có mấy kẻ không biết thức thời đến bắt cóc cướp người vào thời điểm người ta sắp làm tiệc vui, thật ra là Thập Thất khi sắp đến thời khắc quan trọng nhất đời người,

nhìn thấy quá nhiều thứ cho tiệc vui, nghe quá nhiều lời chúc phúc và trêu chọc, hắn đột nhiên có cảm giác muốn trốn, cảm thấy tất cả những thứ này đều không thật, dùng từ thịnh hành ở hiện đại thì là, hắn mắc chứng sợ hãi tiền hôn nhân.

Đêm đã khuya, mà người trong bảo vẫn đang bận rộn, Thập Thất nằm trên mái nhà nghe tiếng pháo hoa đằng xa, trong lòng hoảng sợ không sao thôi được, hắn không khỏi nhớ đến thời điểm này năm ngoái, mình vẫn còn là một thị vệ bình thường, tránh trong chỗ khuất bảo vệ chủ tử, khi đó hắn hoàn toàn không nghĩ đến hôm nay của một năm sau, mình sẽ mặc hỉ phục, trở thành một nửa còn lại của chủ tử, còn nghịch thiên mang thai, sinh hài tử của hai người... Thập Thất không khỏi nắm chặt bình thuốc nóng hổi trong tay.

Bên dưới có tiếng nha hoàn gọi phu nhân, hắn là gọi hắn đi thử hỉ phục, thật sự là vừa thẹn vừa cuống, Thập Thất không muốn trả lời.

Lăn một cái trên mái nhà, bị bóng người không biết xuất hiện từ lúc nào làm giật nảy người, bình tĩnh nhìn lại, thì ra là chủ tử! Không hiểu sao không ngẩng đầu lên được, Thập Thất cúi thấp đầu.

Hình Bắc Minh ngồi bên cạnh một lúc lâu, không biết tâm trí ảnh vệ nhà mình đã chạy đến đâu rồi, hoàn toàn không có phản ứng, bây giờ còn giật mình, hắn vừa giận vừa yêu, vờ lạnh lùng nói: “Xem ra người không muốn thành thân với ta, cũng đúng, hai nam nhân thực sự quá kinh thế hãi tục, ta không trách người.”

Thập Thất ngẩng phắt đầu lên, phản bác: “Không phải! Chủ tử! Không phải ta không muốn! Chỉ là...”

Phản ứng kịch liệt như thế làm Hình đại bảo chủ vui lòng, hắn kéo người kia nằm xuống, song song cạnh nhau: “Chỉ là cái gì? Cảm thấy hoang mang, sợ tất cả đều là mộng? Hay là sợ đại lễ ngày mai sẽ xảy ra sai sót, muốn bỏ trốn tránh một nạn này?”

Thập Thất nói nhỏ: “Đều có...”

“Đừng sợ, ta và người đều là... lần đầu thành thân, sao người biết ta chưa từng nghĩ tới những thứ người đang nghĩ? Nói không chừng ta còn sợ hơn người, chỉ là người không nhìn ra. Thật ra rất đơn giản, không phải là dập đầu ba cái sau đó uống rượu vào động phòng thôi sao, nghĩ nhiều như vậy làm gì, quay về ngủ một giấc, thức dậy rồi sẽ thấy thật ra cũng không phải vấn đề lớn.” Hình Bắc Minh không mấy thuận thực mà an ủi Thập Thất.

“Ừm...” Chủ tử rất ít khi an ủi người khác thế này, Thập Thất cảm thấy hơi uất ức, nhìn khuôn mặt nghiêng ôn hòa lạ thường của chủ tử dưới ánh trăng, nhin không được rướn đến hôn lên má hắn một cái, Hình Bắc Minh dè thân thể đang muốn rút về của Thập Thất lại, cười xấu xa nói: “Thì ra là muốn dùng cách này để thả lỏng, sao không nói sớm, thỏa mãn người.”

Được rồi, ý mình bị xuyên tạc đến mức này, nhất định là chủ tử cố ý, Thập Thất bắt đắc dĩ thả lỏng để người bên trên kéo mình vào tình nồng.

“...” Người kia nói vào tai hắn ba chữ, sau vài khắc không dám tin, chứng sợ hãi tiền hôn nhân của người nào đó triệt để biến mất.

Thập Thất: “... Khụ...” Có thể đừng nói một cách quang minh chính đại đến vậy không!

“Cung hỉ cung hỉ! Hình bảo chủ đại hỉ!” Người nhận được thiệp mời đến trước chúc mừng uống rượu hỉ gần như sắp đập nát cửa Thiên Hạ Đệ Nhất Bảo, quà mừng chất thành ngọn núi nhỏ, trong đại thính ồn ào náo nhiệt đây những người nổi danh trên giang hồ và những người có qua lại với Hình Bắc Minh, dù có từng vào giang hồ chưa, ai được mời đến mặt cũng như đang phát sáng.

Hai tân lang đều đứng ở cửa đón khách, trên thực tế cũng chỉ có một mình Hình Bắc Minh mở miệng, Thập Thất chỉ ở phía sau thấy người đến chúc mừng thì cảm tạ, dù sao hắn cũng không nói nhiều. Mọi người nhìn thấy cách phục sức của hai người, đều thầm nghĩ quả nhiên Hình bảo chủ có tim rồi!

Cốc Duy Kinh nhận được bồ câu đưa tin liền đến ngay, vừa thấy người là bắt đầu mắng: “Thành thân cùng ngày với tiệc đầy tháng của Bảo Bảo cho bớt việc, lằng nhằng!” Tuy miệng nói vậy, nhưng cũng biết là không thể. Tứ Phương mong nhớ Tiểu Bảo Bảo, không cần mời cũng sẽ theo đến, hiện tại đã mất tích, có lẽ là đi tìm nã Bảo Bảo rồi.

Hình Bắc Minh và Thập Thất đều không có phụ mẫu, khi bái cao đường phải bái ai, Hình Bắc Minh đã sớm tính đến vấn đề này, tuy Cốc Duy Kinh không có quan hệ rõ ràng với hai người, luận danh vọng, địa vị trên giang hồ không thấp, huống chi Bảo Bảo khỏe mạnh ra đời cũng nhờ công hắn, Thập Thất nhìn Cốc Duy Kinh cười cười, hắn cũng không từ chối, đỉnh đặc ngồi xuống vị trí hai tân lang sẽ bái lạy trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, sau khi Hình Bắc Minh giới thiệu thân phận của hắn với mọi người rồi, ánh mắt kinh ngạc hoàn toàn biến thành ngưỡng mộ, kính trọng; còn có một người, tuy là vô ý, nhưng lại là đại công thần đã tác thành cho chuyện tốt của hai người, Hình Bắc Minh nhìn về phía Phù Phong Phái, ánh mắt của mọi người cũng hướng theo.

Chương môn Phù Phong Phái khó hiểu, trên mặt Bạch Ngọc Cầm có vẻ thấu hiểu, không dám tin, hối hận, cuối cùng biến thành tuyệt vọng, đương nhiên người Hình Bắc Minh nhìn không phải nàng ta, mà là Ngũ Thanh Hà đặc biệt sai người đến mời, không khiến hắn thất vọng, Ngũ Thanh Hà đã đến. Nhận ra ánh mắt của Hình Bắc Minh, Ngũ Thanh Hà nghi hoặc, sau đó thư thái, trang nhã ngồi xuống cạnh Cốc Duy Kinh, hai cao nhân tiền bối có thành tựu y học không nhỏ nhìn nhau một cái, ngoài chúc phúc cho đôi tân lang, còn có ánh lửa không chịu thua kém đối phương.

“Nhất bái thiên địa...”

“Nhị bái cao đường...”

“Phu phu giao bái...” Trình bá thật giỏi, không có nói nhảm!

Hai phu phu, đương nhiên không có chuyện một người vào động phòng chờ trước, thế là hai người thay nhau kính rượu mọi người. Cuối cùng bị một bầy người to gan lớn mật do Kha thiếu làm đầu đàn đẩy vào động phòng, muốn nháo động phòng? Có thể, chỉ cần không chê mệnh dài! Ánh mắt đã ngà sậy của Hình Bắc Minh lạnh lùng trừng một cái, một bầy người vẫn do Kha thiếu làm đầu đàn chạy mất, không quên đóng cửa lại.

Chợt thấy mảnh khăn đội của tân nương không biết ai để lại, Hình đại bảo chủ lại nổi ác tâm, nhìn Thập Thất hơi má đỏ bừng đã hơi chệnh choáng, nói: “Còn một nghi thức chưa xong?”

Khó hiểu ngẩng đầu, bái thiên địa, uống rượu, vào động phòng... Không phải đều có rồi sao, còn gì nữa? Trước mắt Thập Thất tối sầm lại, có gì đó phủ lên đầu, còn chưa kịp đưa tay lên đã bị ngăn lại: “Đừng cử động! Để ta!”

Thứ phủ trước mắt bị hai bàn tay nhẹ nhàng nhấc lên, khuôn mặt dịu dàng yêu thương của chủ tử xuất hiện trước mắt, lúc này Thập Thất mới biết thứ Hình Bắc Minh cầm trong tay là gì, Hình Bắc Minh cười đắc ý: “Nương tử, đến lúc uống rượu giao bôi rồi.”

Tình huống thế này khiến Thập Thất không biết phải phản ứng thế nào, đành phải để người kia kéo đi, nhìn người ấy rót hai chén rượu, sau đó choàng tay vào nhau, mỗi người tự uống cạn rượu trong tay, lúc này, xem như viên mãn rồi chứ?

“Đương nhiên chưa, còn thứ quan trọng nhất, động phòng...” Hình Bắc Minh bế phu nhân nhà mình lên giường, buông màn giường, bên trong, đương nhiên không cần nói cũng biết...

Vài tháng sau, Hình Bắc Minh nhìn người nhàn nhã ngồi uống trà trong đại thính nhà mình, đột nhiên tỏa sát khí: “Rất cuộc người muốn làm gì, Thiên Hạ Đệ Nhất Bảo không phải nơi người muốn đến là đến!”

Ân Giới mặc y phục tím nhạt hờ hững đặt chén trà xuống, đưa mắt nhìn hắn, thời điểm này, hắn rất giống một quý công tử khí chất tao nhã, gia thế tốt đẹp, “Vào cửa là khách, Hình bảo chủ đầu thế đóng cửa không tiếp, nếu cửa này không vào được, thì bản cung chủ đành phải áp dụng biện pháp đặc biệt, xin đừng trách!”

Có thứ làm khách thế này sao? Canh ba nửa đêm quậy cho gà bay chó sủa, nếu không hiện hình trong đại thính, thì hiện hồn trong chủ ốc cùng các ảnh vệ phá vỡ yên tĩnh trong đêm, đánh mãi không kết thúc được, cũng không làm ai bị thương, chỉ cần Hình Bắc Minh không nặng tay, thì hắn vẫn luôn tranh thủ được cơ hội lần mò dây đó, sau đó nói nhảm, dù Hình Bắc Minh đã nói rõ trong bảo không có người hắn muốn tìm, hắn cũng không bỏ cuộc, nói cho bản cung chủ gấp tiểu thị vệ đi, nói không chừng có thể giải tương tư cho bản cung chủ, bị Hình Bắc Minh mặt đen dộc toàn lực truy sát. [thật không sống nổi nữa =)))))))]

Qua một thời gian, Hình Bắc Minh cũng biết hẳn đến đây sẽ không gây hại cho người khác, nhưng không chịu nổi phiền nhiễu, mỗi ngày phải thấy người mình không thích thì ai cũng không vui nổi, mãi đến khi Ân Giới nhìn thấy Bảo Bảo vẫy tay béo cười khanh khách trong lòng Thập Thất, mới trầm ngâm kết thúc trò vui này.

Cũng từ hôm đó về sau, trong một góc nào đó của giang hồ xuất hiện tiết mục truy thê, chua ngọt đắng cay trong đó chỉ có đường sự mới biết...

“Nha nha! Nha!” Một cái bánh bao tròn vo đang thử bước từng bước nhỏ, kết quả không thành công, lộn một cái thật hoàn mỹ trên đệm mềm, ngồi trên đất ngơ ngác, Thập Thất lo lắng bết lên: “Bị ngã rồi? Không phải ngã ngốc rồi chứ, sao lại không khóc?”

Đang nói, chợt Bảo Bảo chớp chớp chớp, sau đó cười khanh khách.

Hình Bắc Minh cười nói: “Tiểu tử này trừ lúc vừa ra đời thì chưa từng khóc, đây mới là nhi tử của Hình Bắc Minh!” Trên mặt có vẻ tự hào.

Gãi gãi cằm béo của Bảo Bảo, Thập Thất hỏi dò: “Chủ tử, trước đây ta nghe nói hài tử càng nhiều càng tốt, chủ tử có muốn sinh thêm một đứa không?”

Hình Bắc Minh nhìn nhìn khuôn mặt chột dạ của Thập Thất, muốn nhìn ra gì từ đó, hẳn vốn quyết không để Thập Thất phải chịu khổ lần nữa, hơn nữa có Bảo Bảo đã đủ rồi, tuy Bảo Bảo có bạn sẽ càng tốt hơn, nhưng... Kiên quyết nói: “Có một tiểu tử cản đường cạnh chúng ta là đủ rồi, thêm vài đứa thì đến thời gian ở cùng ta người cũng không có, không được. Hơn nữa, chẳng lẽ người còn muốn chịu khổ lần nữa, không được nghĩ tới chuyện này nữa!”

Thập Thất cười gượng: “Ha ha... Ha... Không nghĩ nữa, không nghĩ nữa... Thật ra chỉ là đau một lúc...”

“Người nói cái gì?” Có chuyện giấu ta?

“Không có! Thật... Ừa...” Thập Thất đang định xua tay, đột nhiên cảm giác buồn nôn ập đến, thả Bảo Bảo xuống tránh sang một góc nôn khan.

“Làm sao vậy!” Hình Bắc Minh lập tức đến cạnh hắn, vừa vỗ lưng hắn vừa hỏi: “Làm sao vậy? Bị chột bụng sao?”

“Không phải, đừng... Đừng lo chủ tử... Ừa.” Thập Thất muốn bảo chủ tử yên tâm, nhưng không nói được tròn câu.

Giữa lúc nôn nóng, đột nhiên Hình Bắc Minh cảm thấy triệu chứng này hơi quen, sắc mặt lập tức trở nên phức tạp, còn hơi đen: “Bắt đầu buồn nôn từ lúc nào, người đâu, gọi Từ đại phu!”

Thập Thất kinh hãi, còn chưa kịp mở miệng đã bị Hình Bắc Minh lôi vào phòng, một lát sau, tiếng rống giận vang ra từ trong chủ ốc: “Thập Thất, mau giải thích cho ta là chuyện gì! Sao lại là hỉ mạch...”

Hoàn

61. Chương 61: Phiên Ngoại Của Tiểu Thất Sinh Hài Tử Vì Người 1

Rét đậm, bãi cát vàng nhìn không thấy điểm dừng, lác đác vài căn nhà cũ, cảnh tượng tan hoang tiêu điều, đây là nơi giao dịch của Trung Nguyên và ngoại quốc, dù trong cảnh tự do thoải mái không người quản thúc, nhưng cuộc sống mỗi gia đình đều là khổ không nói nổi, rất nhiều người rời khỏi đây đến Trung Nguyên kiếm sống, nhưng hơn nửa lại mất mạng nơi đất khách. Không có đủ nước và thức ăn, cũng không có vật che thân che lạnh chắn nóng.

Khách điểm Bát Phương, là khách điểm duy nhất ở đây, được xây dựng trên sườn cao, bên ngoài treo đèn lồng đỏ cực kì bắt mắt, lầu hai tầng, phía sau có tiểu viện, tốt hơn những căn phòng gió lùa biết bao nhiêu. Khi đến gần, khách điểm nào cũng có tiếng uống rượu ồn ào vang ra.

Vừa đặt chân vào khách điểm, đại sảnh vốn đang ồn ào đột nhiên im lặng, không có nhiều người, chỉ khoảng mười mấy, ánh mắt đồng loạt hướng về phía người khách vừa vào cửa. Y phục đen, bên ngoài là áo khoác

xám và khăn choàng cùng màu, để tránh bão cát và gió lạnh, gần như che kín hết cả khuôn mặt, nhưng thứ khiến người khác chú ý nhất là thứ hắt đeo ngang hông, tuy đã dùng vải bao kín, nhưng người tinh mắt nhìn vẫn biết ngay là kiếm. Đây là người giang hồ!

Bà chủ khách điếm vốn đang cười lằng lờ với các nam tử cao to thấy khách đến, lắc hông đi đến, cười nụ cười tự cho là hoàn mỹ: “Ồ, khách quan, đến nghỉ chân hay đặt phòng?”

Người kia lùi lại một bước, kéo kéo dây cương ngựa, ngữ khí rất ôn hòa: “Làm phiền bà chủ gọi tiểu nhị giúp tại hạ cho ngựa ăn, ngựa của tại hạ đã lâu chưa được uống nước rồi.”

“Có ngay.” Bà chủ ồng ẹo quay ra phía sau gọi: “Đán Hổ, đến cho ngựa của vị khách quan này ăn, phải cho đủ nước và cỏ khô!”

Một nam tử cao to đi đến cười hiền một cái, dắt ngựa ra chuồng ngựa, người kia gật đầu, sau đó bước thẳng vào khách điếm, ngồi xuống một bàn trong góc, nhìn lướt qua thực đơn treo trên tường, nói với bà chủ đi theo sau: “Một đĩa thịt, ớt xào khô, năm cái mần thầu, một bình rượu, làm phiền.”

Không nói thừa một chữ, bà chủ ồng ẹo lườm hắt một cái, giậm chân đi vào nhà bếp.

Đều là những món đơn giản, được đưa lên rất nhanh, người kia tháo khăn choàng trên cổ xuống, để lộ khuôn mặt ôn hòa, lão bản nương lập tức nhìn chằm chằm. Ở nơi hẻo lánh này cả năm không thấy được mấy người vùng khác đến, đều là những nam tử thô tục bị gió cát ăn mòn, làn da cực khổ bảo dưỡng đủ mọi cách của bà ta cũng chỉ miễn cưỡng xem như so được với hắt. Ánh mắt ôn hòa, mũi cao môi hồng, so với những kẻ mày rậm miệng rộng ở đây, quả thật là như một bức tranh.

Đám nam nhân kia thấy hào quang của bọn họ bị người này giành hết, ngấm kĩ lại quả thật mình không so được với người ta, lập tức sinh lòng oán hận, miệng không ngậm được. Một người nói: “Công tử trẻ tuổi ở đâu đến thế này, ăn bữa cơm cũng nho nhỏ nhả nhả, có khi nào là đàn bà cải trang không?” người khác nói: “Bà chủ đừng có câu dẫn người khác trước mặt phu quân chứ, với thân hình của hắt, chắc chắn không thỏa mãn được bà đâu! Ha ha ha...”

Đối với những lời thế này, bà chủ chỉ vờ giận dữ mắng bọn họ vài câu, sau đó lại dời mắt sang người kia, thấy hắt không hề phản ứng, không khỏi thầm khinh miệt, thì ra cũng chỉ là một tên nhát gan, bị người khác chế nhạo cũng không dám phản kháng! Không khỏi mất hứng thú với hắt.

Có những người vĩnh viễn không hiểu được đạo lý thấy đủ thì ngưng, thấy người kia không dám nói lại, đám nam nhân kia lại càng suồng sã, dùng những câu thô tục châm chọc người kia, có người đưa mắt nhìn sang, cười bắt một con bò cạp trong khe tường ra, loại bò cạp này rất phổ biến ở đây, to nhưng rất ít độc, bọn họ lớn gan có thể tùy ý bắt lấy, nhưng người Trung Nguyên lại không biết, vài người nói nhỏ: “Dọa hắt một chút, xem hắt có xón ra quần không, ha ha ha...”

Để bò cạp từ từ bò qua sợ hiệu quả không lớn, vài người hợp ý, ác ý vút sang chỗ người đang gấp thịt, còn kêu to lên: “A... Có bò cạp độc!”

Con bò cạp nhe nanh múa vuốt bay đến góc tường, mục tiêu chính là khuôn mặt khiến người khác đổ kị kia, nhưng người kia vẫn không lo không hoảng, bình thần bỏ miếng thịt vừa gấp vào miệng, lữ người kia cười thầm, chẳng lẽ tên này sợ đến cứng người rồi sao, thật vô dụng!

Ngay khắc sau, bàn tay cầm đuă nâng nhẹ lên, một chiếc đuă đâm xuyên qua con bò cạp biến mất khỏi tầm mắt mọi người, tốc độ liếc mắt còn không nhanh bằng tốc độ chiếc đuă bay, mọi người vô thức tìm kiếm chiếc đuă đã biến mất, nhưng lại thấy nam nhân vừa bắt bò cạp dựa trên tường, sắc mặt trắng bệch, “Này, chẳng lẽ ngươi sợ cứng người rồi sao? Thật vô dụng!”

Đại hán kia không lên tiếng, thân thể cứng còng dờ ra một chút, sau đó ngã phịch xuống, hắt ngã xuống, mọi người mới thấy rõ, ở vị trí vành tai hắt khi này, có treo một con bò cạp, sao lại nói là treo, vì một bên càng của nó bị đầu nhọn còn lại của chiếc đuă găm trên tường, không thể gãy ra được. Cây đuă kia thì gần như nát vụn, chỉ để lại mạng con bò cạp cảnh cáo bọn họ sao? Mồ hôi lạnh tuôn ra, kẻ sợ phiền phức đã âm thầm rời đi, những kẻ còn lại cũng không dám nói thêm gì, bọn họ không trêu được người Trung Nguyên này.

Bà chủ há hốc mồm sững sờ, ánh sáng đã tắt trong mắt lại sáng lên, ánh mắt nhìn theo hần cũng mang theo vẻ mê hoặc, bất ngờ ông chủ ở phía sau khụ một tiếng, bà chủ quay lại trừng hần một cái, tên xúi quẩy, lão nương còn chưa làm gì quá đáng, cùng lắm thì ý tứ một chút không nhìn nữa là được!

Đưa tay lấy một đôi dưa khác trong rổ dưa, Ảnh Thất tiếp tục bình thần ăn cơm. Không sai, hần chính là Ảnh Thất đã mất tích từ Thiên Hạ Độ Nhất Bảo mấy tháng trước, nghe nói hần mất tích còn gây ra một trận rối loạn, nhưng lại yên ắng xuống rất nhanh. Hôm đó sau khi từ biệt Thập Thất, hần đi thẳng về hướng tây, trên đường tránh khỏi vô số nhân mã của Ân Giới. Trong lòng hần không có lo sợ, chỉ có bất đắc dĩ và một chút ý hận, hần sống hơn hai mươi năm, chưa từng thích người nào, thế mà lại bị Ân Giới cưỡng ép tạo thành quan hệ như thế, hần chỉ muốn bỏ trốn, Ân Giới lại giống trống khua chiêng tìm hần, rốt cuộc hần muốn làm gì?

Ăn xong hai cái màn thầu thì không muốn ăn nữa, Ảnh Thất đi tới trước quầy gọi ông chủ đặt một gian phòng, đã nửa tháng không được nghỉ ngơi, hôm nay phải ngủ một giấc no.

Vào đêm, gió lớn gào thét trên sa mạc, Ảnh Thất nắm thật chắc tấm chăn mỏng, nghĩ tới những chuyện trước khi lên đường, tiệc đầy tháng của Bảo Bảo, mình cố ý chờ đến ngày hôm đó, tuy có thể không được nhìn thấy Bảo Bảo lớn lên, nhưng nghĩ đến nó, nụ cười hạnh phúc của Thập Thất và chủ tử, thì đã đủ rồi. Nhắm mắt lại, vứt bỏ những suy nghĩ phức tạp, ép mình ngủ.

Từ cầu thang gỗ truyền đến tiếng chân có ý bước nhẹ, Ảnh Thất mở mắt ra, cười lạnh, nếu là tiếng chân bình thường thì còn có thể là khách đến nghỉ trọ, rón ra rón rén thế này, là vì ban ngày hần đe dọa chưa đủ sao?

Người đến chính là các đại hán bị cây dưa một Ảnh Thất dọa cứng người, tuy khi đó rất sợ, nhưng càng nghĩ càng uất ức, muốn đến tìm kẻ đó giải hận, ngày thường bọn họ làm càn không ít, trong tay có không ít thuốc, muốn bỏ thuốc tên tiểu tử kia, dám phá hỏng uy phong của hần.

Thứ mê hương hạ cấp được thổi vào gian phòng của Ảnh Thất, Ảnh Thất nhét gối đầu vào chăn bao lại, xuống giường dùng khăn vải che mặt lại nhảy lên thanh xà, nhìn những bóng người lén lút lút lút kia mò vào, phóng thẳng đến giường, trong tay còn đang cầm thứ gì đó. Nơi thiếu ánh sáng, thấy chăn trên giường phồng lên, tàn độc hô một tiếng: “Đánh!”

Mấy cây côn cùng đập xuống, vừa đánh vừa hô: “Đánh mạnh vào, cho tiểu tử nhà ngươi biết sự lợi hại của chúng ta! Dám hù dọa bọn ta, đánh chết ngươi!”

Ảnh Thất lắc đầu, thấy bọn họ liều mạng đánh, không chút nương tay, vừa giận dữ vừa buồn cười, nhưng không lên tiếng, chờ bọn họ đánh mệt, phát hiện thấy không ổn, nói nhỏ: “Này nghe ta nói, sao có vẻ khác thường?”

Kẻ khác nói: “Không phải đánh chết rồi chứ, không phải võ công của hần rất lợi hại sao, mới đánh vài cái đã chết rồi?”

“Chết thì chết, hã giận là được! Nhưng mà, quả thật là có hơi khác thường!” Một đại hán có khuôn mặt dữ tợn quát to, vung tay nhắc chăn lên. Tấm chăn đó đã sớm bị đánh bung ruột bông khắp nơi, rách nát không còn gì nữa, được nhắc lên, bên dưới là cái gối đầu đã bị đánh xẹp: “Mẹ nó, bị lừa rồi!”

Ảnh Thất lẳng lặng thả người xuống phía sau bọn chúng, trầm giọng nói: “Không sai, bị lừa rồi, nếu các ngươi thích nơi này, vậy ở lại đây một đêm đi.” Không đợi bọn chúng phản ứng lại, lập tức vung tay điểm huyệt bọn chúng. Cả đám người đứng cứng người trước giường, Ảnh Thất nhảy ra cửa sổ, những tranh chấp thế này, không muốn quan tâm. Minh tiếp tục đi thôi.

Tối hôm đó, người trọ lại đó đều nghe thấy tiếng ngựa hí, sau đó là tiếng vó ngựa đi xa. Giữa bóng đêm, là ai đứng hiu quạnh trong gió nhìn hần đi xa...

Nếu còn đi về phía tây sẽ ra khỏi biên giới, Ảnh Thất giục ngựa sang phía bắc, dừng chân ở một khách điểm cũ kĩ. Nơi này tuy có đông người hơn, nhưng lại có vẻ thê lương hơn, màn thầu bằng bột khoai, đã hơi chuyển màu đen, Ảnh Thất cũng không để tâm, mua một ít làm lương khô, còn thêm thịt khô, và một bát mì, ngồi xuống ăn.

Mấy bàn bên cạnh có lẽ là thương nhân, đang bàn luận chuyện mua bán, và những thứ đã gặp trên đường: “... Tuy khách điểm Bát Phương vốn chẳng mấy thái bình, nhưng chưa từng xảy ra chuyện kinh khủng thế này, nghe nói những người đó chết cực kì thê thảm, cả gian phòng đầm máu, người ta đồn là do La Sát làm, con người ai lại xé thi thể thành như thế...”

Khách điểm Bát Phương? Ảnh Thất ngẩn người, những người bàn bên còn đang nói: “Không phải là gian phòng đó vốn của một người giang hồ sao? Người chết rồi hắt lại thất tung, tám phần là do hắt làm!”

Sắc mặt Ảnh Thất sầm xuống, ai giết người sau khi hắt đi? Vội đẩy bát mì đi, Ảnh Thất xách lưng khô lên ngựa, hắt không thể không ngắm kĩ lại xem mình bị lộ tung tích từ khi nào... Hắt cứ nghĩ... Mình đã thoát khỏi lòng bàn tay kẻ đó...

Đến một khu rừng hoang, Ảnh Thất dừng ngựa, giọng nói đã không còn ôn hòa: “Người muốn theo đến khi nào? Ra đây.”

Phía sau có bóng tím lướt qua, có người đứng sau lưng hắt, Ảnh Thất phản xạ vung tay đánh tới, nhưng bị ghi chặt xuống lưng ngựa, thậm chí không thể xuống ngựa bỏ chạy. Người phía sau dùng lực mạnh như muốn siết hắt vào máu thịt mình, trói chặt hắt trong lòng, giọng nói gần như khiến hắt gặp ác mộng vang lên bên tai: “Ta từng nói, nhất định sẽ mang ngươi về cạnh ta. Nếu ngươi dám chạy, thì cho dù là chân trời góc biển ta cũng sẽ bắt ngươi trở về.”

***** hồi ức *****

“Soạt...” Một chậu nước muối đổ ập xuống, người đã hôn mê không biết bao lâu đau đớn tỉnh lại, mở mắt ra, vẫn là tên ma giáo vẽ mặt dữ tợn tay cầm đủ các loại hình cụ.

Người kia thấy hắt đã tỉnh, cười gằn quật thêm một roi lên thân thể đã rách bươm, miệng không ngớt lời: “Khí phách lắm, nhưng danh hiệu Đồ Tế Lưu Tam của ta cũng không phải hữu danh vô thực, yên tâm, tình trạng hiện tại của ngươi còn chưa đủ thảm, cung chủ thấy rồi nhất định sẽ trách tội ta, ha ha! Chờ xem người kêu cha gọi mẹ đi!”

Ảnh Thất thậm chí không liếc mắt nhìn hắt, bọn chúng phí công tra khảo thể này, hắt là bọn chủ tử an toàn, mấy ngày trước nghe bọn chúng vô ý nói ra trong số người bị bắt có một chạy thoát, bây giờ nhà tù lớn như vậy chỉ giam một mình mình, cho dù là tương lai sống chết không rõ, nhưng lo lắng trong lòng cũng giảm xuống không ít.

Lưu Tam thấy người trước mắt không hề để ý đến mình, thông thường người khác vào tay hắt đã sớm khóc lóc xin tha, lửa giận không khỏi xông thẳng lên đỉnh đầu, khiến hắt muốn hành hạ cho kẻ này đau đớn cầu xin. Vứt cây roi ướt máu trong tay xuống, ánh mắt Lưu Tam chuyển đến bồn than đỏ rực trong góc phòng, vừa đi đến gần, đã có cảm giác hơi nóng ập vào người, hắt khép mắt hưởng thụ, cười nói không mấy tử tế: “Sắt nung quả là thứ tốt, cho dù là hán tử cương nghị đến mấy, chỉ cần nó dính vào, cốt cách kiên cường gì đó đều phải tránh sang một bên, người nói xem nếu thứ này đóng vào thứ yếu đuối nhất trên người người, sẽ sáng khoái đến thể nào ha ha ha...”

Cùng lắm là chết, Ảnh Thất cắn chặt răng.

Lưu Tam cầm thanh sắt nung đứng trước mặt Ảnh Thất, cọt nhả đi vòng trước mặt hắt: “Đừng sợ, cung chủ đã nói rồi, giữ lại mạng của ngươi, nếu ta không cẩn thận đóng lên, mạng của ngươi coi như xong, ta chỉ đóng vài cái lên nơi không chí mạng của ngươi, nhé?”

Cảm giác được nguồn nhiệt càng lúc càng gần, Ảnh Thất nhắm mắt lại, Lưu Tam đang đắc ý, đột nhiên xa xa có tiếng cửa sắt mở ra, có tiếng gọi “Cung chủ”. Lưu Tam vội quăng thanh sắt vào lại bồn than, cúi người nghênh đón Ân Giới đến.

Ân Giới mặc toàn một màu tím, tuy không hề thua kém hoa khôi trong thanh lâu, nhưng người ở đây không một kẻ nào dám có ý dâm tà, thậm chí còn không dám ngẩng đầu. Thông dong đi tới trước nơi người máu bị treo, đánh giá một chút, cảm thấy rất vừa ý: “Lưu Tam, cũng không tệ, tay nghề không bị kém đi chút nào, người lui xuống trước đi.”

Lưu Tam vâng vâng dạ dạ tuân lệnh lui xuống.

Nhấc chiếc cầm ướt máu lên, Ân Giới nhìn thẳng vào đôi mắt chỉ có kiên định, than thở: “Bản cung chủ quên mất, tử sĩ các ngươi đều từng trải qua đau đớn người thường không thể biết được, những thứ này vốn chẳng dễ vào mắt. Không sợ chết, cứ như vậy, bản cung chủ thật sự là không làm gì người được. Có điều, mấy ngày nay bản cung chủ nghĩ ra một phương pháp tra tấn mới, không chừng sẽ có hiệu quả đó~ Định lấy người làm người thử nghiệm đầu tiên, có sợ không?”

Đúng như trong dự đoán, không được trả lời. Ân Giới đi, Lưu Tam không tiếp tục, cũng không có ai trở lại tiếp tục tra tấn, vào lúc Ảnh Thất bắt đầu lo lắng vì không biết bên ngoài có chuyện gì, Ân Giới mang tin chủ tử đã về Thiên Hạ Độ Nhất Bảo đến, nếu chủ tử đã về, vậy là đã mời được Cốc thần y rồi? Không cho hẳn thời gian suy nghĩ, không biết vì sao đột nhiên Ân Giới phát cuồng, quật hẳn mấy roi, sau đó gọi người tháo xích cho hắn, mang vào một căn phòng có mùi phẫn nộ nhát.

Bị vút vào bồn tắm bốc khói, Ảnh Thất còn chưa hiểu ra được Ân Giới muốn làm gì, thì đã bị đau đớn áp đến khiến bản thân không nghĩ gì được nữa, trong nước có thuốc, toàn bộ xâm nhập vào thân thể đã kín vết thương, Ảnh Thất đau đến run rẩy, tiếng rên rỉ không thể kiềm được nữa dồn trong cổ họng.

Cửa phòng đóng chặt, Ân Giới nhàn nhã đứng cạnh bồn nước, ngón tay thon dài trắng như ngọc vẽ trên mặt nước, giọng nói mang theo vẻ đắc chí: “Trong nước này là thuốc trị thương thượng hạng, vì ngươi, bản cung chủ bỏ không ít công sức, vết thương trên người ngươi sẽ khép miệng rất nhanh, chỉ có điều, chỉ chữa ngọn không chữa gốc đâu~ Muốn bỏ trốn, không có nội lực làm sao được! Chờ người khỏe rồi, bản cung chủ và người cùng lên chiếc giường lớn bên kia chơi đùa~”

Ảnh Thất đau đến mất ý thức, hoàn toàn không hiểu lời hắn nói, nội lực của hắn bị phong tỏa, chỉ có thể cắn răng chịu đựng cảm giác đau đớn đến cùng cực này.

Không biết qua bao lâu, hắn mơ màng bị bế lên giường, có người bôi thứ gì lên người hắn, cuối cùng bị gói lại. Đến lần mở mắt tiếp theo, thì nhìn thấy hoa văn trạm trổ trên đầu giường, Ảnh Thất muốn ngồi dậy, nhưng hai tay bị trói trên đầu giường, cả người không có chút sức lực, Ảnh Thất thầm lo lắng, hắn có thể cảm giác được thân thể mình hoàn toàn trần trụi bên dưới lớp chăn, cảm giác đau đớn khiến mình gần như ngất xỉu không biết đã biến mất từ khi nào, Ân Giới lại muốn làm gì?

“Tĩnh rồi?” Một giọng nói vang vào từ bên ngoài, hương thơm thức ăn bay vào, bao tử đã mấy ngày không được ăn uống lập tức mất khống chế kêu to lên, nghe thấy tiếng cười không chút che giấu của người nào đó, Ảnh Thất chỉ muốn đâm đầu vào thành giường. Ân Giới cười đủ rồi, bưng khay đến bên giường, dụ dỗ: “Bánh trứng gà thịt xông khói, bánh bao ngon miệng, nắm kim châm nấu cay thơm ngào ngạt và rau xanh, điểm tâm của Nhất Phẩm Lâu quả thật không tệ, dậy ăn một chút?”

Ảnh Thất nhìn sang nơi khác, Ân Giới không giận, nói tiếp: “Ai, không biết đám nhân sĩ võ lâm các ngươi nghĩ thế nào, rơi vào tay đối thủ, chẳng lẽ không nên ăn ngon ngủ ngon sống mạnh khỏe cho đối thủ tức chết sao? Cho dù chúng không tức chết, cũng phải bảo đảm thể lực cho bản thân, tránh gặp phải cảnh khi có người đến cứu lại không có sức để chạy, nhiệm vụ của tử sĩ các ngươi là một lòng chờ chết khi bị bắt sao? Đúng không?”

Tuy không muốn thừa nhận, nhưng Ân Giới nói rất có lý: “Ngươi trói ta, làm sao ăn?” Cốc họng đã lâu không được làm ẩm cực kì khô nóng, khi nói chuyện có cảm giác đau đớn nhè nhẹ.

Đây xem như là câu đầu tiên sau một thời gian dài, không hiểu sao Ân Giới có chút hưng phấn, môi nhếch thành một độ cong đẹp mắt: “Không có tay cũng không sao, bản cung chủ có thể đút ngươi ăn, trước đây chưa có ai được phục vụ như thế, nên cảm thấy vinh hạnh.”

Cảm tạ, thứ vinh hạnh này ta không dám nhận, nhưng bánh bao thơm lừng đã đưa đến bên miệng, Ảnh Thất vốn định quay đầu đi chợt nhìn thấy ánh mắt khiêu khích của Ân Giới, thầm nghĩ: mình quả thật không còn chút sức lực, cứ xem như để vượt qua lần tra tấn tiếp theo, không nên bỏ phí cơ hội này. Ảnh Thất chấp nhận khiêu chiến của Ân Giới, gặm cái bánh bao bên miệng một cái, ra sức nhai.

Nếu không phải trong tình huống này, đây có lẽ là một bữa điểm tâm rất ngon, Ân đại cung chủ phục vụ rất chu đáo, ăn xong còn dùng khăn lau miệng cho Ảnh Thất, được Ảnh Thất lườm một cái. Ân Giới cười cực kì thâm sâu, ăn no rồi mới có sức, lúc này bản cung chủ hầu hạ người, một lát nữa đến người hầu hạ bản cung chủ, oa ha ha ha

~Khi Ân Giới đưa tay cởi áo ngoài, Ảnh Thất còn chưa nhận thức được hắn đang làm gì, khi đôi tay nào đó lật chần lên sờ soạn trên ngực mình, cuối cùng hắn cũng có chút mất bình tĩnh, “Người định làm gì?”

Ngón tay Ân Giới quét qua điểm hồng hồng trên bộ ngực trần, đến lúc nó mất khống chế đứng thẳng dậy, mới cười nói: “Làm gì? Chẳng lẽ trước đây ngươi chưa từng làm chuyện này sao? Cho dù chưa từng cùng nam nhân, nhưng nữ nhân hẳn là có chút, hiện tại bản cung chủ muốn làm chuyện ngươi làm với bọn họ đó~”

Ảnh Thất thật không dám tin vào tai mình, tuy hắn không bài xích chuyện hoan ái giữa nam nhân, như chủ tử và Ảnh Thất, bản thân hoàn toàn không cảm thấy trái luân thường, nhưng, không có nghĩa hắn có thể chấp nhận để một nam nhân làm gì mình, hơn nữa còn là một ma đầu. “Người dám! Dừng tay cho ta.”

“Sao lại không dám? Đây chính là hình phạt bản cung chủ nghĩ ra, khiến ngươi dục tiên dục tử rồi lại không được giải phóng, xem ngươi có cầu xin tha không, nói cho ngươi biết, lần trước nếu không phải có người đến phá rối, bản cung chủ đã ăn được tiểu thị vệ kia rồi, nhưng, ngươi cũng không tệ, đừng để bản cung chủ thật vọng quá nha~” Ân Giới nói ra kế hoạch mình dự tính đã lâu, hung hăng ngắt điểm hồng hồng nào đó một cái, vừa ý nhìn Ảnh Thất thở càn lúc càn gấp.

Ảnh Thất hoàn toàn là vì giận, mắt mở trừng trừng nhìn Ân Giới mở một chiếc hộp đã chuẩn bị từ trước để trên đầu giường, lấy một nút vải mềm ra, nhét vào miệng Ảnh Thất, không chỉ tăng thêm chút tình thú, mà còn có thể ngăn hắn cắn lưỡi tự sát. Ảnh Thất nói không ra lời, tức giận đến hai mắt đỏ bừng, miệng kêu ư ư. Ân Giới vỗ vỗ bộ ngực phập phồng của hắn, an ủi: “Dừng vội, bản cung chủ còn chưa bắt đầu đâu! Vì ngươi, bản cung chủ đã chuẩn bị rất nhiều dụng cụ, dự định dùng từng món cho ngươi, bảo đảm ngươi thích đến không nói được ra lời!”

Đôi chân đang cố gắng vẫy vẫy lại, Ân Giới trối hắn lại thành một tư thế cực kì nhục nhã, hai chân mở rộng, nơi riêng tư hiện ra hoàn toàn trước mắt hắn, không chỉ là vòng eo rắn chắc mà mềm dẻo, đôi chân gồng căng, nơi tượng trưng nam tính ngủ yên trong bụi cây đen bóng, huyết khẩu đỏ sậm phải cúi người mới có thể nhìn rõ toàn bộ, không một nơi nào không khiến ánh mắt Ân Giới tối lại.

Cắn nhẹ lên hai bên má đỏ bừng, bị giày dũa kịch liệt, Ân Giới cười khê: “Có biết vì sao bản cung chủ không cho ngươi dùng xuân dược không, thật ra như thế sẽ dễ khiến ngươi khuất phục hơn?” Cầm một chiếc bình không biết đựng thứ chất lỏng gì lên, đổ ra một ít xoa lên huyết khẩu đỏ sậm, “Bởi vì cảm giác đó là khi thượng một nam nhân có ý chí mạnh, nhưng ý chí mạnh bao nhiêu, cũng sẽ trở thành nô lệ của xuân dược, như vậy chẳng thú vị chút nào, bản cung chủ muốn xâm chiếm ý thức của ngươi từng chút từng chút... Khiến ngươi khuất phục...”

Ngón tay thon dài lại thuận theo dịch thể trượt vào bên trong thân thể, cảm giác này còn khiến Ảnh Thất cảm thấy khó chịu hơn khi bị tra tấn, nếu có thể, hắn thà chịu để thanh sắt nung ấy ấn lên da thịt mình, cũng không muốn chịu lại nhục nhã này. Ảnh Thất nhắm chặt mắt, cố gắng che giấu...

Nhưng, bên tai lại có tiếng Ân Giới lấy thêm thứ gì ra, ngón tay hoành hành bên trong mình rút ra, ngay sau đó, cảm giác lạnh toát dán trên mặt mình khiến Ảnh Thất mở bừng mắt, không ngờ là một cây ngọc thể to dài lại sống động như thật... “Ưm! Ưm! Ưm!” Người! Ân Giới! Tiếng rống giận dữ đến cực điểm.

Ân Giới đương nhiên sẽ không buông tha, nơi mắt không ít công sức để bôi trơn đang chờ hắn vào lấp đầy, dưới ánh mắt phẫn nộ của Ảnh Thất, hắn cười híp mắt đẩy cây ngọc thể kia vào...

“Ưm!” Khi vật thể lạnh băng đi vào cơ thể mình, cơ bắp cả người Ảnh Thất căng cứng lại, hoàn toàn không có chút tuần tự, Ân Giới đẩy thẳng nó vào đến khi chỉ còn cán ngọc bên ngoài mới dừng lại, ngón tay xoa bóp vỗ về mặt trong đôi chân căng cứng: “Được rồi, để ngươi thích ứng trước một lúc, chúng ta làm chút tiền hí.”

Ngón tay Ân Giới quét ngang một cây roi hình dạng kì lạ, giới thiệu với Ảnh Thất: “Ngươi xem, đây là cây roi chế tạo riêng để dạy dỗ các tiểu quan không nghe lời trong thanh lâu, cho dù tính cách thanh cao đến mấy, lạnh lùng đến mấy cũng mềm nhũn xuống dưới cây roi này, bản cung chủ chưa từng thử, nếu ra tay quá nặng, đừng giận bản cung chủ, nhé?”

Thời khắc ngọn roi quất xuống, Ảnh Thất nhắm mắt lại, từ đó trở đi, không hề mở ra...

Ân Giới vứt roi đi, nhìn thân thể trần trụi đầy vết roi trước mắt, đỏ rực rất bắt mắt, không phí công hấn đến Di Tình Các học cách dạy dỗ tiểu quan, tuy người này kiên cường đến mức bản thân cũng phải bội phục, nhưng rốt cuộc vẫn có chút hiệu quả, không cho hấn kịp đè nén dục vọng của mình xuống, Ân Giới đưa tay sờ thứ tượng trưng nam tính đã có xu thế hơi ngẩng đầu, dùng loại kích thích trực tiếp nhất.

Người bên dưới còn rất ngây thơ, ngay khi vừa bắt lấy hấn Ân Giới đã cảm giác được, thân thể hấn run rẩy, tuy chỉ trong một khắc đã bị hấn áp chế xuống. Khóe môi Ân Giới nhếch lên thành nụ cười mê hoặc, sớm đã biết, chỉ cần nhìn vật nhỏ đáng thương đáng yêu trong tay, màu rất nhạt, có thể thấy là rất ít sử dụng. Nhẹ nhàng cử động lên xuống, đặc biệt chăm sóc phần chóp, bàn tay kia trườn đến sờ hai quả cầu nhỏ trĩu nặng, không để mình chờ lâu, vật nhỏ đã nhỏ lệ.

Ảnh Thất thầm bi ai, lẽ ra trước đây ở trong Ảnh Vệ Doanh, chủ tử nên cho bọn họ học không chế dục vọng bản thân, vậy thì bây giờ sẽ không mất mặt như thế, đạt được khoái cảm trong tay kẻ muốn làm nhục mình.

“Cảm giác thế nào? Dễ chịu lắm đúng không? Không cần phải xấu hổ, theo đuổi sự sung sướng là thiên tính của con người, ha~ Có điều, không thể dễ dàng cho người được giải phóng, nếu không làm sao gọi là hình phạt chứ, làm sao để người... cầu xin đây~” Tay cầm một sợi thừng đen nhỏ, Ân Giới giật nhanh vài cái, sau đó quấn dây lên ngay khi cảm thấy vật trong tay bắt đầu run rẩy, canh thời gian rất chuẩn, cường chế trói chặt dục vọng sắp phát tiết lại.

Hai bàn tay bị trói trên đầu giường cuộn chặt lại mới ức chế được khát vọng kêu gào muốn được giải phóng. Ân Giới chạm vào dòng nước chảy ra từ miệng Ảnh Thất vì bị nhét nút vải, ánh mắt lướt đến khuôn mặt trắng bệch vì tự ức chế bản thân, không phải thất vọng, kết quả của cưỡng ép vận công là học máu mà chết, hừ lạnh một tiếng, Ân Giới rút mạnh cây ngọc thể phía sau ra, sau đó đâm mạnh vào...

“Ư...” Chút nội lực cố gắng vận được lập tức bị đập tan nát, đau đớn ập đến khiến Ảnh Thất dồn sức cuộn người lại, máu tươi chảy xuống từ bàn tay nắm chặt.

Ân Giới lạnh lùng nhìn hấn, ngữ khí đầy uy hiếp: “Đừng mong được chết, nếu bây giờ người chết trên giường bản cung chủ, bản cung chủ sẽ mang nguyên hiện trạng lúc này của người tiến đến Thiên Hạ Đệ Nhất Bảo, không biết Hình Bắc Minh có thể chịu được nỗi nhục này không, hả? Hoặc có lẽ, người vốn không hề nghĩ cho vị bảo chủ ấy?”

Đôi mắt nhắm chặt mở bừng ra, đôi mắt mang theo lửa giận và khuất nhục ác liệt nhìn về phía Ân Giới, hành hạ hấn thế nào cũng được, đừng mong lấy hấn để uy hiếp chủ tử! Ân Giới không giận, bật cười: “Ha ha, người cũng thật trung thành, bản cung chủ thích người như vậy, khi điều giáo rất thú vị.”

Cây ngọc thể to dài phía sau không ngừng ra vào, đã đau đến tê tái rồi. Xoay đầu đi, Ảnh Thất thật mong mình mù mắt điếc tai, không nhìn thấy khuôn mặt đáng hận trước mắt, cũng không nghe thấy tiếng nước vang lên mỗi lần ra vào, Ân Giới, Ân Giới, đừng để ta sống sót rời khỏi đây, nếu không...

Rút cây ngọc thể ướt đầm ra vứt xuống đất, Ân Giới đưa tay thăm dò huyết khẩu mềm mại, vừa ý nói: “Tương đối rồi, bản cung chủ có thể ra trận rồi. Nếu không phải thương tình đây là lần đầu của người, bản cung chủ sẽ chẳng phí công nở rộng cho người, có phải đang cảm thấy bản cung chủ rất dịu dàng không... Bản cung chủ lúc nào cũng dịu dàng với người lên giường cùng mình...”

Cởi y phục, để lộ thân thể dẻo dai nhẵn mịn mà nữ nhân ao ước, nam nhân chảy nước miếng, đáng tiếc, không có ai hoan nghênh, nâng đôi chân đã bị cột thành tư thế rất dễ để tiến công lên, thứ hình trụ đã cứng thẳng từ lâu chạm vào huyết khẩu vừa bị khai thác thô bạo, không chút vội vã, chỉ cọ qua cọ lại bên ngoài, như đang đùa giỡn. Ảnh Thất vốn định sẽ cắn răng chịu đựng đến lúc bị thứ đó chạm vào mới phát giác, mình không làm được, bị cột thành tư thế nhục nhã chơi đùa đã là cực hạn rồi, còn bị xâm nhập như nữ nhân... Hấn không chịu được...

“Ư ư! Ư ưm ư...” Hồn đản! Thả ta ra! Có gan thì giết ta! Ảnh Thất kêu gào trong đầu, dây thần kinh trong đầu căng cứng, như đã sắp đứt.

Nhưng, Ân Giới vốn muốn có hiệu quả thế này, “Chịu không nổi nữa, cầu xin bản cung chủ! Đây chẳng phải là mục đích của bản cung chủ sao? Nếu như trễ rồi, bản cung chủ cũng không dùng được, người phải

biết, bắt nam nhân dừng trong lúc này là cực kì bất nhân. Thế nào? Mở mắt ra, có lẽ bản cung chủ sẽ cân nhắc bỏ qua cho người, mau lên!”

Mặc kệ Ân Giới có ý định gì, chỉ cần không làm chuyện gì, chết cũng cam lòng, Ảnh Thất mở mắt trong tiếng thúc giục của hắn...

“Ừm ừ...” Thứ nóng rực hoàn toàn khác với ngọc thể lạnh như băng xông vào huyết khẩu chật hẹp như vũ bão, dù đã làm trơn, nhưng vẫn đau đến không thể lên tiếng nổi, nếp nhăn phía sau bị căng đến cực hạn. Ân Giới nhìn thẳng vào đôi mắt mở to không dám tin, cười sung sướng dị thường: “Không thể tin lời nam nhân nói trên giường, không ai dạy người sao? Chẳng ai lại bỏ qua món lợi như thế này, ha ha ha... Bản cung chủ muốn người nhìn kĩ xem người nam nhân đầu tiên đâm vào người như thế nào, muốn người vĩnh viễn không thể quên được!”

Dây thần kinh kia đã đứt... Chậm chậm rút ra, rồi lại mạnh mẽ xông vào, Ân Giới dùng khí thể mạnh mẽ hoàn toàn không hợp với dung mạo của mình chiếm lấy nam nhân ôn hòa kiên định trước mắt, nhưng trong đầu hắn lúc này đang nghĩ gì, có lẽ là tuyệt vọng...

62. Chương 62: Phiên Ngoại Sinh Hải Tử Vì Người 2

Thân thể tiếp xúc khiến hắn nhớ đến cảm giác tuyệt vọng khi đó, có lẽ là trước đây đã thấy quá nhiều khung cảnh giết chóc đầm máu, chuyện trải ra cũng xem như giúp hắn luyện ra thần kinh cực mạnh, điều chỉnh lại tâm trạng rất nhanh, Kha công tử nói rất đúng, với người mình không thích thì cứ xem như bị chó cắn một cái là được rồi, nam nhân, không phải quyết định từ việc hoan ái với ai.

Ân đại cung chủ hoàn toàn không biết mình bị xem như chó cắn cần vẫn nhớ rõ lời Hình Bắc Minh khuyên, không dám quá can rở, người trong lòng vùng vẫy dữ dội, hắn đành phải lỏng tay một chút để người kia chạy ra nơi ngoài tầm tay mình. “Bản cung chủ, không, ta để người chạy lâu như vậy, chỉ vì muốn người hiểu rõ, trước nay ta chưa từng phóng túng ai như vậy. Có lẽ hoàn cảnh chúng ta tương ngộ không được... lý tưởng lắm, nhưng ta thật sự muốn có người bên cạnh!” Hình Bắc Minh đã nói, phải bỏ thói quen tự xưng bản cung chủ, vậy mà tên hỗn đản đó vẫn cứ luôn mồm bản bảo chủ thể này thể nọ.

Ảnh Thất cảm thấy rất buồn cười, hắn không nghĩ giữa bọn họ có quan hệ sâu đến thế, khi đó hắn là tù nhân, có xảy ra chuyện gì cũng chỉ là do bị ép buộc, hắn sẽ không nghĩ là mình bị cưỡng bức mấy lần rồi sẽ yêu hắn chứ? “Vì sao vẫn đuổi theo ta không tha? Ân cung chủ người nếu muốn nam nhân, vậy tay một cái chắc hắn có rất nhiều người tình nguyện quỳ dưới chân người! Ta chỉ là một thị vệ bình thường, phạm phước tục tử, không dám nhận ưu ái của người!” Ảnh Thất giận dữ có phần nói không suy nghĩ.

Ân Giới lắc đầu: “Ta chỉ muốn người thôi.”

Ảnh Thất gần giọng nói: “Nhưng ta không muốn người, ta, hận người.” Hận đến cực điểm những thứ người đã làm với ta, gần như tước đoạt hết tôn nghiêm của ta. Kinh hoàng lẫn căng thẳng vì đột nhiên bị tìm thấy cùng ập đến, ánh mắt Ảnh Thất gần Ân Giới gần như tóa lửa.

Ân Giới cảm giác như bị ánh lửa ấy đốt cháy, nhưng lại có chút động lòng.

Ảnh Thất bỏ ngựa của mình lại, vận khinh công biến mất trước mắt hắn, Ân Giới đương nhiên sẽ không từ bỏ dễ dàng như vậy, khó khăn lắm mới tìm được, dù thế nào cũng phải mặt dày bám theo bên cạnh. Liên thúc ngực chạy theo hướng Ảnh Thất biến mất, trong lòng Ân đại cung chủ ngập tràn tự tin và hy vọng.

Thành Sa Thạch, đông đúc hơn những thành trấn hoang tàn xơ xác lần trước nhiều, chủ những gian hàng rong trên con đường lớn bằng phẳng không ồn ào chào mời như ở Trung Nguyên, mà nằm ngời trên đất nhàn nhã nói chuyện phiếm hoặc che mặt ngủ. Ánh nắng dịu chiếu xuống thị trấn nhỏ, khiến người ta bắt giác lười biếng.

Phía sau có cái kệ mạch nha dính chặt không sao vứt bỏ được, Ảnh Thất giận dữ lại bất lực, với võ công của hắn thì vĩnh viễn không phải đối thủ của Ân Giới, chỉ cần đối phương muốn, hắn không có đường thoát. Rốt cuộc thì thoát được cảnh màn trời chiếu đất thê thảm những ngày trước, nhưng nằm trên giường lại không sao ngủ được, Ảnh Thất thở dài, ngồi dậy, mở cửa sổ ra, một cơn gió lạnh thổi vào, ánh mặt trời ấm

áp ban ngày đã không còn. Vào đêm thị trấn này lại càng yên tĩnh hơn, tâm trạng buồn bực cũng bình ổn lại.

“Không ngủ được?” Đột nhiên giọng nói khiến Ảnh Thất giật mình vang lên, phản xạ có điều kiện muốn đóng cửa sổ, một cánh cửa lại bị chặn: “Đừng đóng, người không muốn thấy ta, ta ở bên ngoài được không?”

Ảnh Thất không muốn nghe lời hắn nói, định ra ngoài, nhưng bất đắc dĩ giọng nói kia lại chui vào tai: “Nếu người đi ra, nói không chừng sẽ thấy mặt ta, nói không chừng ta sẽ làm vài chuyện người ghét, người bằng lòng?”

Ảnh Thất nắm chặt tay, giậm chân thành thịch đi đến bên giường ngồi xuống, nghiêng răng hỏi: “Rốt cuộc người muốn thế nào? Rốt cuộc phải thế nào mới buông tha ta, hả?”

Giọng nói âm u kia lại bay vào phòng, mang theo hơi lạnh giữa đêm: “Tiểu Thất, người đừng nghĩ đến chuyện không thể, ta không tin mình không thể làm người cảm động, tới khi người thích ta ta vẫn sẽ theo người.”

“Đừng có gọi ta như vậy!” Ảnh Thất phẫn hận nói: “Ăn cung chủ, có lẽ trước đây ngài chưa từng ném thử cảm giác không có được thứ mình muốn, cho nên mới cố chấp với ta như vậy, nếu là người khác, ngài cũng sẽ thấy thích người đó. Thật ra đây không phải thích thật sự, có lẽ khi có được rồi ngài sẽ cảm thấy không phải thứ ngài muốn, không bằng...”

“Không có nhiều có lẽ như vậy!” Ân Giới ngắt lời hắn, có chút kích động, bởi vì đây là lần đầu tiên Tiểu Thất nói với mình như thế, e là lời cự tuyệt: “Có một điểm người nói sai, từ nhỏ, ta vẫn luôn đánh mất, thứ ta thích, thứ ta ghét... Cái gì là gặp dịp thì chơi, cái gì là chân tình giả ý, ta hiểu rõ hơn bất kì ai, nếu không, không biết ta đã chết bao nhiêu lần! Phải, có lẽ ban đầu chỉ vì người không chịu khuất phục ta mới... đối xử với người như thế... Hình Bắc Minh nói ta không biết yêu, hẳn bảo ta nghĩ cho kĩ là vì cái gì rồi mới đến tìm người, một năm, nếu ta không rõ, sẽ không đến tìm người.”

Chủ tử... Ảnh Thất ngơ ngác ngồi trên giường nghĩ ngợi, Ân Giới ở bên ngoài không ngừng nhẹ giọng nói chuyện, không biết hắn có nghe vào tai không, chỉ ngăn người ở đó, đến khi chân trời hừng sáng...

Chân tê cứng, gọi tiểu nhị mang nước nóng đến, rửa mặt, ngâm chân, Ảnh Thất chưa ăn cơm đã lên giường ngủ bù, trong lòng hỗn loạn, dứt khoát không nghĩ gì nữa, nhắm mắt ngủ. Ân Giới bên ngoài cửa sổ không biết đã biến mất từ khi nào, hẳn cũng chẳng để tâm, khi hắn đã thiêu thiêu ngủ, hai cánh cửa sổ vẫn chưa đóng nhẹ nhàng khép lại.

Ngủ một giấc thẳng đến khi bao tử kêu ùng ục, Ảnh Thất mới miễn cưỡng bò dậy, rửa mặt xuống lầu dùng... bữa tối. Trong lúc cầm cùi ăn, tai không thể không nghe thấy tiếng nói chuyện của người người bàn bên cạnh.

Người này nói: “Ai nha, đêm qua ta không ngủ, nghe bên ngoài có người thành tâm tỏ tình, cảm động chết mất!”

Người kia nói: “Đúng vậy, ta cũng nghe thấy, giọng nói rất hay, chắc chắn là một công tử cực kì anh tuấn tiêu sái, này, hôm qua trên đường đi ta thấy một vị công tử áo tím, nhìn là biết người Giang Nam, còn xinh đẹp hơn nữ nhân, có khi nào~ là chàng không?”

Người này nói: “Nhưng từ đầu đến cuối không hề có tiếng đáp lại, chẳng lẽ là đơn phương, ai da, nếu là ta, đã sớm lao vào lòng chàng rồi, một nam nhân tốt như thế! Nhưng giọng nói của chàng rất nhỏ, không to rõ lắm, dường như trước đây từng hại đối phương, nhưng mà, nếu là ta, vẫn sẽ lao đến!”

Người kia nói: “Người thôi đi, thân hình béo tốt của người chắc chắn sẽ đè bẹp chàng! Thật muốn nhìn thấy bọn họ, chắc chắn là một đôi nam nữ si tình... Đúng rồi, không phải là cô nương trong gian phòng đầu tiên bên trái trên lầu sao? Đi xem thử!”

Có người bên cạnh phản đối: “Các người lầm rồi, ta nhớ gian phòng đó là của một nam nhân!”

Bị khinh miệt: “Cút! Không có chứng cứ đừng nói bậy! Chẳng lẽ công tử áo tím đó là nữ giả nam sao? Hừm!”

Bóp nát cái bánh khô trong tay, trong lòng Ảnh Thất đã âm thầm chặt Ân Giới ra thành tám mảnh, vội ăn xong bữa, vứt bạc lại trốn khỏi khách điểm ấy. Khi ra cửa suýt nữa tông trúng người khác, Ảnh Thất vội tạ lỗi, chạy khỏi khách điểm biến mất trên đường.

Nhìn con đường mờ mịt phía trước, thật ra cũng không biết phải đi đâu, hấn rời khỏi Thiên Hạ Độ Nhất Bảo, chỉ để có thể hoàn toàn cắt đứt với Ân Giới, trước mắt không thể hoàn thành mục đích này, rốt cuộc phải đi con đường nào? Đứng ở giao lộ trước thị trấn, lần đầu tiên Ảnh Thất cảm thấy mất phương hướng...

“Là người? Người ở đây làm gì?” Tiếng vó ngựa sau lưng càng lúc càng gần, rồi dừng lại bên cạnh hấn, có người kinh ngạc hỏi.

Ảnh Thất quay đầu, nhưng lại thấy một người lạ: “Người là ai? Có phải nhận lầm người rồi không?”

Người kia đánh xe, phía sau chất rất nhiều hàng hóa, mà vẫn có khí chất tiêu sái phóng khoáng, có vẻ giống một người giang hồ hơn, khi cười lên cũng rất dễ khiến người khác có thiện cảm: “Không, huynh đài hiểu lầm, khi nãy huynh chạy vội từ trong khách điểm ra, suýt chút nữa tông vào ta, ta nhận ra huynh.”

Thì ra là thế, Ảnh Thất áy náy gật đầu, “Thứ lỗi, tại hạ, có việc gấp...”

Người kia biết hấn đang nói dối, nhưng không vạch trần, thành tâm mời: “Ta thấy huynh không có ngựa, hơn nữa ở thành Sa Thạch cũng khó đón xe, huynh đi đâu, nếu thuận đường ta tiễn huynh một đoạn, thế nào?”

Hai người, cũng tốt! Chỉ sợ Ân Giới hấn... Nhớ đến huyết án lần trước, trong lòng Ảnh Thất cảm thấy rất nặng nề, vừa định từ chối, người kia lại chỉ lớp mây đen phía xa nói: “Sắp có gió rồi, thời tiết ở đây rất thất thường, không hơn một canh giờ nữa sẽ có mưa, huynh đài mau lên xe, chúng ta đi nhanh đến điểm dừng chân tiếp theo, nếu không thì suốt quãng không có nơi nào để tránh mưa!”

Nếu lại cự tuyệt sẽ phụ ý tốt của người ta, Ảnh Thất nói tiếng cảm tạ, sau đó ngồi vào trong xe ngựa, dựa thành thành xe.

Bầu không khí trên đường xem như hài hòa, người này tên Liễu Nhược Phong, rất khéo nói, chuyện trời nam biển bắc gì hấn cũng nói được, Ảnh Thất cũng dần buông lỏng thần kinh, trò chuyện với hấn.

Đi được nửa đường, đột nhiên một trận gió lớn thổi đến, Liễu Nhược Phong lấy đầu lạt áo tơi trong xe ra mặc vào, sau đó nói với Ảnh Thất: “Huynh đệ, huynh ngồi vào trong một chút, để tránh gió thổi trúng người. Ta chặn mép xe lại.”

Bản thân đi nhờ, dù sao cũng không thể để người ta cực nhọc, Ảnh Thất muốn thuyết phục Liễu Nhược Phong đổi cho hấn đánh xe, nhưng bị ngăn lại, lý do là hấn đánh xe nhiều rồi, loại gió bão này không đáng kể, nếu để người không quen đánh xe, nói không chừng sẽ văng vào hốc núi nào đó. Ảnh Thất bất đắc dĩ, hấn mà là người không quen sao, tốt xấu gì cũng đã đánh xe cho chủ tử nhiều rồi!

Xe ngựa gian nan chạy tới trong gió dữ, Ảnh Thất nghe thấy tiếng vó ngựa loáng thoáng phía sau, ngay lúc đó Liễu Nhược Phong nói lớn: “Khéo thật! Phía sau cũng có người cùng đường với chúng ta, đều là người cùng cảnh ngộ cả!”

Người xuất hiện đằng sau lúc này, còn có thể là ai? Dù Ân Giới choàng một tấm vải bông dày trên cổ, cũng không ngăn được đá vụn bay tới tấp đến, đáng vẻ ưu nhĩ thường ngày đã thành chặt vật không chịu nổi, cho dù vậy, vẫn vững vàng theo sát sau xe ngựa, ánh mắt tóe lửa nhìn chiếc xe ngựa đáng chết.

Thứ gì vậy? Dám tới gần Tiểu Thất của ta như vậy, chủ động ước hẹn, chắc chắn không phải thứ tốt lành!

63. Chương 63: Phiên Ngoại Sinh Hải Tử Vì Người 3

Khi mưa lớn đổ xuống, Liễu Nhược Phong hô lớn: “Huynh đệ, chúng ta không may rồi, không đến được thị trấn phía trước, ta biết một ngôi miếu hoang gần đây, hay là chúng ta đến đó tránh mưa?”

Câu nói bay vào tai Ân Giới cực kỳ rõ ràng, Ân Giới trừng to mắt, bỗng dưng cảm thấy cái mũ xanh hiện lên trên đầu mình. Bản cung chủ làm sao có thể để các người cô nam quả nữ cạnh nhau? Thúc ngựa chạy

vào miếu hoang trước xe ngựa của Liễu Nhược Phong, hai bên tự chiếm lấy hai bên trái phải, đây đó nhìn nhau.

Liễu Nhược Phong thuần thực nhặt cỏ khô, lấy củi dự trữ trên xe ngựa xuống, thật khiến người ta không khỏi cảm thán là người thường đi hành tẩu xa nhà! Lấy đá lửa đánh lửa lên, hai người liền ngồi xuống trước đồng lửa gặm bánh bao thịt lót dạ, Liễu Nhược Phong cười lấy một vò rượu trắng ra: “Huynh đệ, vào lúc lạnh lẽo như thế này, uống một chút cho ấm người?”

“Được!” Ảnh Thất liền cầm lấy chén lớn, mỗi người cạn một chén. Bên này uống rượu cực kì sảng khoái, bên kia...

Ân Giới né giọt nước rơi từ mái nhà xuống, nói thầm: Miếu hoang đúng là miếu hoang, bên ngoài mưa to, bên trong mưa nhỏ, đáng giận. Thầm mắng xui xẻo, Ân Giới lùi lại một bước, nơi khô ráo không dột đã bị Liễu Nhược Phong chiếm trước, cả chiếc xe ngựa cũng yên lành hơn Ân Giới, không phải chịu cảnh thỉnh thoảng lại có nước nhỏ xuống.

Vì trận gió cát khi nãy, trên khăn choàng đầy cát bụi, Ân Giới dứt khoát giặt khăn xuống vớt sang một bên, dù sao thì cũng hơi nóng, không ngờ động tác này lại khiến dung mạo vẫn bị giấu sau tấm khăn lộ ra, đúng lúc Liễu Nhược Phong liếc sang, mắt gần như nhìn chăm chăm, ai ngờ được người vẫn theo phía sau bọn họ lại là một... nam tử xinh đẹp như thế, ai ngờ được nam tử đẹp như trong danh họa Giang Nam lại xuất hiện ở nơi thế này?

Cảm giác được ánh mắt của ai đó, Ân Giới thầm cười lạnh, đôi mắt câu hồn người như lơ đãng liếc đến khuôn mặt ngơ ngẩn của hắn, sau đó không tránh né khi giọt nước tiếp theo nhỏ xuống, để nó chảy xuống mặt mình, kêu nhỏ một tiếng “A!”. Liễu Nhược Phong hoàn hồn lại, lên tiếng rất có khí khách quân tử: “A... Vị công tử này, mái miếu bên ấy dường như đã hỏng, nếu không chèo, sang bên này, còn có đồng lửa có thể làm ấm.”

Trong lòng Ân Giới cực kì muốn sang, nhưng lại vờ như xấu hổ nhìn Ảnh Thất: “Thật làm phiền quá, nói không chừng bằng hữu của huynh không bằng lòng!” Nói tới hai chữ bằng hữu, có hơi nghiêng răng một chút.

Nhưng Liễu Nhược Phong hoàn toàn không nghe ra, hắn nhìn Ảnh Thất, dưới tình cảnh này Ảnh Thất còn có thể nói gì, chỉ có thể lắc đầu cứng còng biểu hiện không sao cả. Thế là Liễu Nhược Phong cười tiêu sái: “Đều là kẻ xa nhà, giúp được nhau là chuyện tốt, bằng hữu của ta cũng bằng lòng, huynh mau sang đây, xem kia y phục đã ướt cả rồi.”

Thế là, Ân Giới “thuột tha” bước đến, dè dặt ngồi xuống cạnh Ảnh Thất, vờ như không phát hiện thân thể hắn cứng đờ lại. Liễu Nhược Phong đưa cho hắn một khúc chân cừu đã nướng chín, rồi bắt đầu trò chuyện với hắn. Ảnh Thất càng nghe càng bức bối, mượn cơ đã mệt, chạy qua một bên nghỉ ngơi, Liễu Nhược Phong không quên lấy một tấm chăn lông dày trên xe ngựa xuống cho hắn.

Không biết ngủ từ lúc nào, khi tỉnh nào Ảnh Thất đột nhiên cảm thấy cả người lạnh toát, thử cử động liền phát hiện có người nắm chặt bàn tay hắn dưới lớp chăn, còn có thể là ai? Ảnh Thất dùng sức vùng ra, lại sợ động tác quá mạnh đánh thức Liễu Nhược Phong ngủ bên cạnh, bình tĩnh lại, mới phát hiện có chút khác thường, bên ngoài lạnh như vậy, bàn tay lồng vào tay mình lại nóng kinh người, người có nội lực thâm hậu có thể giữ cho cơ thể mình ấm áp, nhưng không ai lại nóng đến thế này, nhiệt độ này giống như là... Hắn cố kiềm chế nhìn về phía Ân Giới đang dựa sát mình, dưới ánh lửa, có thể thấy được hai bên má đỏ bừng, đưa tay đến gần một chút, còn cảm nhận được hơi thở của hắn cũng nóng hừng hực.

Hắn... Quả nhiên sốt rồi... Ảnh Thất lập tức kinh ngạc, thì ra Ân cung chủ cũng bị bệnh, rồi lại thấy mình buồn cười, là người ai cũng sẽ bệnh, nhưng sao lại dễ bệnh như vậy? Trong đầu đột nhiên xuất hiện hai cánh cửa sổ mở rộng, Ảnh Thất che mắt mình lại, không thể nào, làm sao có khả năng ngồi một đêm ngoài đó?

Vung tay lần nữa, rốt cuộc cũng gỡ được bàn tay nóng hổi kia xuống, Ảnh Thất cầm lấy bàn tay đó, định nhét nó vào chăn thì lại ngăn người, hắn bệnh thì bệnh, không liên quan đến mình, không cần làm chuyện thừa thãi như thế! Vứt bàn tay kia đi, Ảnh Thất đứng lên rời khỏi nơi khiến hắn ngạt thở kia. Mưa bên ngoài đã nhỏ lại, đến sáng mai có lẽ trời sẽ trong.

Cầm lấy đầu lạp và áo tơ Liễu Nhược Phong để trong miếu, nói thầm câu xin lỗi, Ảnh Thất nhân lúc trời còn chưa sáng hẳn, bỏ đi.

Bàn tay bị bỏ lại trên chần chằm chậm nắm lại, như bàn tay của người đó vẫn còn trong tay mình...

Con ngựa bị Ảnh Thất nén đau bỏ chạy ngày tương ngộ cuối cùng lại về trong tay hắn, được rồi, không thể không nói công phu mượn gió bẻ măng của Ảnh Thất rất không tệ, hai người ngủ trong miếu không hay biết gì. Hành lý trên lưng ngựa vẫn đầy đủ trong túi da, vuốt vuốt lông ngựa, Ảnh Thất quyết định về Trung Nguyên rồi đến phía bắc, thủ hạ của Ân Giới đa số ở phía nam, chỉ mong hắn mau về chỗ của hắn, đừng đeo bám theo mình nữa.

Một đường quay về, lại nghe nói khách điểm và từ lâu có án mạng, Ảnh Thất nghĩ kỹ lại mới phát hiện, đều là nơi mình từng đi qua, chẳng lẽ lại là hắn? Nhưng mình không có xung đột với ai, nếu là hắn tự ý, cũng không nhân rồi đến mức đến đâu cũng gây án, không hiểu sao lại cảm thấy chuyện này hướng đến mình, là ai chứ?

Đã có hơn một người mang về đề phòng hắn rồi, nhớ đến mấy lần dùng cơm trước có nghe người ta bàn luận về tướng mạo của hung tử, không khác mình lắm, có lẽ là y phục của mình thật sự rất bắt mắt, thời gian này, những người không để lộ mặt mà giao tiếp với người khác, đều sẽ bị hoài nghi.

Chỉ là... Nơi này tuy không phồn hoa, nhưng thương nhân lữ khách trời nam biển bắc y phục kỳ dị cũng không ít, sao lại chỉ nhìn chòng chọc mình?

Nghi vấn này được giải đáp rất nhanh...

Khi Liễu Nhược Phong đánh xe đi ngang gánh hàng, Ảnh Thất đang ăn mì thịt bò bên trong, tay cầm bánh nướng mới cắn được hai cái, Liễu Nhược Phong đầy mặt viết “tình cờ” ngồi xuống trước mặt hắn cười nói: “Chúng ta thật có duyên, ta từ thành Trát Mộc Tây quay lại lại rẽ sang hướng đông cũng gặp huynh, thế nào, mời ta ăn bánh nướng?”

Ảnh Thất vẫy tay gọi chủ gánh thêm một tô mì thịt bò và ba cái bánh nướng, thêm một đĩa dưa muối, gánh hàng này tuy nhỏ, nhưng thức ăn không tệ: “Một cái bánh nướng làm sao đủ? Ta nhớ sức ăn của huynh đệ không nhỏ đâu!” Lần trước trong miếu hoang ăn hết một cái chân cừu còn chưa đủ, nướng bảy cái mà thần ăn năm cái, mới đầy bụng.

Liễu Nhược Phong không từ chối, thức ăn đến rồi thì hi hục ăn. Ảnh Thất nhìn chiếc xe ngựa hắn cột bên đường, hàng hóa bên trong lại đổi thành một đồng khác, vờ như lơ đãng hỏi: “Liễu huynh, tài buôn bán của huynh thật khiến người khác ngưỡng mộ, vào nam ra bắc, không chỉ biết được nhiều thứ, còn kiếm được rất nhiều tiền?”

Nuốt vội một cái bánh nướng vào, cách ăn uống của Liễu Nhược Phong lúc này hoàn toàn không phù hợp dáng vẻ nhã nhặn của hắn, lau miệng kiêu ngạo nói: “Đúng vậy, ta học hành không giỏi, buôn bán lại là đệ nhất, người sống trên đời dù sao cũng có lúc phải ra ngoài lăn lộn, mới biết tầm nhìn của mình đến đâu.”

“Liễu huynh nói không sai.” Ảnh Thất gật đầu đồng ý: “Tiếp theo dự định đến đâu? Tiếp tục đến hướng đông?”

“Cũng không chắc, ta vừa đi vừa buôn bán.” Liễu Nhược Phong chỉ mặt trời đang về tây, hỏi: “Huynh đệ, tìm được nơi nghỉ chân chưa, buổi tối chúng ta lại trò chuyện?”

Ban đêm trong sương phòng, yên tĩnh, tối đen, chỉ loáng thoáng nghe được tiếng người hô hấp.

Đột nhiên, cửa phòng mở ra, một người nhẹ nhàng bước vào, đi đến giường đưa tay bắt mạch người nằm đó, xác định được gì đó rồi, động tác trở nên ung dung, lật chăn lên, hai tay đánh tới ngực người nằm trên giường, muốn xé y phục.

Chát... Tay bị ngăn lại, người bên dưới đột nhiên mở mắt: “Đây là mục đích của ngươi, Liễu huynh?”

Liễu Nhược Phong tránh được một chương của hắn, lùi lại liên tục sáu bước: “Ngươi, lẽ ra phải trúng Cửu Hương Mê Hồn Tán của ta ngủ say rồi mới đúng! Chẳng lẽ, ngươi đã đề phòng ta?”

Ảnh Thất nhảy xuống giường, trút binh khí dưới nệm ra, “Không sai, thời điểm người xuất hiện lần nào cũng rất trùng hợp, thương nhân hành tẩu? Võ công của người không khỏi quá cao rồi, người mượn đường của ta, là muốn đánh lạc hướng quan phủ sau khi giết người cướp bóc sao? Đáng tiếc, người không nên làm nhiều chuyện dư thừa như vậy!” Hô hấp của hắn rất vững vàng, cho dù chạy một quãng đường dài như vậy, cũng không hề thở gấp chút nào, hơn nữa khi đó Ân Giới đi xa phía sau, hắn lại có thể nghe được Ân Giới cùng lúc với mình, chẳng lẽ vì hắn quá tự tin vào kỹ thuật lừa gạt của mình sao?

Liều Nhược Phong cười lớn, dung mạo nho nhã khiến người khác có thiện cảm lúc ban ngày đột nhiên trở nên tà ác, hắn dùng ánh mắt thâm tà đánh giá thân thể không mặc áo ngoài của Ảnh Thất, liếm môi nói: “Chuyện dư thừa? Là chuyện ta bò lên giường người sao? Khó khăn lắm mới gặp được một thân thể vừa ý đương nhiên phải tận hưởng, huynh đệ, sao người lại không thức thời đến thế? Người nói đều đúng, nhưng từ sau khi gặp người ta mới nảy ra ý này, theo người suốt một đường, lại nghĩ cách giả họa cho người, đáng tiếc lại bị người vạch trần sớm như vậy, thật không vui chút nào!”

Ảnh Thất lạnh lùng nói: “Đến địa lao của quan phủ tìm vui đi?”

Động tác của Liều Nhược Phong cũng như tên hắn, nhẹ, nhanh, trong lúc vô ích bị ngón tay hắn quét qua ro, Ảnh Thất sáng tỏ: “Người là Hắc Điệp Lưu Phong!” Trên giang hồ có một tên bại hoại, không chỉ là giết người cướp của, còn làm vô số chuyện vô sỉ khiến người người cảm phẫn ở những nơi hắn đi qua, vô số nữ tử (cũng có nam tử) bị kẻ này ám hại, nhưng hắn lại giấu tung tích rất kĩ, được gọi là Hắc Điệp, là mục tiêu mà quan phủ và bạch đạo võ lực cực lực truy đuổi, chỉ là thời gian gần đây hắn chỉ giết người mà không làm nhục ai, nhất thời không nghĩ đến lại là hắn.

Hắc Điệp Lưu Phong vãn vè tay, cười tà nói: “Ô? Xem ra người từng nghe nói về ta? Không bằng đừng mắt húng sớm như vậy, chúng ta vui vẻ một chút được không, đều là người giang hồ! Đừng có hờ chút lại đánh giết!”

Ảnh Thất nắm chặt binh khí trong tay, trong lòng chỉ có một ý nghĩ, đây là trừ hại cho dân! Ngay lập tức ánh kiếm chớp lóe trong phòng, bàn ghế ghé đổ, không biết qua bao lâu, Ảnh Thất chợt cảm giác mắt cay xè, suýt chút quỵ xuống trên đất, Lưu Phong dừng lại, đắc ý nói: “Ai da, cuối cùng cũng phát tác rồi, võ công của người cũng không thật tệ, có thể kiên trì được lâu như vậy, có điều Niêm Hoa Chỉ này là tuyệt kĩ của ta đó, nếu không sao nhiều năm như vậy lại không có ai bắt được ta chứ? Đừng chống đối nữa, ngoan ngoãn ngã vào lòng ta đi!”

Quả thật là khó lòng phòng bị, nhưng đây cũng không phải nguyên nhân giúp người chưa từng sa lưới, vô lâm minh chủ vừa yên vị chưa lâu, nội bộ vô lâm Trung Nguyên phân tranh khiến Lâm minh chủ không rảnh để tâm, triều đình lại đùn đẩy cho vô lâm... Không chờ cho tay của Lưu Phong đến gần mình, ánh sáng lóe lên trong tay Ảnh Thất, Lưu Phong biến sắc, lập tức rút tay lại, thiếu chút nữa biến thành Lưu Phong mất ngón.

“Không ngờ người còn phản kháng được, xem ra ta đã xem thường người quá rồi! Có lẽ danh tiếng của người trên giang hồ cũng không nhỏ, có điều ta chẳng muốn biết thân phận của người, để khỏi phiền phức, vốn định yêu thương người một lúc rồi tiễn người một đoạn, hiện tại xem ra không cần nữa!” Cuối cùng Lưu Phong cũng thôi nụ cười khiến người khác phát lạnh, sắc mặt tà ác.

Lại bị người khác dùng lời nói làm nhục, Ảnh Thất liệu mạng dồn lực, dù hai chân hơi mất kiểm soát, nhưng vẫn không để Lưu Phong chiếm ưu thế, dần dần, một trận giằng co kì quái xuất hiện trong phòng. Không thể nói loại thuốc khi này không có hiệu lực, người giang hồ đối phó với người giang hồ, đương nhiên sẽ không dùng loại mê dược bình thường, nếu không Ảnh Thất cũng sẽ không sợ ý để Lưu Phong đắc thủ, chạm vào eo mình.

Qua một lúc, Lưu Phong cũng mất bình tĩnh, “Huynh đệ, xem ra người dự định đồng vu quy tận với ta rồi, không tệ đâu, vốn nghĩ sau này Lưu Phong ta sẽ chỉ cô đơn một nắm mộ, bây giờ có người làm bạn rồi.”

Ảnh Thất còn chưa kịp mở miệng, một giọng nói trầm thấp tới cực điểm từ bên ngoài vọng vào: “Vậy sao? Thì ra người đã lường trước mình sẽ chết hôm nay, không cần mộ phần, bản cung cho người thi cốt vô tồn!”

Từ lúc nào mà bên ngoài có người, hai người đều không phát hiện, nghe thấy giọng nói này, Lưu Phong đột nhiên biến sắc: “Ân cung chủ người, Lưu Phong và người không có ân oán, tại sao?” Từ lúc biết được thân

phận của Ân Giới trong miếu hoang, hẳn không lúc nào không vui mừng vì mình không ra tay bừa bãi, tuy khi đó hẳn có vẻ không được ổn lắm, nhưng mình vẫn không phải đối thủ của hắn. Bây giờ mình sơ suất điều gì, mà Ân Giới lại đuổi đến muốn giết mình?

Ân Giới thấy hắn đầy vẻ kinh ngạc lẫn kinh hoảng, cười lạnh một tiếng: “Hắc Điệp, bản cung chủ vốn cũng không phải người chính đạo, ngươi làm người thế nào, tác nghiệt bao nhiêu cũng không liên quan đến bản cung, nhưng ngươi ngàn vạn lần không nên dòm ngó đến người của ta, ngươi nói, làm sao ta có thể tha cho ngươi được?” Nếu không phải hắn muốn ra tay với mình trong miếu hoang, cũng sẽ không bị mình nhìn thấu thân phận, vốn nghĩ tên này có chút đầu óc, không ngờ lại để mình nghe thấy, nhìn thấy thứ khiến bản thân mất khống chế.

Ân Giới vừa tiến đến, lập tức kéo Ảnh Thất ra khỏi phạm vi nguy hiểm, Lưu Phong trợn trừng mắt nhìn ánh mắt của Ân Giới khi nói đến người của ta thì trở nên... dịu dàng, si tình, lập tức hiểu ra, người có thể khiến cung chủ Huyết Ma Cung Ân Giới từ bỏ Huyết Ma Cung đang phát triển lớn mạnh vượt ngàn dặm truy tìm đến tận đây chắc chắn không phải kẻ tầm thường, lần này quả thật mình nhìn lầm rồi. Lưu Phong vốn định lao đi một lần cuối cùng, phá cửa sổ mà đi, chỉ tiếc Hắc Điệp nhan đến mấy cũng không chống được chưởng phong hung hãn đổ ập đến.

Máu trong người như đông cứng lại, mơ hồ, Hắc Điệp nghe thấy một câu nói vọng vào tai: “Cho dù không phải bản cung chủ, ngươi cũng không trốn được Thiên Hạ Đệ Nhất Bảo truy sát.” Lưu Phong trợn to mắt, ngã xuống đất, trong giây phút cuối cùng trong đầu hiện ra một hàng chữ...

“Tự tìm đường chết!” Ân Giới thu chưởng, hừ một tiếng khinh miệt, lúc xoay người lại, khuôn mặt kinh bỉ u ám lập tức mỉm cười đầy tình ý, đỡ lấy thân thể không vững của người nào đó, quan tâm hỏi: “Khó chịu lắm sao? Để ta xem xem.”

Ảnh Thất quay đầu đi, giây dựa không muốn hắn đỡ, nhưng lại bị bế lên nhảy ra khỏi cửa sổ, không khí ở đây đã bị ô nhiễm rồi, phải tìm một nơi sạch sẽ khác.

Được thả vào trong ổ chăn mềm mại, Ảnh Thất gượng gạo quay đầu vào trong, nghe được một câu: “Chuyện hôm nay, xem như ta nợ ngươi...” Người này, từ lúc vào phòng, không hề để ý đến sự phản đối của hắn, hết xoa yêu đến bóp chân, hai chân mình đã không sao rồi, chỉ là máu huyết không lưu thông tạm thời không tiện hành động mà thôi. Cho dù nói thế nào, nếu lần này Ân Giới không đến, chuyện rồi cuộc sẽ thế nào hẳn cũng không dám chắc, xem như nợ hắn một món nợ nhân tình, còn về việc trả thế nào...

Ân Giới hầu hạ ai đó thỏa đáng rồi, đang sung sướng, nghe đến đây đột nhiên dừng tay nhìn vào mắt ai đó, nghiêm túc nói: “Nghe ta nói, ngươi không nợ ta, nếu tính thật, ta còn chưa trả hết nợ cho ngươi, ngươi xem như ta đang chuộc tội trước đây đi, để ta ở bên cạnh ngươi được không?”

Hắn nói rất nhún nhường, có lẽ Ân Giới chưa từng nói những lời thế này, có cảm giác rất lạ, nhưng Ảnh Thất cũng không cần, nhìn thấy hắn, lại khiến bản thân nhớ đến những chuyện mình một lòng muốn quên, hắn lắc đầu: “Không cần, nếu ngươi cứ khẳng khẳng như thế, vậy xem như chúng ta chưa từng nợ gì nhau, ngươi, đi đi.”

Trong thoáng chốc sắc mặt Ân Giới trở nên âm trầm, hắn nắm chặt tay: “Vậy ngươi về Thiên Hạ Đệ Nhất Bảo, về bên cạnh Hình Bắc Minh, ta không muốn thấy chuyện hôm nay xảy ra lần thứ hai! Ngươi sao có thể sơ ý để người khác đến gần mình như vậy!”

“Ta cũng có thể tự bảo vệ bản thân, ta đã sớm đoán được âm mưu của Lưu Phong rồi! Ta không phải tiểu hài tử không hiểu chuyện! Ngươi đừng lo chuyện người khác!” Chẳng lẽ giang hồ bại hoại như Lưu Phong đều tập trung hết bên cạnh hắn, sao có thể dễ dàng để chuyện này xảy ra lần thứ hai lần thứ ba, người nghĩ ta là kẻ trời gà không chặt sao?

“Ngươi có thể tự bảo vệ bản thân còn khiến mình thành thế này? Lưu Phong quỷ kế đa đoan, chỉ cần hắn còn thở được, là có thể lật ngược cả bầu trời, đầu mưu mô người không thắng được hắn! Nếu không có ta, nói không chừng ngươi đã bị hắn đè xuống giường...”

“Ngươi cut...” Ảnh Thất khàn giọng rống, trước đây chuyện này sao có thể xảy đến với hắn, từ khi... Một nam nhân làm sao có thể chấp nhận được nỗi nhục này? “Không cho phép ngươi nhắc đến chuyện này trước mặt ta, xin ngươi lập tức biến mất đi.”

“Người...” Chỉ có hấn dám giận dữ la mắng trước mặt mình, nhưng Ân Giới phát hiện mình chẳng những không muốn quay lưng bỏ đi, mà ngược lại còn muốn ôm chặt hấn vào lòng, hấn đã nhìn đủ lâu rồi! Muốn làm là làm, Ân Giới lật tấm chăn đích thân mình đắp cho Ảnh Thất lên, để lộ thân thể bị mình lột chỉ còn một lớp áo trong...

“Người làm gì?” Ảnh Thất không dám tin, nhìn hấn trừng trừng, nghiêm giọng hỏi, nghe kĩ lại, trong giọng nói còn có chút run rẩy.

“Người nói xem?” Ân Giới lấp lóe sáng, tay thì không ngừng tự cởi áo mình, ngồi khóa trên đôi chân cử động bất tiện của Ảnh Thất.

64. Chương 64: Phiên Ngoại Sinh Hải Tử Vì Người 4

“Người nói xem?” Ân Giới lấp lóe sáng, tay thì không ngừng tự cởi áo mình, ngồi khóa trên đôi chân cử động bất tiện của Ảnh Thất.

Trong giây lát Ảnh Thất thật không nói nên lời, sau đó rít qua kẽ răng một câu: “Hỗn đản người... Ừm!”

Miệng bị chặn, ngay vào lúc cảm giác trơn mềm ập đến, hai tay của Ảnh Thất cùng đánh lên người phía trên, nhưng lại bị bắt lấy giữ chặt trên đỉnh đầu, Ảnh Thất cắn chặt răng, không cho đầu lưỡi vẫn quẫy lượn bên ngoài tiến vào. Ân Giới cười nhẹ, rút hai bàn tay đang áp chế hấn lại, Ảnh Thất chớp cơ hội muốn tấn công hấn, nhưng lại bị điểm huyết, lập tức cả người mềm nhũn.

“Xin lỗi, chỉ có thể này người mới chịu ngoan ngoãn...” Những từ sau đó như bị giam trong miệng không thể nghe được, Ảnh Thất cũng không có tâm trạng nghe, tâm trí hấn như quay trở lại cái ngày hơn một năm trước, ngày gần như khiến hấn tuyệt vọng. Dồn vất một ngày một đêm, lúc bắt đầu sống không bằng chết, trong lúc mơ màng như lơ đãng đón nhận...

“Người lại muốn làm như thế? Những lời người nói lần trước chỉ là lừa gạt ta?” Ảnh Thất từ bỏ giây dựa, nói cái gì hiểu yêu mới đến tìm hấn, rốt cuộc vẫn muốn cưỡng ép, may mà... Mình không tin hấn...

“Không, tuy ta không phải người tốt, nhưng chưa từng lừa dối người ta quan tâm.” Ngón tay thon dài lướt trên má người hấn quan tâm, rút dây lưng ra cột trên đôi mắt đang nhìn thẳng vào mình không chút cảm xúc, sau đó cúi người hôn xuống, có thứ lạnh lạnh gì đó từ đầu lưỡi hấn trượt xuống cổ Ảnh Thất, trôi vào theo nước bọt. Không biết lại là thứ trợ hứng gì, trong lòng Ảnh Thất cảm ghét lẫn ghê tởm không thể tả.

Đôi môi ấm nóng cuối cùng cũng rời khỏi môi mình, sau đó hôn xuống cằm, cổ, ngực, lần này không dừng lại lâu ở đâu, trượt xuống bụng, sau đó... Ngậm dục vọng đang ngủ say vào. Thân thể Ảnh Thất run rẩy, hai bàn tay vô lực muốn nắm chặt lại, nhưng đột nhiên lại từ bỏ. Đường như rất ít khi làm việc này, động tác của Ân Giới rất trúc trắc, có vài lần thậm chí còn dùng răng cắn vào dục vọng yếu ớt, khiến chủ nhân của nó vô thức rên khẽ.

Ra vào, liếm cắn, tay trái cùng nhẹ nhàng sờ vào chân và gốc dục vọng như lấy lòng, cho dù không muốn đến mấy, vật hình trụ đang ngủ say cũng phải dần dần nóng cứng lên, đâm vào miệng Ân Giới.

Cắn răng thì cắn răng, nhưng vẫn bất lực, không biết vì sao Ân Giới lại che mắt mình lại, là cách đùa giỡn mới? Hấn thà để Ân Giới dùng bạo lực với mình, mà không phải... cách dần dặt chậm chậm khiến người khác phát cuồng thế này. “Người, muốn làm thì làm, mau mau kết thúc, không cần phải như thế.”

Tạm nhả dục vọng đã trơn ướt ra, dùng tay vỗ về hấn, Ân Giới nhẹ giọng nói: “Ta muốn xóa bỏ kí ức không vui trước đây, cho người một trải nghiệm hoàn toàn khác, người đừng chống cự có được không?”

Ảnh Thất lắc đầu, “Không cần, chỉ cần người đừng xuất hiện trước mặt ta, ta sẽ quên rất nhanh... Nếu không phải đột nhiên xuất hiện, ta đã... Ừ!” Đột nhiên bị xoa nắn mạnh tay khiến Ảnh Thất ngưng lại, Ân Giới không nói gì nữa, lần nào người trước mắt mở miệng cũng rất tuyệt tình, không thể quay đầu, nếu là người thường, hấn đã sớm buông tha! Nhưng, từ khi mẫu thân mất, đời này ta không còn muốn nắm chặt thứ gì nữa, duy nhất chỉ lần này, thật sự không muốn, cũng không thể buông tha.

Không ai nói gì nữa, trong phòng rất yên tĩnh, sau đó hai bàn tay Ân Giới đột nhiên rời đi, sau đó là tiếng cởi y phục, khi thần kinh Ảnh Thất căng thẳng đến cực độ, thứ nóng ướt lại quay lại, dục vọng lại bị bao

phủ, chỉ là lần này có vẻ như còn khó chịu hơn, hần loáng thoáng nghe được Ân Giới phát ra âm thanh kì lạ gì đó, rất giống tiếng rên khê của động vật nhỏ khi bị thương.

“Người đang làm gì?” Nhịn không được hỏi ra, tiếng rên khê dứt quãng đột nhiên biến mất, Ân Giới vốn ngồi trên chân hần bò dần lên eo, sau đó... Thứ tượng trưng nam tính đáng thương đứng thẳng trong không khí tiếp xúc với một thứ mềm mại hoàn toàn khác khi này, thứ gì đó còn nóng ẩm siết chặt hơn ôm lấy nó.

Gắng sức kiềm chế tiếng ngậm khê lại, Ảnh Thất sững sờ... Sau khi hiểu ra là thứ gì, cả người hần run rẩy, làm sao có thể? “Ân Giới! Người... Ừm!”

Vì không được làm tròn đầy đủ, Ân Giới ngồi rất khốn khổ, hần gồng người, cố gắng không để Ảnh Thất xuống, đau, nhưng vẫn chịu được, chỉ là trong tình cảnh này, hần đột nhiên nhớ đến trước đây, hần dùng cây ngọc thể tọ dài thô lỗ đùa giỡn trong thân thể Ảnh Thất, dùng hết những thứ chỉ xuất hiện trong thanh lâu lên người Ảnh Thất... Khi đó cả người hần đầy vết thương, không nguy hiểm tính mạng, nhưng khiến nam nhân này gần như mất khống chế hết lần này đến lần khác, đến lúc không thể vẫn hồi...

Nghĩ đến đây, hần cắn chặt răng, ngồi mạnh xuống, hai tiếng rên vang lên... đều vì đau! Đường như có tiếng rách nho nhỏ truyền vào tai hai người, Ảnh Thất cảm giác có thứ chất lỏng gì đó chảy xuống theo dục vọng của mình, trong lòng lập tức hỗn tạp cảm xúc, đủ mọi loại cảm giác, Ân Giới, người cho rằng thế này ta sẽ...

Giữa ngày đông, hai người lại ướt đầm mồ hôi, sau khi Ân Giới thở lại được, nhìn đôi môi mím chặt của Ảnh Thất, như có từ chối, như có chán ghét, tự cười giễu mình, sau đó cẩn thận vận động lên xuống, đây chỉ như vỡ tuồng của một mình mình, hát xong rồi, vui buồn đau khổ chỉ có bản thân biết, người tham gia kia lại tránh né như rắn rết. Có đôi khi hy sinh thứ gì đó là phương pháp thiết yếu để lấy lại thứ gì đó của mình, nhớ đến những câu nói hùng hồn của Hình Bắc Minh, cảm giác bị phản trong Ân Giới bùng lên, con mẹ nó, sao người không tự dè tiểu thị vệ của người xuống rồi tự ngồi lên đi, châm chọc cái gì!

Có máu bôi trơn, động tác xem như thuận lợi hơn một chút, người có âm mưu trong lòng ra sức vận động, tuy vị trí của hần không phải ở bên dưới, nhưng cũng là lần đầu tiên hoa cúc bị hái, thân thể lẫn tâm lý rất không quen. Chỉ cần nhìn thấy người, ta lại có thể chịu đựng, Ân Giới nhìn chăm chăm vào Ảnh Thất bị mình che mắt mà nghĩ, nhưng ta không muốn để người thấy ta lúc này, cũng có lẽ người hoàn toàn không muốn nhìn, nói không chừng còn nôn ra, giống như có một thời gian người không ăn được gì, vừa ăn vào là nôn ra; cũng có lẽ do ta luôn muốn mạnh mẽ trước mặt người, tuy người hoàn toàn không thấy được...

Tiếng thở dốc trong phòng dần mất khống chế mà tràn ra, dù không muốn, nhưng cũng dần bị cuốn lên đỉnh dục vọng, Ảnh Thất nắm chặt tay, hần không khống chế được nữa, trong lòng như có lửa đốt, đột nhiên hần muốn đè người bên trên xuống giường hung hăng giày vò, sao lại thế này? Hần nhắc cánh tay lên, đột nhiên ý thức được, mình cử động được rồi, không đợi Ân Giới phản ứng lại, hần giật sợi dây lưng trên mắt mình xuống.

Bốn mắt nhìn nhau, Ân Giới thê thảm nhìn hần, mái tóc đen dày xõa ra hai bên, vài sợi dán vào má, môi đã bị cắn đến bật máu vì đau, hai người giống nhau, chỉ cở khố, áo mở rộng, càng có vẻ dâm mỹ. Hần không thể khống chế bản thân không nhìn xuống, nhưng bị Ân Giới đưa tay chặn: “Đừng nhìn, ta biết người không muốn... Ừ ả!”

Khí bị lật xuống giường, Ân Giới mất một lúc mới hoàn hồn lại, vì động tác quá đột ngột, dục vọng nằm trong thân thể lại đi sâu vào trong, hần cắn chặt răng, nuốt tiếng rên suýt vọt ra xuống, đôi mắt bị bức ra nước mắt nhìn lên, người vẫn luôn miệng bảo hần cút, khi hoan ái cũng cố gằn mình không lên tiếng lại đang nhìn xuống hần từ bên trên, trong mắt cháy rực dục hỏa khiến người khác kinh ngạc.

Có vẻ như đang chiếm thượng phong, nhưng lại hoàn toàn không muốn rút dục vọng vùi sâu trong thân thể người kia ra, Ảnh Thất bóp lấy cổ hần, giận dữ nói: “Rốt cuộc người cho ta uống thứ gì?” Hần gần như đã không khống chế được mình nữa, thứ này dường như không giống với thứ bị ép uống lần trước, hai mắt đã hơi mờ, đây là điềm báo sắp mất khống chế.

Ân Giới ho nhẹ một tiếng, mắt lóe lên vẻ thấu hiểu, sau đó cười cực kì mê hoặc, “A~ Đường nhiên là xuân được khiến tình cảm tăng vọt rồi, không phải trước đây người cũng từng uống rồi sao? Chỉ có điều cái này... Khụ... Có hơi khác, người sẽ muốn vào trong ta, sau đó... Người biết mà... Không cần khách sáo, đến đây~” [tự tạo nghiệt, chết không cần xót]

“Người...” Ảnh Thất sắp nổi giận, nhưng cổ lại bị ôm nín xuống, miệng bị lấp lại, eo cũng bị một đôi chân dài quấn chặt lấy, khoái cảm ồ ạt chảy khắp người, sau đó một ngọn lửa xông lên não Ảnh Thất, không còn nhớ được gì nữa...

Khi có ý thức trở lại, trong phòng đã trở nên yên tĩnh, không có tiếng thở của người thứ hai, Ảnh Thất mở mắt ra, cảnh tượng của hôm qua lùa về trong não, hắn nằm một lúc, rồi đột nhiên kéo chăn trùm mặt lại...

Điềm nhiên ngồi dậy, phát hiện mình đã được xử lý sạch sẽ, hôm qua, cuối cùng mình cũng mất ý thức, nói vậy là hắn tự bỏ đi? Rất tốt, không cần phải đối mặt với hắn nữa, Ảnh Thất gật đầu, sau đó thu dọn rời khỏi khách điểm, chỉ có điều chân bước rất nặng, khi đi ngang một chiếc bàn, một vị khách xui xẻo suýt chút nữa bị nội kinh mạnh mẽ chấn rớt cái bánh bao nhỏ trên đĩa.

“Này... Tên kia!” Định dọa chết người ta sao?

“Chuyện gì!” Ảnh Thất quay đầu lại, gần như có thể thấy được bóng đen bao phủ của người hắn.

“Không, không có gì...” Người kia kinh hãi lập tức ngồi xuống liều mạng ăn bánh bao...

Dưới ánh nắng lấp lánh, một nam tử đứng trên cầu, tà áo trắng phất phới bay, thu hút toàn bộ tâm trí các cô nương và đại thẩm đi ngang, hắn thấy nhưng cũng chẳng phản ứng, chỉ lắc nhẹ đầu, nở nụ cười, khiến tim bọn họ đập thình thịch lần lượt ngã xuống. Đột nhiên, có vẻ như nam tử đó nhìn thấy thứ gì, ngưng cười, bước nhanh tới trước.

Cuối cùng Tả Vô Tiểu cũng chờ được cung chủ của hắn, chỉ là dường như cung chủ không được thoải mái lắm, “Cung chủ, xe ngựa ở phía trước, sao đột nhiên lại muốn về Trung Nguyên, hắn, cũng đến rồi?”

Ân Giới đưa tay ra để hắn đỡ, choàng khăn che kín mặt, không để người khác thấy được sắc mặt trắng bệch của mình, hắn mở miệng, giọng nói hơi khàn: “Không, tự mình cưỡi ngựa đến! Diu ta lên xe ngựa, ta không muốn gặp bất kì ai!”

Tả Vô Tiểu kinh ngạc, cung chủ nhà mình nói chuyện mà không xưng “bản cung chủ”, tính cách biến dị rồi sao?

Ân Giới muốn về ỗ trị thương, Tả Vô Tiểu làm thủ hạ gánh vác trách nhiệm của một mã phu đủ tiêu chuẩn, giục ngựa về hướng nam. Một chiếc xe lừa chậm chậm vượt qua mặt, Tả Vô Tiểu liếc một cái như không, tiếp tục gờ roi... Một đám hài tử đuổi đến trước mã xa đùa giỡn, bị Tả Vô Tiểu mắng, đuổi sang một bên... Một lão đại nương chống gậy đâm lưng chậm chậm đi qua, còn ho mấy tiếng, Tả Vô Tiểu biến sắc... Vậy mà trong xe vẫn có tiếng người kêu la: “Vô Tiểu, người không đi chậm một chút được sao, xóc nảy sắp chết rồi!”

Tả công tử sâu não rồi. Thu roi lại, mặc kệ cho ngựa đi chậm chậm.

Trong xe, Ân Giới nhắm mắt xoa hông, đau buốt, rõ ràng đã bôi thuốc, không có tác dụng chút nào, nhớ đến trước đây mình còn không bôi thuốc cho Tiểu Thất, đau lòng đến gần chảy nước mắt, Tiểu Thất à, ta có lỗi với ngươi, rõ ràng chỉ vừa cách xa một ngày, ta đã nhớ ngươi rồi...

Sau trận tuyết đầu tiên, Ảnh Thất vừa đi vừa nghỉ rốt cuộc cũng gặp được người quen đầu tiên ở An Tây, nơi này cách thành Tỏa Vân chỉ một ngày đường, không biết hắn đến đây làm gì?

Kha Vi Khanh cực kì mừng rỡ, xông đến định ôm chầm, nhưng lại bị tránh, Kha thiếu gia không vui nha, lùi lại khoác vai hắn lần nữa, “Tiểu Thất à, thật không đáng yêu chút nào, bao nhiêu năm không gặp rồi, muốn biểu đạt tâm trạng vui mừng của bản thiếu một chút cũng không được! Thật là lãnh đạm quá đi!”

Ảnh Thất bất lực: “Kha công tử, chỉ mới một năm mà thôi, làm gì lâu đến thế?”

Kha Vi Khanh trợn to mắt: “Một năm còn không lâu? Bản thiếu nhớ ngươi thế này, không biết Tiểu Thất sẽ nhớ ngươi bao nhiêu, khi ngươi vừa đi, ngày nào hắn cũng nhắc ngươi, bị Minh tiểu tử sửa sai không ít lần, hắc hắc.”

Còn về hình thức sửa sai, trong lòng tự biết không cần nói, Ảnh Thất cũng trở lại với nụ cười đã lâu không thấy. Kha Vi Khanh nhìn chằm chằm, đung đung cánh tay hắn, nói nhỏ: “Này, ngươi sao vậy? Sao lại chịu quay về rồi?”

Trong một thoáng Ảnh Thất thất thần, “Rất tốt, từ tây đến bắc rồi đến đây, đi một vòng lớn, gặp được không ít thứ. Đừng nói ta nữa, sao Kha công tử lại ở đây?”

Sắc mặt của Kha Vi Khanh có hơi mất tự nhiên, nhưng lập tức cười che giấu, phẩy tay: “Bản thiếu vốn không thích ở mãi một chỗ, thích đi khắp nơi, thích nhất là tìm gặp các mỹ nữ nổi danh, này, bản thiếu nói cho người biết, trong thành An Tây này có một mỹ nhân tuyệt thế, ở ngay...”

Không thể ngăn Kha thiếu gia thao thao bất tuyệt, Ảnh Thất đành phải phân tâm nghe, trong đầu xuất hiện hình ảnh của Thập Thất và Bảo Bảo, Bảo Bảo hơn một tuổi rồi, hẳn là biết đi rồi... Chắc hẳn nó không còn nhớ gọi mình là cha nuôi nữa rồi? Thật muốn về gặp mọi người...

Không biết vì sao, Kha Vi Khanh túm chặt lấy Ảnh Thất không chịu thả, nhất định đòi hẳn ở đây đủ nửa tháng, trong thời gian đó, gần như đã đi hết các thanh lâu trong An Tây, thậm chí cả tiểu quan quán cũng không tha, thời gian này tiểu quan không thịnh hành lắm không biết Kha thiếu gia lấy được tin từ đâu, đều mò đến được. Kha thiếu gia điên không nhẹ, để giúp hẳn giữ thân trong sạch, không làm loạn quan hệ nam nữ nam nam, hoa tửu thì cho hẳn uống, đến thời khắc quan trọng Ảnh Thất sẽ tha hẳn đi, Kha Vi Khanh là bằng hữu tốt nhất của chủ tử, chắc chắn chủ tử không muốn hẳn phóng túng như vậy.

Kha Vi Khanh say rượu phát cuồng: “Tiểu Thất, người quá không đáng yêu! Bản thiếu cùng hưởng đêm xuân với các mỹ nữ có gì không đúng, đây là chuyện tốt của đời người, thật không biết hưởng thụ! Người, không hiểu phong tình! Bản thiếu muốn quay lại!”

Ảnh Thất túm chặt hẳn không buông: “Phải phải phải, ta không hiểu phong tình, đợi Kha công tử tìm được tri kỷ rồi, muốn làm thế nào thì làm thế đó, đừng phí thời gian ở đây! Đi thôi?”

Kha Vi Khanh quay lại túm chặt lấy cánh tay Thập Thất không buông: “Tri kỷ cái gì? Bản thiếu không có! Toàn là vô liêm sỉ trong vô liêm sỉ! Nam nhân không có ai tốt! Đặc biệt là tên mặc đồ trắng, có gì hay chứ! Hừm! Thứ phong lưu! Nếu để bản thiếu thấy hẳn, cho hẳn biết tay...”

Kha công tử, ngài cũng là nam nhân chứ? Trong đầu Ảnh Thất xuất hiện một bóng người mặc đồ trắng, sau đó vẩy cho rớt, Kha Vi Khanh sao có thể có quan hệ với người đó? Phía trước có tiếng xe ngựa lộc cộc, Ảnh Thất giữ chặt Kha Vi Khanh, để hẳn không kéo mình vào lại thanh lâu được, chợt chiếc xe ngựa kia dừng lại bên cạnh hai người, người ngồi trước xe ngựa đứng lên đưa tay với hẳn: “Đưa hẳn cho ta.”

Tả Vô Tiểu? Ảnh Thất đề phòng lùi lại một bước, trước khi đi quan hệ giữa hai người vẫn là đối địch, bảo mình giao Kha Vi Khanh cho hẳn, đang đùa sao? Kha thiếu gia bị hẳn chặn sau lưng không chịu ngoan, hẳn lùi ra phía trước, chỉ vào mũi Tả Vô Tiểu, hầm hừ nói: “Ta nhận ra người, vô liêm sỉ! Đừng nghĩ là choàng cái áo đen lên thì bản thiếu không nhận ra người, hóa thành tro bản thiếu cũng nhận ra... Hừc! Người đến đây làm gì, muốn giành cô nương với bản thiếu sao, không có cửa đâu! Tiểu Thất, đi, chúng ta đi tiếp, mua hoa khô, xem hẳn tìm ai... Hừc!”

Tả Vô Tiểu nhìn hẳn nói, đến lúc hẳn xoay người muốn đi, thì đưa tay muốn túm lấy cánh tay hẳn, nhưng bị Ảnh Thất cản lại: “Tả công tử, người muốn làm gì?”

Tả Vô Tiểu nhìn hẳn cười cười, mờ ám nói: “Quan hệ của ta và hẳn không tầm thường, người muốn can thiệp chuyện giữa chúng ta, người lấy thân phận gì? Bằng hữu, hay là tình địch?”

Tình địch? Hẳn đang cười, nhưng trong mắt lại nghiêm túc khó tả, bỗng chốc có chút rối loạn. Không chờ hẳn nói thêm, Kha Vi Khanh đã bất ngờ tự động bò lên xe ngựa... Vừa bò vừa lải nhải: “Bản thiếu lên rồi đây, đã sớm muốn tìm người tính sổ rồi, con mẹ nó, hưởng lợi của bản thiếu rồi muốn chạy, không có cửa đâu! Không đúng... Cửa sổ cũng không có...” Loạng choạng chui vào xe ngựa, giữa đường còn không quên đập bàn tay định đưa đến giúp của Tả Vô Tiểu ra, quay đầu lại vẩy tay với Ảnh Thất: “Thất à, về nhà đi, muốn đến... Lâm Phượng Lâu tìm Phượng Khởi cũng được, một cô nương rất thú vị...” [rượu vào ngu thế chứ, kưng tóa XD]

Rốt cuộc là người say rồi sao? Ảnh Thất cười không nổi, nhưng trong lòng hẳn lại vô thức không muốn đến gần xe ngựa, có một cảm giác rất quen thuộc, hẳn bắt lực nói: “Kha công tử, người biết mình đang làm gì chứ?”

Tả Vô Tiểu thấy hẳn ngồi ngay ngắn rồi, quay lại cười với Ảnh Thất: “Thất công tử, bảo trọng, cáo từ.”

Ảnh Thất nhìn chiếc xe ngựa đi xa, vẫn có chút bất an, đột nhiên một bàn tay thò ra từ thùng xe, ra dấu “vạn sự thuận lợi”, sau đó phẩy phẩy với hắn, rút trở lại. Xem ra là giả diên, Ảnh Thất lắc đầu, không ngờ Kha công tử lại có quan hệ với người của ma giáo, cầu chúc hắn may mắn vậy.

Kha Vi Khanh lặn một vòng trong xe ngựa, bên trong có trải thảm dày, tương đối thoải mái: “Người cũng thật biết hưởng thụ~ Coi chừng bản thiếu nôn ra xe ngựa! Hừ!” Kha thiếu gia cao giọng, sắc mùi chua.

“Vậy sao, người phải nghĩ kĩ rồi hẵng làm đó~” Giọng nói của Tả Vô Tiểu vọng từ bên ngoài vào, vì cách một lớp màn nên không được rõ ràng lắm, dường như có chút hả hê, Kha Vi Khanh nghĩ không ra, nhàn nhàn lặn thêm cái nữa, hiện tại bản thiếu đang say rượu, chắc chẳng ai lại hơn thua với kẻ say đâu đúng không? Thân thể đụng trúng thứ gì đó, giống như... Chân người? Trong xe còn có người? Kha thiếu đảo mắt một cái, hằm hừ bò dậy, vờ như chẳng thêm quan tâm nhìn qua.

Một người nằm trong phía khuất của xe ngựa, đắp một lớp chăn dày, che gần hết khuôn mặt, nhưng vẫn có thể nhìn ra là một mỹ nhân tuyệt đỉnh, Kha thiếu gia lập tức cảm thấy ngực trái chua hằm, còn hơi bức bối, “Ồ, Tả công tử, còn giấu một mỹ nhân trong xe sao? Quả thật rất hăng hái, làm người ta suy yếu đến mức này, thật không biết thương hoa tiếc ngọc, bản thiếu chăm sóc giúp người, mỹ nhân~” Kha thiếu gia nổi ác tính, thò móng sói ra động tay động chân với mỹ nhân.

Vài khắc sau, tiếng rống thảm thiết vang từ trong xe ngựa ra: “Tên bại hoại vô liêm sỉ Tả Vô Tiểu nhà người!! Không ngờ đã có cả hài tử rồi!! Bản thiếu muốn xuống xe...”

65. Chương 65: Phiên Ngoại Sinh Hài Tử Vi Người 5

Kha Vi Khanh run lấy bầy co rút trong xe ngựa, nhìn mỹ nhân sát khí bừng bừng trước mắt, tuy là hắn ra tay sờ bụng người ta trước, nhưng hắn cũng đâu biết mỹ nhân này là Ân Giới chứ! Tên bại hoại Tả Vô Tiểu, không ngờ lại thần nhiên nhìn mình đi tìm chết, nhất định phải kéo hắn cùng chết!

Ân Giới lật chăn ra, khuôn mặt nam nữ cùng ăn lộ ra, nhìn chằm chằm Kha thiếu gia nói phải thương hương tiếc ngọc, chậm chậm nở nụ cười khiến người khác run rẩy, Kha Vi Khanh kêu rên, đại ma đầu sắp giết người rồi... “Kha thiếu gia, thế nào? Cảm thấy bản cung chủ không đủ đẹp sao, sợ đến như vậy?”

Tên ma đầu giết người không chớp mắt nhà người, bản thiếu tự nhận không phải đối thủ của người, đương nhiên phải sợ rồi! Bản thiếu vẫn còn ham sống lắm!

Ân Giới thấy hắn không nói gì, đột nhiên hỏi: “Người cảm thấy, bản cung chủ và Phượng Khởi trong Lâm Phượng Lâu, ai đẹp hơn?”

Ồ... Kha Vi Khanh trợn mắt, người này muốn so sắc với nữ nhân sao? A, Kha Vi Khanh đột nhiên nhớ ra vị này là đầu bài của Di Tình Các ngày trước, mỹ nhân đó! Từ khi Bạch Hiểu Ân rút lui khỏi Di Tình Các, không biết bao nhiêu nam nhân đau khổ, còn có không ít người thề phải tìm cho ra kẻ có được trái tim của Bạch Hiểu Ân, khiến nàng bỏ đi không chút do dự. Còn Phượng Khởi của Lâm Phượng Lâu gì đó, rốt cuộc dung mạo nàng ta ra sao chứ? Kha thiếu gia đã sớm quên sạch hình dáng cô nương kia đành phải cười trừ: “Không phải hoa khôi nổi tiếng gì, thật sự, dung mạo cũng thường thường, làm sao so được với người chứ?”

“Vậy sao?” Ân Giới nghe xong dường như không còn hứng thú với hắn, kéo chăn lên lại, nhắm mắt. Kha Vi Khanh thở phào một hơi, vung vung tay, cảm giác khi này rất cuộc là...

Màn xe bị vén ra một chút, mặt của Tả Vô Tiểu hiện ra, “Còn chưa lặn ra đây.”

Kha Vi Khanh hít một hơi, sải bước ra, đá mông Tả Vô Tiểu, giận dữ: “Hung thủ giết người, nếu hôm nay bản thiếu có chuyện gì đều là do người hại!”

Tả Vô Tiểu đưa tay nhưng không xoa mông mình, mà chuyển sang túm lấy cổ chân Kha thiếu gia kéo mạnh một cái, Kha thiếu gia té chống mông trên xe ngựa, hai tên tuổi tác đã không nhỏ lẫn lộn đánh nhau ngoài xe ngựa, Tả Vô Tiểu nắm chặt bàn tay ai đó, nói nhỏ: “Nhỏ giọng một chút, chộc giận cung chủ, xin lỗi, ta cũng không bảo vệ được người.”

Kha Vi Khanh ngồi ngay ngắn lại, cuối cùng vẫn quyết định hỏi rõ, nếu không trong lòng không yên, hấn úp lên tai Tả Vô Tiểu, hỏi như trộm: “Bản thiếu vừa chạm vào bụng cung chủ của người, phồng phồng, rất giống Tiểu Thập Thất khi đó, hấn sẽ không mang thai đúng không? Có phải bị bệnh lạ không?”

Tả Vô Tiểu rất vô lực, thời gian này cung chủ vui buồn thất thường, may mà khi này không muốn giết người, gan người này sao lại lớn đến thế? Đề người nào đó ngồi xuống cạnh mình, lắc đầu nói: “Biết nhiều như vậy không tốt cho người, chưa từng nghe...”

“Biết càng nhiều chết càng nhanh!” Kha Vi Khanh tiếp lời, trợn tròn mắt: “Không muốn nói thì thôi, dù sao bản thiếu cũng sẽ biết, hừ, người muốn đem bản thiếu đi đâu?”

Người này, đổi đề tài không thể nhanh hơn.

Trên đường lớn đầy nghịt người, Ảnh Thất ăn trưa xong đi từ trong một quán cơm ra, nghe thấy tiếng người hô to phía trước, giọng một nữ nhân phá dòng người truyền ra, “Giỏi lắm người dám ăn không trả tiền, nghĩ trên đời này không có vương pháp sao? Mau trả tiền cho vị đại bá này, nếu không đừng trách kiếm của bản cô nương không có mất!”

“Người chờ đã...” Có lẽ người kia sợ cây kiếm trong tay nàng ta, bỏ chạy.

“Xí!” Ngô Ân Từ rút cây kiếm chỉ có tác dụng hù dọa người khác lại, nghênh ngang đi ra khỏi đoàn người, kết quả nhìn thấy một người khiến nàng ta nổi nóng, những người bên cạnh ân nhân đều có thù với nàng ta, hại nàng ta không nói được câu nào tử tế với ân nhân: “Ồ, đây không phải thị vệ bên cạnh Hình đại bảo chủ sao? Ca ca của ân công? Đến đây để làm gì?” [lại gặp con chích chòe này =.=]

Ảnh Thất không hơn thua với cô nương coi trời bằng vung này, nhàn nhạt nói: “Thật ngại quá, xin nhường đường một chút.”

Ngô Ân Từ chỉ vào hấn, há mồm không nói ra lời, có biết như vậy mới khiến người khác giận nhất không. “Đại ca, chính là ả! Lấy kiếm chĩa vào huynh đệ ta! Đại ca phải làm chủ cho huynh đệ ta!” Đang giận dữ, chợt Ngô Ân Từ nghe thấy tiếng la lối phía sau, thì ra là tên bại hoại vừa bỏ chạy khi này dẫn huynh đệ đến, kẻ nào cũng hung hãn, tay cầm gậy. Ngô Ân Từ hoảng sợ, vội chạy đến cạnh Ảnh Thất chưa kịp đi xa, ôm lấy tay hấn: “Ca ca, chúng ta về nhà thôi!”

Đám người kia đang định xông đến, lại thấy có thêm một nam nhân, nhưng có vẻ không mấy lợi hại, chẳng để hấn vào mắt, vung tay: “Cùng đánh...”

Ảnh Thất rút tay về, không để nàng ta thành công lần nữa, bắt lực nhìn nàng ta một cái, Ngô Ân Từ thề lười: “Thật có lỗi, nếu người không giúp ta, có lẽ hôm nay ta sẽ gặp nạn ở đây.”

Thoáng chốc bóng người bị đánh văng thay nhau bay lên trên đường, kêu la ầm ĩ, một bóng người xoay người đi xuống từ từ lâu Ảnh Thất vừa dùng cơm, vừa đến cửa, một tên bị Ảnh Thất đánh văng bay thẳng đến hướng này, sắp đụng trúng người kia, người xung quanh hoảng hốt kêu la, Ngô Ân Từ che mắt, “Lão thiên a, người đó đang mang thai!”

Mọi người nhìn kĩ lại, quả nhiên! Tuy người đó khoác một tấm áo choàng dày, che cả mặt, nhưng từ khe hở giữa hai mép áo vẫn thấy được cái bụng tròn, nếu bị rơi trúng, e là tiểu hài sẽ gặp chuyện! Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, một bóng xám thân tốc xuất hiện trước người kia, ôm lấy người đó kéo ra nơi an toàn. Tên bị đá thì lại không may mắn như thế, ngã rầm xuống đất rên la.

Tuy không bị đụng trúng, nhưng vẫn là lỗi của mình Ảnh Thất buông lỏng tay rồi áy náy hỏi: “Xin lỗi, tại hạ ra tay hơi vội, không sợ chứ?”

Người kia kéo áo choàng, không nói gì, chỉ lắc đầu liên tục, vội vàng lủi vào trong dòng người. Ảnh Thất đột nhiên cảm thấy có chút bồn chồn không yên, lại cảm thấy mình buồn cười, thôi nhìn chăm chăm theo bóng người kia, đang định mau chóng rời khỏi nơi thị phi này, Ngô Ân Từ lại chen đến: “Thì ra ca ca của ân nhân thích các thiếu phụ, nhìn chăm chăm vậy vẫn chưa đủ sao? Nhưng mà nữ nhân đó cao thật, nếu không phải nàng ta mang thai phải đỡ bụng, bản cô nương còn tưởng là nam nhân!”

Ngực trái đột nhiên nhảy lên, Ảnh Thất không chần chừ nữa, chạy đến hướng ngược lại. Ngô Ân Từ bị bỏ lại nhìn quanh, nhân lúc chưa ai bỏ chạy được, phóng đến nơi an toàn.

Trong một góc không ai chú ý, người mang thai mặc áo choàng khi này nhìn mãi theo hướng bọn họ đi, trong mắt là nhung nhớ lẫn đắc ý, ai bảo các người đứng gần như vậy, không biết nam nữ thụ thụ bất thân sao!

Ảnh Thất quay về thành Nguyệt Minh, nhưng không vào Thiên Hạ Độ Nhất Bảo, hần lén lút muốn nhìn Thập Thất và Bảo Bảo một chút, bị Thập Nhị bắt gặp, nghe được tin tức Thập Thất lại mang thai, trong lòng hần không thôi vui mừng lẫn lo lắng, Thập Nhị vỗ vai hần: “Đừng lo, có kinh nghiệm lần trước, lần này sẽ tốt hơn nhiều, chủ tử cũng mời Cốc thần y đến, còn người... Chủ tử có lệnh~” Hần kéo dài giọng ra, thấy Ảnh Thất lo lắng hồi hộp đủ rồi mới cười nói: “Lệnh cho người tạm thời không được để lộ tin đã trở về, đặc biệt cho người mượn Đông Hồ viện, ai, chúng ta cũng được tính như nhà mẹ Thập Thất, vài ngày nữa ta cũng đến đó?”

Hần là chủ tử có người nhận được tin đến đây không cần thận làm phiền Thập Thất, nhưng mà, chủ tử còn cho phép mình ở lại, thật là cảm động...

Cựu ảnh vệ vào ở trong biệt viện Đông Hồ, hằng ngày sinh hoạt tự túc, kéo nước nấu nước nấu cơm gì đó, tự do tự tại. Nhưng thỉnh thoảng lại có cảm giác, không biết có phải mình ảo tưởng không, dường như ở đây không chỉ có mỗi mình mình, người phụ trách giữ biệt viện đều bị triệu về trong bảo, nơi này lẽ ra chỉ có mình mình.

“Đang nghĩ gì đó, Tiểu Thất?” Một người thò đầu ra trên mái nhà, Ảnh Thất đang tập trung suy nghĩ, không hề phát giác, cho nên giật mình một cái.

“Thập Nhị, người đến rồi, sao vậy, chủ tử cho phép người đến đây?”

Thập Nhị nhảy xuống, dựa vào người hần, nhăn nhó mặt mày, “Người không biết gì cả, ảnh vệ chúng ta sắp hết tác dụng rồi, chủ tử hờ chút lại phải tay ‘tránh xa chút’, để chúng ta khỏi phá hư chuyện tốt của chủ tử, trước đây thỉnh thoảng còn có thích khách, hiện tại thiên hạ thái bình! Ngay cả... Lâm Thương Hải cũng ít khi đến, khoảng thời gian người đi, hần cần mẫn vô cùng.” Chủ đề thay đổi rất quái dị, vô duyên vô cớ lôi Lâm minh chủ vào, Ảnh Thất hí mắt nhìn Thập Nhị, có gì giấu ta?

Thập Nhị xua tay, “Ha, người đừng hỏi nữa, dù sao cũng toàn chuyện liên quan đến chủ tử, làm ảnh vệ không thể nghị luận về chủ tử, nếu không sẽ bị phạt! Ta sợ lắm đó! Ăn cơm chưa, ta đói lắm đó!”

Không biết là tên nào vừa mới thao thao bất tuyệt! Tuy Ảnh Thất rất muốn hỏi rõ ràng, nhưng thấy Thập Nhị bày sẵn tư thế thà chết không nói, đành phải lắc đầu đi rửa chén, sẵn tiện nấu cơm. Thập Nhị ngồi trên giường nhìn theo bóng lưng hần, lau mồ hôi lạnh, nghe ngóng tin tức từ Tiểu Thất sao mà hồi hộp quá!

Bữa sáng rất đơn giản, bánh nhân thịt, trứng gà luộc, cháo trắng, nhưng Thập Nhị vẫn ăn rất ngon miệng, không dễ ăn được đồ ăn Tiểu Thất làm đâu! Ăn được một nửa, Ảnh Thất đột nhiên nhớ đến một chuyện, ngẩng đầu hỏi: “Thập Nhị, Kha công tử đang ở thành Nguyệt Minh?”

“Phải, mấy hôm trước ta còn thấy hần ôm Bảo Bảo bay khắp nơi, sao đột nhiên nghĩ đến hần? Chẳng lẽ người... Tiểu Thất người...” Thập Nhị có vẻ rất kinh hoàng đau đớn, bị Ảnh Thất quăng một cái trứng gà vào mặt, mới chịu thôi, chụp lá cái trứng đang rơi, lột vỏ cho vào bụng, “Gần đây Kha công tử gặp chuyện không may, cụ thể thế nào ta cũng không rõ, nhưng nằm trên giường rất lâu mới xuống được, lần trước gặp hần, tuy vẫn cười hớn hở, nhưng cảm giác rất tiêu tụy, rất ưu sầu, có lẽ chủ tử biết gì đó.”

“Gặp chuyện không may...” Quả nhiên đã lâu không gặp, chẳng lẽ là Tả Vô Tiểu làm, Kha công tử có vẻ rất thoải mái với người đó, “Gần đây có tin tức gì của Huyết Ma Cung không?”

“Sao?” Thập Nhị ngẩng phắt đầu, cực kì kinh ngạc, Tiểu Thất mà lại chủ động hỏi chuyện của Huyết Ma Cung, “Ta không nghe lắm chứ?”

“Có chuyện gì? Chẳng lẽ thật sự liên quan đến bọn họ?”

“Không phải không phải, chỉ vì ta nghe người đột nhiên nhắc đến Huyết Ma Cung nên kinh ngạc mà thôi. Bọn họ đã lâu không có động tĩnh gì, gần như biến mất trên giang hồ, cho nên Lâm Thương Hải mới không tìm đến đây nữa. Người nghĩ có liên quan đến bọn họ?” Đã rất lâu không có động tĩnh rồi, chỉ trừ người nào đó thường xuyên như âm hồn bất tán.

Chuyện của Kha công tử rất cuộc cũng không có kết luận, e là chỉ có người trong cuộc rõ ràng nhất, nhưng trong lòng Ảnh Thất vẫn như có một cây gai, nhỏ không ra nuốt không xuống, hơn nữa gần đây càng lúc càng lo lắng, một biệt viện an tĩnh đẹp đẽ, sao lại khiến hắn có cảm giác như thế?

Ảnh Thất lại bị giết mình, cuối cùng cũng không nhin được nữa, khoác y phục ra sân, cả biệt viện ngoại trừ gian phòng của mình, không hề có ánh đèn, nơi hắn ở là bên ngoài, nơi lần trước chủ tử và Thập Thất ở là khu biệt viện nhỏ cạnh hồ bên trong, từ lúc Kha thiếu mua nơi này đã nhắm trúng khu đẹp nhất ở trung tâm, nói là đẹp nhất, vào xuân hoa nở rộ khắp nơi, ban ngày hắn đã đến xem, còn tưới nước cho hoa, lần này nhìn lại, trong sân tối đen, ngay khi hắn xoay người định đi, bên trong chợt có tiếng rơi vỡ nhỏ nhỏ, như có thứ gì rơi xuống đất.

Hắn đưa tay ra, tuy vào đêm có gió lạnh, nhưng cũng không đến nỗi thổi ngã đổ, bên trong có người? Thập Nhị không nói có người ở đây, nếu có cũng sẽ không không nói tiếng nào với mình, Ảnh Thất bước nhẹ, vào trong khu biệt viện hoa nở đầy sân không chút tiếng động.

Cửa lớn và cửa sổ đều đóng chặt, hắn cẩn thận nhấc một mảnh ngói lên, nín thở nhìn xuống bên dưới...

Tuy nói bên trong u ám, nhưng không tối đen như bên ngoài, vì không gian trong phòng đều bị màn che ngăn cách, ngăn cản ánh đèn, một người nằm nghiêng trên giường, y phục đắp hờ lên nửa người trên, nửa thân dưới lại trần trụi, chặn bị cuốn dưới người, người đó ôm lấy chân không nhúc nhích, mắt nhắm mắt, như đang ngủ, ánh mắt Ảnh Thất đảo một vòng, dừng lại trên thứ bị chủ nhân vứt xuống đất...

66. Chương 66: Phiên Ngoại Sinh Hải Tử Vì Người 6

Ảnh Thất nhẹ nhàng đặt mảnh ngói lại vào chỗ cũ, mặt không đổi sắc mà quay lại phòng mình, mặc nguyên y phục nằm lên giường, kéo chăn lên trùm đầu lại. Hắn không thấy gì hết, không thấy nam nhân đó thật ra đã sống cùng nơi với mình rất lâu, không thấy hình ảnh hắn yếu ớt ôm lấy bụng mình, nơi đó phồng phồng... Cũng không thấy thứ bị hắn quăng trên đất là một cây ngọc thể... Hắn dùng ngọc thể làm gì, không cần phải nói, nhưng bụng của hắn sao lại...

Nhiều ngày sau đó Ảnh Thất không hề đến gần nơi đó, thật ra hắn muốn bỏ đi, nhưng Thập Thất sắp sinh rồi, hắn muốn chờ Thập Thất bình an rồi mới đi. Cốc thần y hắn cũng đã đến rồi, khi Thập Thất mang thai lần đầu hắn và Cốc tiên bối luôn ở bên cạnh, cho dù thế, hắn cũng chịu khổ không ít, nhiều lần suýt sẩy thai, hiện tại ngày qua ngày rất bình an thoải mái, chắc hắn sẽ thuận lợi hơn lần đầu. Hắn tập trung hết tâm trí vào hải tử sắp ra đời của Thập Thất, hoặc là để tâm trí trống rỗng không suy nghĩ gì.

Nhưng có vẻ như hắn không điều khiển được hai chân mình, một thời gian lại nhin không được chạy đến nơi đó hết đêm này đến đêm khác, có khi người đó đi đi lại lại trong phòng, miệng lẩm bẩm gì đó; có khi nằm trên giường trốn trong chăn không biết làm gì; có khi lại như một mồi, ngủ rất sớm, lúc ngủ thỉnh thoảng sẽ cau mày, thỉnh thoảng chân sẽ bị chuột rút đau làm hắn tỉnh lại... Có khi tự tắm một mình, phần bụng phẳng lì rần rần chắc trước kia to lên thấy rõ, xem ra đã năm sáu tháng rồi, tính từ lần từ biệt trước, cũng vừa khớp...

Mãi cho đến một lần, người kia bước từ trong bồn tắm ra lấy y phục bị trượt chân suýt ngã, may mà chụp lấy thành bồn kịp thời, hắn mới chợt nhận ra, sao chỉ có một mình hắn ở đây, Tả Vô Tiểu vẫn theo sát bên hắn sao lại không có mặt, nhớ đến lời nói đứt quãng của Thập Nhị trước đây, e là bọn họ đã biết từ lâu... Ảnh Thất nhíu mày suy nghĩ trên mái nhà, hoàn toàn không phát hiện ra hành vi của mình giống hệt một tên biến thái xem trộm người khác tắm.

Kha Vi Khanh sung sướng chạy đến, tuy vẫn cười như trước, nhưng trong mắt lại có vẻ u buồn khó tả: “Tiểu Thất, nghe nói người quan tâm hồi hạn bản thiếu, cho nên bản thiếu tới đây.”

Kha thiếu gia cũng có ngày sơ ý ngã ngựa, gây thù oán với Kim Nghị được xưng là Độc Hạt Tử, trúng phải loại kịch độc tan vào máu, không ngờ Kim Nghị lại bị Tả Vô Tiểu không hiểu tình hình giết tàn nhẫn, đối diện với khuôn mặt xanh tím của nhưng vẫn cười nói với hắn cảm tạ người báo thù cho bản thiếu của Kha Vi Khanh, Tả Vô Tiểu hỏi hạn khôn cùng, hạn không thể cứu sống Kim Nghị rồi lại giết thêm lần nữa. Kha Vi Khanh vốn nghĩ mình chết chắc rồi, một buổi tối Tả Vô Tiểu lại điểm huyết hắn, không biết đã làm gì,

sau khi tỉnh lại thì kịch độc không còn nữa, nằm yên trên giường vài ngày là khỏi. Nhưng, Tả Vô Tiểu lại biến mất.

“Lấy máu đổi máu?” Ảnh Thất nói ra suy đoán của mình không chút do dự.

“Minh cũng nói như vậy, nhưng, dù sống hay chết, hấn cũng nên để ta biết!” Kha Vi Khanh bắt mãn vất người trên lưng ghế, sức sống cả đời như đột nhiên biến mất hết cả.

Ảnh Thất nghĩ đến Ân Giới cô độc một mình, an ủi hấn: “Trong Huyết Ma Cung nhất định không phải mình hấn biết loại công pháp này, có lẽ hấn đã được người khác cứu rồi.”

Nói thì nói như vậy, nhưng nếu như hấn thật sự đã được cứu, vì sao vẫn không xuất hiện? Trước khi đi Kha Vi Khanh còn hỏi dò Ảnh Thất có từng đến khu mình từng ở không, thấy Ảnh Thất kiên quyết lắc đầu, hấn cười thấu hiểu, vỗ vỗ vai hấn nói nhỏ một câu “Cho dù thế nào, chúc phúc người.” Ảnh Thất ngẩn người.

Ảnh Thất bắt đầu chú ý đến nơi đó vào ban ngày, mượn có tưới hoa thường xuyên ở lại nơi đó, nhưng không phát hiện thấy động tĩnh gì, Ân Giới cũng không hề xuất hiện trong tầm mắt mình, hấn thậm chí không ra ngoài tắm nắng đổi không khí sao? Chẳng lẽ cũng không có ai đưa cơm cho hấn sao? Sau đó hấn phát hiện hành vi của mình phá hỏng quy luật hằng ngày, liền quay lại với cuộc sống bình thường như trước.

Một biệt viện, hai người ở gần nhau như thế, đều chọn những thời điểm, địa điểm khác nhau để quan sát đối phương, có đôi lúc sẽ như thế này, ở ngay bên cạnh, nhưng còn xa hơn ngần sông cách núi.

Thiên Hạ Độ Nhất Bảo, đèn lửa huy hoàng, đến nửa đêm, Ảnh Thất mới lẻ được thân thể gần kiệt sức về biệt viện Đông Hồ, vốn bọn Thập Nhị kéo hấn lại nói chuẩn bị vào Ảnh Vệ Doanh ở, nhưng hấn vẫn cảm thấy mi mắt giật liên hồi, như có chuyện gì sắp xảy ra, nhất quyết cáo từ rời đi.

Biệt viện vốn tĩnh mịch lại có ánh đèn khác thường, tìm Ảnh Thất đập mạnh, dùng khinh công phóng vào nơi đã sớm đi thuộc đường, đến cửa viện thì lại ngẩn người... một trong hai người xuất hiện trước mắt rõ ràng là Tả Vô Tiểu, hấn ôm một người y phục xộc xệch chặt vật yếu ớt trong lòng, thấy mình đến, Ân Giới lập tức túm lấy áo choàng khoác trên vai che bụng mình lại, xoay mặt đi nói với Tả Vô Tiểu: “Nhanh lên, mang ta đi.”

Đương nhiên là có người tiếp ứng bên ngoài, Tả Vô Tiểu ôm Ân Giới nhảy lên tường, lập tức có người đỡ hấn xuống, Tả Vô Tiểu đứng lại một lúc, để ngăn cản người nào đó đi đến, nhưng chờ một lúc vẫn không thấy người kia nhúc nhích, nhứ mảy, không nói thêm gì, xoay người biến mất trong bóng đêm.

Đến khi mọi thứ lại tĩnh lặng, Ảnh Thất duỗi duỗi đôi chân tê cứng, quay đầu lại nhìn người không biết đến từ khi nào, hấn không biết phải làm gì, dáng vẻ của Ân Giới không được tốt lắm, có lẽ hài tử sinh non, hấn như vậy lại còn bôn ba trên đường, ai sẽ đỡ cho hấn, có nguy hiểm không... Trong đầu hỗn loạn, hoàn toàn không biết phải làm sao.

“Người không đuổi theo?” Hấn nghe thấy tiếng mình hỏi người kia.

“Rất muốn, nhưng có vẻ hấn có chuyện quan trọng hơn phải làm, nếu không thì nhất định sẽ thấy được bản thiếu, người thì sao, có lẽ hài tử của người sắp xuất thế rồi, người cũng không đuổi theo?” Người đã có thể chấp nhận để hấn sống trong tầm mắt mình lâu như vậy, cũng có nghĩa là có mong chờ hài tử ấy rồi?

“Ta đi không nổi nữa, hiện tại...” Ta cũng không biết phải đến đâu tìm bọn họ, nếu không tha thứ, dù có đuổi theo thì sẽ thế nào?

“Người ngu ngốc sao, chẳng lẽ người không lo lắng sao? Tiểu Thất, tuy trước đây Ân Giới làm như thế với người, bản thiếu cũng không ưa hấn, nhưng, đừng làm chuyện khiến bản thân hối hận, có biết không?” Kha Vi Khanh bước tới vài bước, ngẩng đầu lên vai Ảnh Thất, vui giọng trong y phục hấn: “Này, Tiểu Thất, nếu bây giờ người không đi, tạm thời cho ta mượn vai một chút...”

Hai người có cảm xúc hỗn loạn dựa vào sưởi ấm cho nhau, tính toán xem tình trạng của hai người tốt hơn mình được bao nhiêu.

Thiên Hạ Độ Nhất Bảo, Ảnh Thất bế Bảo Bảo nằm dưới bóng cây tránh nắng, hồn lại bay đến nơi không biết tên nào đó, đã gần mười tháng, không biết bọn họ có bình an, Bảo Bảo mặc áo ngắn khổ nhỏ màu vàng

nhật, chân nhỏ để trần, cả người béo núc ních, dầu môi ngủ ngoan, nếu mình có hài tử rồi... Có phải cũng đáng yêu thế này không?

Có người đến gần, Ảnh Thất cho là Thập Thất hoặc các ảnh vệ khác, không ngờ lại là Kha Vi Khanh, chỉ là, hần ôm một đứa bé còn bọc tã, sắc mặt đau buồn khó giấu, Ảnh Thất đứng phắt dậy, sợ hãi ôm chặt Bảo Bảo trong lòng, “Kha công tử, đó là...”

Kha Vi Khanh đưa đứa bé cho hần, gương cười nói: “Tiểu Thất, cung hỉ, người làm cha rồi.”

Ảnh Thất ngây ngẩn đón lấy, ánh mắt quét một vòng trên khuôn mặt tiểu hài nhi trong lòng rồi lại quay về với Kha Vi Khanh, môi mấp máy một lúc cuối cùng cũng hỏi ra được một câu: “VẬY... HẦN THẾ NÀO...”

Kha Vi Khanh hạ mắt, khi ngẩng đầu lên trong mắt gần gần nước: “Bản thiếu chỉ có thể nói, cung hỉ người lần nữa, sau này có thể tự do rồi...”

Kha thiếu đi rồi, Ảnh Thất đỡ dẫn ngồi trên ghế, đầu óc mờ mịt, vẫn nhớ rõ cảnh hần tự mở rộng nơi đó của mình, nhớ rõ dáng vẻ người đó ôm bụng ngủ không yên, nhớ rõ lần cuối cùng gặp mặt người đó giấu mặt nói mau đưa ta đi... Hần đuổi theo từ Trung Nguyên đến phiên bang, hần tập xưng ta khi nói chuyện, hần thậm chí... Sinh hài tử cho mình...

Chỉ để được tha thứ sao? “Cha nuôi cha nuôi, bảo bảo!” Ông tay áo bị kéo kéo, giọng nói non nớt của Bảo Bảo đánh thức hần, Ảnh Thất cúi đầu, Bảo Bảo cố vươn cứng thân hình ngắn cùn nhìn tiểu hài nhi, miệng kêu liên tục “Bảo bảo bảo bảo!”

Ảnh Thất để cả hai lại cùng chỗ, nhẹ giọng: “Con mới là Bảo Bảo, nó, còn chưa có tên!”

Trong bảo lại có thêm một hài tử, Bảo Bảo mới hơn một tuổi đột nhiên trở thành ca ca, ngày ngày ưỡn ngực nhỏ sải chân ngắn chạy đến vỗ vỗ đệ đệ lúc nào cũng khóc, dùng số từ ngữ có hạn nói chuyện với đệ đệ, tuy không hiểu được ca ca phải bảo vệ đệ đệ, phải làm gương cho đệ đệ là gì, nhưng Bảo Bảo vô thức ít khóc hơn, cho dù là không cẩn thận té ngã, cũng cố nhịn không khóc chờ cha lớn cha nhỏ cha nuôi yêu thương an ủi, hôn hôn thì không đau nữa

~Hình đại chủ bảo hờn hờn nhìn cảnh này, cảm thấy cực kì thỏa mãn...

Thập Thất bóp bóp bàn tay tiểu hài nhi, hài tử của Thất ca không như của hần, đủ tháng thì vừa béo vừa trắng, ngoại trừ nước da trắng hồng đáng yêu khôn xiết, thì ăn bao nhiêu cũng không béo, tiểu hài tử chỉ uống được sữa, no rồi thì ngừng, lại không kén ăn, nguyên nhân mãi không béo có lẽ là do vị cha kia.

Một buổi tối, Ảnh Thất nằm trên giường nhìn tiểu hài nhi nắm chặt tay ngủ ngoan, nó vẫn chưa có tên, vẫn luôn cảm thấy có lẽ người kia đã chọn được tên, “HẦN, sẽ gọi con là gì?” Lắc lắc tay tiểu hài nhi, hài nhi hừ hừ mấy tiếng, bàn tay nhỏ giật giật vài cái, lại yên lặng.

Khi đã mơ mơ màng màng, tiếng thở của ai đó xuất hiện sau lưng, có người nói nhỏ gì đó bên tai, loáng thoáng nghe thấy: “... Nhớ người... Cũng như người... Gọi là Tiểu Thất được rồi... Hay muốn gọi là Thất Thất? Hừm?”

Vô thức đáp lời: “Thế nào cũng được, tiểu hài tử tên gì cũng được, người, không cần nó nữa sao? Tiểu hài tử vừa ra đời đã bị vứt bỏ rất đáng thương...”

“Ta không có vứt bỏ nó, chỉ là mang đến cho người chăm sóc trước thôi, ta không có thời gian chăm sóc nó, ta cũng không biết cách chăm sóc tiểu hài tử, nếu chẳng may, không cẩn thận bị ta... Khụ, gì gì đó, thì biết làm sao?”

“Dù sao cũng phải có lúc như thế, không phải ban đầu ta cũng không có kinh nghiệm sao? Chỉ cần người cố gắng...” Tiếng nói đột nhiên ngừng bật, Ảnh Thất mở bừng mắt ra, độ ẩm phía sau rất rõ ràng, hơn nữa còn có dầu lưỡi không phép tắc đang liếm tai mình, trong vạt áo còn có hai bàn tay đang mò xuống nơi quan trọng! Không phải mơ!

Người phía sau lập tức nhảy xuống chân giường tránh thế tiến công như vũ bão, thè lưỡi, có vẻ cực kì mệt mỏi: “Tiểu Thất, lâu như vậy không gặp rồi, sao vừa thấy ta đã nổi giận?”

Ảnh Thất trừng mắt, trong lòng hiện tại chỉ cảm thấy mình bị lừa gạt, vậy mà hắn còn cho là... “Người không... Người và Kha công tử liên hợp lại lừa ta hay là người lừa cả hắn? Hắn có vẻ đau buồn như vậy ta còn cho là... Vô liêm sỉ!”

Ân Giới nhìn sắc mặt giận dữ uất ức của hắn, rất oan uổng: “Ta lừa người lúc nào, không phải chỉ là ép buộc người thượng ta, rồi cho người uống thuốc, nhưng không phải người cũng rất thích hài tử này sao? Nếu người không thích thì ta lỗ vốn rồi!”

Lỗ vốn rồi? Ảnh Thất nắm chặt tay, đánh thẳng vào khuôn mặt không biết hối cải của người kia, Ân Giới vốn định để hắn đánh vài cái xả giận, nhưng không ngờ người này đánh thẳng vào mặt mình, vội đưa tay đỡ, nguy hiểm quá! Nếu bị đánh trúng, khuôn mặt khó khăn lắm mới bảo dưỡng xinh đẹp trở lại sẽ bị hủy dung. Nắm chặt bàn tay của Thất yêu dấu, nhân tiện ăn đậu hủ, “Thất, hiện tại thân thể ta vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, không chịu được một quyền này của người, hay là để dành đi?”

Rút mạnh tay về, ánh mắt Ảnh Thất vô thức quét lên bụng hắn, Ân Giới thấy thế, lập tức cúi sạch y phục của mình cực kì nhanh nhẹn gọn gàng.

“Ân Giới! Người...” Vừa định cao giọng mắng hắn, nhớ đến tiểu hài nhi đang ngủ bên cạnh lập tức hạ giọng: “Người làm gì? Người cúi y phục làm gì?”

“Cúi y phục cho người xem, không phải người muốn xem sao?” Ân Giới nói rất tự nhiên, vừa chớp mắt đã cúi xong áo ngoài, bắt đầu cúi khó.

Ảnh Thất nhích đến đề bàn tay đang cúi khó của hắn lại, giận dữ nói: “Ai nói ta muốn xem! Người giữ trò lưu manh gì vậy! Mau mặc y phục lại... Từ đâu đến thì về lại đó đi!”

Bàn tay cúi khó của Ân Giới lập tức dừng lại, sức lực toàn thân như bị trút hết, cúi đầu âm ứ: “Tiểu Thất, người vẫn chưa tha thứ cho ta sao? Xem ra là ta quá mơ tưởng, còn cho là... Ta đi đây...” Bàn tay run run lưu luyến rút khỏi tay Ảnh Thất, ôm y phục chậm chậm đi ra cửa. Ảnh Thất ngơ ngẩn nhìn mái tóc lay động hắn lay động theo từng động tác, nhớ đến vết thương kinh người thoáng thấy trên bụng hắn, tuy đã khép miệng, nhưng vẫn thấy được tình cảnh khi đó nhất định rất thảm, hắn giữ được mạng...

Đi dứt khoát như vậy, tuy trong lòng có hoài nghi, nhưng vẫn nhìn được lên tiếng giữ lại: “Người... Chờ đã...”

Xoạt... Ân Giới sắp đưa tay đẩy cửa lập tức quay đầu lại, ánh mắt như đang sáng lập lòe, Ảnh Thất khó khăn lắm mới hạ quyết định được đang hối hận, lời đã nói ra, hối hận cũng không kịp nữa rồi, chỉ có thể trở mắt nhìn Ân Giới như con khỉ sút dây... vút y phục trong tay bổ nhào lên giường mình như báo... “Tiểu Thất... Ta biết người sẽ giữ ta lại, ta thích người quá đi...”

Cái ôm chặt mà vùng vẫy vô số cũng không thoát được, Ảnh Thất cuối cùng cũng từ bỏ việc gỡ tay người kia ra, may mà hắn không dự định làm gì, thế là cả người căng cứng dần chìm vào giấc ngủ, hắn đã lâu không được ngủ ngon rồi...

“Sao lại lừa ta?”

“Không có! Ta thật sự rất oan uổng!”

“Khi Kha công tử trao hài tử cho ta, biểu cảm trên mặt rõ ràng là nói thế!” Sắc mặt bị thương khó nhìn ấy không giống giả ra.

“Người chắc chắn hắn không phải là đang... Không nhìn được cười?”

...

Lại qua một lúc, “Sao lại muốn trốn?” Khi bị Tả Vô Tiểu mang đi, gần như cho là hắn đã buông tha.

Trả lời không chút do dự: “Ôm cái bụng to xấu như vậy tiều tụy như vậy làm sao để người thấy được? Đương nhiên phải trốn!”

“...” Thật ra đã thấy rồi, còn nữa... Có thật là người không biết?

“... Thật sự không phải ta vờ đáng thương đâu...”

“ ... ”

Kẻ không quan tâm là yêu hay không yêu, đến bây giờ, đã đủ tư cách để nói yêu.

67. Chương 67: Phiên Ngoại Gọi Xuân

Sau khi biết Kim Nghị hạ thứ độc gì lên người mình, Kha Vi Khanh cảm thấy mình chết chắc rồi. Không có thuốc giải, cho dù thần y Cốc Duy Kinh có cứu được, thì đến lúc hần đến cũng chỉ có thể đến mộ tìm mình. Hần nhìn khuôn mặt hối hận của người ta, đột nhiên rất muốn hôn hôn hần vài cái, người đã báo thù cho bản thiếu, bản thiếu còn phải tự ơn người!

Thế mà, một lần tỉnh lại, mình khỏe rồi, người kia lại biến mất.

Tương Diệu cầm bàn tay vắt trên mép giường của Kha Vi Khanh lên, cẩn thận bắt mạch, cuối cùng cũng thở phào, “Không sao rồi, tuy không biết vì sao độc trong cơ thể đệ ấy đột nhiên biến mất, nhưng cũng đã giữ được mạng.”

Hình Bắc Minh đứng lên, hoạt động thân thể đã tê cứng một chút, căng thẳng tìm giải được suốt mấy ngày nay, chỉ lo không kịp cứu Kha Vi Khanh, không ngờ vào lúc bọn họ chuẩn bị thúc ngựa đi mời thần y đến thì độc được gần như đã xâm nhập toàn thân đã được giải, không cần nghĩ cũng biết ai dùng phương pháp dùng máu đổi máu này.

Kha Vi Khanh nằm trên giường mấy ngày, Kha Vi Khanh mở to mắt chán chết nằm trên giường mấy ngày, cuối cùng khi xương cốt rã rời không chịu nổi nữa phải bò dậy, lằng xằng ôm tay nải chạy mất bóng. Các huynh đệ chia hai người một nhóm tìm kiếm tin tức của Kha thiếu, cùng thở phào một hơi, người đang bị tình yêu trói chặt thật khiến người khác không an tâm nổi...

Không có không có! Đi hết các tửu lâu hai người đã từng gặp mặt trước đây, thậm chí lật hết những căn cứ tạm thời của Huyết Ma Cung lên, nếu không phải thủ hạ của Ân Giới nhận ra Kha Vi Khanh, thì đã bị cho là kẻ xâm nhập đánh một trận rồi. Kha thiếu thất hồn lạc phách bay vào một nghệ quán như u hồn, bảo các cô nương đàn hết những bản đàn vui vẻ, nhếch môi uống rượu một hồi lâu, cuối cùng đầu óc quay cuồng nằm xuống, có cô nương rất tinh ý dâng đùi mình lên.

Có rượu có nhạc, gối trên đùi mỹ nhân, trong lúc mơ màng, Kha thiếu dường như thấy cửa bị đẩy vào, người đó chậm chậm bước đến gần, chấp tay: “Kha thiếu thật hăng hái, không biết tại hạ có thể gia nhập không?”

Đoạn nghiệt duyên này, vẫn đến đến đi đi giữa các thanh lâu và chốn ăn chơi, nếu không phải ta đến vô tình đụng trúng người, thì người đến rồi ta mặt dày bám tới, từ đầu đã biết người kia khi xa khi gần, nhưng vẫn tiếp tục dây dưa, cho đến một ngày, say triệt để, hai tên say đuổi hết các mỹ nữ, đùn đẩy nhau lên giường, môi chạm môi, thấy bóng mình ngẩn người trong mắt đối phương. Một tên ngơ ngác nói: “Người đụng trúng môi bản thiếu rồi.” Một tên vô lại: “Dù sao cũng đụng rồi, không bằng sâu thêm một chút, không uống danh tửu quý.”

Rượu say trắng sáng, rốt cuộc hai người vẫn không phá vỡ giới hạn cuối cùng. Có hơi hối hận... Kha Vi Khanh chớp cho hết màn sương trong mắt, nhìn ra vầng trăng sáng ngoài khung cửa sổ mở rộng, ôm ngực nghĩ: sao lần này người không đến tìm ta nữa? Ngộ nguây bở dậy, loạng choạng đi ra ngoài, các cô nương trong phòng đứng lên, ngạc nhiên che miệng: “Kha công tử, đang rơi lệ sao?”

Tả Vô Tiểu, bản thiếu không tìm được người nữa rồi...

Hần biết Ân Giới đang ở biệt viện Đông Hồ, nhìn hai người kia dần vật nhau, cười thê lương, đều như nhau cả, Tiểu Thất, người còn có người để nhìn, bản thiếu thì cả hơi thở của hần cũng không cảm nhận được. Người chăm lo ngày ba bữa cho Ân Giới là hai tên còn lại trong tam đại hộ pháp, người thường ở cạnh Ân Giới chăm sóc hần nhất định là Tả Vô Tiểu, hần rất muốn lao đến hỏi Ân Giới, thủ hạ trung thành nhất của người đâu rồi. Nhưng, rốt cuộc vẫn không dám.

Thiên Hạ Đệ Nhất Bảo giăng đèn kết hoa, Kha Vi Khanh hi hi ha ha uống rất nhiều rượu, vở vai Hình Bắc Minh, liếc mắt đá mảy với Thập Thất bên cạnh, trong bảo cang lúc càng náo nhiệt, mấy năm trước đây không ai nghĩ Hình Bắc Minh lạnh như tảng băng sẽ là người đầu tiên thành thân kiêm có hài tử, đã là cha

của hai hài tử rồi, thật khiến kẻ cô đơn như ta hâm mộ. Thập Thất nắm chặt bàn tay bên cạnh, trong mắt đầy âu lo, hẳn có thể mặc kệ ma giáo chính giáo gì đó, chỉ hy vọng hai tiểu tử khiến người người yêu thương đều khỏe mạnh, mọi người đều hạnh phúc.

Nhận thấy ánh mắt của Tiểu Thất khác thường, thế là lặng lẽ đi theo hẳn, không ngờ lại thấy được người đó, hẳn ôm chặt cung chủ nhà mình trong lòng, trong mắt chỉ có hẳn, hoàn toàn không thấy mình đang đứng trong góc tối. Trơ mắt nhìn hẳn nhũn mày bỏ đi, là đang trách Tiểu Thất không đuổi theo sao, hẳn là một người rất trung thành, cung chủ của mình chịu khổ nhiều như vậy, Tiểu Thất lại đứng yên tại chỗ nhìn hẳn đi, nhất định rất tức giận.

Nhưng, hẳn nhìn hai bàn tay siết chặt, thân thể run rẩy của Tiểu Thất, liền biết hẳn lo lắng thế nào, này, hai kẻ đáng thương chúng ta, an ủi nhau một chút đi...

Kha thiếu lấy lại nụ cười như trước, xuất phát từ trong lòng, để người vẫn âm thầm lo lắng cho hẳn nhẹ lòng. Một ngày, hẳn tắm rửa thay y phục, ăn diện đẹp đẽ, miệng cong thành độ cong thích hợp, hớn hở chạy đến thanh lâu lớn nhất thành Nguyệt Minh, Phù Vân Các, thế mà khi dẫn theo một đàn cô nương đi ngang một cánh cửa mở rộng, lại nhìn thấy cảnh tượng khiến hẳn giận sôi máu, người đó nằm trên chiếc giường khắc hoa đối diện, ôm một cô nương vai trần ăn đậu hủ trắng trơn, bên cạnh còn có vài người cười duyên đút trái cây cho, hẳn từng từng miếng từng miếng, rất là phong lưu!

Kha thiếu ăn mặc “lộng lẫy” nổi giận dưng dưng xông vào phòng, hung tợn cười nói: “Tả công tử! Uống hoa tửu sao! Ngon chứ?”

Tả Vô Tiểu nhắc mắt nhìn hẳn, đầy màu tra công: “Đúng vậy, người đến đây không phải đều uống hoa tửu sao, người nói có đúng không? Hay là Kha thiếu vào cùng?”

“Xoảng” Kha thiếu giật lấy bình rượu trước mặt hẳn hung hăng ném xuống đất, mảnh vụn văng tung tóe, khiến các cô nương kêu la hoảng sợ, Kha thiếu chỉ vào Tả Vô Tiểu, ngón tay đưa tay vì dùng lực quá nhiều mà hơi đau, “Người, tên vô liêm sỉ... Bản thiếu đúng là mắt mù, còn nghĩ người... Ôm cô nương của người xuống địa ngục đi!”

Nổi giận dưng dưng lao ra khỏi Phù Vân Các như cơn gió, lại vận khinh công chạy thẳng về nhà như gió, chui vào phòng ngủ xa hoa lộng lẫy của mình, vừa định phát tiết một chút, hai cánh tay vươn từ phía sau đến, hơi thở ấm nóng lập tức phủ đến, sau đó... bản thân bị đè xuống chiếc giường lớn siêu xa xỉ, “Ta chờ người rất lâu rồi...”

Còn dám nói! Kha thiếu ra sức vùng vẫy, nhưng bị vùi vào chăn nệm mềm, lại thêm sức nặng của người bên trên, làm thế nào cũng không tránh được, “Vô liêm sỉ nhà người! Người ôm cô nương rất vui vẻ mà, đã quên luôn bản thiếu là ai rồi chứ gì? Trong mắt người vốn không có ta! Hôm đó còn không nhìn ta!” Nói đến chuyện đau lòng, cả danh xưng cũng quên.

Tả Vô Tiểu ôm người ta ra sức dụi dụi, chết không chịu nhận: “Ai nói, vừa thấy người đã muốn ôm người hôm đó người cũng thấy cung chủ đang trong thời điểm nguy hiểm, cho nên... Người cũng hiểu.”

“Hiểu cái đầu người! Người tránh ra!” Kha thiếu vui đầu vùng vẫy, Tả Vô Tiểu sợ hẳn tự làm mình bị thương, lật hẳn lại ghì chặt xuống, có thịt người kề ngay bên miệng, Kha thiếu há mồm cắn, Tả Vô Tiểu mặc hẳn cắn, rồi cúi đầu dặn: “Nhớ đừng cắn quá sâu, ta không được chảy máu.”

Kha Vi Khanh lập tức ngậm thịt sưng người, nhớ đến Minh nói lấy máu đổi máu, chẳng lẽ độc trên người hẳn vẫn chưa giải được? Trong lòng lập tức như có trăm ngàn cây kim đâm vào, Kha Vi Khanh ngơ ngẩn nhả bên vai đã hẳn dấu rằng mình ra, đổi thành hung hăng ôm chặt lấy người đè bên trên mình.

Tả Vô Tiểu ngoan ngoãn để hẳn ôm, dùng lực mạnh như sắp siết chết mình, dần dần cảm giác được y phục của mình bắt đầu ướt. Được rồi, bức người này đến cực hạn rồi, phải tự kiểm điểm lại một chút. Hôn nhẹ lên má tóc bên môi, đang định mở miệng xin lỗi, lại nghe thấy người kia rì rầm nói: “Không làm sao?”

Lần đầu tiên Tả Vô Tiểu không dám tin vào tai mình, muốn nhắc cái đầu chôn trong vai mình lên, nhưng không được, hẳn cắn thật từng chữ: “Ta... Người có biết, thứ đó của ta có thể sẽ gây hại cho người, có lẽ người sẽ, nếu không...”

Kha thiếu ngược đôi mắt ngẩn lệ lên, nghiêm mặt nói: “Bản thiếu cũng ở trên được.”

Tả Vô Tiểu nhìn ánh mắt nghiêm túc của hắn, bên trong còn có may mắn, vui mừng và đau thương nhàn nhạt, cảm thấy từ chối hắn sẽ là một chuyện cực kì bất nhân, thế là... “Vây, người đừng làm ta đau...”

Kha thiếu cấp tốc đè hắn xuống ngồi lên, mỉm cười: “Ngoan ngoan, bản thiếu sẽ yêu thương người, sẽ không làm người đau~”

Vừa dứt lời, liền thần tốc lột y phục hai người, Tả Vô Tiểu cảm nhận được động tác của người bên trên cứng đờ, ra sức xé y phục, nếu là một cô nương, đã sợ phát khóc rồi, bất lực để mặc hắn dần vật, mình không phải tiểu cô nương, cho dù đau mấy cũng không khóc, nhưng tiểu tử này rốt cuộc đã đau lòng đến độ nào, mới nhịn không được phát khóc.

Tả Vô Tiểu lẳng lặng nhắm mắt lại, nhưng một lúc lâu sau đột nhiên phát hiện Kha Vi Khanh không có chút động tĩnh, “Làm sao vậy?” Hắn mở mắt ra, Kha thiếu gồng mặt, gần như không chút cảm xúc, nhưng giọng nói lại như nức nở: “Hức hức... Bản thiếu không dừng, dừng lại được... Làm sao đây? Hu hu...”

Không dừng được cái gì, sao còn chưa làm? Hai tay Tả Vô Tiểu cẩn thận chạm vào người hắn, nhưng lại phát hiện không chỉ hai chân, mà cả người Kha Vi Khanh đều đang run rẩy, cả ngón tay cũng cứng đờ, cười nhẹ một tiếng, néo néo cái mông chắc thịt trong tay, cứ tiếp tục như vậy thì thật không làm được gì. Ôm lấy cái eo dẻo dai áp người xuống giường lần nữa, hôn lên đôi môi run rẩy, triền miên hòa quyện, lưỡi đi vào vỗ về chiếc lưỡi mềm kia, đến khi thân thể căng cứng thả lỏng, thôi run rẩy, cười dịu dàng: “Kích động vậy sao? Thì ra người thích ta đến thế, lần này để ta, nếu không đến đêm cũng chưa làm được gì.”

Kha thiếu ôm chặt người ta không chịu buông, say mê trong nụ hôn, đột nhiên nghe được mấy chữ ấy, lông cả người xù lên, lắp bắp nói: “Ai, ai thích, thích người! Thật, thật không biết xấu hổ! Người... Ưm!”

Hai đôi môi vừa tách ra vài khắc lập tức lại dán vào nhau, Kha thiếu không còn tâm trạng nghĩ chuyện khác nữa, đến khi có thứ gì đó nóng hổi chui vào giữa hai chân, mới đột nhiên nhớ ra: “Ư ưm... Không, không phải người nói sợ độc trong người xâm... xâm nhập vào cơ thể ta nên không thể ở trên sao? Vì sao... Ư... Đau chết rồi...”

Tả Vô Tiểu ôm thân thể đầm mồ hôi của hắn sát vào mình hơn, hôn hôn đôi môi đã đau đến trắng bệch, “Ngoan, lát sau sẽ không đau nữa, hơn nữa... Ta nói vậy khi nào? Hửm?”

Vừa đau vừa trưởng, hai chân Kha thiếu kẹp chặt trên hông Vô Tiểu, ra sức như đang báo thù: “Khi này ưm... Khi này mới nói, nói không thể chảy máu, còn nói thứ đó của người... có, có hại cho thân thể ta có đúng không? A...”

Tả Vô Tiểu nghiêm túc hồi tưởng lại, sau đó cười đắc ý với hắn: “Không sai, đâu ai muốn bị chảy máu đúng không! Hơn nữa, thả lỏng bên dưới một chút, ngoan~ Ta nói đâu có sai, thứ đó của ta không tốt cho người, nếu không xử lý kịp thời...”

Kha thiếu bị lật qua lật lại làm thế này thế kia, ngất xỉu trong khoái nhạc ồ ạt cuối cùng cũng hiểu được “thứ đó” mà Tả Vô Tiểu nói là gì...

Này, ta thích người như vậy, cho nên mới bày ra vẻ phong lưu trước mặt người kích thích người, chẳng lẽ người không biết sao? Hôn hôn mép tóc ướt đầm của người trong lòng, Tả Vô Tiểu cười như trút được gánh nặng, tuy quá trình có chút gian nan, có hơi đau đớn, nhưng cuối cùng ta cũng có được người rồi, ngọt ngào như mật.

68. Chương 68: Phiên Ngoại Không Nên Ghen Bận

Buổi trưa, Thiên Hạ Độ Nhất Bảo.

“Thất ca!” Thập Thất kích động chạy từ trong phòng ra, nam nhân cười ảm áp đang đứng bên ngoài vẫy tay với hắn, thật sự là đã lâu không gặp! Từ khi Ảnh Thất rời khỏi Thiên Hạ Độ Nhất Bảo, đã lâu không nói với nhau được câu nào trọn vẹn, khó có dịp Ân Giới đeo bám siêu cấp đó chịu thả Thất ca ra.

“Thập Thất, đã lâu không gặp, chúng ta phải trò chuyện thật lâu.” Ảnh Thất kéo người ra khỏi cửa viện, đến nơi mình từng ở trước đây, nhìn căn phòng gần như không chút thay đổi, Ảnh Thất thở dài: “Cảm giác được hoài niệm chén trà này vẫn ở đúng vị trí khi ta đi!”

Thập Thất gõ gõ chén trà, bên trên chỉ có một lớp bụi mỏng, “Phải, thỉnh thoảng bọn họ sẽ đến quét dọn, nói nếu huynh trở... trở về, có thể sống như trước.” Thật lời bọn Thập Nhị nói đầy đủ là nếu Ảnh Thất trở về nhà mẹ, nhất định phải ở chỗ này. Chỉ là, hắn không dám nói ra.

Ảnh Thất gật đầu cười nhẹ: “Lần này nhất định ta phải ở lại thật lâu mới đi, chỉ cần chủ tử không đuổi ta.”

Thập Thất xoa tay liên tục: “Sao thế được? Mọi người ở đây đều hoan nghênh huynh, Thất ca.”

Hai người nhìn nhau cười. Ảnh Bát đi ngang như thường lệ phải lấy tay che mắt, chặn bớt vầng sáng huynh đệ.

Trong sân, Bảo Bảo cầm cây kẹo hồ lô siêu to lắc lư chạy tới, phía sau là hai cái đuôi cỡ siêu lớn, Tiểu Thủy và Kỳ Kỳ, vì răng còn nhỏ răng không được ăn cho nên kêu oa oa không ngừng, mắt nhỏ ngẩn lệ chạy vào lòng cha mỗi đứa, “Kẹo... Kẹo kẹo... Hu hu... Ca ca... Xấu...”

Tiểu Thủy ra sức kéo tay áo Thập Thất tố cáo hành vi của ca ca, “Đánh, đánh!”

“Ca ca chỉ vì lo cho hai đứa, không thể đánh ca ca.” Lau nước mắt phần nộ của Tiểu Thủy đi, trước đây khi tiểu tử ra đời da dẻ cực kì mềm mại mịn màng nên mới gọi là Tiểu Thủy, ai ngờ được nó lại ồn ào thế này, còn không bằng đổi thành Náo Náo! “Tiểu hài tử đều như thế, khi lớn rồi tính cách sẽ thay đổi, nói không chừng chủ tử khi còn nhỏ cũng giống Náo Náo!” Cho nên Tiểu Thủy mới như vậy...

“Phụt!” Ảnh Thất nghĩ đến khuôn mặt lạnh lùng của chủ tử làm ra vẻ bị phần tố cáo, cười phụt ra, “Được rồi, thế này đệ có thể chính thức đổi nhũ danh cho Tiểu Thủy rồi, gọi rất xuôi miệng.”

“Không sai, con nói có đúng không? Náo Náo, Náo Náo.” Thập Thất nhắc Tiểu Thủy trước đây Náo Náo bây giờ lên, tiểu tử còn cho là cha đang chơi với mình, khuôn mặt vừa mới khóc rất nhập tâm lập tức trở nên sáng lạn.

“Đệ đệ, không ăn được.” Bảo Bảo cầm kẹo hồ lô liếm ăn ngon lành, còn nghiêm mặt nói như vậy.

“Phải, phải.” Thập Thất nhéo mũi Bảo Bảo, yêu thương nói. Tuy Bảo Bảo là một đại ca ca đủ chuẩn, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ làm ra chuyện dở khóc dở cười, chẳng hạn như hôm nay, cầm kẹo hồ lô đỏ tươi sáng bóng có vẻ rất ngon miệng dụ dỗ các đệ đệ.

Hình Bắc Minh và Ân Giới không hẹn mà cùng bước vào sân, tuy cảnh tượng trước mắt hòa thuận vui vẻ, huynh đệ hòa hợp, các bánh bao nhỏ khả ái phi phạm, nhưng vẫn siết chặt tay.

Buổi tối, Hình đại bảo chủ chờ thê tử đã rất lâu đi từ cửa sổ đến bàn ngồi xuống, ngồi một lúc lại chạy lên giường nằm, cuối cùng bất đắc dĩ quay lại đứng cạnh cửa, Bảo Bảo và Tiểu Thủy, a, hiện tại đã đổi tên thành Náo Náo rồi, đã sớm chịu không nổi được mang đi dỗ ngủ, chỉ để lại một kẻ đáng thương là hắn bị bỏ lại trong phòng lòng như lửa đốt.

Cuối cùng khi Hình đại bảo chủ không chịu được nữa quyết định đi bắt người, người nào đó thỏa mãn đẩy cửa vào, thấy Hình Bắc Minh mặt đen ngồi bên giường, kinh ngạc nói: “Chủ tử, sao còn chưa ngủ?”

Còn chưa ngủ? Đúng nha, vì sao nhỉ? Miệng Hình đại bảo chủ ra sức nhếch lên thành nụ cười cứng đờ: “Chơi vui lắm sao?”

Thập Thất gật đầu, cười từ tận đáy lòng, “Phải, đã lâu không gặp Thất ca rồi, thấy lần này Thất ca rất vui vẻ ta cũng yên tâm rồi! Thất ca muốn ở lại một thời gian, thật tốt quá, ta muốn...” vân vân vũ vũ... Thập Thất rót một chén trà uống, nhân tiện báo cáo lại đầy đủ đường đi nước bước mấy hôm sau, Hình đại bảo chủ nghe kĩ, phát hiện trong đó hoàn toàn không có mình, sọi thần kinh nào đó trong đầu dứt phụt...

“A!” Thập Thất đang nói rất nhập tâm, đột nhiên bị ôm eo lên, lao đến giường, vút lên chiếc giường trải nệm mềm. Thập Thất rót choáng váng, ngẩng đầu, mặt chủ tử rất âm u, còn cười, khủng bố quá! “Chủ tử?”

“Xem ra ngươi còn nhớ được chủ tử ta, rất tốt!” Hình Bắc Minh xoa tay, thần tốc cời y phục, áo ngoài, áo trong... Thập Thất nhìn cảnh đẹp “chủ tử thoát y”, ghen lời.

Bị đè lên giường trói hai tay, Thập Thất cuối cùng cũng thấy không ổn, giật giật hai tay bị trói chặt, cuống quýt nói: “Chủ tử, làm sao vậy? Sao lại trói ta? Làm, làm như bình thường không... không phải được rồi sao...” Nói ra những lời như vậy, Thập Thất vẫn rất không quen, mặt đỏ bừng.

Lời nói như mời gọi suýt chút nữa đánh vỡ ý chí Hình Bắc Minh, hấn vội gia cố lại ý nghĩ phải trừng phạt Thập Thất, hai tay cấp tốc lột y phục Thập Thất, không bao lâu, hai người đã trần trụi dựa vào nhau, Hình Bắc Minh thối tất nên, buông màn giường xuống, hai người lập tức rơi vào bóng đêm. Không bao lâu sau, trong bóng đêm truyền ra tiếng cắn mút và tiếng thân thể ma sát.

Tiểu Thập Thất được chủ tử hầu hạ bên dưới, nhịn không được thở dốc, hơi vận người, nhưng lại bị đè lại không cho cử động, trong bóng tối dường như có cảm giác hơn hẳn, Thập Thất đạt tới đỉnh điểm rất nhanh, nhưng, dự vọng sắp bùng phát đột nhiên bị nắm chặt lại, bên trong chân, dưới gốc dự vọng lại bị khiêu khích cảm dỗ, Thập Thất cuối cùng cũng nhịn không được cầu xin: “Buông, buông ra~ Chủ tử, đừng như vậy~”

Hình Bắc Minh tuy cũng đã ghen đến đau, nhưng vẫn vờ lạnh lùng, âm u nói: “Bây giờ cầu xin ta, muộn rồi! Lúc nói chuyện vui vẻ với Ảnh Thất có nhớ đến ta không, hửm?”

Hả? Chủ tử có ý gì? Nhưng, bộ não đã nhào thành tương của Thập Thất không làm sao tập trung suy nghĩ đến chỗ khác thường của chủ tử được, cuối cùng bị bắt nạt cho lệ rơi đầy mặt, sáng khoáy mà ngắt.

Lại nói phía Ảnh Thất, Ân Giới u ám ngồi chồm hổm trong góc, nhìn hai người đang nói chuyện vui vẻ trong phòng, khí đen toát ra gần như lây đến hai người trong phòng, Thập Thất đột nhiên run một cái, “Ai da, đã trễ thế này rồi, thảo nào lại hơi lạnh, Thất ca, đệ về trước đây?”

Ân Giới ra sức gật đầu, đứng rồi đứng rồi đi về nhanh đi, tiểu tử Hình Bắc Minh chắc chắn đã chờ nóng ruột rồi, coi chừng nói mông người đó tiểu thị vệ! Không ngờ...

Ảnh Thất kéo tay Thập Thất lại, “Khoan đã, Thập Thất, Thất ca còn có chuyện muốn nói với đệ...”

Hửm? Thập Thất ngạc nhiên quay lại, khí đen trong góc lại bắt đầu khuếch tán. Nhưng vẫn dửng dưng thẳng len nghe hai người lặng lẽ nói chuyện, nói là lặng lẽ, là vì Tiểu Thất nói thật sự rất nhỏ, Ân Giới vận hết công lực cả đời mới nghe được đại khái, lập tức ngẩn người, nhìn hai khuôn mặt đỏ bừng trong phòng, đột nhiên cảm thấy thứ gì cũng thật là tốt đẹp

~Nhưng, bọn họ nói thì nói, có cần phải dựa sát như vậy không, còn... Tiểu thị vệ kia, có thể buông tay ra không, các người đều là người có gia thất rồi, sao có thể lén lút nắm tay người khác sau lưng tướng công nhà mình chứ!

Chờ đến lúc Thập Thất về phòng, Ân đại cung chủ cuối cùng cũng được giải trừ lệnh cấm chạy về bên cạnh Tiểu Thất nhà mình, Ảnh Thất nhìn về mặt đắc ý phờ phợt của hấn, không nghĩ cũng biết hấn sẽ không chịu ngoan ngoãn nghe lời mình chạy đến nơi khác chơi, chắc chắn là trốn bên ngoài nghe lén mình và Thập Thất nói chuyện, nhưng mình đã cố gắng nói rất nhỏ rồi, hấn, hấn là không nghe được nhỉ?

Bất đắc dĩ đỡ lấy người lao đến ôm mình, “Không phải bảo người đi tìm người khác giết thời gian sao?”

Ân Giới bất mãn: “Thiên Hạ Đệ Nhất Bảo, xí! Ta đi tìm ai nói chuyện? Tìm Hình Bắc Minh sao, ta đâu có gì để nói với hấn, đánh một trận còn nghe được.”

“Ở đây người không được làm bậy, nếu không, quay về đi.” Càng nghĩ càng cảm thấy đây là chuyện hấn có thể làm ra, không thể chọc cho chủ tử nổi giận, nếu không sau này mình sẽ không được đến nữa! Ảnh Thất vội cảnh cáo ai đó.

Trong lòng Ân Giới bắt đầu mọc mầm u ám, hình ảnh Tiểu Thất nhà mình nắm tay với người khác lại xuất hiện trước mắt, tuy là đã ở bên nhau rồi, nhưng trong mắt Tiểu Thất, Thiên Hạ Đệ Nhất Bảo vẫn cao hơn Huyết Ma Cung một bậc, không cam lòng!

Khi bị cắn môi Ảnh Thất vẫn nghĩ là người này đang đòi bồi thường vì phải chờ bên ngoài lâu như vậy, không ngờ hấn càng lúc càng quá đáng, khi hai chân gác lên vai Ân Giới bị lao mạnh vào, xem như thấy được vẻ khác thường trong mắt hấn, Ảnh Thất cố nuốt tiếng thở dốc xuống, nắm lấy bàn tay đỡ trên hông mình, dùng mắt hỏi hấn có chuyện gì?

Ân Giới vận động một lúc, thả đôi chân thon dài gác trên vai mình xuống, quần quanh eo, hai tay trườn đến nắm chặt tay Tiểu Thất, thân thể hạ xuống dán chặt vào hắn, miệng lẩm bẩm: “Có thể thật sao, thật sự có thể mang thai con của chúng ta sao? Người tình nguyện... Hay là...”

Quả nhiên bị nghe thấy rồi! Da mặt Ảnh Thất nóng lên, hỏi thăm chuyện này lại bị hắn nghe thấy, ngu ngốc quá đi! Giấu đầu hở đuôi: “Tà, ta chỉ hỏi thử, còn chưa có quyết định... Người đừng nghĩ nhiều ư...”

Thử thăm nghĩa là có thể! Ân Giới hưng phấn húc một cái, Ảnh Thất hừ một tiếng, dần dần bị kéo vào vòng xoáy dục vọng, trong lúc mơ màng còn nghe được giọng nói kích động đến lộn xộn của người bên trên: “... Thật vui quá... Ta thật sự chưa từng nghĩ... Tiểu Thất... Ta rất yêu người...” Đều là đồ ngốc cả! Có điều người nào đó dù hưng phấn vẫn quyết định phải đem người về nhà, nếu không chỉ vào đêm mới có thể thân thiết với Tiểu Thất, hắn sớm muộn gì cũng sẽ dục cầu bất mãn mà chết.

Cứ như vậy kết thúc, không, trong căn phòng nào đó vẫn còn có người chưa hết tính trẻ con đang chờ bị bắt nạt!

Kha thiếu chơi với Bảo Bảo suốt một buổi chiều ã đòi ngủ với Bảo Bảo, Tả Vô Tiểu siết chặt tay mới không đánh ngất xách người về, “Đủ rồi chưa, cả ngày người chỉ toàn theo cái bánh bao này, tính thử xem nói với ta được bao nhiêu câu?”

Kha thiếu đảo mắt một cái, cười hắc hắc: “Ồ, người ghen sao, Tả Vô Tiểu người vậy mà lại ghen với tiểu oa oa, xem ra sức hút của bản thiếu vẫn mạnh lắm, óa ha ha ha!”

Gân xanh trên trán Tả Vô Tiểu giật giật, “Người, có về với ta không?”

Kha thiếu ngồi trên giường nhìn bánh bao nhỏ đang ngủ say, nước miếng rơi tí tách: “Để bản thiếu nhìn thêm chút nữa, người xem mặt của bánh bao nhỏ hồng hồng mịn mịn, muốn cắn một cái quá~ Không biết lớn rồi có ngon miệng như vậy không a...” Không phải hoài nghi, từ cuối cùng là tiếng kêu thảm thiết của Kha thiếu, hắn bị bế ngang eo, cái mông non mềm bị nhéo mạnh một cái, đau đến ứa nước mắt.

Tả Vô Tiểu dứt khoát mặc kệ người nào đó vùng vẫy, xách người vào phòng, nhanh chóng lột sạch y phục bắt đầu đòi hỏi, khoái cảm trong lúc ra ra vào vào khiến Kha thiếu nhanh chóng quên cái bánh bao trắng mềm, trầm luân trong bể dục. Tả Vô Tiểu hưng hăng vận động, nhắc thân thể ai đó lên để hắn ngồi trên người mình, rút nhẹ ra rồi đâm mạnh vào, khiến ai đó không chịu nổi kêu la, “Thích hài tử? Vậy tự sinh một đứa đi, dù sao ta cũng đã chuẩn bị sẵn rồi!”

Kha thiếu hồn nhiên không phát hiện được âm mưu của ai đó, vẫn còn ngây thơ: “Cái gì? Ừ a... Người, người nói cái gì?” Nói cái gì, ánh Tả Vô Tiểu đầy màu âm mưu, Kha thiếu, người, chờ sinh hài tử đi...

Thiên Hạ Độ Nhất Bảo, cả đêm xuân sắc vô biên. Thế là, hình ảnh sáng sớm hôm sau chúng ta nhìn thấy là ba tiểu thụ lưng eo đau nhức, hai chân mềm nhũn, cổ họng khô rát, sáu mắt nhìn nhau, xúc động ghen ngào.

.

69. Chương 69: Phiên Ngoại Của Bánh Bao Nhỏ Hôn Hôn Là Cái Gì?

“Chủ tử, quảng rằng sữa của Náo Náo lên nóc nhà là được, gói lại làm gì, muốn giữ lại làm kỉ niệm sao?” Thập Thất nhìn Hình Bắc Minh bỏ cái răng vừa rụng của Náo Náo vào chiếc hộp nhỏ trang trí tinh xảo, khó hiểu hỏi.

“Ai biết được tiểu tử đó muốn làm gì, đây là ý của nó.” Hình Bắc Minh giơ giơ chiếc hộp trong tay, dăm chiêu nói: “Thật ra, nếu có thể giữ răng sữa của chúng ta lại, cũng là một kỉ niệm, ta lớn đến thế này rồi mới nghĩ như vậy, người nói Náo Náo nhỏ như vậy làm sao nghĩ ra được?”

“Ừm...” Ta cảm thấy Náo Náo không còn hoạt bát như trước nữa, trở nên...” Thập Thất dừng lại, liếc nhìn Hình Bắc Minh một cái.

Hình Bắc Minh dở khóc dở cười, người này đang định nói gì đó, đành phải tiếp lời: “Trở nên thế nào, nói mau!”

Thập Thất trầm ngâm một lúc, dè dặt trả lời: “Trở nên... Giống chủ tử rồi, cảm giác đó... Rất khó nói..” Thập Thất lại cẩn thận liếc nhìn Hình Bắc Minh một cái, bị bắt gặp, Hình Bắc Minh đưa tay nhéo mũi người nào đó, hung dữ nói: “Ta là kẻ ác sao, e dè như vậy làm gì?”

Tiền án của chủ tử không ít đâu, Thập Thất đã sợ bị cảnh bị người vút lên giường chà đạp rồi

~Thập Thất nghĩ đến thứ không nên nghĩ rồi, xấu hổ cười cười: “Không phải, là ta nghĩ nhiều, ừm, thứ này sẽ đưa cho Náo Náo tự bảo quản sao?”

Hình Bắc Minh không vui: “Không được đổi đề tài, nếu không, người hôn ta một cái, ta sẽ xem như chưa có gì xảy ra.” Nói xong trong mắt lóe âm mưu, sửa tướng đứng tại chỗ đưa mặt ra chờ.

Thập Thất nhếch môi, nhìn ra Bảo Bảo và Náo Náo đang chơi dưới tàng cây, chỉ nhìn lướt qua thấy hai cái bánh bao nhà mình lập tức quay đi, Thập Thất không sao làm tiếp được nữa, cầu xin: “Chủ tử, hài tử đều ở đây, để chúng nó nhìn thấy thì biết làm sao.”

Hình Bắc Minh lập tức vừa ý nói: “Vào phòng là được chứ? Nhanh lên, nếu không buổi tối...” Hừ hừ, thật ra có vào phòng hay không là để quyết định mức độ mãnh liệt, hiện tại, có thể dịu dàng một chút, nếu chờ đến đêm, vậy thì sẽ là cực kịch liệt cực kịch liệt!

Dê con Thập Thất bị uy hiếp phải chạy vào hang sói đuôi to rồi, còn về phần ăn thế nào, ăn đến mức nào, không phải thứ bánh bao được nhìn.

Hai cái bánh bao bị bỏ lại trong sân nhìn nhau, tay nhỏ của Bảo Bảo chống cái cằm béo, trầm tư như người lớn thu nhỏ: “Ừm... Cha lớn và cha nhỏ dường như rất thích hôn hôn, ừm... Các cha nuôi cũng rất thích hôn má Bảo Bảo và Náo Náo, ừm... Chẳng lẽ trên mặt chúng ta có mặt đường ăn được, ngọt sao?”

Náo Náo nhìn khinh bỉ ca ca nhà mình một cái, tiểu ngu ngốc còn không biết phân biệt mặt với môi. Bất ngờ Bảo Bảo vênh môi rướn tới, hôn chụt lên mặt nó, xong rồi còn liếm liếm, chép chép miệng, lằm bằm: “Không có ngọt, các cha nói dối, không ngon chút nào.”

Náo Náo chùi nước miếng trên cái má bị cắn như kẹo, lại “khinh bỉ” Bảo Bảo thêm cái nữa, bình tĩnh nói: “Chúng ta là tiểu hài tử cho nên mới hôn má, các cha toàn thể này.” Náo Náo rướn tới hôn hôn lên môi ca ca nhà mình một cái, xong rồi cũng liếm liếm, rất không hiểu: “A, cũng không ngọt?”

Bảo Bảo và Náo Náo châu đầu lại nghiên cứu: có phải làm không đúng không, rốt cuộc hôn hôn là cái gì, sao lại phải hôn hôn?

Trên mái nhà, ngọn cây, góc tường... Là một bầy ảnh vệ hóa đá, Thập Nhị che mắt đập ngói: “Vàng, vàng sáng huỳnh đệ thật là rực rỡ a ha ha ha... Cười chết mất, tiểu hài tử đúng là đáng yêu a ha ha...”

Ân Giới vẫn bám dính bên cạnh Ảnh Thất như thường lệ hơn hờ đòi hôn một cái thật ướt át ngọt ngào, rồi nhảy nhót đi xử lý số công việc đã gác lại rất lâu trong giáo. Khuôn mặt đỏ bừng hiếm thấy của Ảnh Thất xoay lại nhìn Kỳ Kỳ đang ngủ say, cẩn thận sờ lên khuôn mặt ngủ hồng hồng, may là không tỉnh, nếu không sẽ dạy hư cho tiểu hài tử.

Bóng lưng Ảnh Thất đi ra ngoài luyện công vừa khuất sau cánh cửa, Kỳ Kỳ vốn phải ngủ say đột nhiên mở to đôi mắt lấp lóe, miệng khép khép mở mở không biết làm gì, thỉnh thoảng còn thấy được cái lưới nhỏ lộ ra.

Hôm nay Thiên Hạ Đệ Nhất Bảo đón một vị khách khó gặp, bạn nhỏ Tứ Phương vốn một năm chỉ đến hai lần để mừng sinh nhật Bảo Bảo Náo Náo đeo tay nải hưng phấn bưng bưng vào cửa. Tứ Phương đã thành nửa người lớn lại càng tuấn mỹ hơn lúc nhỏ, đặc biệt là mái tóc trắng dài, cả người phiêu diêu như tiên tử, hấp dẫn ánh mắt rất nhiều người.

“Ừm, sư phụ bảo ta xuống núi rèn luyện, cho nên vài năm nữa ta cũng không được về!” Tứ Phương kéo tay nải u phiền nhớ lại mặt cười của sư phụ trước khi đi, tranh thủ về sớm nha đồ nhi, nhất định phải vang danh! Thật sao, danh tiếng gì đó quan trọng lắm sao? Cuối cùng cũng ẩn cư với sư phụ thôi, hừm! Nghe nói từ khi các bánh bao ra đời, Tứ Phương vốn lạnh lùng khó gần cười nhiều hơn hẳn.

“Tứ Phương ca ca...” Một đàn bánh bao trắng béo mềm mịn chạy ra, Hình Bắc Minh mời tiên sinh về dạy kiến thức võ lòng cho các bánh bao, lúc này vừa tan học! Vừa nghe thấy ca ca xinh đẹp ít gặp đến, gần như

không giữ được móng trên ghế, tiên sinh vừa phẩy tay là cả đám hớn hỏ chạy ra.

Tứ Phương bế từng đứa lên hôn hôn, sau đó ngẩn người. Bảo Bảo sờ má bị hôn ngơ ngác không hiểu, Náo Náo hiểu học nhìn hẩn, Kỳ Kỳ đến la cà nhìn hẩn lắc đầu, chuyện gì thế này?

Bảo Bảo nói: “Tứ Phương ca ca, không phải hôn ở đây sao?” Chỉ cái miệng nhỏ.

Náo Náo nói: “Sao lại hôn mặt, Náo Náo muốn hôn ở đây với Tứ Phương ca ca.” Cũng chỉ cái miệng nhỏ.

Kỳ Kỳ nói: “Ca ca, cách hôn của ca ca không đúng, phải đưa lưỡi ra, giống như vậy, a...” Kéo kéo cái lưỡi nhỏ.

Tứ Phương: “...”

Sao lại thành thế này, Thập Thất nhìn chủ tử nhà mình cầu cứu, khoe miệng Hình Bắc Minh giật giật, rốt cuộc đám hài tử này học hôn môi từ đâu chứ, nhớ rõ mỗi lần hôn đều tránh mặt chúng nó, nhưng mà, tiểu tử Ân Giới có lẽ sẽ không nhớ tránh tiểu hài tử, ngược lại có khi còn thích thú, sao Ảnh Thất không biết khuyên hẩn một chút! Tiểu Thất bị oan rơi lệ đầy mặt /(ToT)/

~Tứ Phương bị ánh mắt ngây thơ của ba cái bánh bao làm cho không nói được nên lời, hôn hôn là cái gì, hẩn cũng chưa từng có, hẩn cũng chỉ biết làm theo bọn bảo chủ hôn lên má thôi, có điều, hôn môi, dường như có gì đó khác thường, đối diện với ba cái bánh bao trắng nõn, không làm sao xuống tay được!

Bánh bao nhỏ Kỳ Kỳ, đồng âm của Thất Thất, nhìn quanh, vừa lúc phát hiện thấy đệ đệ nhà mình sải bước nhỏ nắm tay một cục bột non đi tới dưới ánh mắt trông chừng của cha, một cái bóng đèn sáng choang lập tức xuất hiện trên đỉnh đầu, chạy tới kéo cục bột qua. “Ha?” Mọi người đều khó hiểu nhìn chúng nó.

Kỳ Kỳ nắm cục bột nhỏ, cười ngọt với Tứ Phương đang chẳng hiểu gì: “Ca ca, phải như vậy~”

Nói xong thì nghiêm mặt nói với cục bột: “Mở miệng to ra, a...” Thông thường đây là dấu hiệu cho ăn, cục bột ngoan ngoãn há to miệng “A...” Kỳ Kỳ gật đầu, ôm cái mặt mềm mềm của cục bột lại hôn môi, mọi người đứng gần ngay đó thậm chí có thể thấy được nó đưa cái lưỡi hồng hồng ra, liếm liếm cái miệng vừa uống sữa của cục bột, sau đó còn chui vào liếm liếm cái lưỡi nhỏ ngoan ngoãn trốn sau mấy cái răng sữa.

Mọi người: “...”

“A!” Kha Vi Khanh la hét chạy tới chỉ vào Kỳ Kỳ đang ôm nhi tử nhà mình ra sức hôn, “Đang làm gì thế này? Nhi tử của bản thiếu mới lớn được một chút đã bị tiểu tử này ăn đậu hũ rồi! Ân Giới sao ngươi không trông chừng bảo bảo háo sắc nhà ngươi, nhỏ vậy đã phong lưu như thế, lớn rồi biết phải làm sao!” Cẩn thận tách hai đứa nhỏ dính vào nhau ra, Kha thiếu lau lau cái miệng nhỏ ướt ướt của nhi tử nhà mình, gần ướt nước mắt: “Hu hu... Nhi tử à, con bị ăn đậu hũ sao còn cười vui vẻ như vậy chứ, ngu như vậy phải sao đây?”

Ảnh Thất cười gượng kéo nhi tử còn đang hưng phấn lại, Kỳ Kỳ liếm liếm môi, âm ỉ gọi Tứ Phương: “Phải như vậy đó ca ca! Ngọt ngọt đó!”

Tứ Phương: “...”

Bảo Bảo và Náo Náo lập tức hưng phấn lên, mắt phát sáng nhìn cục bột bị Kha thiếu nhào nhào, cùng lao đến: “Ngọt ngọt, ta cũng muốn hôn...”

Kha thiếu: “Nhi tử của bản thiếu được hoan nghênh từ khi nào vậy, mau bế nhi tử nhà ngươi ra mau Thập Thất! Thật quá đáng!” Dư âm văng vẳng bên tai, vang vọng trên bầu trời Thiên Hạ Đệ Nhất Bảo.

“A ha ha ha...” Ca huynh khi còn nhỏ thật buồn cười, thật ngốc quá!” Tiểu đệ Ân gia nhớ đến chuyện mất mặt lúc nhỏ không biết hôn hôn là gì, nằm rạp trên thảm nên đất cười chảy cả nước mắt, có lẽ hiện tại tiểu tử phúc hắc đó nghĩ lại cũng mừng thầm. Đại ca Ân gia bị đệ đệ lôi chuyện mất mặt như thế ra nói, vừa giận vừa xấu hổ, rõ ràng khi đó tiểu tử này không nhớ được chuyện gì, sao cái gì cũng biết?

“Đệ biết cái gì? Cái, cái đó nói ra ca ca rất phong lưu, đầu như tiểu tử đệ, cả hôn là gì cũng không biết, hừ!”

Mắt tiểu đệ Ân gia lóe màu nguy hiểm, nhếch môi: “Làm sao huynh biết đệ không biết hôn là gì? Đừng xem thường đệ đệ thân yêu của huynh nha, ca ca thân yêu~”

A... Đại ca Ân gia kinh hãi biến sắc bỏ nhào tới: “Đệ đệ làm gì rồi, đệ còn nhỏ như vậy? Nhất định phải biết giữ mình!!” Tiểu đệ Ân gia không đề phòng bị đè xuống, tay tập kích cái hông vênh của ca ca, bốp bốp, mờ ám nói: “Ai da, ca ca chỗ này của huynh đàn hồi tốt quá, tiểu tử phúc hắc đó được lời rồi.”

Đại ca Ân gia bị ăn đậu hũ đỏ mặt đánh cho tiểu đệ thành con heo, nói sao thì mình cũng là chân truyền của cha, sao lại để người khác sờ chỗ đó, nên là mình đi tập kích chỗ đó của người khác chứ? Trong đầu bắt gặp nghĩ đến hình ảnh nóng bỏng nào đó, đại ca Ân gia đầu bốc khói chạy vào phòng mình, để lại đệ đệ mặt sưng đỏ bất lực nằm trên đất, oán than: “Cha à sao cha có thể nuôi ra đứa con ngu ngốc như vậy chứ, nhất định sẽ bị người ta ăn sạch sẽ thôi!”

Trong lúc đó, Tả Ngôn Thu từ cục bột đã lớn thành một thiếu gia tuần tú đi ngang qua phòng các cha, kẹp một bức thư vào khe cửa, ngón trở quét qua môi mình, nghĩ thầm: hoàn toàn không nhớ được cảm giác khi đó, xem ra cần phải khắc sâu ấn tượng lại, khoảng cách xa như vậy, một thời gian sau sẽ không về nhà được, các cha, hai người có thể thỏa thích làm chuyện hai người thích làm rồi.

Thiên Hạ Đệ Nhất Bảo, hai thiếu niên thu hút ánh mắt người khác đeo tay nải đứng trước cửa, một trắng trẻo đáng yêu, vẫn còn chút mũm mĩm; một lạnh lùng anh tuấn, cực giống chủ nhân Hình Bắc Minh danh vang thiên hạ khiến người người bái phục trong bảo, chỉ là cả hai đều đang đen mặt, nhìn lại cánh cửa đóng chặt phía sau một cái, người canh cổng hiền từ vẫy tay với hai người: “Lên đường bình an nha hai vị tiểu chủ tử~”

Bảo Bảo trước đây Hình Lạc hiện tại nói: “Náo Náo, hiện tại chúng ta bị đuổi ra khỏi cửa rồi sao?”

Náo Náo trước đây Lạc Tiêu hiện tại nói: “Ngu ngốc, chúng ta chỉ là bị ép ra ngoài rèn luyện mà thôi, cũng như Tứ Phương ca ca trước đây, không phải là các cha thấy chúng ta phiền phức.”

Hình Lạc nhăn cái mặt trắng trẻo tui thân nói: “Náo Náo, đệ không cần nhấn mạnh thêm lần nữa đâu, như vậy ca lại càng đau lòng, khi nào chúng ta mới được về?”

Lạc Tiêu dùng ánh mắt nhìn kẻ ngu si để nhìn nó: “Chúng ta còn chưa lên đường, nếu huynh muốn về thì về ngay đi, nếu nữa đường khóc nhè, đệ sẽ không an ủi, dù sao đệ mới là đệ đệ.”

Hình Lạc Bảo Bảo dường như cũng ý thức được mình như vậy rất mất mặt, liền nghiêm túc ngẩng mặt lên, cố gắng làm ra vẻ ca ca, nếu như chỉ là phải ra ngoài, vậy đến nơi quen thuộc sẽ không nhớ nhà nữa, ừm, hay là đến chỗ cha Thất, chờ đến lúc cha Thất về thăm các cha, mình có thể danh chính ngôn thuận, a không phải, quang minh chính đại theo về! Nghĩ đến chuyện vui, Hình Lạc Bảo Bảo hưng phấn nói với đệ đệ: “Náo Náo, chúng ta đến thành Ly Hải đi, chỗ đó cách nhà đủ xa rồi, chắc là đạt đủ điều kiện rồi đúng không?”

Lạc Tiêu vô cảm nhìn nó, nhìn đến lúc nó chột dạ, tới đó có gì thú vị, rốt cuộc vẫn nằm trong lòng bàn tay cha, nó muốn đến phía tây, nói không chừng có thể gặp được người vẫn nhớ mãi trong lòng, rồi sau đó cùng qua những ngày hạnh phúc như cha... Hắc hắc, Hình Lạc Bảo Bảo nhìn nụ cười hiểm thấy của đệ đệ, bỗng dừng cảm thấy... Đáng sợ quá~ Ai sắp xui xẻo vậy?

Nếu xuất phát đến Ly Hải, có thể nhờ cha nuôi chăm sóc ca ca ngày thơ này, như vậy mình có thể lên đường một mình rồi... Lạc Tiêu tính toán đến sung sướng không biết cách đó thật xa, có hai người đang hưng phấn bùng bùng thu dọn hành lý, điểm đến hoàn toàn ngược với mình.

“Ha ha! Đệ đệ, cuối cùng cũng tự do rồi, lần này ta nhất định phải đi hết đại giang nam bắc, để lại uy danh của ta trên từng tấc đất, để tất cả mọi người biết đến tên ta!”

“Ai, huynh có thể kiềm chế bản thân không gây họa đã là vạn sự đại cát rồi, xem ra chúng ta có mục đích không giống nhau, ra ngoài rồi thì ai đi đường nấy đi ca ca thân yêu...”

Ừm, giang hồ dù lớn, cũng sẽ có một ngày gặp mặt, chuẩn bị tốt rồi chứ? Cũng không chừng, người mình vẫn mong chờ ở ngay bên cạnh, phải biết trân trọng nha các cục cưng

Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thi-ve-sinh-banh-bao>